

**ΔΕΝ
Μασάμε,
Προχωράμε!**

*Cancel
The
Cancer*

Βαγγέλης
Ασπρόμουγγος...
Η ζωή του

Κέντρο Έρευνας και Μελέτης
της Μικρασιατικής Ερυθραίας
(ΚΕΜΜΕ)

Ο ΘΕΙΟΣ & ΦΙΛΟΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Δεν ήταν μόνο θείος μου, αλλά και φίλος έμπιστος και αγαπημένο μέλος της οικογένειάς μου. Θυμάμαι το εκρηκτικό του γέλιο που γέμιζε το δωμάτιο, το χαμόγελό του που

έλαμπε συνεχώς, τη μεγάλη του ζεστή αγκαλιά. Ήταν πάντα εκεί, μια μαχητική παρουσία, ένας πυλώνας δύναμης και ένα φως καθοδήγησης για μικρούς και μεγάλους. Ήταν έμπνευση από κάθε άποψη! Η γενναιοδωρία και η καλοσύνη του δεν είχαν όρια και έζησε τη ζωή του με αξιοπρέπεια, χάρη και εντιμότητα. Ήταν ένας άνθρωπος με μεγάλη σοφία και διαίσθηση, με βαθιά κατανόηση του κόσμου γύρω του. Το ταξίδι της ζωής του δεν ήταν εύκολο, αλλά αντιμετώπισε την κάθε πρόκληση με απίστευτη υπομονή, ανθεκτικότητα αλλά και απίστευτη γενναιότητα. Θα έχει πάντα μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά μου καθώς από μικρή τον θαύμαζα για την δύναμή του. Η απουσία του είναι βαθιά αισθητή, αλλά η μνήμη του θα ζει μέσα από τις πολλές ζωές που άγγιξε. Η αγάπη του θα φυλάσσεται και θα την θυμούνται για πάντα όσοι τον γνώρισαν. Αν και έχει φύγει, η κληρονομιά που μας άφησε θα ζει για πάντα στην σκέψη μας, υπενθυμίζοντάς μας να αγαπάμε τα φιλικά μας πρόσωπα και να αξιολοπούμε στο έπακρο κάθε στιγμή της ζωής μας, όπως έκανε και εκείνος.

Αμέλια Κουλούμπρη-Ασπρόμουγγου

ΔΕΝ Μασάμε, Προχωράμε!

ΔΕΝ ΜΑΣΑΜΕ, ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ - CANCEL THE CANCER -
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΑΣΠΡΟΜΟΥΓΓΟΣ - Η ΖΩΗ ΤΟΥ
ISBN: 978-618-82879-3-8

Παραγωγή-Έκδοση:
Κέντρο Έρευνας και Μελέτης της Μικρασιατικής Ερυθραίας (ΚΕΜΜΕ)
Λουκή Ακρίτα 4, 146 71, Νέα Ερυθραία
Ηλ. Ταχ/μείο: pke.dne@gmail.com

© Copyright, Συγγραφή και Υπεύθυνος Έκδοσης: Γιάννης Ασπρόμουγγος
Μάιος 2023, e-mail: giannis.aspromougos@gmail.com

Σύμβουλος Έκδοσης: Έφη Κούτση

Artwork logo Cancercancel by: YoZa

Επεξεργασία Εικόνων: Φάνης Παύλου

Σελιδοποίηση: Αμέλια Κουλούμπρη-Ασπρόμουγγου

Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Χριστιάννα Μιχαήλ

Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία: ΛΙΘΟΠΡΙΝΤ - Ι. ΣΚΟΥΡΙΑΣ ΑΒΕΕ

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση και η αναπαραγωγή σε οποιαδήποτε μορφή, μόνο μέρους και όχι όλου του βιβλίου, αρκεί να αναφέρεται η πηγή.

Το παρόν δεν πωλείται, διανέμεται δωρεάν.

Επιθυμία μας είναι, όποιος θέλει, το κόστος ενός βιβλίου ή οποιοδήποτε άλλο ποσό, να κατατεθεί στο Σύλλογο Γονέων Παιδιών με Νεοπλασματική Ασθένεια Η ΦΛΟΓΑ, στη μνήμη του Βαγγέλη Ασπρόμουγγου - Cancercancel.

Παρακαλούμε οι δωρητές να συνοδεύουν την κατάθεσή τους με την αιτιολογία: Cancercancel.

Οι τραπεζικοί λογαριασμοί της Φλόγας, είναι οι παρακάτω:

Alpha Bank - GR8001401120112002002011686

Eurobank - GR6602600630000460100128261

Εθνική Τράπεζα - GR2501101920000019248000010

Τράπεζα Πειραιώς - GR6301720150005015020641423

ΔΕΝ Μασάμε, Προχωράμε!

Race to Cancel Cancer

Βαγγέλης
Ασπρόμουγγος...
Η ζωή του

Κέντρο Έρευνας και Μελέτης
της Μικρασιατικής Ερυθραίας (ΚΕΜΜΕ)

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ...

Μουσική και τραγούδια με στίχους που του άρεσαν,
του αφιέρωσαν και αφιέρωσε...

Shane 54 - Souvenir De Chine (Club Mix) [HQ]

<https://www.youtube.com/watch?v=t9pmFUsuN8Q>

Tomar and the - FCs -Day by Day - (Official Video)

<https://www.youtube.com/watch?v=4RTdHNNvWlP8>

Στάθης Δρογώσης - Ο εξώστης (Τα μάτια του φίλου μου)

<https://www.youtube.com/watch?v=B-j7paYZWJg>

Disturbed - Hold On To Memories [Official Lyrics Video]

<https://www.youtube.com/watch?v=qG05D30eJYQ>

Locomondo - Γελάς Πιο Δυνατά

<https://www.youtube.com/watch?v=3M9mxeCq7L8>

Queen - Bohemian Rhapsody (with lyrics)

<https://www.youtube.com/watch?v=axAtWjn3MfI>

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

<https://www.youtube.com/watch?v=YlISrilFbos>

Bon Jovi - Heroes

<https://www.youtube.com/watch?v=emnBPZu-gL4>

ΠΟΥ ΠΕΤΑΞΕ Τ' ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ

<https://www.youtube.com/watch?v=eoUTYW2f0rY>

Feliz Navidad

<https://www.youtube.com/watch?v=RTtc2pM1boE>

Αφιερωμένο στη μνήμη του γιου μου Βαγγέλη,
που έδωσε γενναία μάχη απέναντι στον καρκίνο
με περίσσιο θάρρος και αξιοπρέπεια
και κέρδισε το ακριβό τίμημα της αιωνιότητας.

Αφιερωμένο στους χιλιάδες φίλους του συνοδοιπόρους,
που βοήθησε και τον βοήθησαν
στον καθημερινό τους αγώνα για τη ζωή...
και συνεχίζουν.

Αφιερωμένο σε αυτούς τους μοναδικούς του φίλους,
που δεν ξεχνούν και μέσα από τα αγωνίσματά τους
τιμούν τη μνήμη του και το δημιούργημά του Cancel The Cancer,
γιατί τον έχουν καθημερινά στη σκέψη τους
και παντοτινά στην καρδιά τους.

Νέα Ερυθραία, Μάιος 2023

Ένας πατέρας καταγράφει τον σιսυφικό δρόμο, πάνω στον οποίο βάδισε το παιδί του από τη ζωή στο θάνατο.

Ο Γιάννης Ασπρόμουγγος, ένθερμος απόγονος Μικρασιατών, με περηφάνεια, με αγάπη και δοτικότητα στη διατήρηση της κληρονομιάς του, κάνει εδώ την καταγραφή των μαχών, που έδωσε ο γιος του Βαγγέλης, για να νικήσει τον καρκίνο.

Ο Βαγγέλης φέρει το γονίδιο του Μικρασιάτη πολεμιστή. Αγωνίζεται με θάρρος και καρτερία, να διώξει μακριά την ώρα της κακιάς μοίρας, να επιβιώσει, ενώ ταυτόχρονα δίνει χέρι βοήθειας στους συνοδοιπόρους του πόνου. Στον ώμο του κουβαλάει μια φαρέτρα γεμάτη δύναμη, αισιοδοξία, χιούμορ και θετική ενέργεια. Ξέρει να κερδίζει στους αγώνες και να ελπίζει στο καλύτερο αύριο της ζωής.

Όλοι οι αγώνες βέβαια δεν κερδίζονται μέχρι τέλους. Τον κάθε αγώνα τον τεμαχίζεις και τον διεξάγεις κομμάτι-κομμάτι. Κι έτσι μπορείς και μετράς τις νίκες σου. Έτσι, κομμάτι-κομμάτι. Ο αριθμός των νικών είναι ο δείκτης, που καθορίζει τον ήρωα.

*Ο θάνατος είναι η μοναδική νομοτέλεια.
Κι αν ο θάνατος νωρίς κερδίσει την τελική μάχη και κλέψει τα χρόνια,
όποιος πολύ τον ξεγέλασε και πολλές φορές τον πάλεψε,
είναι ο νικητής και τροπαιοφόρος.*

*Έφη Κούτση
Πρόεδρος ΚΕΜΜΕ
Κέντρο Έρευνας και Μελέτης της Μικρασιατικής Ερυθραίας*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εν αρχή ην ο λόγος...	14
Πάμε να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή...	21
ΘΑ ΓΙΝΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ	27
Η Μάτα Σεραφειμίδου γράφει...	29
ΚΟΛΥΜΠΩΝΤΑΣ ΣΤΑ ΒΑΘΕΙΑ	31
Ο Γιώργος Σκευοφύλακας γράφει...	32
Ο Αχιλλέας Μάργαρης γράφει...	38
Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ	41
Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΕΙ ΦΑΝΤΑΡΟΣ	47
2004, ΠΑΕΙ ΝΑ ΦΕΡΕΙ ΤΟ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΥΠΕΛΛΟ	53
Ο Δημήτρης Χατζητόλιος γράφει...	54
Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ... ΜΟΝΑΡΧΗΣ	59
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΡΑΛΛΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ	63
Ο Χρήστος Καραγιωργάκης γράφει...	63
ΠΡΩΤΗ ΝΟΣΗΛΕΙΑ ΧΗΜΕΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ	67
Η Κάλλια Σταθάκη γράφει...	67
Ο Νίκος Κασιμάτης γράφει...	72
ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ	75
ΣΥΝΟΔΗΓΟΣ ΣΤΑ ΡΑΛΛΥ	79
Ο Κυριάκος Βυτόγιαννης γράφει...	79

Ο Βασίλης Ζάχος γράφει...	83
ΔΕΥΤΕΡΗ ΝΟΣΗΛΕΙΑ ΧΗΜΕΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ	87
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΣΤΗΝ ΚΟΛΩΝΙΑ	95
Ο Σπύρος Ζορμπάς γράφει...	96
Η Μάνια Μπικώφ γράφει...	104
ΥΠΟΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΘΕΡΑΠΕΙΑ	111
Ο Βαγγέλης Φεργάδης γράφει...	116
«ΣΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ ΚΑΙ ΣΕ ΑΓΑΠΩ ΤΟΣΟ...»	119
Η Κατερίνα με τους στίχους... «Ο ΕΞΩΣΤΗΣ»	120
...ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΤΟ CANCEL THE CANCER	127
Ο Γιώργος Ζαφειρόπουλος (ΥΟΖΑ) γράφει...	128
ΠΑΜΕ ΣΤΟ ΤΡΙΑΘΛΟ ΤΩΡΑ...	133
Η Δανάη Μωραίτη γράφει...	134
Ο Σπύρος Χρυσικόπουλος γράφει...	135
ΠΡΩΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΡΙΑΘΛΟΥ	139
Ο Νικόλας Χαλιβελάκης γράφει...	139
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ στο Pharmacy 295	145
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ALPHA	151
ΥΠΟΤΡΟΠΗ, ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΣΤΟΝ ΠΝΕΥΜΟΝΑ	153
ΣΤΗ ΣΥΡΟ ΓΙΑ ΤΡΙΑΘΛΟ	161
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ RUN 'N FUN TEAM	165
ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟ	169
ΠΙΛΑΤΕΣ...	172
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ GR42195	173
ΥΠΟΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΗΜΕΡΗΣΙΕΣ ΝΟΣΗΛΕΙΕΣ	175
ΤΗΝ 4η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΓΙΟΡΤΑΖΩ	178

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ LIFO	181
ΣΚΙ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ	187
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ "EYES OF LIGHT"	193
ΠΤΥΧΙΟ ΣΤΟ ΠΙΛΑΤΕΣ	197
ΥΠΟΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΝΟΣΟΘΕΡΑΠΕΙΑ	199
ΤΡΙΑΘΛΟ ΜΕ ΣΚΥΤΑΛΗ ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ	201
ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ, ΕΝΑ ΛΑΠΤΟΠ	202
ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΙΣΧΥΟ	203
Ο Λεονάρδος (Λίνος) Μπενάκης γράφει...	203
ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΦΛΟΥΡΙ	209
«Καλή χρονιά σε όλους» ...γράφει ο Βαγγέλης.	210
ΣΥΣΚΕΥΗ ΟΞΥΓΟΝΟΥ ΓΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ	211
«ΘΕΛΩ ΡΙΤΣΩΝΑ...»	215
ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΗ	219
ΣΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ ΤΟΥ ΥΓΕΙΑ	221
Ο Νικόλαος Παλούμπας γράφει...	222
ΑΡΤΣΙ ΤΗ ΔΟΓ	225
ΣΤΟ Κ.Α.Ν. ΡΙΤΣΩΝΑΣ (Ο τελευταίος του αγώνας)	227
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΙΝΑ ΝΤΑΡΜΑ	231
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΡΗΓΑΚΟ	233
Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΗΡΩΑ	237
ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ	241
Αναρτήσεις φίλων του όταν έφυγε...	243 - 258
Άρθρα διαφόρων site όταν έφυγε...	259 - 271
ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ...	273
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥΣ...	275

Εν αρχή ην ο λόγος...
και ο λόγος ην αυτός...
και αυτός ην ο Βαγγέλης!

«Δεν μασάμε, προχωράμε».

«Η ζωή είναι γλυκιά και τα κίνητρα πολλά».

«Κάθε μέρα να κάνουμε κάτι όμορφο για εμάς και για τους άλλους».

**«Δεν έχει σημασία πόσο μεγάλη είναι η πρόκληση, να κάνεις πάντα
ότι καλύτερο μπορείς».**

«Ζήστε την κάθε μέρα της ζωής σας, σαν να είναι η τελευταία».

«Βάλτε στόχους στη ζωή σας».

«Θα κάνω ότι μου αρέσει εμένα και όχι ότι αρέσει στον καρκίνο».

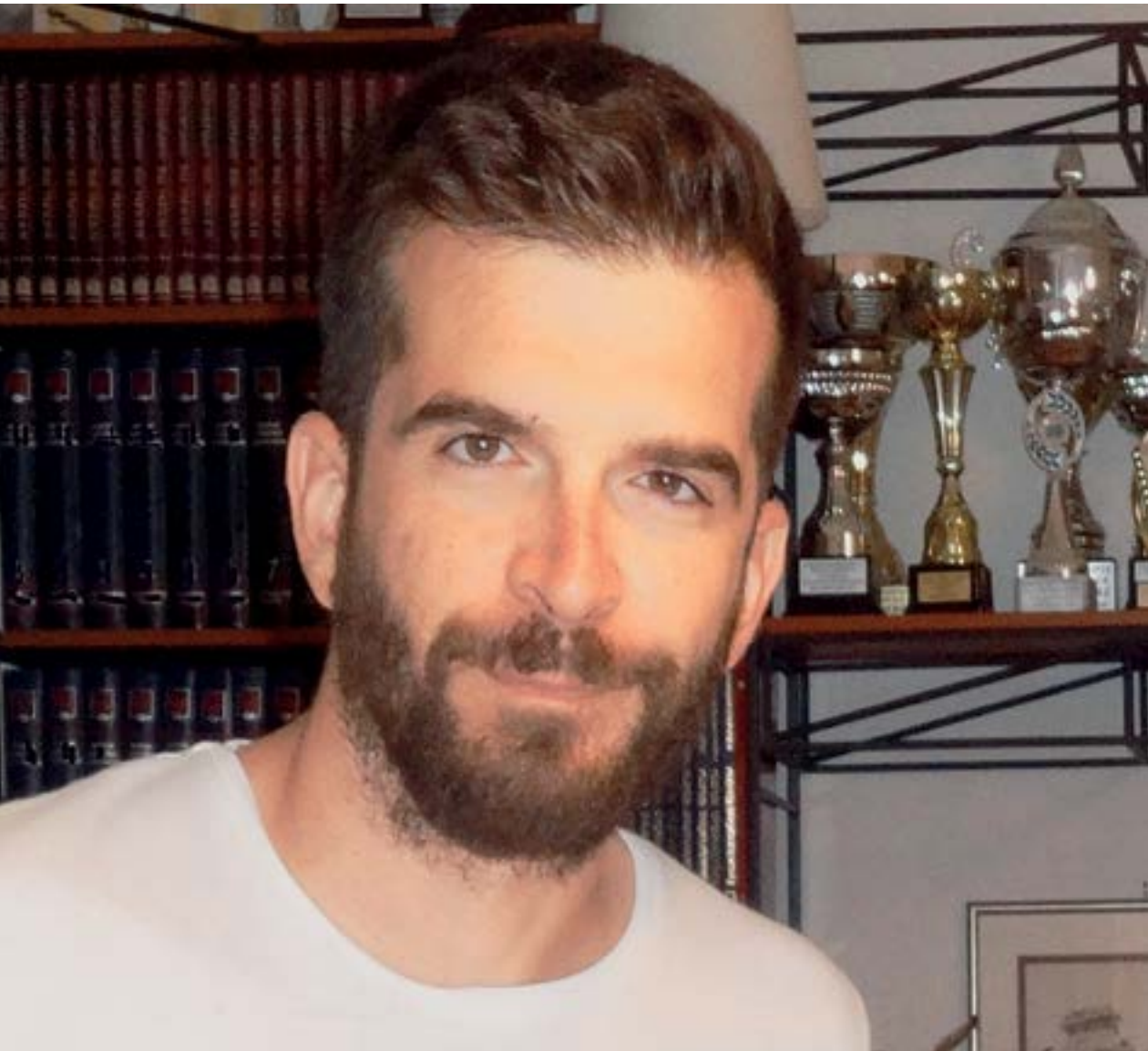
Είναι κάποια από αυτά που έγραψε μέσα από τις αναρτήσεις του και είπε μέσα από τις συνεντεύξεις του. Αγγελιαφόρος της όμορφης ζωής από μικρό παιδί και μεγάλος ταξιδευτής. Την έφερε βόλτα, της ήπιε το μεδούλι. Τη ρούφηξε στάλα-στάλα ως την τελευταία της ικμάδα. Ο μεγάλος του, διαρκής έρωτας. Ένα κομμάτι της, εδώ μέσα. Όταν απρόσμενα ήρθαν τα δύσκολα, δεν έκανε βήμα πίσω. Αντιστάθηκε, όπλισε και πήρε θέση μάχης. Όπλο η απaráμιλλη μαχητικότητα και το πατενταρισμένο χαμόγελό του, πάντα. Έγινε ο τελάλης του διαδικτύου. Για να μοιραστεί την περίπτωση του και τις εμπειρίες του με τους χιλιάδες συνοδοιπόρους. Να αντλήσει αλλά και να προσφέρει δύναμη και κουράγιο.

Απουσιάζει η γήινη παρουσία του. Το παρόν τώρα δίνει το έργο του. Πνευματική κληρονομιά εκλεκτών απογόνων, με ανεξίτηλο τής μνήμης το μελάνι. Γραμμένο σε κυκλικές περγαμηνές όπως το μεγαλείο της ζωής του. Φυλαχτό στην καρδιά τα λόγια και οι πράξεις του. Φόρος τιμής και δόξας για τους χιλιάδες φίλους του. Τους κολλητούς, τους μακρινούς, τους έτσι κι αλλιώς, τους πάντες και τους όλους. Το στήριγμά του, τους είχε κάνει οικογένεια.

Το έργο είναι κατάλληλο μόνο για δυνατούς λήπτες. Χωρίς προειδοποιητικό σήμα, στη χάρτινη οθόνη. Ο πρωταγωνιστής ένας. Οι συμπρωταγωνιστές πολλοί. Οι αποδέκτες αμέτρητοι. Καθίστε αναπαυτικά στην πολυθρόνα σας. Κλείστε το κινητό σας. Δίπλα στο τραπεζάκι ποτό με πολλούς βαθμούς αλκοόλ.

Και, χαρτομάντιλα.

Επόμενη σελίδα, ξεκινάμε...

Βήματα... τα βήματά του, ακούγονται στη μαρμάρινη εσωτερική σκάλα. Δυνατά, σταθερά, γοργά, ζωντανά, βήματα με σιγουριά και ταυτότητα. Είναι αυτός, ανεβαίνει.

Χειμώνας, αρχές του 2019. Στο τζάκι κρατάει συντροφιά η φωτιά από τα ξύλα, με το σιγανό ψιθύρισμα της ελιάς που ακούγεται, όταν καίγεται. Κλειδί που απασφαλίζει την κλειδαριά της πόρτας και ανοίγει με φόρα. Πριν προλάβω να γυρίσω να τον δω, τα αισθήματά του σαν άνεμος από την πηγαία θετική του ενέργεια, πλημμυρίζουν το σαλόνι.

- *Τιμν γίνεται δωω, τιμν κάνετε;...* λέει με ματιά που απλώνεται σκανάροντας τα πάντα τριγύρω. Για να καρφώσει εστιάζοντας ευθύβολα το βλέμμα του επάνω μου, με το μοναδικό χαμόγελό του. Αυτό το χαμόγελο το εκρηκτικό, που πηγάζει μέσα από την ψυχή, αντανακλά στα μάτια και λάμπει σαν ήλιος το πρόσωπό του.

- *Καλώς τον, καλά εσύ;* του απαντώ.

- *Όλα καλά* μου λέει. Λέμε κι' άλλα. Στο δεύτερο βήμα προς το δωμάτιό του κοντοστέκεται.

- *Δεεε μου λες...* λέει διστακτικά, *λέωω να γράψω ένα βιβλίο...*

- *Βιβλίο; με θέμα;* ρωτάω υποψιασμένος.

- *Εεελα τώρααα... να, την περίπτωσή μου, με τον καρκίνο... για μένα, αλλά και για να βοηθήσω γνωστούς, φίλους, συμπάσχοντες... τι λες;*

- *Μου αρέσει.*

- *Θα βοηθήσεις;*

- *Και βέβαια, προχώρα.*

Δεν πρόλαβε. Και τώρα εγώ δυο χρόνια μετά, αφότου έφυγε για το μεγάλο ταξίδι χωρίς γυρισμό, γιατί η απόφαση δεν ήταν δική του αλλά αλλουνού και ήρθε από μακριά, θεωρώ υποχρέωσή μου και όρκο τιμής, να πραγματοποιήσω την επιθυμία του. Γιατί του το υποσχέθηκα. Αλλά γιατί το ζήτησαν και οι πολυάριθμοι φίλοι του.

Πόσο εύκολο είναι; καθόλου επειδή η απώλειά του είναι καθημερινή, κάθε ώρα, κάθε στιγμή, η θλίψη πολύ μεγάλη και ο πόνος αβάσταχτος. Πόσο δύσκολο, να ξυπνάω το πρωί από τα παραπλανητικά όνειρά μου και παλεύοντας με τα συναισθήματά μου να προσγειώνομαι στην ωμή πραγματικότητα. Να προσπαθώ να βρω τη δύναμη και το κουράγιο για να μπορώ να σταθώ στα πόδια μου και να κάτω μπροστά στον υπολογιστή. Αρκεί τα δάκτυλα να είναι σταθερά, να βρούνε τα ανάλογα πλήκτρα και η οθόνη να μη θολώνει. Πώς να γράψω και πώς να διατυπώσω πράγματα και καταστάσεις που βίωνε και

αισθανόταν, αφού ο ίδιος είχε ένα ιδιαίτερο τρόπο έκφρασης και επικοινωνίας. Στους ρυθμούς των χτύπων της καρδιάς, στο μεγαλείο της ψυχής, είχε το προσωπικό του δείγμα γραφής, το δικό του copyright.

Σίγουρα θα έγραφε αυτά που ζούσε σε χρόνο ενεστώτα, στο τώρα, στο παρόν, στο ζω. Θα έγραφε **...Είμαι εδώ, άρα υπάρχω, είμαι δυνατός και ελπίζω, πιστεύω και προχωρώ στη ζωή κάνοντας αυτό που θέλω εγώ και όχι ο καρκίνος. Ελάτε, αντισταθείτε, δώστε τα χέρια και πάμε αποφασιστικά ενωμένοι όλοι μαζί, να τον πολεμήσουμε.**

«Δεν μασάμε, προχωράμε»

Το σλόγκαν του που έγινε viral στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και τον γνώρισε τόσοσ κόσμος. Σκέφτομαι, ανατρέχοντας πίσω τη ζωή του. Την πριν και τη μετά. Αυτή που έμαθε να ζει με λίγο από όλα από παιδί, αλλά ήθελε να γνωρίσει και να τα δοκιμάσει όλα. Λες και διαισθανόταν τη συνέχεια και ήθελε να προλάβει. Τη ζωή που έζησε με πολύ πάθος και αυτή που δεν έζησε. Δεν έζησε; Αναρωτιέμαι... Ή μήπως όλα αυτά που έκανε και κατόρθωσε όσο ζούσε ήταν σαν να έζησε δυο ζωές, τόσο σε κοινωνικό, επαγγελματικό όσο και σε προσωπικό επίπεδο. Προσπαθώ να παρηγορηθώ και να είμαι όσο γίνεται αντικειμενικός, γιατί μιλάω για το παιδί μου. Ελπίζω στη συνέχεια να τα καταφέρω.

Γυρνάω τον διακόπτη της μνήμης ανατρέχοντας πίσω τη ζωή του. Η μπομπίνα της ταινίας πολύ μεγάλη, ατέλειωτη. Τα καρέ των εικόνων τρέχουν τρελά. Άλλα με χρώμα και άλλα ασπρόμαυρα. Άλλα φλουταρισμένα και άλλα νεταρισμένα. Άλλα με ήχο και άλλα βουβά, λες και η κεφαλή αναπαραγωγής δεν δουλεύει, έχει ψυχρή κόλληση. Πελαγώνω, από πού να αρχίσω. Δεν είναι εδώ να τον δω, να τον ακούσω, να τον αγκαλιάσω, να τον γευθώ, να τον μυρίσω, να τον συμβουλευτώ, να με καθοδηγήσει, να πλημμυρίσει τις αισθήσεις μου. Δεν είναι εδώ να με βοηθήσει... ακόμη και να μου «την πει».

Πιστεύω ότι θα έγραφε και θα διατύπωνε τα πάντα με χιούμορ και αυτοσαρκασμό, που ήταν το στοιχείο του, η ζωή του. Πολύ θα ήθελα να τον έχω εδώ, δίπλα μου. Να μου υπαγορεύει τι θα γράψω και μένω σιωπηλός, μήπως και ακούσω έστω λίγη από την ανάσα του. Η απώλειά του δεν έχει τέλος, πρέπει να τη δεχτώ. Είναι καθημερινή, μέρα νύχτα, κάθε στιγμή, είναι για πάντα, για μια ολόκληρη ζωή.

Έζησε μια ολοζώντανη ζωή, με τεράστια ψυχικά αποθέματα, ελεύθερο πνεύμα, όνειρα και στόχους, φωτεινή σκέψη και μεγάλη έγνοια για τους γύρω του. Αγάπη, ευγένεια, εντιμότητα, αλληλεγγύη, συμπόνια, αξιοπρέπεια, χιούμορ και αυτό το μοναδικό χαμόγελο να φωτίζει το πρόσωπό του, ήταν ο καθρέ-

πτης της ψυχής του. Με το χαμόγελο επισφράγιζε την αλήθεια των λόγων του, της πολυτάραχης ζωής του. Αυθόρμητος σε όλα του, ειλικρινής, αξιοπρεπής, ντόμπρος και χωρίς λογοκρισία, χωρίς μοντάζ στις κοινωνικές του επαφές. Αγάπησε τη δουλειά του ως φωτογράφος που επέλεξε αδιαπραγμάτευτα από μικρό παιδί. Λάτρευε τη φύση, τα μικρά και μεγάλα ταξίδια, τον αθλητισμό σε πολλές του μορφές, τα χόμπι του σε όλες τις εκφάνσεις τους. Έβαζε στόχους, είχε στόχους, φρόντιζε κάθε μέρα να έχει φορτισμένες τις μπαταρίες του. Ζούσε για τη ζωή, δεν τον ζούσε η ζωή. Ρουφούσε τις σταγόνες τής κάθε στιγμής από μικρό παιδί. Ήταν ο συνθέτης και μαέστρος, που διηύθυνε κρατώντας ψηλά τη μπαγκέτα με απόλυτη επιτυχία, την ορχήστρα της όμορφης ζωής. Με τα χιλιάδες ερεθίσματα γραμμένα σε νότες μέσα στο πεντάγραμμο των παρτιτούρων, για να παίζουν τα πνευστά, τα έγχορδα, τα κρουστά.

Η ζωή του δεν ήταν ποτέ με καρμπόν. Κάθε μέρα και διαφορετική στα πλάνα που κατέστρωνε και στους έντονους ρυθμούς που ζούσε, τερματίζοντας το πεντάλ της καθημερινότητάς του στον κόφτη. Μέσα από αυτές τις ποικίλες δραστηριότητες μοίρασε πλούτο αισθημάτων που ξεχείλιζαν από ήθος και ανιδιοτελή αγάπη. Αγάπη αληθινή, ολοκληρωτική, ειλικρίνεια και άπειρο σεβασμό, λαμπερό χαμόγελο, μεγάλες σφιχτές αγκαλιές και... πολύ έρωτα. Με τα λόγια του και «τα γαλλικά του» σου έφτιαχνε τη μέρα, γιατί είχε φροντίσει πριν να φτιάξει τη δική του. Έτρεχε σε κάθε περίπτωση να βοηθήσει. Για στιδήποτε χωρίς αντάλλαγμα. Έτσι γιατί το ήθελε και το επιθυμούσε. Στα δύσκολα έκλεινε με νόημα το μάτι.

Γνώρισε και έκανε πολλούς φίλους. Φίλους εκλεκτούς, μοναδικούς, αληθινούς, αιώνιους που δεν ξεχνούν και τιμούν τη μνήμη του μέσα από τις δραστηριότητές τους, μέσα από τους αγώνες τους στον αθλητισμό...Και θα την τιμούν παντοτινά. Αυτοί οι φίλοι είναι το επιστέγασμα ό,τι πέτυχε και θριάμβευσε στη ζωή του. Το μελάνι από τη σφραγίδα του ανεξίτηλο επάνω τους. Τη φιλία την είχε αναβιβάσει σε Αγία Φιλία!

«Έχεις τα πινέλα, έχεις τα χρώματα, ζωγράφισε τον Παράδεισο και μπες μέσα»

λέει κάπου ο Νίκος Καζαντζάκης. Ένα τέτοιο παράδεισο είχε φτιάξει ο Βαγγέλης μας και αυτό ζούσε κάθε μέρα, αλλά... δυστυχώς όχι για όλη του τη ζωή. Χωρίς να έχω ασχοληθεί στο παρελθόν με τη συγγραφή βιβλίου, θα προσπαθήσω να το κάνω. Να ψάξω να βρω τα κομμάτια του παζλ της ζωής του και να τα συναρμολογήσω. Να τα βάλω σε μια σειρά. Να καταγράψω γεγονότα, έτσι όπως τα έζησε από τα παιδικά του χρόνια. Πολλά από αυτά τα έχω φυλαγμένα καλά στη μνήμη μου και μου τα αφηγήθηκε ο Βαγγέλης μας. Το «μας» ισχύει νομίζω για όλους.

Πάμε λοιπόν, να συγκεντρώσω και να αναδημοσιεύσω επιλεκτικά αναρτήσεις του. Από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, σχόλια φίλων του, συνεντεύξεις στα Μ.Μ.Ε. Και γράφω «επιλεκτικά» γιατί αλλιώς θα γέμιζαν βιβλία.

Επικοινωνήσα βεβαίως με φίλες και φίλους του. Επιχειρηματίες, γιατρούς, νοσηλεύτες, δημοσιογράφους, φωτογράφους, συναθλητές του από το τρίαθλο, τους αγώνες αυτοκινήτου. Τους ζήτησα να γράψουν για το βιβλίο του Βαγγέλη, αφότου «έφυγε». Στιγμές που έζησαν μαζί του, σε επαγγελματικά ταξίδια, σε δημοσιογραφικές αποστολές, σε αγώνες τρίαθλου, σε αγώνες αυτοκινήτου, σε προσωπικές στιγμές όπως και στον μεγάλο του αγώνα, απέναντι στην ασθένειά του. Προσπάθησα να βρω αυτούς, που τον έζησαν στα εύκολα και στα δύσκολα, στον περισσότερο χρόνο της ζωής του.

Κοινωνικός από μικρός είχε δημιουργήσει φιλίες που τον ακολούθησαν και βρέθηκαν κοντά του. Με τη θερμή τους αγκαλιά και τα καλά τους λόγια, απ' όταν άρχισε τον δύσκολο αγώνα, ακόμη και μέχρι τις τελευταίες του ημέρες. Που έσπευσαν, όταν χρειάστηκε να του προσφέρουν αίμα και αιμοπετάλια, για να του παρατείνουν τη ζωή. Αυτές οι φιλίες που είχε αναπτύξει δεν περιοριζόντουσαν μόνο μέσα σε ένα κύκλο, σε ένα κανάλι.

Είχε κάνει φιλίες σε μεγάλη ακτίνα και με μεγάλη διασπορά. Φρόντισα να μην γνωρίζονται μεταξύ τους κατά το δυνατόν. Για να μην «αντιγράψουν» ο ένας τον άλλο. Να είναι όσο γίνεται αντικειμενικοί. Να γράψουν για τις προσωπικές τους στιγμές που έζησαν με τον Βαγγέλη, αυτό που αισθάνονται, αυτό που λέει η καρδιά τους.

Γνωρίζοντας ότι τους έφερνα σε δύσκολη θέση, το έκανα με πολύ πόνο ψυχής. Να γράψουν και τις εύθυμες στιγμές με χιούμορ, με πλάκα, με γέλια μήπως και εξισορροπήσουν αυτά που γράφω εγώ. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση και ένιωσα ιδιαίτερη χαρά και υπερηφάνεια, η απάντηση στην πρότασή μου λες και ήταν όλοι τους συνεννοημένοι, **«Μεγάλη μου τιμή να γράψω για τον φίλο μου».**

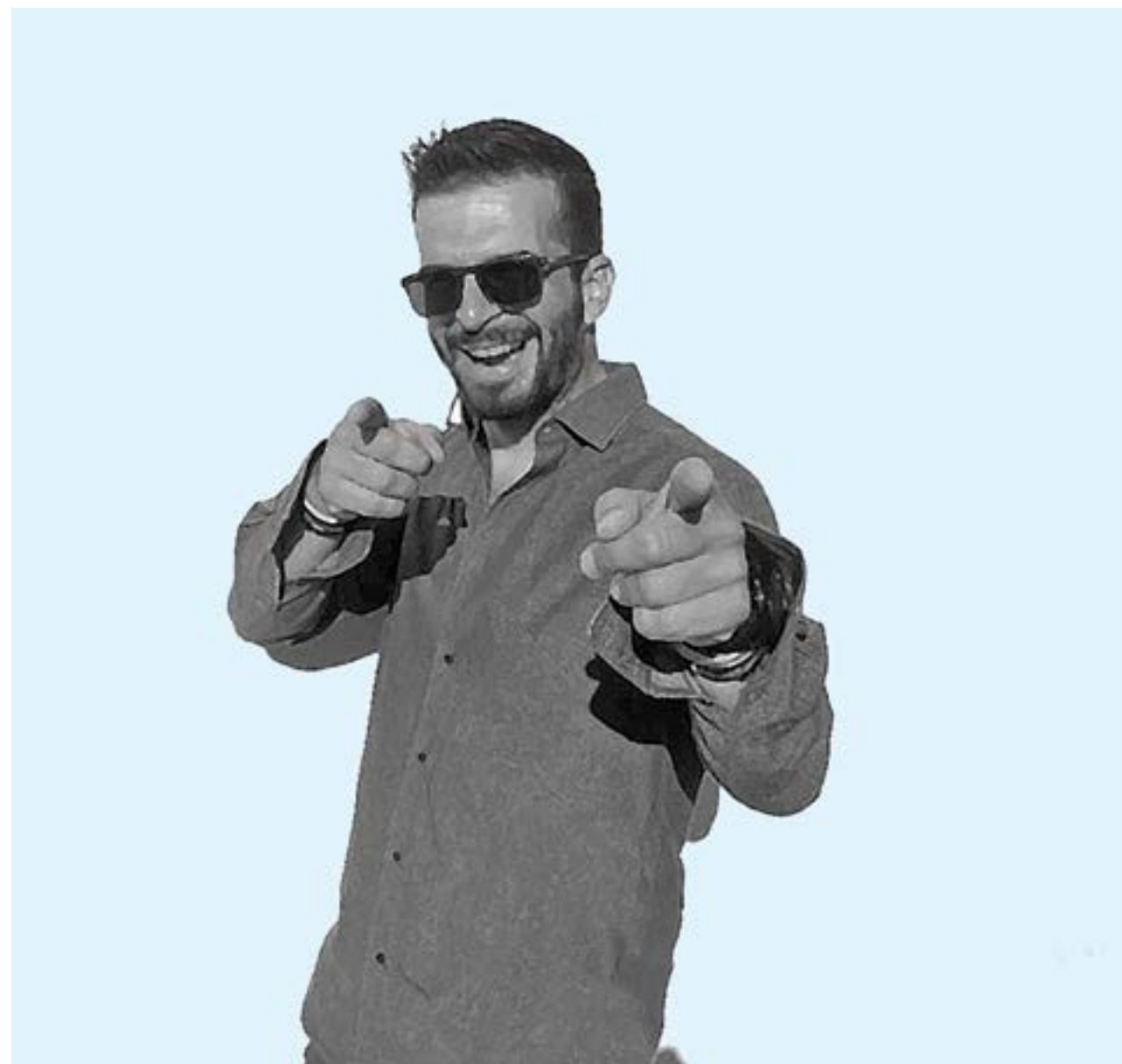
«Μεγάλη τους τιμή». Μεγάλη η σημασία της λέξης, αλλά μεγάλη και η δική μας τιμή της οικογένειας. Κάποιοι ανταποκρίθηκαν σε σύντομο χρόνο, άλλοι καθυστέρησαν δεν τους έβγαине. Κατανοητό, βαρύς ο πόνος και η δοκιμασία που τους υπέβαλλα.

Όμως έγραψαν, εξαιρετικά πονήματα, κατάθεση ψυχής, πολλές φορές με τις ίδιες λέξεις, τον ίδιο χαρακτηρισμό και την ίδια κατάληξη, γι' αυτό που ήταν ο Βαγγέλης.

Κάποιοι που δεν τα κατάφεραν του αφιέρωσαν τραγούδια με όμορφους στίχους. Είναι ένα βιβλίο που αναπόφευκτα θα υποβάλλει δυσάρεστα τον αναγνώστη. Αλλά μπαίνοντας στο πνεύμα του Βαγγέλη θα βγάλει και αισιόδοξα

μηνύματα, αυτά που έλεγε, πίστευε και θα έγραφε ο ίδιος. **«Ότι και αν σας συμβεί, μην τα παρατάτε. Παλέψτε, αγωνιστείτε, ζήστε τη ζωή σας, γιατί ...η ζωή είναι ωραία».** Και να ζητήσω συγνώμη σε πολλούς φίλους του που ήθελαν να γράψουν, αλλά ο περιορισμός του χώρου. Μπορεί όμως να υπάρξει και συνέχεια.

Πάμε να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή...

Ήταν μια μέρα όπως οι άλλες, Τρίτη 14 Μαΐου 2013, απόγευμα. Θυμάμαι να κάθομαι αναπαυτικά στην πολυθρόνα, μπροστά από το γραφείο μου στο σπίτι διαβάζοντας εφημερίδα. Χτυπάει το κινητό μου. Στην αναγνώριση βλέπω ότι με καλεί ο παιδικός μου φίλος Κωνσταντίνος Δαρδούφας, καθηγητής Ογκολόγος - Ακτινοθεραπευτής. Πατάω το πράσινο...

- *Καλησπέρα Κωνσταντίνε μου.*

- *Καλησπέρα Γιάννη, τι κάνεις...*

- *Καλά εσύ;*

- *Άκου, να σου πω... έχω, εδώ μπροστά μου δυο πρωταθλητές Ελλάδος στους αγώνες αυτοκινήτου, τον Βαγγέλη και τον Βασίλη.* Μου τηλεφωνεί από το γραφείο του στο ΥΓΕΙΑ που είναι Διευθυντής του Κέντρου Ακτινοθεραπευτικής Ογκολογίας. Ρωτώ αμέσως διακόπτοντάς τον με έκδηλη ανησυχία...

Τι συμβαίνει στον Βασίλη;

- *Με τον Βασίλη τίποτα... να, με τον Βαγγέλη, καθότι ζωηρούλης με τις μικρούλες που έχει μπλέξει έχουμε ένα θεματάκι, στον αριστερό του όρχι.* Προσπαθεί αστειευόμενος να μου μετριάσει την αγωνία. Αισθάνομαι την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Βαθειά ανάσα και ψελλίζω...

- *Τι συμβαίνει, σε παρακαλώ.*

- *Κοίταξε ένα μικρό οίδημα είναι, που με την κατάλληλη αγωγή θα πάνε όλα καλά, μην ανησυχείς...* με καθησυχάζει. Τον διακόπτει ο Βαγγέλης,

- *Πες του ότι πάω σπίτι και θα του εξηγήσω από κοντά...*

Βυθίζομαι στην πολυθρόνα, η αγωνία στο κατακόρυφο. Μαζί με μένα και η μητέρα του η Καίτη που παρακολούθησε όλη την τηλεφωνική επικοινωνία. Λίγες λέξεις ανταλλάσσουμε μεταξύ μας με πολλά ερωτηματικά. Τα λεπτά κυλούν και φαίνονται αιώνας. Επιτέλους φτάνει στο σπίτι. Τα βήματά του στη σκάλα ως συνήθως... δυνατά, γοργά, ρυθμικά, αποφασιστικά αυτή τη φορά. Μπαίνει μέσα... χαμόγελο όπως πάντα αλλά, το αίμα από την ένταση να έχει ροδοκοκκινίσει το πρόσωπό του, με μάτια που λάμπουν, μα βουρκωμένα. Η Καίτη τον αγκαλιάζει σφιχτά, και αυτός με αργές κινήσεις την καθίζει στην πολυθρόνα.

- *Κάτσε κάτω μανούλα... λοιπόν ακούστε να σας πω, αυτό που έχω στο αριστερό μου αρχ... το τέτοιο μωρέ, λέγεται σεμίνωμα, είναι δηλαδή μία μορφή καρκίνου. Θα το παλέψω και ήδη κανόνισα την Πέμπτη το πρωί χειρουργείο να το αφαιρέσω. Μην ανησυχείτε καθόλου, όλα θα πάνε καλά.*

Ακτινοβολεί από δύναμη και αποφασιστικότητα, το πιστεύει, έχει αισιοδοξία και με τρόπο καθησυχαστικό αλλά και επιτακτικό προσπαθεί να μας το περάσει.

Αυτή η Άνοιξη θα είναι μια δοκιμασία ψυχική και σωματική. Θα είναι η αρχή

που θα του αλλάξει στην πορεία τον τρόπο της ζωής του για μέρες, για μήνες, για χρόνια, για πάντα, ...ως το τέλος.

Την προηγούμενη μέρα το βράδυ, είναι στο σπίτι μιας καλής του φίλης με εκλεκτή παρέα μεταξύ αυτών και ο φίλος του γιατρός παθολόγος τότε, μετέπειτα και ογκολόγος Γιώργος Ρηγάκος. Κάποια στιγμή, που όλοι περνάνε όμορφα μέσα σε μια υπέροχη ατμόσφαιρα, ο Βαγγέλης (γνωστός στους φίλους του για την αθυροστομία του) γυρνάει και του λέει *«Ρε εσύ, για δεξ εδώ το @ρχίδι μου»*. Ο φίλος του το βλέπει, αντιλαμβάνεται αμέσως τη σοβαρότητα της κατάστασης και του λέει, *«Αύριο το πρωί στο ΥΓΕΙΑ στον ουρολόγο Γεράσιμο Αλιβιζάτο»*. Υπακούει... το είχε καιρό, αλλά δεν είχε δώσει την πρόταση σημασία. Από αναβολή σε αναβολή το πήγαινε. Υπάρχει και το αύριο σκεφτόταν, αργά το αντιλήφθηκε, καθότι απλός παρατηρητής στη ζωή του εαυτού του. Είχε δώσει αλλού προτεραιότητες. Πάνω απ' όλα ο μεγάλος έρωτας η δουλειά του, η φωτογραφία, οι καλοί του φίλοι, ο αθλητισμός, οι αγώνες, και η αδυναμία του... οι γυναίκες.

Από εκείνη τη στιγμή το κλειδί της ζωής του Βαγγέλη γυρίζει. Αυτή τη ζωή που δεν επέλεξε αλλά του επιβλήθηκε χωρίς τη θέλησή του. Θα αγωνιστεί με πάθος να την ακυρώσει, να τη βάλει στην άκρη, να την επανασχεδιάσει για να την ξανακερδίσει. Να γεμίσει με σοφία ο νους για να αντέξει η καρδιά, να ωφεληθεί η ψυχή και κυρίως το σώμα. Δύσκολος ο δρόμος που θα πρέπει να διαβεί, κακοτράχαλος, ανηφορικός, σκέτος Γολγοθάς. Και ο σταυρός τού μαρτυρίου πάνω στους ώμους βαρύς, ασήκωτος, του κόβει την ανάσα. Όνειρα για τη ζωή του θα συνεχίσει να κάνει. Πρωτεύοντα ρόλο τώρα θα παίζει το *«Πρέπει να ζήσω»*. Δεν θα καμφθεί το ηθικό του ούτε θα γύρει το σώμα του. Δεν θα αφήσει να πέσει κάτω το βλέμμα. Θα σταθεί όπως είναι, ευθυτενής και αεράτος, ατενίζοντας μακριά το μέλλον. Θα πέσει αλλά θα σηκωθεί, θα χάσει το κόσμο κάτω από τα πόδια του αλλά για πολύ λίγο.

«Για δυο-τρεις ώρες» θα πει σε μία συνέντευξή του και θα απαντήσει στην ερώτηση περί καλού Θεού... *«Το βλέπει ο καλός Θεός, το σύμπαν, οι ενέργειες και αποφασίζουν για σένα...»*

«Το "Γιατί σε μένα" δεν το είπα ποτέ. Είπα όσο περίεργο και αν ακουστεί, καλύτερα σε μένα παρά σε κάποιον άλλο, στην οικογένειά μου σε κάποιον κοντινό μου. Γιατί εγώ θα μπορούσα να το διαχειριστώ καλύτερα». Μεγάλη κουβέντα που θέλει πολύ θάρρος να την πεις και κυρίως να την πιστεύεις βαθιά, μέσα σου. Στη στοχευμένη πορεία της σφαίρας του όπλου, θα μπει μπροστά να τη φάει αυτός και όχι κάποιος δικός του. Δεν θα λυγίσει, θα αντλήσει δύναμη, θα επιβληθεί στον εαυτό του. Θα παλέψει με τη μοίρα του, θα φέρει τον κόσμο ανάποδα και θα συνεχίσει να συζεί με τη νόσο του, τον καρκίνο του.

«Τη λέξη καρκίνος...» θα πει, στην ίδια συνέντευξη **«οι γιατροί ακόμη και σήμερα δυσκολεύονται να την πουν».**

Το ΥΓΕΙΑ για τα επόμενα επτάμισι χρόνια γίνεται το δεύτερο σπίτι του. Αμέτρητες εισαγωγές για ιατρικές εξετάσεις, νοσηλείες, θεραπείες, χειρουργεία, χημειοθεραπείες, ακτινοβολίες, αφού ο καρκίνος του επιτίθεται ξανά και ξανά. Κάνει υποτροπές, μεταστάσεις, δεν τον αφήνει να πάρει ανάσα. Αντιστέκεται, αντιμάχεται, σπλίζεται, αγωνίζεται γενναία, ξιφομαχεί σαν σύγχρονος Διγενής τον χάρο στα μαρμαρένια αλώνια. Αγώνας καθημερινός, ατελείωτος. Δεν δειλιάζει, το αύριο το κάνει σήμερα, με πείσμα και αγάπη για τη ζωή. Και εδώ ένα μεγάλο «γιατί» που θα το πω πολλές φορές στα χρόνια που θα ακολουθήσουν. Ήθελες καρκίνε να μπει στο σπίτι μου, γιατί χτύπησες το παιδί μου και όχι εμένα, τον πατέρα του, αυτό είναι μεγάλη αδικία. Αλλά είπαμε, άλλος αποφασίζει.

Από μικρός πέρασε το κατώφλι των χειρουργείων των νοσοκομείων. Γεννήθηκε με υποσπαδία που έπρεπε να αποκατασταθεί και αργότερα με κρυφορχία. Στην ηλικία των δύο έως τεσσάρων ετών μπήκε τέσσερις φορές χειρουργείο. Αυτή η ψυχούλα από τότε δοκιμάστηκε. Θα μου πει ο παιδοχειρουργός Θεόδωρος Αιβάζογλου,

«Όλα πήγαν καλά, η αναπλαστικότητα και η ταχύτητα επούλωσης της περιοχής είναι εκπληκτική, εντυπωσιακή... και του έφτιαξα ένα πουλάκι που μεγαλώνοντας θα...»

Πετάγεται απ' το κρεβάτι του ο μπόμπιρας Βαγγέλης, **«...κάνει τσίου-τσίου».** Ναι, μεγαλώνοντας κελήδησε πολύ.

Έκανε εντύπωση στους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό ο τρόπος που αντιμετώπιζε την περίπτωσή του, με υπομονή, θάρρος, χαμόγελο και παιδικά αστεία. Το χιούμορ του υπό εκκόλαψη, από τότε. Η μητέρα του εκεί, πάντα ακούραστη, υπομονετική μέρα-νύχτα στο προσκέφαλό του να τον φροντίζει. Σε αυτή την ηλικία άρχισε να διαμορφώνει χαρακτήρα, ανάλογα με τα ερεθίσματα μέσα από την οικογένεια και τον περίγυρό του. Παιδικός σταθμός στην αρχή, νηπιαγωγείο μετά, διακοπές καλοκαιρινές δίπλα στη θάλασσα με τροχόσπιτο σε κάμπινγκ αλλά και χειμερινές στο βουνό για σκι. Διακοπές και σεβασμός στο περιβάλλον, μέσα στη φύση. Ο πιο κοινωνικός από τα άλλα δύο αδέρφια του. Μια μέρα καλοκαίρι στο κάμπινγκ, έρχεται στο τροχόσπιτο και κρατάει από το χέρι ένα κοριτσάκι κατάξανθο, σωστό αγγελούδι. Στο άλλο χέρι μια μικρή μπάλα.

- **Κοίτα μπαμπά** θα πει **είναι φίλη μου από τη Γαλλία.**

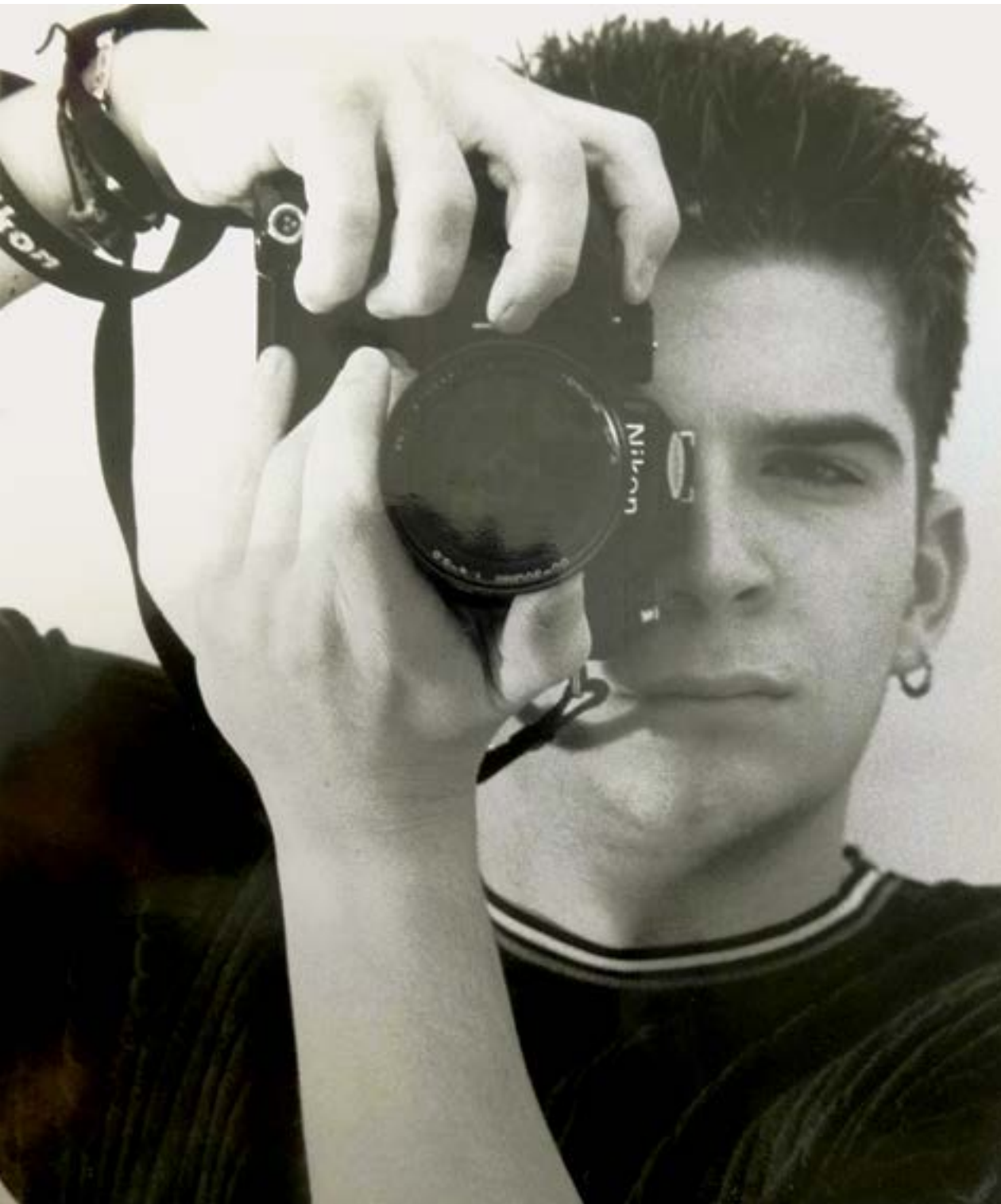
- **Και πως συνεννοείστε Βαγγέλη;** ρωτάω.

Απομακρύνεται δυο μέτρα από το κοριτσάκι και δείχνοντας τη μπάλα της λέει. **«Μπαλ-μπαλ»**, το κοριτσάκι κουνάει καταφατικά το κεφάλι του, απαντάει και αυτό **«μπαλ-μπαλ».** Της πετάει τη μπάλα στα χέρια της.

- **Να, ορίστε,** την παίρνει από το χέρι και φεύγουν χαμογελώντας με ύφος θριαμβευτικό. Από μικρός του άρεσαν τα κοριτσάκια. Θυμάμαι να ερωτεύεται τις κόρες φίλων μου σε εφηβική ηλικία και να τάζει γάμο, λέγοντας, **«Εγώ όταν μεγαλώσω θα σε παντρευτώ».** Μετά μεγαλώνοντας αυτήν τη λέξη την απέφευγε. Ήταν προσεκτικός δεν την είπε ποτέ και ας πιάστηκε σε κάποιες περιπτώσεις.

Σε αυτή την ηλικία των τεσσάρων ετών θα πάρει τα πρώτα μαθήματα του σκι στο χιόνι, στα χιονοδρομικά κέντρα του Παρνασσού. Θα μάθει να ισορροπεί πάνω στα πέδιλά του, θα πέσει, θα σηκωθεί, θα ξαναπέσει, θα πεισμώνει, θα σταθεί. Θα συνεχίσει μεγαλώνοντας να ισορροπεί στο ποδήλατο κούρσας και βουνού, στη σανίδα του γουιντσέρφινγκ, ακόμη στους χρόνους των αγώνων αυτοκινήτου ράλλυ και του αγαπημένου του τριάθλου. Θα μάθει να ισορροπεί την ίδια τη ζωή.

ΘΑ ΓΙΝΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Στην ηλικία των έξι ετών θα πάρει τη μεγάλη απόφαση. Βρισκόμαστε για επαγγελματικούς λόγους στο Λιτόχωρο για τη φωτογράφιση της περιοχής, καθώς και ενός μεγάλου ξενοδοχείου. Φωτογράφος ο εξαιρετικός συνεργάτης και φίλος Γιάννης Γιαννέλος. Μαζί έχω πάρει όλη την οικογένεια, συνδυάζω το τερπόν μετά του ωφελίμου. Αυτό το έκανα συχνά. Ο Βαγγέλης παρακολουθεί από κοντά τον Γιαννέλο, πως φωτογραφίζει, πως επιλέγει το θέμα, τη στάση του, τα πάντα. Κάποια στιγμή γυρνάει και μου λέει:

«Εγώ όταν μεγαλώσω θα γίνω φωτογράφος». Το λέει και φαίνεται στο βλέμμα του, αστράφτει από χαρά, λάμπει το πρόσωπό του, το πιστεύει. Έχει φυτέψει μέσα του ήδη τον σπόρο, που σιγά-σιγά τον φροντίζει και βλασταίνει. Μεγαλώνει, γίνεται δεντράκι που το καλλιεργεί με πάθος. Το ποτίζει να μη διψάσει, το λιπαίνει μαθαίνοντας και μετά γίνεται δέντρο που απλώνει κλαδιά και ευδοκimeί, αποδίδοντας εύγευστους καρπούς. Αρχίζει να σκαλίζει τις φωτογραφικές μου μηχανές. Μεγαλώνει με αυτό τον σκοπό, με αυτή την ιδέα, έχει χαράξει πορεία, δεν παρεκκλίνει, δεν του το αλλάζεις με τίποτα. Σπουδές στο πολυκλαδικό Λύκειο πάνω σε αυτό ...και μετά φοίτηση στη σχολή φωτογραφίας LEICA ACADEMY.

Φωτογράφος με πτυχίο, ωωω ναι!

Στη σχολή φωτογραφίας έκανε γνωριμίες και δημιούργησε φίλιες που κάποιες κράτησαν μια ζωή. Μία από αυτές ξεχώρισε και είναι η φωτογράφος Μάτα Σεραφειμίδου με την οποία ήταν κατά διαστήματα και συνεργάτες. Σε μια φωτογράφιση κάλεσαν μία make-up artist για να μακιγιάρει τα μοντέλα. Την Κατερίνα Ντο. Η χημεία μεταξύ τους ήταν αστραπιαία.

Αυτές οι δύο φίλες έμελλε να είναι μαζί του για όλη του τη ζωή. Τους είχε βγάλει και χαϊδευτικά ονόματα. Η Μάτα ήταν η «τρελή» και η Κατερίνα η «Ντόσκα». Είναι οι κολλητές του, οι καρδιακές, αυτές που ήταν πάντα κοντά του. Στα καλά και στα άσχημα, στα εύκολα και στα δύσκολα, στις χαρές και στις λύπες. Είναι αυτά τα κορίτσια που αγάπησε και τον αγάπησαν με όλη τους την ψυχή. ΦΙΛΕΣ με κεφαλαία. Που ήταν πάντα δίπλα του ειδικά στις τελευταίες μέρες, στην τελευταία μάχη που έδινε για τη ζωή του. Είναι αυτές οι φίλες που ήταν κοντά μου και στάθηκαν πλάι μου. Μέσα στην εντατική του ΥΓΕΙΑ, σε αυτές τις δύσκολες ώρες. Που γίναμε μια σφιχτή αγκαλιά ν' αντέξουμε. Μετρώντας αντίστροφα τους κόκκους της άμμου στο χρόνο της κλεψύδρας, μέχρι την τελευταία ανάσα που άφησε στη ζωή ο Βαγγέλης μας. Που ήρθαν σπίτι μας

και ήταν μαζί μας μέρα νύχτα με τη ζεστή παρουσία τους, με τα όμορφα λόγια τους, να μας απαλύνουν τη θλίψη της απώλειας και τον μεγάλο πόνο.

Η **Μάτα** γράφει για τον Βαγγέλη

“ Σαν παραμύθι ... «Το αγόρι που ζει για πάντα»
Μια φορά κι έναν καιρό γεννήθηκε ένα αγόρι που αναζητούσε μόνο ένα πράγμα στη ζωή, την ευτυχία.
Από μικρός έδωσε το στίγμα του. Χαρούμενο, γεμάτο αισιοδοξία και λαχτάρα για ζωή. Έκανε τα αδύνατα δυνατά. Ήταν ο Εκλεκτός. Εκλεκτός γιός, αδερφός, φίλος, σύντροφος. Άρπαζε τη ζωή από τα μαλλιά και ρουφούσε την κάθε της στιγμή. Όσοι είχαν την τύχη να βρίσκονται δίπλα του έπαιρναν δύναμη από τη δύναμή του, καλοσύνη από την καλοσύνη του, αγάπη από την αγάπη του.
Το αγόρι μεγάλωνε μέρα με την μέρα, ανδρώθηκε αλλά διατήρησε την αυθεντικότητα και την παιδικότητά του. Σαν ένας άλλος Πίτερ Παν, αντιμετώπιζε με αισιοδοξία ότι κι αν του επεφύλασσε η ζωή. Και δίπλα του δεν είχε μόνο μια νεράιδα, αλλά όλες τις νεράιδες του κόσμου, όλα τα ξωτικά και όλους τους αγγέλους.
«Η ζωή είναι στιγμές» για εκείνον, φωτογραφίζοντας τα πιο όμορφα κλικ για το άλμπουμ της ζωής του.
Δεν μπορώ να βρω τα λόγια για να πω τι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ήταν για μένα... Δεν μπορώ να εκφράσω με λόγια όλες μου τις σκέψεις...
Κλείνω τα μάτια και είναι εδώ...
«Τι σκέφτεσαι πάλι, η τρελή;» θα μου πει και θα γελάσουμε όπως εμείς ξέρουμε.
Ανοίγω τα μάτια και είναι εδώ... στα πιο μικρά... στα πιο μεγάλα... κοντά μας, δίπλα μας, πλάι μας...
Ο άνδρας αυτός με την παιδική, αθάνατη καρδιά είναι ο δικός μου Πίτερ Πάν... που ταξίδεψε στην Χώρα της ΖΩΗΣ... και κατάφερε να μας δώσει ένα μάθημα...
ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΖΟΥΜΕ...

ΣΕ ΑΓΑΠΩ...

no matter what.... ”

ΚΟΛΥΜΠΩΝΤΑΣ ΣΤΑ ΒΑΘΕΙΑ

Είναι πρωτοετής στη σχολή, Άνοιξη. Ο Δήμος Επιδαύρου αναθέτει στην εταιρεία μου, την Arttime, την τουριστική του προβολή, με τον σχεδιασμό και την παραγωγή διαφόρων εντύπων, βίντεο κλπ. Ξεκινάμε με τη φωτογράφιση της περιοχής. Σκέφτομαι και τον ρίχνω στα βαθιά.

- Βαγγέλη ένας Δήμος θέλει φωτογράφιση, λέω να σε εμπιστευθώ, τις λες θα τα καταφέρεις;

- Δεν θέλω να ακούω χαζομάρες και βέβαια.

- Μμμ, για να σε δω.

Φωτογραφικές μηχανές, τηλεφακοί, ευρυγώνιοι, τρίποδες, φιλμ, ο εξοπλισμός. Η ψηφιακή δεν είχε "εφευρεθεί" ακόμη. Ξεκινάμε το ταξίδι, συζητώντας διάφορα γύρω από τη φωτογράφιση και κάποια στιγμή μου πετάει.

- Δεν συμφωνήσαμε την αμοιβή μου, για πες...

Του απαντώ για να τον πειράξω.

- Για πέντε μήνες δωρεάν στέγη, φαγητό, πλύσιμο, σιδέρωμα ρούχων, χαρτζιλίκι. Τσιγκούναρε μου λέει και γελάμε.

Φθάνουμε στην Αρχαία Επίδαυρο και μας υποδέχεται ο Δήμαρχος, με τον αντιδήμαρχο και δυο παρατρεχάμενους.

- Από δω ο φωτογράφος, θα πω.

- Ποιος αυτός ο μικρός; θα πει ένας από τους παρατρεχάμενους.

Ο Βαγγέλης με θράσος, **«μικρό είναι το μάτι σου, κάτσε και θα δεις».**

Με τον Δήμαρχο έχουμε συμφωνήσει αεροφωτογράφιση για εκείνη τη μέρα. Σε λίγο έρχεται το ελικόπτερο, ένα Agusta Bell, ενός επιχειρηματία, φίλου του Δημάρχου.

«Θα πετάξουμε με ανοιχτή την πόρτα για να έχω καλλίτερη εικόνα», λέει ο Βαγγέλης. Επιβιβάζομαστε, μπροστά δίπλα στον πιλότο ο Δήμαρχος που θα τον κατευθύνει, πίσω αριστερά εγώ και δεξιά ο Βαγγέλης δίπλα στην ανοιχτή πόρτα. Βάζουμε τις ζώνες ασφαλείας και με σύσταση του πιλότου όσο γίνεται πιο σφικτές, ενώ σιγουρεύουμε πράγματα να μη φύγουν από τον αέρα κατά τη διάρκεια της πτήσης. Φοράμε ακουστικά με χειλόφωνο για ενδοσυνεννόηση. **«Ωραίο εργαλείο»** ακούγεται ο Βαγγέλης και απευθυνόμενος στον πιλότο **«κάνει και παντηλίκια;»** (σ.σ. κίνηση στα πλάγια). Απογειωνόμαστε, φεύγει με το πλάι κλίση στα δεξιά και στροφή 180 μοιρών με τον Βαγγέλη να αναφωνεί, **«Γουστάρωω!»**. Γέλια από όλους.

Ο Δήμαρχος δείχνει τα σημεία. Ο Βαγγέλης από την ενδοσυνεννόηση συνεργάζεται με τον πιλότο να φέρνει το ελικόπτερο σε ιδανικό σημείο για να κα-

Φωτογραφία του Βαγγέλη της Αρχαίας Επιδαύρου από το ελικόπτερο

δράρει το θέμα σωστά. Κάποια στιγμή χωρίς να τον αντιληφθώ έχει λασκάρει τη ζώνη και πάει να κρεμαστεί έξω από το ελικόπτερο για να έχει «καλλίτερη εικόνα» θα μου πει. Με το που βγαίνει έξω τον χτυπάει η δύναμη του αέρα από την έλικα και τον σπρώχνει προς τα κάτω, προς στιγμή τα χάνει. Ενστικτωδώς απλώνω το χέρι μου αρπάζοντάς τον από το φωτογραφικό γιλέκο και τον τραβάω μέσα.

«Κωλόπαιδο» θα του πω. Και ο Βαγγέλης, «*Τα 'κανες απ' τον φόβο σου... χαχα*». Μετά από μία πτήση διάρκειας περίπου μιας ώρας, που μιλάει στον πιλότο ακατάπαυστα και του ξεφεύγουν αρκετά από το «γαλλικά του», προσγειωνόμαστε.

«*Πως πήγες Βαγγέλη;*» ρωτάει ο Δήμαρχος.

«*Όλα τέλεια Δήμαρχε*» του απαντάει ο Βαγγέλης με σιγουριά και το χέρι γροθιά με υψωμένο τον αντίχειρα ενώ συμπληρώνει,

«*Θα εμφανίσω τα slides και θα τα δούμε*».

Κοιτώ τώρα αυτές τις εικόνες. Τι όμορφες αναμνήσεις φέρνουν...

Συνεχίζει τις σπουδές του στη σχολή φωτογραφίας, αλλά παράλληλα ψάχνεται να ειδικευθεί σε αυτήν. Του αρέσει η τουριστική φωτογραφία, αλλά θέλει να ασχοληθεί με το αθλητικό ρεπορτάζ και κυρίως με τα αυτοκίνητα και τους αγώνες. Γνωρίζονται με τον δημοσιογράφο Γιώργο Σκευοφύλακα την Άνοιξη του 1998 που δουλεύει στα περιοδικά της ΙΜΑΚΟ. Γίνονται φίλοι αχώριστοι αφού έχουν τα ίδια ενδιαφέροντα, τα αυτοκίνητα και τους αγώνες. Θα του βρει θέση φωτογράφου στη στήλη αυτοκινήτου στο περιοδικό ACTIVE. Εκτός από την πολύ καλή φιλική σχέση είναι πλέον και συνεργάτες, αλλά και κουμπάροι αφού ο Βαγγέλης αργότερα τον παντρεύει. Η φιλία αυτή κρατάει μέχρι που έφυγε ο Βαγγέλης και είναι ίσως η πιο μακροχρόνια.

Εδώ το λόγο έχει τώρα ο **Γιώργος**

“ Για τον Βαγγέλη, δύο λόγια εξιλέωσης και συγγνώμης

Πάντα στη ζωή μου ήθελα να έχω τον ρόλο του αφηγητή. Βλέπετε οι χαρακτήρες, οι ήρωες, έρχονταν και έφευγαν στις ταινίες και τα βιβλία, που μου διαμόρφωσαν αυτήν την ιδέα, ενώ ορίζουν την αρχή και το τέλος, μίας ιστορίας/διήγησης.

Μόνο που μόλις μου δόθηκε η ευκαιρία να το κάνω γράφοντας κάτι για τον Βαγγέλη βρέθηκα να μην μπορώ να πατήσω πλήκτρο. Ανάκατες σκέψεις και εικόνες διεκδικούν να φανούν σε αυτό το κείμενο. Πως να περιγράψω 20 ή 21 χρόνια

γνωριμίας -με τα 14,15 να είναι καθημερινή επαφή- μέσα σε λέξεις. Πως να αφηγηθώ στιγμές και εικόνες, με κάποιον που ήταν ένας από τους πιο κοντινούς μου ανθρώπους, που μεγάλωσε και μεγάλωσα μαζί του.

Άλλωστε το δικό μας δέσιμο είχε αυτή την ιδιαιτερότητα, που και εβδομάδες (σπάνια γινόταν αυτό) να είχαμε να βρεθούμε μία ολιγόλεπτη συνάντηση, ένα τηλέφωνο ήταν εύκολο να κάνει το catch up, να καλύψει τη διαφορά.

Τόση ήταν η σιγουριά πως θα είναι ο ένας στη ζωή του άλλου που ούτε φωτογραφίες δεν βγάλαμε μαζί. Ήταν βέβαια και η ανόητη εμμονή μου να μην βγάσω φωτογραφίες, γιατί πίστευα πως η στιγμή χανόταν. Έτσι έχω ελάχιστες εικόνες από εξόδους ή χαζό ξενύχτια στο σπίτι του Πάνου και φυσικά το γάμο μου, γιατί ευτυχώς με πάντρεψε.

Έγραψα στην αρχή για εξιλέωση και συγγνώμη, γιατί δεν ήμουν κοντά του, όταν με χρειάστηκε πραγματικά. Ακόμη και την ημέρα που έφυγε, έμεινα στη δουλειά γιατί υπέκυψα στην πίεση δύο «ανθρώπων», αντί να πάω μαζί με τους άλλους που ήταν εκεί. Ελπίζω πως μου το έχει συγχωρέσει...

Βέβαια όταν του έλεγα να τον συναντήσω στις χημειοθεραπείες και να πιούμε καφέ μου πετούσε το:

« Είσαι λιγόψυχος ρε μαλάκα δεν τα αντέχεις αυτά. Θα λιποθυμήσεις και θα γίνουμε ρεζίλι στις νοσοκόμες και έχω ένα όνομα στο ΥΓΕΙΑ...»

Ίσως να είχε δίκιο και να μην τα άντεχα όλα αυτά. Βέβαια ακόμη δεν κατάλαβα που βρήκε όλη αυτή τη δύναμη να παλέψει με τον καρκίνο και να γελάει κάθε φορά που μιλούσαμε και μου έλεγε για κάποια μετάσταση. Τι θα κάνουν με τον γιατρό του για να την αντιμετωπίσουν, τις επεμβάσεις και τη θεραπεία.

Καταστάσεις που μου τις περιέγραφε και ζαλιζόμουν... Αυτός, που όταν χρειάστηκε αίμα για μία επέμβαση του πατέρα μου προθυμοποιήθηκε (φυσικά) να δώσει. Πήγαμε τρεις (μαζί με μία συνάδελφο) και μόλις είδε τη διαδικασία και πως της έπαιρναν αίμα, κιτρίνισε και έπεσε λιπόθυμος. Θυμάμαι πως τον κοροϊδεύαμε δύο μήνες.

« Μαλάκα θα κάνω κανά δυο-βδόμαδο να σου μιλήσω γιατί θα μπω μέσα, θα κάνω αυτό το άλλο και εκείνο». Παύση

«Ζεις χαχαχαχα γελοίο».

Κάπως έτσι ήταν τα τηλεφωνήματα μας κατά τη διάρκεια του αγώνα του.

Ίσως να επέλεξε ο ίδιος να απομακρύνει κάποιους ανθρώπους και να μοιράζεται μαζί τους μόνο λίγο από αυτό που περνούσε για να μην τους στεναχωρήσει. Τελικά με όλα αυτά απέδειξε πως είχε το πάνω χέρι και εκεί.

Γνωριστήκαμε στο *Nouvel*, μας σύστησε η Άντζελα (Dj του μαγαζιού).

«Έχετε την ίδια τρέλα με τα αυτοκίνητα» μου είπε και μιλώντας για λίγα λεπτά αμέσως δέσαμε. Θυμάμαι πως φύγαμε το ίδιο βράδυ από το μαγαζί για να δούμε μία «κόντρα» στη «Βούτα». Από τότε (νομίζω Άνοιξη του 1998) και ως το 2012 (εκτός από τις ώρες δουλειάς κάποιες φορές και εκεί «γιατί η ΙΜΑΚΟ έχει εκλεκτές γκόμενες» όπως έλεγε) ήμασταν συνέχεια μαζί. Κάποιες χρονιές καπνίζαμε και τα ίδια τσιγάρα, για να μην μένουμε. Μου γνώρισε τον Πάνο και μετά ο Πάνος μας γνώρισε την Ντόσκα (ποτέ δεν την είχε πει με το όνομά της Κατερίνα). Αυτό ήταν. Οι τέσσερις μας για περισσότερο από μία δεκαετία, που έτυχε να είναι και η καλή από δουλειές και λεφτά, φτιάξαμε έναν πυρήνα που ήταν η ζωή μας. Το σπίτι του Πάνου (έμενε μόνος του) έγινε το ορμητήριο ή το καταφύγιο μας, ψάχνοντας το κάτι παραπάνω, ίσως τους ανθρώπους που θα μοιραζόμασταν τις ζωές μας.

Η δουλειά

«Σπουδάζω φωτογράφος, θα γίνει καμιά φάση να φωτογραφίσω αγωνιστικά αυτοκίνητα;» με είχε ρωτήσει. Το ράλλυ Ακρόπολις με την υπερειδική της Αναβύσσου (το 98 ή το 99) ήταν η πρώτη μας κοινή «αποστολή» οι φωτογραφίες

του έπαιξαν στο Active. Θυμάμαι, πως είχαμε πάει με το Fiat Punto του Γιώργου, του μεγαλύτερου αδερφού του. Μου είχε πει:

«Βάζω το αυτοκίνητο για να πάμε εκεί βάζεις τα πάσα για τον αγώνα;» έτσι και έγινε. Οδήγησα το Punto ως την Ανάβυσσο και εκεί είδαμε από κοντά έναν αγώνα που πάντα λάτρευε και έφτασε να υπηρετεί ως φωτογράφος.

Όπως ήταν φυσικό γεμίσαμε σκόνη. Μάλιστα είχαμε πάνω μας τόση σκόνη, που έλεγε συνεχώς:

«Η μάνα μου και ο Γιώργος θα με σκίσουν αν με δουν τόσο χάλια και κάναμε το Punto κώλο». Η λύση δόθηκε με μία βουτιά στη θάλασσα με τα ρούχα. Πιστέψαμε πως θα στεγνώναμε στον ήλιο, αλλά πετύχαμε μία ελαφριά ηλίαση. Αργούσαμε να στεγνώσουμε και μετά από τρελό πονοκέφαλο αγοράσαμε «φόρμες» γυμναστικής και εσώρουχα από ένα *super market*. Θυμάμαι ακόμα το βλέμμα του υπεύθυνου καταστήματος όταν είδε δύο μουσκεμένους τύπους να μπαίνουν στο μαγαζί και τον έναν να μουρμουρίζει: **«Η Καίτη και ο Γιώργος θα με σκίσουν».**

Μετά τη συνεργασία στο Active ένας συνάδελφος έπιασε δουλειά ως διευθυντής στα έντυπα της *Option Press*. Μου ζήτησε φωτογράφο, τον σύστησα. Ο Βαγγέλης τον κέρδισε και ξεκίνησε τη συνεργασία. Τελικά εκείνος έφυγε και ο κος Ασπρόμουγγος έμεινε στην *Option Press* νομίζω ως το τέλος της εταιρίας. Μετά άρχισε η συνεργασία του με τους 4Τροχούς όπου ο χαρακτήρας και οι εικόνες του κέρδισαν όλους, ακόμη και τους δύσκολους συντελεστές του περιοδικού.

Αυτοκίνητα, διασκέδαση, αγώνες

Είχε πάντα έναν εύκολο τρόπο να κερδίζει τους ανθρώπους και να συνδέει άτομα διαφορετικά μεταξύ τους. Κοντά του οι άνθρωποι ανοίγονταν και έδειχναν τον εαυτό τους. Ιδιαίτερα οι γυναίκες στις οποίες είχε τεράστια επιτυχία και αδυναμία. Ερωτευόταν κάποια και πάνω στο δίμηνο θυμόταν κάποια άλλη και μετά γνώριζε τον έρωτα της ζωής του, που ξεχνούσε πάνω στο μήνα για να ξεκινήσει το παιχνίδι με την επόμενη.

Τον κοροϊδεύαμε για την άρθρωσή του και γιατί δεν είχε την εύκολη ατάκα να μιλήσει. Αλλά πάντα έλεγε πως:

«Είμαι γεννημένος όμορφος και δεν έχω ούτε θα έχω προβλήματα με τις γυναίκες. Είμαι το ασχημόπαπο που έγινε κύκνος.»

Ήταν και παραμένει στην σκέψη μου μία θύελλα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα την ημέρα του γάμου μου. Ήταν ένας από τους τρεις κουμπάρους. Εμφανίστηκε στο σπίτι των γονιών μου, για να με... ντύσουν γαμπρό με τον Πάνο. Εκείνος του είπε πως η γραβάτα του ήταν για κλάματα, έφυγε να την αλλάξει και τον χάσαμε. Εμφανίστηκε στην εκκλησία λίγο πριν ξεκινήσει το μυστήριο, μου είπε πως άρ-

γησε γιατί είχε βγάλει εισιτήρια για... Βαρκελώνη και αν ήθελα προλαβαίναμε να φύγουμε. Γέλασα του είπα όχι. Ο Πάνος ήταν έξαλλος μαζί του αλλά τον έσωσε η Ντόσκα λέγοντας πως τον αγγάρεψε για να την πάει στη γυναίκα μου, που έπρεπε να την βάψει.

Στο μυστήριο εκνεύριζε το παρανυφάκι, κουτσομπολεύαμε τις καλεσμένες και ο παππάς του έκανε νόημα διαρκώς να ησυχάσει. Στο τέλος έγιναν φίλοι, έβγαλαν selfies και άλλαξαν mail για να του πει για σεμινάρια φωτογραφίας. Παράλληλα νιαούριζε και πείραζε την κουμπάρα για τα παπούτσια της, ενώ την ρωτούσε αν ήταν ίδιο χρώμα με τα εσώρουχα που φορούσε.

Η μεγάλη πλάκα ήταν όταν τα έβρισκε σκούρα πράγμα σπάνιο, όπως τη στιγμή που παραλίγο να τον πιάσουν οι γονείς μίας κοπέλας του στο σπίτι της. Νωρίς το πρωί Σαββάτου, καλοκαίρι και λίγο πριν πάμε στα σπίτια μας με τον Πάνο μετά από ξενύχτι χτυπάει μήνυμα και στους δύο, που έλεγε: **«Είμαι στο πάρκο στην πλατεία κοντά στο σπίτι της... ελάτε με ρούχα μαλάκες γρήγορα, θα γίνω ρεζίλι».**

Φτάσαμε για να δούμε ένα Βαγγέλη ημίγυμνο με ένα σορτς ύπνου σαν εσώρουχο να κάθεται σε ένα παγκάκι της πλατείας. Φυσικά και του κάναμε πλάκα δίνοντάς του ένα γυναικείο μπουρνούζι πριν του δώσουμε τα ρούχα. Μόνο και μόνο για να δούμε την έκφρασή του. Μας έβρισε γελάσαμε και του δώσαμε τα ρούχα. Πήγαμε σε ένα καφέ της περιοχής για να μας πει την περιπέτειά του φορώντας το μπουρνούζι.

Όπως ήταν αναμενόμενο μας το ανταπόδωσε, όταν μας σύστησε μία επόμενη κοπέλα του η οποία ήταν παραπάνω από εντυπωσιακή σχεδόν πρωταγωνίστρια ερωτικών ταινιών! Όπου όταν την είδαμε τα πρόσωπά μας, εμένα και του Πάνου, όπως μας τα περιέγραψαν μετά, θύμιζαν αντιδράσεις καρτούν και εκείνος γελούσε κάνοντας μας χειρονομίες.

Μία παραμονή Χριστουγέννων ήμασταν χωριστά (γιατί είχε σχέση). Φάγαμε όλοι παρέα το μεσημέρι σε ένα σουβλατζίδικο και είπαμε πως το βράδυ θα πηγαίναμε σε κάποιο μπαρ. Ήμουν με τον Πάνο όταν γύρω στη μία μας παίρνει τηλέφωνο, για να μας πει πως είναι με την κοπέλα του στο νοσοκομείο γιατί έχουν πάθει δηλητηρίαση με εκείνη να είναι σοβαρά.

Τα αφήσαμε όλα και πήγαμε εκεί. Στο λόμπι, καλύτερα προθάλαμος, του Ερρίκος Ντυνάν καθόταν ο Βαγγέλης με φόρμες και ένας γνωστός πολιτικός όπου η γυναίκα του, είχε σοβαρό πρόβλημα υγείας όπως μας είπε και συζητούσαν. **«Να σας συστήσω»** μας λέει ο Βαγγέλης και ξεκινά:

«Ο κος τάδε έχει σοβαρό πρόβλημα. Εγώ είμαι ΟΚ, πάω να ντυθώ και έρχομαι. Η... θα μείνει μέσα. Μαλάκες φέρτε κανά ποτό να κάνουμε παρέα στον άνθρωπο είναι κρίμα τέτοιο βράδυ». Και πήγαμε και βρήκαμε ποτό. Ουίσκι

σε πλακέ συσκευασία, με παγάκια από βενζινάδικο και ξηρούς καρπούς από το περίπτερο. Καθήσαμε όλο το βράδυ στο νοσοκομείο πίνοντας και ακούγοντας τα προβλήματα του πολιτικού και τις ιστορίες που διηγούνταν.

Τελικά φύγαμε ξημερώματα με εκείνον να μεταφέρει την γυναίκα του σε καλύτερη κατάσταση στο σπίτι του και εμάς να επιστρέφουμε την κυρία του Βαγγέλη και εκείνον στα σπίτια μας.

Έμαθα πως έχει καρκίνο, όταν μου το είπε ο Πάνος από το τηλέφωνο. Του είπα, πως με αυτά δεν κάνουμε πλάκες και μου είπε, πως δυστυχώς δεν ήταν έτσι. Είχα και ίσως έχω ακόμα άρνηση με αυτό και πολλές φορές νομίζω, πως θα τον πάρω τηλέφωνο να μιλήσουμε. Ελπίζω να το ξεπεράσω κάπως και να συνέλθω... Η προτελευταία μεγάλη πλάκα έγινε στο νοσοκομείο, όταν του αφαίρεσαν τον ένα όρχι. Θυμάμαι πως γελούσαμε και γελούσε τόσο κάνοντας λογοπαίγνια με την κατάσταση, που ένα παιδί δίπλα του στο δωμάτιο του νοσοκομείου μας παρακαλούσε να σταματήσουμε, γιατί από τα γέλια θα του κοβόντουσαν τα ράμματα στις αμυγδαλές.

Τελευταίο διήμερο χαβαλέ, που περάσαμε μαζί ήταν σε μία παρουσίαση της Toyota. Βρέθηκε εκεί χάρη στις προσπάθειες δύο φίλων όπου τον δήλωσαν σαν συντάκτη στο μέσο που εργαζόνταν. Είχαμε να βρεθούμε αρκετές ημέρες και αμέσως ξεκινήσαμε τον χαβαλέ σαν να το είχαμε προγραμματίσει, πειράζοντας όλο τον κόσμο. Ετοιμαζόταν για την mega θεραπεία -που τελικά του έδωσε μία ανάσα ζωής- και ήταν αισιόδοξος.

Τον γύρισα σπίτι του και αποχαιρετιστήκαμε, σα να πρόκειται να συναντηθούμε το βράδυ λίγες ώρες μετά...

Δώσαμε υπόσχεση πως μόλις τα πράγματα γίνονταν καλύτερα με την υγεία του θα βγαίναμε ξανά για μία τεράστια βόλτα χωρίς σκοπό. Όπως εκείνες που κάναμε κάθε ημέρα ακούγοντας Blue sky στη αρχή και Best αργότερα με την AMX και την Μάχη Λαμάρ. Μπορεί αυτή την υπόσχεση να μην την κράτησα, αλλά τελικά βρήκα το κομμάτι που ψάχναμε παντού και το «έπαιζε» η Λαμάρ. Είναι το Souvenir de chine από τον Shane 54. ””

Αναφέρει πιο πάνω ο Γιώργος Σκευοφύλακας ότι τη γνωριμία του με τον Βαγγέλη την έκανε στο καφέ-μπαρ της περιοχής μας στο NOUVEL. Στην ανήσυχη εφηβεία των 14-15 ετών ξεπόρτισε και έκανε στέκι του το NOUVEL. Σε απόσταση 100 μέτρων από το σπίτι. Ελεγχόμενη κατάσταση από τον ανήσυχο πατέρα. Που τον έχανε που τον έβρισκες εκεί, όπου πολλές φορές βοηθούσε και στο σερβίρισμα.

Οι κατάλογοι ακόμη και σήμερα είναι με φωτογραφίες του Βαγγέλη. Έχουν ιδιαίτερη αξία θα μου πει,

ο **Αχιλλέας Μάργαρης...** και γράφει:

“ Πάνε αρκετά χρόνια από τότε που ξεκίνησε να λειτουργεί ένας ξεχωριστός χώρος εστίασης στους Αγίους Αναργύρους, το CAFÉ NOUVEL. Αυτό που έκανε το CAFÉ NOUVEL να ξεχωρίζει ήταν πως με κάποιο μαγικό τρόπο, η ατμόσφαιρά του, το στυλ του ήταν παρείστικο, οικείο για τους πελάτες που έμπαιναν να πιουν τον καφέ τους ή το ποτό τους. Κάπου, τότε, στο ξεκίνημα του CAFÉ NOUVEL, εμφανίσθηκε κι ένας πιτσιρικάς, σαν θαμώνας. Ήταν ωραίος, ιδιαίτερος, χαμογελαστός, με χιούμορ κι ενέργεια. Έτοιμος να «πειράξει» και να δεχθεί «πειράγματα». Μπήκε αμέσως, χωρίς δεύτερη σκέψη κι ενσωματώθηκε με τις παρέες και τους υπόλοιπους θαμώνες του μαγαζιού. Με όμορφο, ευγενικό τρόπο. Βαγγέλης, ήταν το όνομά του. Και η ζωή τότε αποφάσισε να τον βάλει για πάντα στις καρδιές μας.

- Βαγγέλη, τι να σου βάλω να πιεις;

- ...εεε ...το συνηθισμένο, παιδί μου (σηκώνοντας το φρύδι και τεντώνοντας το χέρι του για να μου δείξει το ποτό).

- ...ααα και άστο εκεί στην άκρη της μπάρας. Πάω τουαλέτα.

Ωραία!

Δεν προλαβαίνω να φτιάξω την παραγγελία του Βαγγέλη και τσουπ... ξαναμπαίνει από την είσοδο.

- Πότε πρόλαβες και βγήκες και ξαναμπήκες;

- ...Ορίστε; (με σοβαρό ύφος).

Να μην σας τα πολυλέω, ο απίθανος τύπος ήταν δύο!!! Δίδυμοι. Ο Βαγγέλης και ο Αλέξανδρος. Και οι δύο τους, άκρως αξιολάτρευτοι.

Ναι, ο Βαγγέλης. Ο Βαγγελάκης.

Δυστυχώς δεν βρίσκεται, πλέον, στη ζωή μας. Στην καθημερινότητά μας. Είναι όμως μέσα στην καρδιά μας, καθημερινά. Μέσα από το Nouvel, γίναμε όλοι μία παρέα. Ήρθαμε κοντά, γίναμε μία οικογένεια. Γύριζα στην μπάρα να φτιάξω παραγγελία και άκουγα το χαρακτηριστικό γέλιο του και σκεφτόμουν πως κάτι καλό λέει η παρέα. Κι αυτό συνέβαινε είτε πρωί, είτε το μεσημέρι, είτε το βράδυ. Κι έτσι περνάγαμε όμορφα, όλοι μαζί κι έτσι πέρασαν και τα χρόνια. Κάπου στη

μέση της μπάρας υπήρχε μία μικρή κουδούνα, ένα καμπανάκι, σαν αυτό που έχουν οι πρόεδροι στα δικαστήρια. Προς το τέλος κάθε βραδυάς, αν κάτι είχε συμβεί στις παρέες, στηνόταν ένα δικαστήριο... και από κάτω στο ακροατήριο του δικαστηρίου, ο Βαγγέλης να πειράζει και να γελάει με τους υπόλοιπους ακροατές. Ένα γέλιο που μεταδιδόταν, πολύ γρήγορα, σε όλη την παρέα και όλοι μαζί σκάγαμε στα γέλια. Πολλές φορές και δίχως λόγο. Απλά και μόνον να σου έριχνε ένα βλέμμα ο Βαγγέλης κι όλα μετατρέπονταν σε χαρά και γέλιο.

- Βαγγέλη, τι δουλειά έχεις να κάνεις αύριο; Δεν έρχεσαι να κάνεις καμιά βάρδια να βοηθήσεις κιόλας εδώ;

- Εγώ, μικρέ, μαγαζάτορα, θα γίνω φωτογράφος.

- Τι είναι αυτό; Επάγγελμα; Βρε σε βλέπω στο Σύνταγμα, στον Άγνωστο Στρατιώτη, να πετάς σποράκια στα περιστέρια για να φωτογραφίζεις τους τουρίστες μπας και σου δώσουν κάτι...

Ο Βαγγέλης, από φιλότιμο αλλά και για την παρέα ήρθε αρκετές φορές να βοηθήσει στο μαγαζί και όταν την επόμενη μέρα βαριόταν, έστειλε τον Αλέξανδρο.

- Βρε είσαι τρελός; Δεν έχει χαρτιά ο Αλέξανδρος, θα μας πάνε μέσα ...

- Μην φοβάσαι, μικρέ μπουφετζή, πες ότι είμαι εγώ.

- Να έρθεις να πληρωθείς.

- Δεν θέλω... βάλε ποτά!

Κι έτσι κάπως, ο Βαγγέλης, με τα χρόνια, έγινε ένας από τους καλύτερους φωτογράφους της γενιάς του, ειδικότερα στην αυτοκίνηση. Ένα χαρακτηριστικό του Café Nouvel ήταν ότι άλλαζε συχνά διακόσμηση. Ο Βαγγέλης πάντα εκεί, πρόθυμος να το φωτογραφίσει. Να δώσει αγάπη, ψυχή, μεράκι και τέχνη. Γιατί για τον Βαγγέλη, η φωτογράφιση ήταν τέχνη. Κάναμε αρκετά πράγματα, μαζί με τον Βαγγέλη.

- Βαγγέλη, τι χρωστάω;

- ...βάλε ποτά!

Αυτός ήταν ο Βαγγέλης. Δοτικός. Ένα παιδί που έπαιρνε τη ζωή σαν μία βόλτα.

Σαν ένα παιχνίδι. Και μήπως έτσι δεν είναι η ζωή, τελικά;

Εκεί που είναι, είμαι σίγουρος ότι κάνει όμορφες φιλιές και μόλις ξανασυναντηθούμε θα μου πει:

«...βάλε ποτά!» ”

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Είναι αρχές Απρίλη του 1999. Στη γειτονική πρώην Γιουγκοσλαβία έχει ξεσπάσει ο πόλεμος. Κάποιο βράδυ παρακολουθούμε με την Καίτη στην τηλεόραση το δελτίο ειδήσεων του MEGA με τον Νίκο Χατζηνικολάου. Η απεσταλμένη πολεμική ανταποκρίτρια Μαρία Καρχιλάκη κάνει το ρεπορτάζ. Τα βήματά του στη σκάλα, δυνατά όπως πάντα, ζωντανά, γοργά. Έρχεται, ανοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Ετών 19 τότε, δευτεροετής φοιτητής στη LEICA ACADEMY. «**Τίτι γίνεται εκεί;**» ρωτάει και στέκεται για λίγο μπροστά στην τηλεόραση. Συνεργάζεται με το περιοδικό ACTIVE στη στήλη αυτοκινήτου που εκδίδει ο Κωστόπουλος, αμισθί εννοείται. Μικρός διάλογος και του λέω για να τον πειράξω:

- **Μου κάνεις το φωτογράφο, φωτογραφίζοντας αυτοκίνητα και άλλα. Εδώ σε θέλω, έχεις τα... τέτοια να πας εκεί;**

Με κοιτάει με βλέμμα που σκοτώνει, λέγοντας:

- **Αν μου δινόταν η ευκαιρία, να είσαι σίγουρος ότι θα πήγαινα.**

- **Ναι, καλά...** του απαντώ ειρωνικά. Περνάνε δυο-τρεις μέρες και επιστρέφοντας από τη σχολή το βράδυ μπαίνει μέσα στο σπίτι. Αφήνει κάτω το σακίδιο με τα πράγματά του, μας κοιτάει με χαμόγελο μέχρι τα αυτιά και το ανάλογο ύφος, και λέει:

- **Για ακούστε με προσεκτικά, ένα από εσάς θα ευχαριστήσω και ένα θα δυσαρεστήσω.**

- **Για λέγε, τι συμβαίνει Βαγγέλη;** Ρωτάω όλο περιέργεια.

- **Φεύγω για Βελιγράδι.** Η απάντησή του πέφτει σαν κεραυνός, τι είπε τώρα, σκέφτομαι προς στιγμή.

- **Μιλάς σοβαρά ή πλάκα μας κάνεις;** του λέει η Καίτη.

Πλησιάζει, κάθεται κάτω, αγκαλιάζει την Καίτη.

- **Δεν σας κάνω πλάκα, μανούλα μου, μιλάω σοβαρά τώρα και δεν θέλω να ανησυχείτε.**

- **Για λέγε, τι, πως έγινε;** ρωτάω ανυπόμονα.

- **Λοιπόν ακούστε, μίλησα με δυο-τρία παιδιά στη σχολή, τους άρεσε η ιδέα, πήγαμε το είπαμε σε δυο καθηγητές μας και συμφωνήσανε ...θα μας συνοδεύσουν. Στη συνέχεια ήρθαμε σε επαφή με φοιτητές της σχολής φωτογραφίας του πανεπιστημίου του Βελιγραδίου. Δέχθηκαν με μεγάλη χαρά και θα μας φιλοξενήσουν**

στην εστία τους. Εμείς θα πάμε να τους προσφέρουμε φιλμ, φωτογραφικά χαρτιά, χημικά υγρά, ακόμη τρόφιμα, ρουχισμό και εννοείται ότι θα φωτογραφίσουμε την κατάσταση εκεί. Και κοιτώντας εμένα...

- Πώς σου φαίνεται, εεε ...εσύ με προκάλεσες, πιστεύω τώρα να είσαι ικανοποιημένος, δεν θέλω αντιρρήσεις, έτσι, τελεία και παύλα. Μιλάει δυνατά, απότομα, κοφτά.

- Θα προσέχω, να ξέρετε, μας λέει χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του. Μέσα στο βλέμμα του διακρίνω την αποφασιστικότητά του. Αγύριστο κεφάλι. Ξεροκαταπίνω και...

- Χαίρομαι που είσαι τολμηρός, χαίρομαι για την πράξη αλληλεγγύης και προσφοράς προς τα παιδιά της σχολής φωτογραφίας του Βελιγραδίου, εύχομαι να κάνεις καλές λήψεις, με το καλό να πας και με το καλό να γυρίσεις, του απαντώ.

Η νεανική αποφασιστικότητα υπερνικάει τη λογική, αφηφώντας τους υπαρκτούς κινδύνους. Κανείς δεν θα εγγυηθεί την ασφάλειά τους. Αποστολή ανθρωπιάς και συμπαράστασης. Εμπειρία ζωής είναι αυτό, σκέφτομαι.

Νοικιάζουν ένα πούλμαν, συμμετέχουν καμιά εικοσαριά παιδιά, τα πιο τολμηρά, θα μας πει, γιατί πολλά δεν τα αφήνουν οι γονείς τους να πάνε φοβούμενοι την επικινδυνότητα της κατάστασης εκεί. Αγοράζουν μια μεγάλη Ελληνική σημαία για να την απλώσουν πάνω από την οροφή και να τους βλέπουν τα συμμαχικά αεροπλάνα, τους συμβουλεύει εκπρόσωπος του υπουργείου εξωτερικών.

Το ταξίδι ξεκινάει απόγευμα, φθάνουν στα σύνορα αργά το βράδυ και δεν τους επιτρέπουν οι Σκοπιανοί να περάσουν. Δεν απογοητεύονται, θυμώνουν και συνεχίζουν. Φεύγουν από εκεί, πάνε στα σύνορα με τη Βουλγαρία, περνάνε, τη διασχίζουν και από εκεί μπαίνουν στη Σερβία. Ο Βαγγέλης όλη τη νύχτα δεν έχει κλείσει μάτι και κρατάει συντροφιά στον οδηγό του πούλμαν. Από τότε εκκολαπτόμενος συνοδηγός και αργότερα στους αγώνες ράλλυ. Έχει ξημερώσει διασχίζοντας την πρώτη Γιουγκοσλαβία και καθώς πλησιάζουν στο Βελιγράδι παίρνουν μια πρώτη εικόνα της εμπόλεμης κατάστασης. Σπίτια, κτήρια, δρόμοι, χωράφια, δέντρα βομβαρδισμένα και άνθρωποι μέσα στα ερείπια, σκαλίζουν το βίος τους.

Η φοιτητική εστία του Πανεπιστημίου βρίσκεται 15 χλμ. μακριά από το κέντρο του Βελιγραδίου. Φθάνουν εκεί και η υποδοχή που τους γίνεται από τους φοιτητές είναι εγκάρδια, πολύ μεγάλη. Τους προσφέρουν κατά το γιουγκοσλαβικό έθιμο για την υποδοχή φίλων, ψωμί και αλάτι. Τα παιδιά της LEICA ACADEMY τα πράγματα που έχουν πάρει μαζί τους. Η συγκίνηση και από τις δυο πλευρές μεγάλη.

Ξεκινάνε με το πούλμαν την πρωτόγνωρη περιήγηση με κατεύθυνση το κέντρο του Βελιγραδίου. Φθάνουν, κατεβαίνουν και συνεχίζουν με τα πόδια. Εικόνες από κτήρια άλλα με ζημιές, άλλα κατεστραμμένα από τους βομβαρδισμούς, γέφυρες, δρόμοι, ερείπια παντού. Αυτό όμως που τους κάνει τρομερή εντύπωση, θα μου πει ο Βαγγέλης, είναι ότι ο κόσμος συμπεριφέρεται σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Είναι η αντίστασή τους στον άνισο εχθρό. Κυκλοφορεί ελεύθερα στους δρόμους, τα πάρκα είναι γεμάτα από οικογένειες με τα παιδιά τους, είναι μια όμορφη ανοιξιάτικη μέρα. Λειτουργούν τα πάντα, ο κόσμος ψωνίζει στα καταστήματα, οι καφετέριες με μουσική γεμάτες από νεολαία ...Διασκεδάζοντας αντιστέκονται. Κάθονται και τα παιδιά να πιούν ένα καφέ, αστειεύονται, πειράζονται, γελούν, σε χαλαρή ατμόσφαιρα. Είναι νωρίς απόγευμα και τους πλησιάζουν κάποιοι τύποι με πολιτικά ρούχα, είναι Γιουγκοσλάβοι αστυνομικοί.

«Φύγετε αμέσως τώρα γιατί σε λίγο θα αρχίσουν οι βομβαρδισμοί, βρείτε ένα καλό καταφύγιο να περάσετε τη βραδιά, να είσαστε ασφαλείς και μην κυκλοφορήσετε στους δρόμους».

Μια ματιά τριγύρω επιβεβαιώνει τα λόγια τους. Ο κόσμος αρχίζει να φεύγει. Πηγαίνουν, μπαίνουν στο πούλμαν και αναχωρούν για τη φοιτητική εστία ενώ αρχίζουν να ηχούν οι σειρήνες.

«Γροθιά στο στομάχι» θα πει ο Βαγγέλης, **«τα πρόσωπα παγώνουν κολλημένα στο τζάμι, κοιτάμε έξω, αμίλητοι, ανέκφραστοι, θες το άγνωστο, το τι θα γίνει, λίγο και ο φόβος, είμαστε μέσα στο μάτι του κυκλώνα...».**

Είναι η μέρα που οι Γιουγκοσλάβοι αφήνουν ελεύθερο τον Αμερικανό πάστορα που έχουν συλλάβει πιεζόμενοι από τους συμμάχους και τους Αμερικανούς και με την υπόσχεση ότι θα σταματήσουν τους βομβαρδισμούς. Αμ, δε... Φθάνουν στον προορισμό τους, μικρή ανάπαυλα, νυχτώνει. Στη συνέχεια φαγητό που δύσκολα κατεβαίνει κάτω και ξαφνικά ακούγεται το πρώτο μπαμ, από πύραυλο και αρχίζει το «πανηγύρι». Αεροπλάνα, πύραυλοι, ο μεγαλύτερος και ανελέητος βομβαρδισμός του Βελιγραδίου και της σημερινής Σερβίας. Όχι δεν κατεβαίνουν στα καταφύγια, θέλουν να δουν, να ακούσουν, να νοιώσουν τι θα πει άδικος πόλεμος. **«Πάμε επάνω»** θα πουν αποφασιστικά οι φοιτητές, συνάδελφοί τους φωτογράφοι. Ανεβαίνουν τρέχοντας τα σκαλοπάτια και πάνε στην ταράτσα της εστίας. Από εκεί παρακολουθούν τον βομβαρδισμό του Βελιγραδίου που γίνεται κυρίως στο κέντρο της πόλης και στοχευμένα σε συγκεκριμένα μέρη, όλη νύχτα. Τα αεροπλάνα περνούν από πάνω τους. Για τον κίνδυνο του λάθους και παράπλευρες απώλειες στο σημείο που βρίσκονται, καμία προφύλαξη, ούτε καν σκέψη. Ανατριχιαστικό σκηνικό από λάμπες εκρήξεων, εκκωφαντικοί ήχοι, που κάνουν τη γη να τρέμει ακόμη και σε αυτή την απόσταση που βρίσκονται.

Η αντίδραση των Γιουγκοσλάβων φοιτητών είναι να πάρουν τις κιθάρες τους και να αρχίζουν, να παίζουν και να τραγουδούν από δικά τους πατριωτικά τραγούδια μέχρι σύγχρονα και πολλά άλλα. Με την ένταση στο φόρτε από τις κιθάρες και τις φωνές από τα τραγούδια τους θέλουν, να σκεπάσουν τους ανατριχιαστικούς ήχους των εκρήξεων και του θρήνου, του χαμού των αθώων ζώων των συμπατριωτών τους. Εκείνη η βραδιά είναι η χειρότερη του πολέμου του Βελιγραδίου.

Το χάραμα σταματούν επιτέλους οι βομβαρδισμοί. Τους βρίσκει αποκαμωμένους στην ταράτσα. Όλη νύχτα δεν έχουν κλείσει μάτι. Κατεβαίνουν, κάτι θα τοιμήσουν για πρωινό και θα μπουέ στο πούλμαν με προορισμό να δουν

από κοντά το κακό. Οι φωτογραφικές μηχανές έτοιμες, οπλισμένες στα χέρια, στις τσέπες τα φιλμ. Στη διαδρομή οι εικόνες της καταστροφής διαδέχονται η μια την άλλη και η μυρωδιά του καμένου όλο και πιο έντονη. Κτήρια και σπίτια που ακόμα καπνίζουν, γέφυρες, δρόμοι, σιδηροδρομικές γραμμές, κατεστραμμένα. Κατεβαίνουν σε κάποιο σημείο, που δεν μπορεί να προχωρήσει άλλο το πούλμαν λόγω καταστροφής του δρόμου και συνεχίζουν με τα πόδια. Τα κλικ των φωτογραφικών τους μηχανών κατά «ειρηνικές» ριπάς. Έντονη η παρουσία της πολιτικής προστασίας, με την αστυνομία, το στρατό, τα ασθενοφόρα, τα πυροσβεστικά και κρατικά οχήματα να προσπαθούν να δώσουν βοήθεια όπου μπορούν. Απλοί πολίτες που βοηθούν στο έργο τους, που σκάβουν ακόμη και με τα χέρια στα ερείπια για επιζώντες. Και να... εκεί το κτήριο της Σερβικής κρατικής τηλεόρασης μισοκατεστραμμένο, ακόμη να καπνίζει. Από κάτω μαζεμένοι δημοσιογράφοι, εικονολήπτες, τεχνικοί θρηνούν τους χαμένους συναδέλφους τους από τις βόμβες του ΝΑΤΟ, τριάντα τον αριθμό.

Την επόμενη μέρα επιστροφή στην πατρίδα, ασφαλής αλλά και προβληματισμένος, γεμάτος εντυπώσεις και υπερηφάνεια για όσα είδε και κατέγραψε με την κάμερά του.

«Είναι απίστευτο αυτό που ζήσαμε, εμπειρία ζωής» θα πει ο Βαγγέλης επιστρέφοντας.

Το μπουφάν του το ξέχασε στο πούλμαν θα μας πει, αλλά αργότερα...

«Να μωρέ άρεσε σε μια ωραία γκόμενα, μια Σερβοπούλα και της το χάρισα».

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΕΙ ΦΑΝΤΑΡΟΣ

Ήρθε η ώρα να υπηρετήσει την πατρίδα, 24 μήνες ήταν τότε η θητεία, το 2000. Μετά από τις σπουδές φωτογραφίας στη σχολή LEICA ACADEMY και την τετραετή αναβολή κατετάγη στον στρατό ξηράς και παρουσιάστηκε στο κέντρο εκπαίδευσης στην Κόρινθο, μαζί με τον μεγαλύτερο αδερφό του, τον Γιώργο.

Του προτάθηκε να γίνει έφεδρος αξιωματικός. Αρνήθηκε παρά την πίεση που του ασκήθηκε. Τα επιχειρήματά του...

«Δεν θέλω να υπηρετήσω παραπάνω μήνες, δεν με ενδιαφέρουν τα χρήματα, θέλω να υπηρετήσω ως απλός οπλίτης το 24μηνο που ορίζει η θητεία, να πάω σπιτάκι μου, στην οικογένειά μου, στους φίλους μου και να αφοσιωθώ στη δουλειά μου».

Μετά το κέντρο εκπαίδευσης έρχεται η μετάθεση σε παραμεθόριο περιοχή, όπως ορίζει ο κανονισμός του στρατού και πάνε με τον αδερφό του στη Σάμο, σε Τάγμα του νησιού.

Στο Τάγμα θα μείνει ο Βαγγέλης για πολύ λίγο γιατί βλέπουν στα χαρτιά του «φωτογράφος» και το καλούν στο Διοικητήριο του νησιού, στην Ταξιαρχία. Παρουσιάζεται στον υπασπιστή του Ταξιαρχου, Διοικητή του νησιού. Ακολουθεί ο εξής διάλογος:

- **Βλέπω εδώ στα χαρτιά σου ότι έχεις δηλώσει φωτογράφος, είσαι φωτογράφος;**
- **Για να το έχω δηλώσει έτσι πρέπει να είναι,** απαντά. Τον καρφώνει με το βλέμμα του ο υπασπιστής.

- **Χμμμ ...είσαι καλός;** του λέει με δόση ειρωνείας.

- **Θα το δούμε στην πράξη,** του απαντά. Λένε κι' άλλα στα οποία, όσοι τον ξέρετε, δεν κλώνει και του απαντά με τον δικό του τρόπο. Υψώνει φωνή ο υπασπιστής:

- **Άκου να σου πω, εδώ είναι στρατός και οι απαντήσεις σου πρέπει να είναι συγκεκριμένες με ένα ναι ή ένα όχι, άστα αυτά που ήξερες.**

- **Μάλιστα θα προσπαθήσω.**

Σηκώνετε όρθιος ο υπασπιστής χτυπώντας το χέρι του πάνω στο γραφείο.

- **Περίμενε να ενημερώσω τον κο Διοικητή.** Περνάνε μερικά λεπτά, έρχεται και του λέει,

- **Πάμε στο γραφείο του κου Διοικητού, θέλει να σε γνωρίσει.**

Δεν είναι από το στρατό, είναι από το paintball. Ασχολήθηκε και με αυτό!

Ο Βαγγέλης παρουσιάζεται:

- Στρατιώτης Ασπρόμουγγος Βαγγέλης, φωτογράφος.
- Ευάγγελος παιδί μου, Ευάγγελος, του λέει ο Ταξίαρχος.
- Στρατιώτης Ευάγγ...
- και δεν χρειάζεται να λες φωτογράφος, τον διακόπτει.
- Μα αφού είμαι, κύριε Διοικητά.
- Τώρα είσαι οπλίτης, στρατιώτης, κατάλαβες;
- Μάλιστα, απαντά.

Αρχίζουν οι ερωτήσεις τύπου ανακρίσεως και στο τέλος η απόφαση.

- Από εδώ και στο εξής θα είσαι ο φωτογράφος της Ταξιαρχίας. Θα με ακολουθείς όπου πάω σε όλο το νησί, σε μονάδες, φυλάκια, ασκήσεις, κλπ. Θα φύγεις με απόσπαση από το Τάγμα και θα εγκατασταθείς εδώ, στην Ταξιαρχία, εντάξει;

- Μάλιστα κύριε Διοικητά.

- Απορίες;

- Τι μάρκα φωτογραφική μηχανή έχετε;

- Εμείς δεν έχουμε, εσύ δεν έχεις;

- Έχω.

- Ωραία, θα πας να τη φέρεις. Αύριο με την πρωινή πτήση της Ντακότας πετάς για Ελευσίνα και επιστρέφεις με τον ίδιο τρόπο. Θα πάρεις τέσσερις μέρες οδοιπορικά.

- Τόσες πολλές;

- Πήγαινε τώρα να φέρεις από το Τάγμα τα πράγματά σου.

- Φιλμ;

- Αγόρασέ τα εσύ και φέρε την απόδειξη να πληρωθείς από το ταμείο.

Έρχεται σπίτι ξαφνικά, μας κάνει πλάκα ότι λιποτάκτησε. Περνάει τέσσερις μέρες παρέα με τους φίλους του. Επιστρέφει με Ολυμπιακή, σιγά τώρα μην ξαναμπί στη Ντακότα.

Από εκείνη τη στιγμή ο Βαγγέλης κάνει καλή ζωή. Στο τζιπ με τα διακριτικά του Ταξίαρχου έχει τη δική του θέση δίπλα στον οδηγό. Φωτογραφίζει όπου πάνε, "καθ' υπόδειξιν" του Διοικητού, αλλά και αυτό που του αρέσει. Γυρνάει όλο το νησί. Έχει χρόνο ελεύθερο τα απογεύματα, νοικιάζει αυτοκίνητο, τρώει έξω, κάνει τουρισμό. Μια μέρα τον βλέπει ο Ταξίαρχος με το νοικιασμένο, δεν του κάνει ο ίδιος παρατήρηση το λέει στον υπασπιστή του.

- Να σου πω, απαγορεύεται οπλίτης να οδηγεί αυτοκίνητο Ι.Χ. γιατί αν συμβεί ένα ατύχημα θα την πληρώσουμε όλοι. Πήγαινε το πίσω, σε είδε ο κος Διοικητής, του λέει ο υπασπιστής. Και ο Βαγγέλης με θράσος,

- Γιατί δεν μου το λέει ο ίδιος;

Μια μέρα στο νησί πάει ο δημοσιογράφος Αιμίλιος Λιάτσος από το MEGA να κάνει ρεπορτάζ σ' ένα προκεχωρημένο φυλάκιο το πιο κοντινό και απέναντι στα Μικρασιατικά παράλια. Θα πάρει συνέντευξη από τους στρατιώτες του

φυλακίου και θέλει να τη στήσει λίγο την εκπομπή με κάποιους. Ο Ταξίαρχος στέλνει τον Βαγγέλη να υποδυθεί έναν από αυτούς.

Ο Λιάτσος λέει στον Βαγγέλη:

- Θα πεις κανονικά το όνομά σου αλλά ότι είσαι από την Καρδίτσα και είσαι αγρότης.

Ο Βαγγέλης αρνείται λέγοντας ότι:

- Είμαι από την Αθήνα και είμαι φωτογράφος, γιατί να πω ψέματα;

Ο Λιάτσος επιμένει, ο Διοικητής...

- Έλα παιδί μου κάνε ότι σου λέει ο κύριος... δημοσιογράφος.

Ο Βαγγέλης τα παίρνει στο κρανίο. Αρχίζει η εκπομπή και έρχεται η σειρά του Βαγγέλη.

- Στρατιώτης Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, είμαι από την Αθήνα και είμαι φωτογράφος ...κάγκελο ο Λιάτσος.

Το βίντεο υπάρχει, αδιάψευστος μάρτυς.

Στη διάρκεια της θητείας του στη Σάμο, γίνεται η ετήσια άσκηση ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ 2000 των Ενόπλων Δυνάμεων. Ο Ταξίαρχος λέει και ζητά από τον Βαγγέλη...

- Σε θέλω μάχιμο, να τα δώσεις όλα, θέλω φωτογραφίες δράσης, φωτογραφίες μάχης, φωτογραφίες πολέμου, κατάλαβες... αυτές θα αναρτήσω στην Ταξιαρχία και θα στείλω στο υπουργείο Εθνικής Αμύνης.

- Εντάξει κύριε Διοικητά, αλλά ίσως χρειαστεί κάποια πράγματα να τα στήσουμε.

- Θα κάνω ότι μου πεις, λέει ο Ταξίαρχος.

Έρχεται η μέρα, αρχίζει η άσκηση, συμμετέχουν στρατός, αεροπορία, ναυτικό και τα τρία όπλα. Σε ένα ύψωμα με πανοραμική θέα ο Ταξίαρχος και δίπλα ο Βαγγέλης που φωτογραφίζει.

- Λέγε, πως τα βλέπεις τα πράγματα του λέει κάποια στιγμή ο Ταξίαρχος.

- Θέλω να περάσουν κοντά μας τα μαχητικά αεροπλάνα, τα ελικόπτερα Απάτσι να έρθουν να σταθούν για λίγα δευτερόλεπτα μπροστά μας να τα φωτογραφίσω. Τα άρματα μάχης να αλωνίζουν κάτω στην πεδιάδα να ρίχνουν καπνογόνα, τα αποβατικά σκάφη σε κίνηση, τα πλοία με κανονιοβολισμούς, λέει ο Βαγγέλης.

Γενικά ζητάει πράγματα στα οποία υπακούει ο Ταξίαρχος και μέσω ασυρμάτου δίνει εντολές. Αφού φωτογραφίζει αυτά που ζήτησε και γίνεται ένας χαμός, κάποια στιγμή ο Βαγγέλης φεύγει και μπαίνει μέσα στο πεδίο της άσκησης. Ο αδερφός του ο Γιώργος βρίσκεται σε άλλο σημείο του νησιού, μέσα σε καταφύγιο στις διαβιβάσεις. Ένας λοχαγός τον βρίσκει τυχαία εκεί.

- Να σου πω, τον ρωτάει...

- Ο αδερφός σου είναι καλός φωτογράφος;

- Γιατί ρωτάς;

- Γιατί με αυτά που έχει ζητήσει από τα τρία όπλα, τα καύσιμα που έχουν κάψει κοστίζουν εκατομμύρια δραχμές και αν δεν έχει πάει καλά τον βλέπω να τον περνάνε κανένα στρατοδικείο του απαντάει.

Ο Ταξίαρχος έχει χάσει τον Βαγγέλη και τον αναζητά παντού. Κάποια στιγμή αργά το απόγευμα εμφανίζεται μπροστά του.

- Παιδί μου πως είσαι έτσι, του λέει.

- Μάχιμο δεν με θέλατε κύριε Διοικητά, μόλις γύρισα από τη μάχη, απαντά.

Είναι μέσα στον μπουχό, μέσα στις λάσπες, έχει χάσει το πηλήκιο, τη ζώνη, η φόρμα σκισμένη, τα έχει δώσει όλα, έτοιμος να πέσει κάτω από την εξάντληση. Τον βλέπει ο Ταξίαρχος σε αυτή την κατάσταση και λέει στον υπασπιστή του:

- Πάρε τον αμέσως τώρα, πηγαίνετε στην Ταξιαρχία, να κάνει ένα ζεστό μπάνιο, παράγγειλέ του ότι θέλει να φάει, να ξεκουραστεί, να κοιμηθεί, δώσε του μια καινούργια στολή γιατί τον θέλω αύριο καθαρό, δίπλα μου, να φωτογραφίσει το τέλος της άσκησης, τους επιτελείς και αρχηγούς των Ενόπλων Δυνάμεων, που θα την παρακολουθήσουν και θα έρθουν από το Πεντάγωνο.

Την άλλη μέρα ο Βαγγέλης με καινούργια στολή, πηλήκιο, καλογουαλισμένα άρβυλα, βρίσκεται πάνω στο ύψωμα. Εκεί οι αρχηγοί και των τριών όπλων με όλο το επιτελείο ανώτατων αξιωματικών στρατού, αεροπορίας, ναυτικού. Φωτογραφίζει το τέλος της άσκησης αλλά και τους παρισταμένους. Τελειώνει η άσκηση και του ζητάνε μια αναμνηστική φωτογραφία.

- Έλα τώρα φωτογράφε, να μας βγάλεις όλους μαζί μια αναμνηστική φωτογραφία ...πες μας πως να σταθούμε. Και ο Βαγγέλης...

- Οι κοντοί μπροστά και οι ψηλοί πίσω.

- Παιδί μου, δεν μιλάνε έτσι, του λέει ο Ταξίαρχος ενοχλημένος.

- Συγγνώμη κύριε Διοικητά πώς αλλιώς να το πω. Στήνονται, ο Βαγγέλης κοιτάει μέσα από τον φακό, η θέση τους δεν είναι και η καλύτερη, τους λέει:

- Δεν χωράτε όλοι μέσα στο πλάνο, κάντε ένα βήμα πίσω και λίγο αριστερά γιατί το σημείο δεν είναι και το κατάλληλο. Τους συστήνει να κοιτάνε το φακό, κάνει τρεις-τέσσερις λήψεις, δίνει τις δικές του οδηγίες για ένα καλό αποτέλεσμα. Τελειώνει και τον πλησιάζει ο αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων.

- Φωτογράφε πιστεύω να μας έβγαλες καλές φωτογραφίες, εμείς υπακούσαμε στις εντολές σου.

- Όχι στις δικές μου αλλά του φακού, Στρατηγέ μου! απαντά ο Βαγγέλης.

Παίρνει πενταήμερη τιμητική άδεια, έρχεται στην Αθήνα, εμφανίζει τις φωτογραφίες και επιστρέφει στη Σάμο. Τις παρουσιάζει στον Ταξίαρχο που μένει απόλυτα ικανοποιημένος.

Κάποια μέρα, αργότερα μιλάει ο Ταξίαρχος στο στράτευμα. Ζητάει από τους στρατιώτες να έχουν υψηλό φρόνημα, πίστη στην πατρίδα. Να είναι ετοιμοπόλεμοι αλλά ταυτόχρονα απεύχεται τον πόλεμο για να καταλήξει...

«Εδώ, ανάμεσά σας είναι ένας συνάδελφό σας που έχει πάει στον πόλεμο και έχει δει τα δεινά του» και δείχνει τον Βαγγέλη που φωτογραφίζει. Γνωρίζει ότι ο Βαγγέλης έχει πάει στο πόλεμο της πρώην Γιουγκοσλαβίας, στο Βελιγράδι. Εξαίρει το ήθος του υπηρετώντας την πατρίδα, την προσφορά του στην Ταξιαρχία και όχι μόνο, τον καλεί κοντά του και τιμής ένεκεν του απονεύμει τον βαθμό του υποδεκανέα.

«Όχι ρε γαμώτο, τώρα όλοι θα με λένε ρουφιάνο», θα μου πει.

2004

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΕΙ «ΝΑ ΦΕΡΕΙ» ΤΟ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΚΥΠΕΛΛΟ

Βραδάκι και όπως πάντα τα βήματά του που ανεβαίνει τα σκαλιά δηλώνουν την ταυτότητά του. Εικοσιέξι χρονών τότε, δουλεύει στην OPTION PRESS. Μπαίνει μέσα φουριόζος. Αυτό το είχε από μικρό παιδί. Αεικίνητος, σίφουνας που παρασύρει τα πάντα.

- **Αύριο φεύγω**» θα μας πει.

- **Που πας πάλι;**

- **Πάω να φέρω το Πανευρωπαϊκό... κύπελοοο, κύπελοοο, κύπελοοο...**

και μπαίνει στο δωμάτιό του.

Τον ακολουθώ.

- **Για πες, τι πας να φέρεις;** με δόση απορίας ως και ειρωνείας.

- **Το κύπελλο το πανευρωπαϊκό, το κύπελλο που θα το σηκώσει η Ελλάδα στον τελικό, κατάλαβες;**

- **Σιγά μην το σηκώσει η Ελλάδα, έχει δρόμο μπροστά της**, τον πειράζω. Η χώρα μας είχε μπροστά της να δώσει τον ημιτελικό.

- **Πάμε ένα στοίχημα**, θα μου πει με υψωμένη τη φωνή.

Η χαρά και η σιγουριά φαίνονται στο λαμπερό του πρόσωπο. Ο Βαγγέλης ο καθόλου ποδοσφαιρόφιλος, που ποτέ του δεν έχει πατήσει το πόδι του σε γήπεδο. Που ούτε ξέρει τι χρώμα φανέλα φοράνε οι ομάδες, τώρα πάει στον τελικό ...και σε τι τελικό!

- **Λοιπόν, άκου ...φεύγουμε αύριο οδικώς για Πορτογαλία με τον Χατζητόλιο. Θα πάρουμε το φέρι από Πάτρα για Ανκόνα. Θα περάσουμε Ιταλία, Μονακό, Γαλλία, Ισπανία και θα καταλήξουμε στην Πορτογαλία για να δούμε τον τελικό στη Λισαβόνα. Πάμε αποστολή για το περιοδικό. Στη διαδρομή θα κάνουμε ρεπορτάζ και θα φτάσουμε να δούμε και τον τελικό όπου θα το σηκώσει η Ελλάδάρα μας, τέλος.**

Δεν έχω να του πω τίποτα άλλο από καλό ταξίδι, να προσέχετε και μακάρι η Ελλάδα μας να πάρει το κύπελλο.

Η πάσα τώρα στον **Δημήτρη Χατζητόλιο**

“ Οδικώς από Αθήνα-Λισαβόνα για τον τελικό του EURO 2004.

Μαζί με τον Βαγγέλη ήμασταν μάλλον οι μόνοι Έλληνες που πήγαν οδικώς να δούνε την Εθνική ομάδα ποδοσφαίρου στον τελικό του EURO 2004. Ένα ταξίδι ζωής με τρομερές συγκινήσεις αλλά και κάποιες δυσκολίες.

Έχω πάει δυο φορές στο γήπεδο, να δω ποδόσφαιρο και όπως φαίνεται δεν θα ξαναπάω. Η δεύτερη φορά φτάνει σίγουρα για μια ζωή. Ήταν στον τελικό του EURO 2004 όταν η Ελλάδα κέρδισε το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα. Ναι, ήμουν μέσα στο γήπεδο και αυτό το ταξίδι το έκανα με τον Βαγγέλη οδικώς από την Αθήνα.

Η ελληνική ομάδα πήγαινε ανέλπιστα καλά στο Ευρωπαϊκό και έπεσε η ιδέα στο περιοδικό τότε, δυο άτομα να ξεκινήσουν και περνώντας Ιταλία, Γαλλία, Ισπανία να καταλήξουν στην Πορτογαλία με σκοπό να βρεθούν στον τελικό της διοργάνωσης. Το πρόβλημα ωστόσο ήταν, πως δεν μπορούσαμε πρώτα να περιμένουμε το αποτέλεσμα του ημιτελικού, γιατί τότε δεν θα προλαβαίναμε να φτάσουμε οδικώς για τον τελικό. Έπρεπε να ξεκινήσουμε πριν τον ημιτελικό ρισκάροντας έτσι, να μην έχει το οδοιπορικό ιδιαίτερο νόημα. Ξεκινήσαμε λοιπόν, χωρίς να έχουμε ιδέα για τις δυσκολίες που θα συναντούσαμε.

Ωστόσο η θετική σκέψη και διάθεση ήταν πάντα μέσα στο αυτοκίνητο, στο δεξί κάθισμα στην μορφή του Βαγγέλη. Στο πλοίο για Ανκόνα περάσαμε τέλεια. Ήμασταν ακόμα ξεκούραστοι, η καμπίνα είχε παράθυρο στην θάλασσα, οι πλάκες και τα κουτσομπολιά δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή.

Τα πρώτα χλμ στην Ιταλία έφυγαν γρήγορα και πριν το καταλάβουμε φτάσαμε στο Μονακό. Ήταν απόγευμα και σε λίγες ώρες θα ξεκινούσε ο ημιτελικός. Βγάλαμε τις απαραίτητες φωτογραφίες και κάτσαμε να δούμε τον αγώνα στο αγαπημένο μαγαζί Stars & Bars. Διακοσμημένο με κράνη και φόρμες από αγώνες αυτοκινήτου και μοτοσυκλέτας, ήταν το τέλειο περιβάλλον για εμάς τους λιγότερο φανατικούς του ποδοσφαίρου! Η λήξη του αγώνα μας βρήκε να πηδάμε από χαρά. Όλο το μαγαζί μας κοίταζε με απορία. Ήμασταν οι μόνοι που πανηγυρίζαμε και ήταν λογικό μιας και οι υπόλοιποι ήταν κάτοικοι της περιοχής. Ξαφνικά έφυγε από το μυαλό μας η αμφιβολία για το παράτολμο εγχείρημα και πλέον αυτό που κάναμε, απέκτησε το νόημα που θέλαμε. Ήταν τόσο μεγάλη η χαρά του Βαγγέλη που άφησε 20€ για φιλοδώρημα!

Ξαφνικά είχαμε γεμίσει ενέργεια. Αντί να ψάξουμε ένα μέρος για να κοιμηθούμε, πήραμε το αυτοκίνητο και συνεχίσαμε το ταξίδι. Φτάσαμε μέχρι την Ισπανία εκείνο το βράδυ και αποφασίσαμε, να κοιμηθούμε εκεί. Την επόμενη μέρα ξυπνήσαμε με τρομερή ενέργεια. Δεν μας κρατούσε τίποτα. Η Λισαβόνα ήταν μακριά αλλά είχαμε βάλει στόχο να φτάσουμε μέχρι το βράδυ. Θα διανύαμε δηλαδή περίπου 1300 χλμ. σε μια μέρα έχοντας ταξιδέψει ήδη αρκετά τις δυο προηγούμενες μέρες. Εκεί χρειάζεσαι οπωσδήποτε καλή παρέα, γιατί αλλιώς οι ώρες δεν περνούν. Ο Βαγγέλης ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος. Δεν κουραστήκαμε ούτε μια στιγμή, δεν εκνευριστήκαμε ποτέ και πάντα μα πάντα είχαμε το χαμόγελο στα χείλη. Τελικά κατά τη 1:00 το βράδυ ήμασταν στην Λισαβόνα.

Μαζί με την χαρά ήρθαν και τα προβλήματα που δεν είχαμε υπολογίσει. Έπρεπε κάπου να μείνουμε και εκείνες τις μέρες, όπως ήταν λογικό, δεν υπήρχε δωμάτιο ούτε για δείγμα. Σε συνεννόηση με Αθήνα, αλλά και την καλή διάθεση που είχαμε στην τσέπη, το πρώτο μεγάλο πρόβλημα λύθηκε. Έμεινε όμως ένα πολύ μεγαλύτερο, που δεν είχαμε υπολογίσει. Εισιτήρια για τον αγώνα του τελικού. Μαθαίνουμε λοιπόν, ότι σε ένα σημείο της πόλης είχε στηθεί ένα κιόσκι και από εκεί θα παίρναμε εισιτήρια. Είναι και η πρώτη φορά μετά από μέρες που ακούμε ελληνικές συζητήσεις. Η ουρά τεράστια αλλά μαζί με τον Βαγγέλη η ώρα περνάει γρήγορα. Ωστόσο η τύχη έχει στερέψει αλλά δεν το έχουμε καταλάβει. Περίπου 50 άτομα πριν φτάσουμε στο πολυπόθητο ταμείο, το κιόσκι κλείνει, γιατί έχουν τελειώσει τα εισιτήρια. Εκεί αρχίζουμε να συνειδητοποιούμε, ότι μπορεί να μείνουμε έξω από το γήπεδο, παρά το γεγονός ότι είχαμε φτάσει μέχρι εδώ οδικώς. Δεν το βάζουμε κάτω και ψάχνουμε λύση. Περιπλανιόμαστε στην Λισαβόνα με τον Βαγγέλη να μιλάει συνεχώς με Αθήνα, ώστε να βρούμε κάποια λύση. Ξαφνικά και τυχαία βλέπουμε έξω από ένα ξενοδοχείο Έλληνες μαζεμένους. Είναι όλοι εκείνοι που είχαν φτάσει στην Λισαβόνα, αλλά δεν είχαν εισιτήριο. Μετά από ώρες αναμονής και αφού έχουμε δώσει τα ονόματα μας μπαίνουμε σε μια είδους κλήρωση η οποία θα γινόταν τα μεσάνυχτα. Η κούραση σωματική και ψυχική μας έχει κατακλύσει. Δεν χάνουμε όμως το κέφι μας και την ψυχραιμία μας κυρίως λόγω του Βαγγέλη που ακόμα και τώρα βρίσκει την δύναμη να είναι θετικός. Η τύχη γυρνάει και στα πρώτα δέκα λεπτά της κλήρωσης ακούμε τα ονόματα μας. Η χαρά μας δεν περιγράφεται!!! Παρόμοια όπως, όταν κερδίσαμε στον ημιτελικό! Φτάνουμε στο ξενοδοχείο και από την ένταση δεν μας πιάνει ο ύπνος. Την επομένη θα γίνει ο τελικός και θα είμαστε μέσα στο γήπεδο.

Οι θέσεις μας είναι πίσω από το τέρμα αλλά στην πραγματικότητα το μόνο που μας ένοιαζε ήταν να είμαστε μέσα στο γήπεδο. Λίγο αργότερα καταλαβαίνουμε

πως είχαμε από τις καλύτερες θέσεις, μιας και το τέρμα ήταν εκείνο που η Ελλάδα σκόραρε το ένα και μοναδικό γκολ του αγώνα. Τα πανηγύρια και ο ενθουσιασμός δεν περιγράφονται. Για αρκετά λεπτά δεν ξέραμε που πατούσαμε και που βρισκόμασταν. Αγκαλιές με τους δίπλα, φωνές, ενθουσιασμός και μια μοναδική αίσθηση νίκης και δικαίωσης. Το ίδιο συναίσθημα και με την λήξη του αγώνα, που σφράγισε στην νίκη της Ελλάδας. Μια μοναδική γιορτή ένα μοναδικό γεγονός και εμείς εκεί μάρτυρες από το πουθενά, να ακούμε τον Εθνικό ύμνο και να ανατριχιάζουμε. Και για τους δύο ήταν κάτι, που δεν είχαμε ζήσει σε αθλητικό γεγονός.

Φεύγοντας από το γήπεδο μας έκανε τρομερή εντύπωση η αντιμετώπιση των Πορτογάλων. Μας έβλεπαν με τα Ελληνικά κασκόλ και μας έδιναν συγχαρητήρια! Κάποια στιγμή μάλιστα σε κάτι σκοτεινά μέρη μας πλησιάζουν 3-4 έγχρωμοι Πορτογάλοι. Κοιταζόμαστε και σκεφτόμαστε, ότι μάλλον ήρθε η ώρα να φάμε ξύλο. Πέσαμε έξω μιας και ήθελαν να βγουν φωτογραφία μαζί μας! Απίστευτοι οι Πορτογάλοι που αν και είχαν χάσει το Ευρωπαϊκό μέσα στο σπίτι τους, είχαν τη δύναμη να χαρούν για τους Έλληνες!

Η επιστροφή έδειχνε ένα διαδικαστικό γεγονός. Όλα είχαν πάει καλά και είχαμε καταφέρει να καλύψουμε, όσο καλύτερα γινόταν το γεγονός. Ωστόσο η περιπέτεια δεν είχε τελειώσει. Βράδυ, στην μέση της Ισπανίας αντιμετωπίζουμε τεχνικό πρόβλημα, που δεν λύνεται, με το αυτοκίνητο. Τυχεροί μέσα στην ατυχία μας και παρά το γεγονός ότι βρισκόμαστε στην μέση του πουθενά, μένουμε σε μια ανηφόρα, που στην αρχή υπάρχει βενζινάδικο με μοτέλ. Μένουμε εκεί το βράδυ και το πρωί αναγκαστικά φωνάζουμε οδική βοήθεια. Εδώ ήταν η δεύτερη φορά, που φοβηθήκαμε για την ζωή μας μετά τους έγχρωμους Πορτογάλους. Ο Ισπανός οδηγός του γερανού, που δενμίλαγε αγγλικά μας πήγαινε στο συνεργείο με 120 χλμ. Κάθε λίγο κοιτάζαμε το φορτωμένο αυτοκίνητο και κρατιόμασταν καλά μιας και ήμασταν σίγουροι, ότι έτσι όπως πηγαίναμε, θα φύγουμε από τον δρόμο. Τελικά όμως τα καταφέραμε. Φτάσαμε στο συνεργείο που και εκεί κανείς δενμίλαγε αγγλικά. Το αυτοκίνητο δεν επισκευαζόταν και αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να γυρίσουμε με αεροπλάνο στην Αθήνα κουβαλώντας μαζί μας ένα γεμάτο πορτομπαγκάζ αυτοκινήτου! Ακόμα μια ανατροπή αλλά με την φόρα που είχαμε πάρει δεν καταλαβαίναμε τίποτα με τον Βαγγέλη. Ακόμα και αυτό το αντιμετωπίσαμε με ψυχραιμία και θετική διάθεση με πρωτοστάτη τον Βαγγέλη. Λίγες ώρες αργότερα ήμασταν στην Αθήνα. Πίσω στο γραφείο συζητάγαμε για μέρες τις περιπέτειές μας που ακόμα στις πιο δύσκολες στιγμές, υπήρχε μια γλυκιά ανάμνηση. Ποτέ δεν εκνευριστήκαμε, ποτέ δεν μαλώσαμε, ποτέ δεν τα παρατήσαμε και πάντα ψάχναμε την όμορφη πλευρά όπως συνήθιζε πάντα ο Βαγγέλης... ”

Επιστρέφει με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά. Με το γαλανόλευκο κασκόλ κρεμασμένο στο λαιμό.

- Είδες που στα 'λεγα και δεν με πίστευες, ε, τώρα τι έχεις να πεις. Ξέρεις πως είναι να είσαι σε μια ξένη χώρα και να ακούς τον Εθνικό Ύμνο της Ελλάδα μας; Υπερηφάνεια και δάκρυα χαράς να τρέχουν στα μάγουλά σου;

Ήταν ίσως ένα από τα ωραιότερα ταξίδια του, θα μου πει. Γιατί υπήρχε ο σκοπός. Μια πολύ όμορφη εμπειρία, με αγωνία, συγκίνηση, ενθουσιασμό. Δεν ήταν απλά μια δημοσιογραφική αποστολή όπως τόσες πολλές που έκανε στη ζωή του. Ήταν γιατί βρέθηκε σε ένα ποδοσφαιρικό πανευρωπαϊκό τελικό, στον οποίο συμμετείχε η χώρα μας και που κέρδισε και το κύπελλο.

Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ...ΜΟΝΑΡΧΗΣ

Πέμπτη πρωί ο Βαγγέλης στο ΥΓΕΙΑ. Το νοσηλευτικό προσωπικό τον ετοιμάζει για το χειρουργείο. Επιβάλλεται στον εαυτό του, αισιοδοξεί με σκέψη θετική, πιστεύει ότι όλα θα πάνε καλά, χρησιμοποιεί το αντίδοτο του, το χιούμορ του. Απευθύνεται στους γιατρούς.

«Δηλαδή τώρα εσείς θα μου αφαιρέσετε τον όρχι

...που σημαίνει ότι θα έχω μόνο έναν όρχι

...επομένως θα είμαι μονάρχης

..ΜΟΝΑΡΧΗΣ χαχα! Θα κάνω τη ζωή δύσκολη στους φίλους μου» και συνεχίζει

«Θα μου αφαιρέσετε τον αριστερό, έτσι;

...λίγο το κακό γιατί εγώ πάω πάντα δεξιά».

Επεμβαίνει ο γιατρός ο κος Αλιβιζάτος και του λέει:

- Αν σε ενοχλεί η αφαίρεση και για ευνόητους ψυχολογικούς λόγους μπορούμε στη θέση του να βάλουμε έναν από σιλικόνη. Και ο Βαγγέλης,

- Καλύτερα να μου βάλετε ένα κουδουνάκι, γιατρέ, γιατί όταν μου τα χαϊδεύουν να κάνει ντρίγκι-ντρίγκι.

Ένας νοσηλευτής έγραψε στο Facebook...

George Kantzos

Ευτυχώς ο Θεός με αξίωσε και με έκανε να νοιώσω τυχερός και με ιδιαίτερη τιμή να σε γνωρίσω Βαγγέλη, έστω και σε όχι τόσο καλές καταστάσεις, στα χειρουργεία όπου εργαζόμουν. Παρ' όλα αυτά ήσουν πιο δυνατός και χαμογελαστός από εμάς. Για όλους όσους σε γνωρίσαμε και είχαμε την ιδιαίτερη αυτή τιμή, ήσουν και θα είσαι μάθημα, δίδαγμα και φωτεινό παράδειγμα ζωής!!! Καλό ταξίδι αγοράνα μου και οι Άγγελοι να φροντίζουν και να τους χαρίζεις το χαμόγελο σου!!!!

Τα χειρουργεία είναι στον πέμπτο όροφο. Έξω από αυτά μια μεγάλη αίθουσα αναμονής που τη μοιράζονται με τη μονάδα εντατικής θεραπείας και βρίσκεται ακριβώς απέναντι. Η αρχή και το ...τέλος, σε αυτό το μέρος, στο ίδιο σαλόνι, σκέφτομαι τώρα γράφοντας αυτές τις γραμμές.

Πρωί-πρωί βρισκόμαστε εκεί, η Καίτη και εγώ, στην αίθουσα αναμονής του ΥΓΕΙΑ με 4-5 φίλους του Βαγγέλη. Μας κρατούν συντροφιά περιμένοντας και αυτοί με αγωνία τα αποτελέσματα της χειρουργικής επέμβασης. Ακουμπάμε

στα καλά τους λόγια, αφού η κουβεντούλα μεταξύ μας, βοηθάει να ξεπεράσουμε για λίγο αυτή τη δύσκολη ψυχολογική κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε. Συζήτηση σε χαμηλόφωνους τόνους, όπως συμβαίνει και στις άλλες παρέες που κάθονται στους διπλανούς καναπέδες αναμένοντας και αυτοί τα νέα για τους δικούς τους ανθρώπους. Οι ώρες κυλούν, η αγωνία μεγαλώνει ώσπου κάποια στιγμή η πόρτα ανοίγει και...

«Για τον κο Ασπρόμουγγο παρακαλώ», η φωνή της νοσηλεύτριας. Πεταγόμαστε επάνω σαν ελατήρια η δική μας παρέα, αλλά και... άλλοι. Αναρωτιέμαι, τι γίνεται εδώ ρε παιδιά; Είναι φίλοι του Βαγγέλη που δεν τους γνωρίζουμε αλλά έχουν έρθει για να του (και μας) συμπαρασταθούν και...

«Να περάσουν μόνο οι γονείς».

Μας οδηγεί στο γραφείο του κου Αλιβιζάτου που τον γνωρίζουμε για πρώτη φορά. Καθόμαστε απέναντί του και με μεγάλη αγωνία, για αυτά που θα μας πει.

- **Η επέμβαση πήγε πολύ καλά, έγινε η αφαίρεση του όρχι, αλλά έχουμε ένα θέμα**, μας λέει.

- **Θέμα, τι θέμα γιατρέ;**

- **Έχουμε μετάσταση στους λεμφαδένες του ουροποιητικού.**

- **Μετάσταση... στους λεμφαδένες, δηλαδή δεν τελειώσαμε; όχι; ...συνεχίζουμε;**

- **Θα χρειαστεί να νοσηλευτεί και να κάνει χημειοθεραπείες.** Το πρωτόκολλο συνιστά χημειοθεραπεία. Σοκ μεγάλο, σφίξιμο στο στήθος, αναπνοή που δεν βγαίνει, κόμπος στο λαιμό. Τον ευχαριστούμε για την ενημέρωση και βγαίνουμε έξω. Οι φίλοι του Βαγγέλη όρθιοι, με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Τους λέμε τα νέα, ακούνε με προσοχή με κατεβασμένο το κεφάλι, αλλά θα πουν την καλή κουβέντα, με ένα σκούντημα, με μια γλυκιά ματιά...

«Εμείς δεν ανησυχούμε, μην ανησυχείτε και εσείς, όλα καλά θα πάνε, είναι δυνατός ο Βαγγέλης, είναι μεγάλος μαχητής, είναι power». Μακάρι να είναι έτσι.

Ανεβαίνουμε στον 9ο όροφο και τον περιμένουμε να έρθει από την ανάνηψη. Στην αίθουσα αναμονής και στον διάδρομο, φίλοι του. Τα λεπτά κυλούν ώσπου κάνει την εμφάνισή του το φορείο με τον Βαγγέλη. Χαμόγελο και...

- **Τι έγινε ρε, τι κάνετε όλοι εσείς εδώ;** είναι λες και γύρισε από βόλτα.

- **Πως είσαι;** ρωτάμε.

- **Όλα καλά** απαντάει σηκώνοντας το χέρι σε γροθιά με τον αντίχειρα τεντωμένο. Περνάμε στο δωμάτιό του.

«Το μόνο που με απασχολεί τώρα είναι τι θα λέω ...στ' @ρχίδια μου ή στ' @ρχίδι μου;» Λέει και γελάει. Γελάμε και εμείς, αμήχανα. Ένας φίλος του φέρνει δώρο μια ορχιδέα. Και ο Βαγγέλης...

«Το @ρχίδι μου βγάλανε, ορχιδέα μου έφερες ρε συ, με δουλεύεις, να τη βάλω που, δεν χωράει χαχαχα!».

Κατά τη διάρκεια της νοσηλείας του, τον επισκέπτονται δεκάδες φίλοι και του κρατούν συντροφιά. Είναι αυτοί οι μοναδικοί φίλοι, που θα έρθουν κι' άλλοι, στην πορεία του δύσκολου και μεγάλου του αγώνα. Είναι εκεί να τον ενθαρρύνουν με τον καλό τους λόγο, να του μοιράσουν παρηγοριά και ανταποδοτική αμέτρητη αγάπη. Είναι αυτοί, που για τα επόμενα επτάμισι χρόνια, θα του δώσουν κομμάτι από τη ζωή τους και μια θερμή αγκαλιά να τρέξει ν' απαγκιάσει. Να του απαλύνουν τον πόνο από τις επίπονες δοκιμασίες στη μάχη για τη ζωή, στις πολλές και οδυνηρές νοσηλείες και να βρεθούν κοντά του ακόμη και στον τελευταίο χαϊρετισμό.

Δυο μέρες νοσηλεία, ο Βαγγέλης παίρνει εξιτήριο από το ΥΓΕΙΑ ημέρα Σάββατο 18 Μαΐου ανήμερα των γενεθλίων του. Δεν τον χωράει το σπίτι. Παρότι εγχειρισμένος βγαίνει έξω, να τα γιορτάσει, να διασκεδάσει με τους φίλους του, σα να μη συμβαίνει τίποτα. Στο σπίτι θα σβήσει τα κεράκια με τον δίδυμο αδερφό του Αλέξανδρο τέσσερις μέρες μετά. Τότε ήθελε, προηγούνταν οι φίλοι, σεβαστή η επιθυμία του.

Η σαλιάρα του στο ράλλυ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΡΑΛΛΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Ράλλυ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ εν όψει. Θα πάρει τη διαπίστευση και την εντολή από τη διοργανώτρια αρχή. Ο αγώνας προσμετράει στο παγκόσμιο πρωτάθλημα του WRC που διοργανώνει η FIA. Από τις 31 Μαΐου έως τις 2 Ιουνίου θα πάει να φωτογραφίσει τον αγαπημένο του αγώνα. Ένα ακόμα ράλλυ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ φωνώντας τη σαλιέρα με το νούμερο 013. Έχουν προηγηθεί αρκετά ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ που έχει φωτογραφήσει και θα ακολουθήσουν και άλλα.

Δεν καταλαβαίνει τίποτα, παρά τις συστάσεις των γιατρών για ανάπαυση, ξεκούραση και προσοχή. Το περιμένει όπως κάθε χρόνο με ανυπομονησία. Γιατί είναι ασυγκράτητο το πάθος και η αγάπη του για το επάγγελμά του, τη φωτογραφία σε συνδυασμό με τους αγώνες πάνω στα βουνά και μέσα στη φύση που λατρεύει.

Η ατμόσφαιρα που επικρατεί σε αυτούς τους αγώνες είναι αυτό που αρέσει και λατρεύει πολύ ο Βαγγέλης. Συναντήσεις, καινούργιες γνωριμίες, παλιές φιλίες με αγωνιζόμενους, με συναδέλφους, κριτές και άλλους σε μια όμορφη «ακροπολική» γιορτή. Όλη την ημέρα στο τρέξιμο, από ειδική σε ειδική διαδρομή, στα καλύτερα σημεία, ενίοτε και στα πιο επικίνδυνα επιδιώκοντας την ιδανική λήψη, με τόνους χρώμα ή λάσπης επάνω του, ανάλογα με τον καιρό. Και το βράδυ με καλή παρέα στα ταβερνάκια της περιοχής για εκλεκτό φαγητό, άντε και λίγο οινόπνευμα, πολλά πειράγματα, αστεία και άφθονο χιούμορ. Αυτή είναι η ζωή του. Η συνέχεια την επόμενη μέρα με τα κλικ της φωτογραφικής μηχανής για να καταγράψουν το θέμα στο χιλιοστό του δευτερολέπτου και πολύ αδρεναλίνη καθώς περνά το αγωνιστικό με τις «πάντες» πολλές φορές ξυστά από τον φωτογράφο.

Ένας από αυτούς τους φωτογράφους, συνεργάτης και φίλος του Βαγγέλη για πολλά χρόνια,

ο **Χρήστος Καραγιωργάκης** μας λέει:

“ Το 2003 ήμουν φωτογράφος για τα περιοδικά της Option Press και γνώρισα τον Βαγγέλη. Για τα επόμενα πέντε χρόνια δουλεύαμε μαζί και οι στιγμές που θα μπορούσα να διηγηθώ είναι χιλιάδες. Ακόμα και μετά την παραίτησή μας, μιλούσαμε συνέχεια και θα είναι για πάντα ένας από τους πιο καλούς μου φίλους. Ο Βαγγέλης, μου λένε, ότι με έβλεπε σαν δάσκαλο στη φωτογραφία. Εγώ δεν

το αισθάνθηκα ποτέ αυτό, είχα δίπλα μου ένα φίλο που τον βοηθούσα και με βοηθούσε. Η δουλειά του φωτογράφου στο περιοδικό ξεκινούσε πριν από τους άλλους και τελείωνε μετά τους άλλους. Είχαμε να βρούμε τοποθεσία, να κανονίσουμε ώρα, να φωτογραφίσουμε και μετά να επεξεργαστούμε και να μοντάρουμε. Με όλα αυτά, οι συνάδελφοι γίνονται οικογένεια και ο Βαγγέλης ήταν πάντα μέρος της οικογένειας.

Ταξιδέψαμε παντού, γελάσαμε, φάγαμε, ήπιαμε, βαφτίσαμε μαζί ένα μωρό, κάναμε αρκετές δουλειές για τις οποίες ήμασταν περήφανοι και φτιάξαμε μια φιλία ζωής. Επίσης κινδυνέψαμε αρκετές φορές, όπως τότε που δίπλωσε η νταλικά στο αντίθετο ρεύμα και εμείς με ένα Golf βλέπαμε να έρχεται προς το μέρος μας διαλύοντας τις μπαριέρες. Τελευταία στιγμή κοπάνησε και γύρισε από την αντίθετη μεριά. Βγήκαμε από το αυτοκίνητο και δεν πιστεύαμε ότι ζούσαμε! Ακριβώς έτσι δεν πίστεψα ότι ο Βαγγέλης αρρώστησε, δεν πίστεψα ότι θα πάθει κάτι. Ακόμα και στα πιο δύσκολα, δεν έχασε το χιούμορ του, τη διάθεση για ζωή.

Βαγγέλη μου θα σε θυμάμαι πάντα. ”

Κάποιες μέρες ήταν πιο «πολεμικές» από άλλες και κάπως έτσι φτιάξαμε τόσες αναμνήσεις και μια δυνατή φιλία.

Δεν είναι σε εμπόλεμη κατάσταση, είναι στο ράλλυ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΠΡΩΤΗ ΝΟΣΗΛΕΙΑ ΧΗΜΕΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Τον Ιούλιο 2013 έρχεται η πρώτη προγραμματισμένη μεγάλη δοκιμασία. Εισαγωγή στο ΥΓΕΙΑ, για την αντιμετώπιση του καρκίνου στους λεμφαδένες του ουροποιητικού με χημειοθεραπεία. Μονόκλινο στον ένατο όροφο, τον αγαπημένο του Βαγγέλη. Τη φροντίδα του αναλαμβάνει η Διευθύντρια της Γ' Παθολογικής Κλινικής παθολόγος-ογκολόγος κυρία Ευαγγελία Ραζή. Στην ομάδα της συμμετέχει και ο φίλος του Γιώργος Ρηγάκος. Μας ενημερώνει για την κατάσταση του Βαγγέλη, για τη νοσηλεία του και τη μέθοδο που θα ακολουθηθεί. Φεύγοντας από το δωμάτιό του η κα Ραζή μας λέει **«Έχω ένα γιο κοντά στην ηλικία του Βαγγέλη... τον βλέπω σαν παιδί μου, σας υπόσχομαι ότι θα τον κάνω καλά».**

Τους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό προσπαθεί με τον τρόπο του, την ευγένεια, την καλοσύνη, το χιούμορ, το χαμόγελό του να τους κερδίσει. Να τους γνωρίσει καλύτερα, να τους φέρει όσο γίνεται πιο κοντά του, να αντλεί δύναμη για να αισθάνεται όμορφα και κυρίως σιγουριά. Αγωνία και άγνοια είναι η πρώτη φορά. Μονόδρομος η επιβίωση.

Οπλίζεται με τεράστια υπομονή, πείσμα και θέληση. Η αισιοδοξία τον κατακλύζει, τον κάνει να νοιώθει ασφαλής. Να διώξει τον φόβο και το άγχος. Θα κάνει την υπέρβαση κυρίως με το μυαλό και την ψυχή παρά με το σώμα. Δεν ζητάει τον οίκτο κανενός, τον αντιπαθεί. Δεν θέλει να τον λυπούνται. Το περνάει αυτό το μήνυμα στους γύρω του, σε μας, στους φίλους του, στους πάντες και αυτό γίνεται αποδεκτό. Η καλή του διάθεση στον αγώνα της ζωής του ενάντια στον καρκίνο θα είναι το αναισθητικό του.

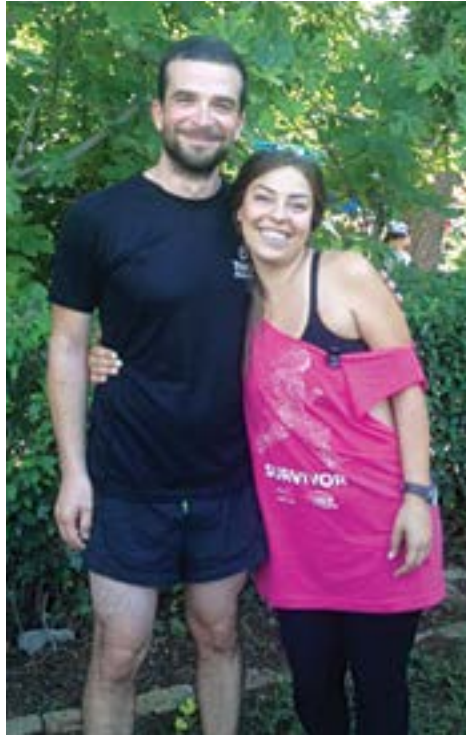
Πεταλούδα στο χέρι και όλα έτοιμα για το πρώτο «κοκτέιλ» όπως έλεγε τα φάρμακα της χημειοθεραπείας χαριτολογώντας ο Βαγγέλης. Θα του το ετοιμάσει η ειδικός ογκολόγος νοσηλεύτρια Κάλλια Σταθάκη και κατοπινή φίλη του. Αλλά μετά λίγα χρόνια και η ίδια πάσχουσα...

“ Η **Κάλλια** γράφει για τον Βαγγέλη...

Με κάλεσε ο πατέρας του για να μου πει για το βιβλίο, εννοείται ότι ένιωσα μεγάλη τιμή αλλά, αμέσως πελάγωσα. Πως μπορεί να γράφει κανείς για τον Βαγγέλη χωρίς το αποτέλεσμα να είναι ένα πολυσέλιδο έπος -τουλάχιστον- ...και χωρίς να πλαντάξει στο κλάμα; Και πως γίνεται να χωρέσεις μια προσωπικότητα τέτοια, σε μερικές γραμμές; Δεν γίνεται. Μπορώ μόνο να προσπαθήσω να φτιά-

φωτό: Andreas Hunter

ξω λιγάκι απόσταγμα στιγμών και συναισθημάτων.

Με τον Βαγγέλη γνωριστήκαμε στην διάγνωση του. Λόγω επαγγέλματος παρακολούθησα όλη την πορεία του και ήμουν αυτή που του ετοίμασε και χορήγησε την πρώτη του χημειοθεραπεία. Και πολλές επόμενες. Και κάθε φορά έκανε το ίδιο αστείο πριν μπω να διαλύσω την χημειοθεραπεία του.

«Κοίτα να το κάνεις δυνατό ε!!!. Δεν θέλω τσιγκουνιές». Τέτοιος ήταν ο Βαγγέλης. Χαβαλές μέγιστος. Όμως ήταν και γλυκός, συμπονετικός, ένας βαθιά καλός άνθρωπος. Μερικά χρόνια μετά όταν νόσησα εγώ, ο Βαγγέλης ήταν εκεί. Όχι, όχι, όχι. Δεν καταλάβατε. Ήταν ΚΑΘΕ ΚΑΘΕ

μέρα εκεί. Με όποιο τρόπο μπορούσε δήλωνε παρόν κι έκανε ότι περνούσε από το χέρι του, για να με κάνει να νιώσω καλύτερα. Έλεγε πως μου χρωστούσε. Εγώ όμως ξέρω, ότι ο Βαγγέλης το έκανε αυτό για πολύ-πολύ κόσμο. Και έκανε ότι περνούσε απ' το χέρι του, για να βοηθήσει, να εμψυχώσει, να υποστηρίξει ανθρώπους ασθενείς, που μπορεί καλά-καλά να μην τους ήξερε.

Οι άνθρωποι πιστεύουν, πως όταν νοσείς, χρειάζεται προσπάθεια για να πάρεις λίγη βοήθεια. Όμως, όποιος έχει βρεθεί στην άλλη πλευρά ξέρει, ότι έχεις ανάγκη απλώς από λίγη φροντίδα, μια βόλτα με τ' αμάξι, ένα μήνυμα. Ο Βαγγέλης είχε μια ιδιαίτερη και σύντομη σχέση με την γιαγιά μου. Η γιαγιά μου ήταν μοδίστρα. Και χαβαλές αντίστοιχου βεληνεκούς με αυτό του Βαγγέλη μας. Ήρθε ένα απόγευμα απ' το σπίτι, να του κάνω μια ένεση και έκανε πλάκα στη γιαγιά ότι είναι μονάρχης. Η γιαγιά τον κοίταξε καλά-καλά και του απάντησε **«Δεν έχω ράψει ποτέ για μονάρχη» ...**

«Αααα, θα μου ράψεις στολή, Μαρουσάκι, για να τρέχω!!!» της απάντησε.

Ο Βαγγέλης έφυγε μια μέρα πριν την γιαγιά μου. Φαντάζομαι, τον ακολούθησε για να του ράβει τις στολές, να τρέχει στα ουράνια τουρνουά και να τερματίζει με αυτό το τεράστιο χαμόγελο, που έχουμε ακόμα στην καρδιά μας.

Λείπεις πολύ!!! ”

Τρία διαφανή σακουλάκια κρέμονται από το σταντ, με το υγρό περιεχόμενό τους. Από αυτά ξεκινούν τρία διαφανή σωληνάκια, σαν μικρά ρυάκια που στην πορεία σμίγουν σε ένα. Αυτό το ένα μικρό ποταμάκι που καταλήγει στην πεταλούδα με τη βελόνα στη φλέβα του χεριού του. Οι σταγόνες αρχίζουν να πέφτουν μαρτυρικά η μια μετά την άλλη, γίνονται ροή, χάνονται και απλώνονται μέσα στο σώμα του. Είναι για να γίνει καλά, έτσι λένε οι θεράποντες γιατροί. Αυτό λέει η εμπειρία, αυτό λένε τα χαρτιά, έτσι γράφει και το διεθνές πρωτόκολλο. Τα σακουλάκια διαδέχονται το ένα το άλλο, όλο το 24ωρο και οι μέρες κυλούν με τεράστια υπομονή και θάρρος από μέρους του. Καθημερινές οι επισκέψεις των φίλων, που του κρατούν συντροφιά και φεύγουν αργά το βράδυ, μετά από αυστηρές συστάσεις δυο και τρεις φορές, εξαντλώντας την υπομονή των σεκιούριτι. Δεν αφήνει τον εαυτό του να τον πάρει από κάτω, αντιμάχεται σθεναρά, με όλη τη δύναμη της ψυχής του.

- **Πως είσαι, πως αισθάνεσαι;** τον ρωτάμε.

- **Όλα καλά,** μας λέει με το χέρι γροθιά και τεντωμένο τον αντίχειρα.

Ζητάει να του πάμε το λάπτοπ και συνεχίζει, να εργάζεται από εκεί μέσα από το δωμάτιο του νοσοκομείου. Εξυπηρετεί τους πελάτες του, αλλά κάνει και την... ψυχοθεραπεία του. Αναζητά από το διαδίκτυο πληροφορίες για την περίπτωση του, το ψάχνει όσο μπορεί. Θέλει να γνωρίζει τα πάντα και αυτό θα το κάνει όσο ζει.

Μαζί με τη θεραπεία αρχίζουν και οι παρενέργειες -αναμενόμενες άλλωστε- μας είχαν ενημερώσει. Φάρμακα επί φαρμάκων. Αρχίζουν να πέφτουν τα λευκά αιμοσφαίρια, να πονάει όλο το σώμα, να αισθάνεται αδύναμος. Να δυσκολεύεται ακόμη να καταπιεί την τροφή, να του φαίνεται άνοστη με τη στοματική κοιλότητα και τον οισοφάγο όλο πληγές. Νοιάζεται για το πώς αισθανόμαστε η Καίτη και εγώ. Δεν μας θέλει κάθε μέρα κοντά του, με το πρόσχημα ότι δουλεύει, να μην τον απασχολούμε. Στην ουσία δεν θέλει -θα πει αργότερα στην ψυχολόγο του- να τον βλέπουμε σε αυτή την κατάσταση που είναι και να στεναχωριόμαστε, να υποφέρουμε, γιατί στεναχωριέται πρώτα αυτός. Και... πώς να μην στεναχωριέται. Μας ζητάει συγνώμη που φέτος μας χάλασε τις καλοκαιρινές μας διακοπές, εδώ τα λόγια περιττεύουν.

Μετά από μια πολυήμερη θεραπεία παίρνει εξιτήριο. Οι γιατροί είναι ικανοποιημένοι από το αποτέλεσμα και καθησυχαστικοί. «Όλα πήγαν καλά, κατά 95 τοις εκατό» θα μας πουν. Ενενήντα πέντε τοις εκατό, βαθιά ανάσα ανακούφισης, αισιοδοξίας και ελπίδας. Στο σπίτι συνεχίζεται η αποθεραπεία με φαρμακευτική αγωγή και η αποτοξίνωση από τα χημικά. Αρχίζουν να του πέφτουν τα μαλλιά και να γεμίζουν οι τρίχες το μαξιλάρι.

«**Θα πάω να κουρευτώ γουλί**» λέει στη μητέρα του που δεν έχει αντιληφθεί το πρόβλημα.

«**Γιατί**» του λέει «**δεν θα είσαι ωραίος χωρίς μαλλιά**».

«**Γι' αυτό**» της απαντά και με το χέρι τραβάει από το κεφάλι του και τις δείχνει μια τούφα τρίχες από τα μαλλιά του. Χάνει ακόμη φρύδια και βλεφαρίδες. Κυκλοφορεί πλέον με το κεφάλι γυμνό, χωρίς καπέλο, δεν θέλει να κρύψει τίποτα. Δεν διστάζει να μιλάει, να ενημερώνει τους φίλους, τους γνωστούς, παντού το πρόβλημα με την υγεία του. Ανακτώντας δυνάμεις σιγά-σιγά θα συνεχίσει να εργάζεται, να γυμνάζεται, να κάνει τις κοινωνικές του επαφές, αλλά πρωταγωνιστικό ρόλο θα παίζει και θα φροντίζει την υγεία του. Θα γράψει αργότερα σε μια ανάρτησή του:

«**Δεν είναι τόσο το πρόβλημα ότι χάνεις το μαλλί αλλά το ψυχολογικό ότι αλλάζεις εικόνα...**»

Μετά από αυτήν την πρώτη δοκιμασία της περιπέτειας με τη νόσο του ο Βαγγέλης, θα συνεχίσει το ταξίδι του στη ζωή. Μαζί με το κινητό του θα φορτίζει κάθε βράδυ και τις δικές του μπαταρίες. Θα χαράξει όμως καινούργια πορεία, αλλάζοντας συνήθειες και αναθεωρώντας πράγματα της καθημερινότητάς του. Ασχέτως με το αν η ημέρα είναι ηλιόλουστη, συννεφιασμένη, βροχερή, χιονίζει, ή έχει καταιγίδα, θα κάνει τις επιλογές του βάζοντας προτεραιότητες, γιατί θα πει:

«**Πρέπει να ζήσω**».

Ακολουθεί τις συμβουλές των γιατρών, όσο αφορά στην εξέλιξη της υγείας του και όπως ορίζει το διεθνές πρωτόκολλο για την ασθένειά του. Οι ιατρικές εξετάσεις διαδέχονται η μία την άλλη. Αιματολογικές σε τακτικά διαστήματα, όπου οι δείκτες αρχίζουν να ανεβαίνουν, PET-CT σώματος με σκιαγραφικό, αξονικές, μαγνητικές και πολύ υπομονή με αρκετή δόση αισιοδοξίας από μέρους του. Ανήσυχος, όπως πάντα στη ζωή του, ψάχνει να πληροφορηθεί περισσότερο για την περίπτωσή του μέσα από το διαδίκτυο με κάθε τρόπο. Εκμεταλλεύεται τη σελίδα του στο facebook. Κοινοποιεί, κάνοντας γνωστό το θέμα της υγείας του. Διασταυρώνει πληροφορίες αντιμετώπισης του καρκίνου του με ανάλογες περιπτώσεις ανθρώπων, που νόσησαν ή νοσούν. Αρχίζει να επικοινωνεί με κάποιους από αυτούς. Συμβουλευτείται διατροφολόγο και αλλάζει τον τρόπο διατροφής του, ενώ δεν θέλει, προς το παρόν, ψυχολόγο. Θα πάει στον διατροφολόγο κο Ευμένη Καραφυλλίδη. Του δίνει λίστα με αυτά που επιτρέπονται και με αυτά που απαγορεύονται. Μόνο βιολογικά, θα του πει. Φρούτα, λαχανικά, όσπρια, κρέας μοσχάρι, κατσίκι, προβατίνα.

Ψάρια ανοικτής θαλάσσης, κατά προτίμηση μικρά και ποτέ ιχθυοτροφείου. Γαλακτοκομικά μόνο αιγοπρόβια. Επεξεργασμένα κρέατα, αλλαντικά, τυριά ούτε για δείγμα. Καθόλου γλυκά, ούτε γραμμάριο ζάχαρη.

«**Η ζάχαρη ξυπνάει τον καρκίνο στο σώμα**» μου λέει...

«**Και δεν μου πήρε χρήματα, γιατί σε καρκινοπαθείς δεν παίρνει**».

Επανερχεται σιγά-σιγά και όσο το επιτρέπουν οι δυνάμεις του, στους νέους ρυθμούς της καθημερινότητάς του. Στην εργασία του, στον αθλητισμό, στα χόμπι του. Η ψυχολογική του δύναμη τον σπρώχνει ανεβάζοντας στροφές και υπερνικάει τη σωματική. Αρχίζει κάνοντας αγώνα δρόμου.

«**Για να αποτοξινωθεί από τα χημικά της χημειοθεραπείας**» θα πει.

Οι μέρες κυλούν, πότε αργά και πότε γρήγορα, ανάλογα τη διάθεση και τα τριγύρω ερεθίσματα. Γίνονται εβδομάδες και οι εβδομάδες μήνες και μετά χρόνος. Αφήνει πίσω του το 2013 και έρχεται το 2014. Την πρωτοχρονιά θα του τύχει το φλουρί της βασιλόπιττας. Το κοινοποιεί στη σελίδα του στο facebook για να εισπράξει πολλές ευχές και πειράγματα από φίλους του. Η χρονιά θα κυλήσει με συνεχή επαγρύπνηση από ιατρικές ποικίλες εξετάσεις, που όλες δείχνουν ότι τα πράγματα εξελίσσονται ομαλά, πάνε ομαλά, χωρίς κανένα πρόβλημα στην υγεία του.

Συνεχίζοντας τη ροή των γεγονότων συμβουλευόμαι το χρονολόγιό του. Κάνω μια στάση στη φωτογραφία της επόμενης σελίδας δημοσιευμένη από τον Βαγγέλη στις 17 Απριλίου 2014. Ο Νίκος Κασιμάτης εισαγωγέας και έμπορος ποδηλάτων και με όλα τα συναφή, με δύο καταστήματα, ένα στον Πειραιά και ένα στο Μαρούσι κάνει δώρο το ποδήλατο της φωτογραφίας με τον Βαγγέλη να αναφωνεί

«**Η νονά, η νονααααα**».

Ο Νίκος είναι ένας από τους καρδιακούς, τους πιο αγαπημένους φίλους του Βαγγέλη και χορηγός στους κατοπινούς αγώνες τριάθλου και αλλού. Επικοινωνώ μαζί του να γράψει. Περνάει λίγος καιρός, δεν έχει γράψει ακόμη. Του τηλεφωνώ.

«**Κύριε Γιάννη συγνώμη για την αργοπορία, αλλά όταν κάθομαι να γράψω τον αισθάνομαι απέναντί μου, να γελάει και να με κοροϊδεύει...**».

Μιλάμε για τόση «ζημιά», το παλιόπαιδο, που έχει κάνει στους φίλους του. Ο Νίκος όμως έχει γράψει, έναν από τους ωραιότερους χαιρετισμούς, όταν «έφυγε» ο Βαγγέλης, που δημοσιεύεται προς το τέλος του βιβλίου.

Για εδώ, έγραψε το παρακάτω με χιούμορ:

Ο Νίκος Κασιμάτης γράφει:

“ ΜΙΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ
ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΓΓΕΛΗ...

...κι ενώ έχουν περάσει αρκετά χρόνια από την πρώτη μας γνωριμία, συνεχίζω να επωφελούμαι-απολαμβάνω το ακατάπαυστο χιούμορ του κάθε φορά σα να είναι «πρωτόβγαλτη»...

18 Απριλίου 2010 κι ο Βαγγέλης τακτικός ακόλουθος του πάλε ποτέ ποδηλατικού μας θεσμού "MTB OPEN CUP" έχει αποφασίσει, όπως πάντα αφιλοκερδώς, (...αν ήθελα «ψαλμωδία» εις «γαλλικήν», έτσι για το γούστο, μπορούσα να επιμείνω για αμοιβή...) να τον καλύψει φωτογραφικά. Αλλά πρωτίστως για να βρεθεί εκεί.

- Είμαι άμπαλος ρε ακόμη, εδώ έφαγα τούμπα με το FSR... στο δρόμο. Δεν είμαι για συμμετοχή ακόμη ούτε στην OPEN... Θα ανέβεις εσύ;

- Εεεε ναι ρε, ποιος θα κάνει πάλι γραμματεία.

- Και καλά γραμματεία... Άστα ρε μικρόφωνο πάλι θες να πιάσεις, αχαχαχαχαχ! Ευκαιρία ψάχνεις πάντα.

- Αχαχαχαχ, αφού ο κλήρος πέφτει πάντα σε μένα... Τι θες να κάνω; Λοιπόν λέγε τώρα τι ώρα να περάσω να σε μαζέψω, μην την πληρώσει πάλι το έρημο το TWINGO και μείνεις στο πουθενά.

Πρωινό νωρίς λοιπόν Κυριακής κι ο κλήρος μου έχει πέσει, η μετάβασή μας να πρέπει να γίνει με το IX φορτηγό της εταιρείας. Οι υπόλοιποι βρίσκονται ήδη από την προηγούμενη στα Καστέλια Φωκίδας για την τελική διαμόρφωση της διαδρομής, που κλείνει και το κύπελλό μας για εκείνη την σεζόν! Μοιραία και για άλλη μια φορά (κοινό μας χαρακτηριστικό πάντα με τον Βαγγέλη το κυνήγι από και με τον χρόνο...) πρέπει να πάω γρήγορα, να προλάβουμε στήσιμο κι έναρξη του αγώνα! Και κάπου στο ενδιάμεσο έχω κατά νου, ότι τα έχει δει όλα ως συνοδηγός του Ζάχου, οπότε ... έλα μωρέ σιγά μη μου πει... Άσε που μόνο τις ιστορίες που δεν φοβάται το TWINGO να βάλουμε στο πιάτο... Σιγά μην φοβηθεί το DUCATO που έχει κι εποπτική θέση...

Φτάνοντας τελικά στον προορισμό μας, ευτυχώς εντός χρονοδιαγράμματος, το σίγουρο είναι, ότι είχαν συμβεί τα εξής δύο καλά:

1. Είχα φτιάξει την καλύτερη διάθεση από τα γέλια με όσα μου είχε σύρει...
2. Μου είχε μάθει μια νέα οδηγική ορολογία, ακόμη άγνωστη τότε για εμένα, το γνωστό πλέον «ΓΙΝΑΜΕΕΕ», που συνοδεύονταν τακτά κι από το γνωστό του αγαπημένο «Νααααα το μαααάαααα...». Άλλοτε μακρόσυρτο κι άλλοτε κοφτό... Το μόνο κακό ήταν, ότι το απολαυστικό της υπόθεσης έχριζε επανάληψης, οπότε έπρεπε και να τον επιστρέψω το απογευματόβραδο με τον ίδιο σχεδόν τρόπο, επικαλούμενος την αποφυγή αργοπορίας στο σπίτι... για να μάθω και νέο... ρεπερτόριο...

Τελικά δεν έμαθα ποτέ, αν όντως με φοβήθηκε, μόνο ότι για άλλη μια φορά ήταν ΕΚΕΙ για εμένα και με την παρουσία του σμίλευσε γωνίες, σφυροκόπησε στρες κι ομόρφυνε τη στιγμή για όλους εμάς που τον ξέραμε, αλλά και μόλις που τον γνώριζαν... ”

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ο χρόνος περνάει. Μαζί με αυτόν και η καθημερινότητά του. Εργάζεται, προπονείται στο τρέξιμο, στο ποδήλατο, στην κολύμβηση. Παίρνει μέρος σε διάφορους αγώνες αυτοκινήτου, ως συνοδηγός στα ράλλυ. Στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, στις Σέρρες, στη Χαλκιδική. Ταυτόχρονα εκπαιδεύει και νέους ταλαντούχους οδηγούς. Πάντα με καλή διάθεση και αγάπη, να δείξει και να αποκαλύψει τα μυστικά της αγωνιστικής οδήγησης με τον δικό του τρόπο και ...με πολύ χιούμορ. Πάμε όμως να δούμε, πως ξεκίνησε η αγάπη του για το σπορ του αυτοκινήτου.

Η εμπλοκή του Βαγγέλη στους αγώνες ράλλυ είναι κάτι που το έτρεφε από μικρός. Φίλος του σπορ του αυτοκινήτου εγώ, από νεαρή ηλικία, δεν άφηνα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ και άλλους αγώνες, που να μην τους παρακολουθήσω. Εκδρομή με φίλους, γεμίζαμε αγωνιστική σκόνη παρακολουθώντας από ειδική σε ειδική, τα αυτοκίνητα και τα σιρκουί στο αεροδρόμιο Τατοΐου. Σε κάποιες από αυτές τις εκδρομές, μαζί και τα παιδιά. Τριών χρονών ο Βαγγέλης με τον Αλέξανδρο και στα πέντε ο Γιώργος. Στους ώμους εγώ τον Αλέξανδρο, ο Βαγγέλης στους ώμους του νονού του και ο Γιώργος από το χέρι. Επέλεξε να ειδικευθεί στη φωτογραφία με τα αυτοκίνητα, γιατί του άρεσε. Και ήταν επί σειρά ετών ο διαπιστευμένος φωτογράφος του ράλλυ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ καθώς και άλλων αγώνων. Στη συνέχεια πήρε μέρος σε αγώνες ράλλυ ο ίδιος. Και ήταν πολλοί. 65 έγραψε η Ομοσπονδία Μηχανοκίνητου Αθλητισμού Ελλάδος (ΟΜΑΕ) στον αποχαιρετιστήριο λόγο της. Και όλοι ήταν με τερματισμό στις πρώτες θέσεις, αν κρίνουμε από τα 75 κύπελλα που μας άφησε προίκα γεμίζοντας ασφυκτικά τα ράφια. Καθώς επίσης διακρίσεις, βραβεία, τα πάσα του, τις διαπιστεύσεις των αγώνων. Από φωτογραφίες δεκάδες χιλιάδες, δημοσιευμένες στα εγκυρότερα περιοδικά της χώρας μας αλλά και του εξωτερικού. Και πολλές στα δωμάτια θαυμαστών του.

Την αγωνιστική του καριέρα την ξεκίνησε σαν οδηγός σε αγώνα 4Χ4 και πλήρωμα τους φίλους του Γιώργο Σκευοφύλακα, Σταύρο Δημητριάδη και Πάνο Φωτόπουλο. Είχε τότε ένα KIA SPORTAGE και έτρεξαν με αυτό σε έναν 24ωρο αγώνα. Για χαβαλέ κυρίως. Και τερμάτισαν. Στη συνέχεια έτρεξε με ένα JEEP CHEROKEE με συνοδηγό τον δημοσιογράφο Γάκη Σταυριανό και παρόλη τη ζημιά που έκανε πέφτοντας πάνω σε ένα βράχο και σπάζοντας το διαφορετικό τερμάτισε και πήρε κύπελλο ως πρώτο δημοσιογραφικό πλήρωμα.

Τον Οκτώβρη του 2003 συμμετείχε στον αγώνα Cannonball Run Europe. Ήταν ο μοναδικός Έλληνας φωτο-δημοσιογράφος. Έγραψε στο περιοδικό POWER που εργαζόταν τότε, «Ο αγώνας της ζωής μου».

Ο αγώνας ξεκίνησε από ένα όμορφο κλασσικό κάστρο της Μεγάλης Βρετανίας στο Sherborne της περιοχής του Dorset. Πέρασαν Γαλλία, μετά Ανδόρρα, Ισπανία, Μαρόκο και επιστροφή στη Μεγάλη Βρετανία. 4600χλμ. στο όριο. Συνοδήγησε και οδήγησε μία TOYOTA SUPRA 700Ps πιάνοντας την ασύλληπτη ταχύτητα των 315χλμ. την ώρα.

Φωτογράφησε τον αγώνα, πολλές φορές κρεμασμένος από ιμάντες έξω από το αυτοκίνητο με 160χλμ. για καλλίτερες λήψεις. Δώδεκα σελίδες γέμισε το περιοδικό με κείμενα και φωτογραφίες του.

Οι διοργανωτές έκαναν ένα ντοκιμαντέρ του αγώνα στο οποίο συμπρωταγωνιστεί ως EL GRECO PHOTO μαζί με 3-4 άλλους. Υπάρχει στο YOUTUBE με αυτόν τον τίτλο: Teckademics "Cannonball Run Europe 2003" (Full Movie).

Θυμάμαι τη χαρά του, απεριγράπτη. Πριν και, κυρίως, μετά τον αγώνα.

Την επόμενη χρονιά, το 2004, του ανάθεσαν οι Άγγλοι διοργανωτές να φωτογραφήσει για λογαριασμό τους τον αγώνα. Και πήγε και το έκανε έναντι αδράς αμοιβής.

ΣΥΝΟΔΗΓΟΣ ΣΤΑ ΡΑΛΛΥ

Συνοδήγησε στο πλάι πολλών καταξιωμένων οδηγών ράλλυ. Με την αγάπη του σε αυτό το σπορ, οδήγησε πολλούς από αυτούς και μοιράστηκε το θρίαμβο στο βάθρο του νικητή, στα βραβεία, στο χειροκρότημα. Ένας από αυτούς στο μακρινό 2005, ο επιχειρηματίας και φίλος του Βαγγέλη,

Ο **Κυριάκος Βυτόγιαννης**, θυμάται και γράφει:

“ Ο Βαγγελάκης μας, ...αυτό το υποκοριστικό, αν και η διαφορά στην ηλικία μας ήταν μικρή, βγήκε από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας μας, η οποία προέκυψε από την κοινή αγάπη και το πάθος μας για τον μηχανοκίνητο αθλητισμό. Τον γνώρισα το 2005 όπου με βοήθησε σε μια φωτογράφιση που ήθελα να κάνω για μια καταχώρηση στο περιοδικό που δούλευε τότε. Έκτοτε το κοινό μας ενδιαφέρον και πάθος για το αυτοκίνητο μας έκανε φίλους. Στα μέσα της ίδιας χρονιάς τρέξαμε μαζί στο πρωτάθλημα των Ιστορικών αυτοκινήτων με την αγαπημένη μας Alfa Romeo.

Το υποκοριστικό Βαγγελάκης συνέχισε να τον ακολουθεί και ποτέ δεν μπόρεσα να το αλλάξω, καθώς ήταν το αγαπημένο παιδί και ήταν πάντα αυτός που κάτι θα έκανε, κάτι θα σκαρφιζόταν για να σου αλλάξει την διάθεση, να σε κάνει να ξεφύγεις και να νιώσεις καλύτερα.

Έχω να θυμηθώ πολλά και από τους αγώνες αλλά και έξω από αυτούς, όπου είχαμε σκληρές απείρου κάλλους με μια από αυτές, να μας έχει καθηλωμένους και τους δύο σε απόγνωση στο χώρο του Ζαππείου στην Αθήνα. Περιμένοντας να πάρουμε εκκίνηση σε ένα από τα πρώτα μας Ιστορικά ράλι Ακρόπολις, διαπιστώσαμε ότι δεν είχαμε τα κλειδιά του αυτοκινήτου!!! Για εμάς η συμμετοχή στους αγώνες ήταν πρώτα κέφι και διασκέδαση, και πολλές φορές και χαβαλές, και στην συνέχεια ήταν ο τερματισμός. Και αν ερχόταν και μια καλή θέση, τότε ήταν και αυτή ευπρόσδεκτη.

Αφού προσπαθήσαμε και οι δύο μας, χωρίς αποτέλεσμα, να ανοίξουμε το αυτοκίνητο και βλέπαμε τον χρόνο να περνάει, ζητήσαμε την βοήθεια ενός φίλου και συναθλητή, ο οποίος με ευκολία μας άνοιξε την πίσω πόρτα για να μπούμε στο αυτοκίνητο. Εκεί γελάσαμε πολύ καθώς η πρόσβαση, ειδικά για εμένα, το να περάσω ανάμεσα από το Roll Cage του αυτοκινήτου, ήταν αδύνατη. Ο Βαγγελάκης όμως έδωσε την λύση, καθώς διπλώθηκε στην κυριολεξία και πέρασε ανάμεσα από τις μπάρες. Βρέθηκε πίσω από την πόρτα του οδηγού και την άνοιξε, για να μπορέσουμε να μπούμε μέσα.

Είχαμε όμως καθυστερήσει λίγα λεπτά παραπάνω και έτσι δεν ξεκινήσαμε τον αγώνα. Δεν το βάλαμε κάτω όμως, συνεχίσαμε την επομένη ημέρα. Δεν ήταν αρκετό αυτό για να μας χαλάσει ούτε την διάθεση, ούτε να μας κόψει την όρεξη. Τελικά την καρό σημαία του τερματισμού την περάσαμε.

Ήμασταν καλή ομάδα, τον εμπιστευόμουν και με εμπιστευόταν. Η ασφάλεια ήταν κάτι που δεν το διαπραγματευόμασταν καθόλου. Όπου μπορούσαμε πηγαίναμε “τάπα” όπως συνήθιζε να λέει. Από το κάθισμα του συνοδηγού, ρόλο τον οποίο ασκούσε εξαιρετικά με πίεζε πολύ, σε σημείο που δυσανασχετούσα και είχα την γνωστή ατάκα μου για να τον συνεισώ. Επί λέξη του έλεγα...

«ρε μ.....κα με περιμένουν ο Δημήτρης και ο Νικόλας, (και αργότερα η Αγάπη), να γυρίσω σπίτι σώος και με το αυτοκίνητο σε ένα κομμάτι!!!»

Αυτά τα τρία είναι τα παιδιά μου που τα αγαπούσε και τον υπεραγαπούσαν. Ακόμα και τώρα ο γιός μου, όντας φοιτητής, έχει στο φοιτητικό του δωμάτιο φωτογραφία του με τον Βαγγελάκη στην Alfa Romeo.

Πως είναι δυνατό να ξεχάσω ένα Σάββατο, που εκεί που καθόμασταν σπίτι μου λέει, να κάνουμε μια φωτογράφιση με όλα τα μέλη της οικογένειας!!! Τα παιδιά στο σπίτι ακόμα το θυμούνται αυτό, καθώς ήταν κάτι που δεν το περίμεναν και ούτε φαντάζονταν ποτέ ότι μπορεί να είναι και αυτό ένα παιχνίδι. Έτσι βέβαια το έκανε να φαίνεται ο Βαγγελάκης.

Το 2007 είχαμε και τις καλές στιγμές μας, όπου ήμασταν από τα πληρώματα των ιστορικών αυτοκινήτων, που επιλέχθηκαν για να αγωνιστούν στην ειδικά σχεδιασμένη διαδρομή στον ιππόδρομο στο Μαρκόπουλο, προσκεκλημένοι του 54ου ράλι Ακρόπολις. Εκεί δώσαμε τα ρέστα μας. Γνωρίζοντας ότι αρκετοί δικοί μας άνθρωποι, μας έβλεπαν από τις κερκίδες, κάναμε το “κορίτσι” μας να χορεύει σε ρυθμούς που μόνο οι δύο μας μπορούσαμε να κάνουμε. Εκπλήσσο-ντας ευχάριστα τους θεατές και φυσικά εισπράξαμε το ανάλογο χειροκρότημα στο τέλος της ειδικής. Έπρεπε να βγούμε γρήγορα από το αυτοκίνητο στον τερματισμό και να πούμε δυο λόγια στον παρουσιαστή του αγώνα. Εκεί για τον Βαγγελάκη ήταν πολύ εύκολο και έτσι έκανε πάντα άλλωστε. Με το που τελειώ-ναμε έναν αγώνα πεταγόταν έξω, συνήθως για ένα τσιγάρο, που εγώ δεν τον άφηνα να καπνίζει μέσα στο αυτοκίνητο. Πετάχτηκε λοιπόν και ήρθε από την μεριά μου και φώναζε...

«Έλα χοντρέ, βγες έξω να πούμε δυο λόγια...»

Σε έναν από τους τελευταίους μας αγώνες με τα ιστορικά αυτοκίνητα, καθώς ο Βαγγελάκης είχε συνεχίσει την αγωνιστική του πορεία στα σύγχρονα αυτοκί-νητα ήρθε και η πρώτη μας έξοδος, ευτυχώς τελείως αναίμακτη. Όχι μόνο για εμάς, αλλά και για το κορίτσι μας την γνωστή στο χώρο των ιστορικών αυτοκι-νήτων κόκκινη Alfa Romeo.

Εκεί κάναμε τον παρατηρητή του σημείου να τρέχει πανικόβλητος, καθώς από όσο θυμάμαι, ήταν μια δεξιά στροφή, όπου τα λίγο παραπάνω χιλιόμετρα μας έβγαλαν από τον δρόμο. Ξαφνικά βρεθήκαμε τρία μέτρα κάτω από την επιφά-νεια του δρόμου μέσα σε ένα χωράφι με ελιές!!! Αφού δεν κοπανήσαμε πουθενά, ο Βαγγελάκης άρχισε να φωνάζει...

- Πάτα, πάτα, πάτα να φύγουμε!!!

- Τι να φύγουμε ρε μ.....κα, αφού έχουμε δέντρο μπροστά μας... του λέω.

- Πήγαινε πίσω, μου λέει και φώναζε...

- Μα και πίσω έχουμε δέντρο, του λέω.

Είχαμε στην κυριολεξία βρεθεί ανάμεσα σε δύο δέντρα στριμωγμένοι χωρίς το κορίτσι μας να έχει ακουμπήσει πουθενά και να μην έχει πάθει την παραμικρή γρατζουνιά. Αφού ξεπεράσαμε το γεγονός ότι δεν χτυπήσαμε πουθενά, δεν κολ-λήσαμε μέσα στο οργωμένο χωράφι και κάναμε τρεις-τέσσερις ελιγμούς για να ξεμπλοκαριστούμε από τα δέντρα, αρχίσαμε να κινούμαστε μέσα στο χωρά-φι. Μέχρι που αρκετά μέτρα παρακάτω βρήκαμε σημείο και ξαναβγήκαμε στον δρόμο και συνεχίσαμε τον αγώνα. Ο κριτής ακόμα ψάχνει να βρει, που πήγε αυτή η κόκκινη Alfa Romeo που έφυγε από τον δρόμο.

Όπως καταλαβαίνεται το επίθετο, μα.....κας έδινε και έπαιρνε μέσα στο αυτοκί-νητο κατά την ώρα του αγώνα. Στον ίδιο αγώνα και αφού μας πήρε λίγη ώρα να βρούμε πάλι τον ρυθμό μας, καταφέραμε να κάνουμε στην βρεγμένη νυχτερινή ειδική διαδρομή, μια από τις καλύτερες επιδόσεις σε αγώνα που προσμετρού-σε στο παγκόσμιο πρωτάθλημα των ιστορικών αυτοκινήτων βρισκόμενοι μέσα στην πρώτη δεκάδα πίσω από άλλα αυτοκίνητα θρύλους των αγώνων.

Παρά το γεγονός ότι σταματήσαμε να τρέχουμε μαζί, καθώς οι απαιτήσεις με τα σύγχρονα αυτοκίνητα και οι στόχοι του νέου πληρώματος ήταν υψηλότεροι, η σχέση και ο χαβαλές δεν σταμάτησε.

Αρκετές φορές βρισκόμασταν στο ησυχαστήριο μου στο Καπανδρίτι, όπου περ-νάγαμε αρκετές ώρες να ασχολούμαστε με το κοινό μας πάθος, που είναι το αυτοκίνητο. Συγχρόνως είχε ξεκινήσει και ο δικός του Γολγοθάς, πράγμα που πολύ συχνά συζητάγαμε και μου έλεγε για την πορεία του. Πάντα το χλεύαζε και έλεγε, ότι εγώ θα τον νικήσω και όχι αυτός εμένα.

Εδώ σταματάει το υποκοριστικό ο Βαγγελάκης και γίνεται ο Βαγγέλης, ο Βαγγε-λάρας που είναι ψυχάρα και είναι από τους λίγους τόσο δυνατούς ανθρώπους που έχω γνωρίσει, και φυσικά δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ τον φίλο μου τον Βαγγελάκη... ”

Μετά τους αγώνες με τα ιστορικά αυτοκίνητα ο Βαγγέλης περνάει στα σύγχρονα. Εξελίσσεται σε ένα πολύ καλό συνοδηγό αγώνων στο πλάι μεγάλων ονομάτων οδηγών. Γυρίζει στο στίτι μετά από κάθε αγώνα με διακρίσεις και τερματισμό στις πρώτες θέσεις με την αγκαλιά γεμάτη κύπελλα και βραβεία. Στην επιτυχία των αγώνων αυτοκινήτου κυρίαρχο ρόλο θα παίξει ο οδηγός του αυτοκινήτου. Ένας από αυτούς ο κολλητός του φίλος Βασίλης Ζάχος. Μαζί θα τρέξουν σε πολλούς αγώνες. Στην κατηγορία τους είναι δίδυμο αχτύπητο, πάντα πρώτοι, ενώ πολλές φορές τερματίζουν και πρώτοι γενικής. Εδώ θα μας τα πει καλύτερα ο Βασίλης.

Ο **Βασίλης Ζάχος** γράφει:

“ «Ο άνθρωπος στα δεξιά μου»

Ο Βαγγέλης κοινωνικός κι εξωστρεφής! Εμένα δε με λες και την ψυχή της παρέας... Η μητέρα μου με βρίσκει κοινωνικό κι όλοι γελάνε, δεν καταλαβαίνω γιατί... Ο Βαγγέλης χαμογελαστός! Εγώ όταν πάω κάπου όλοι με ρωτάνε «τί έχεις;» Ο Βαγγέλης ψύχραιμος! Εγώ, αν υπάρχουν οι συνθήκες, μια σπίθα θέλω... Κι όμως οι δρόμοι μας συναντήθηκαν κι ακόμη απορώ πώς και φίλοι γίναμε... και κολλητοί... και ξεπερνούσαμε την διαφορετικότητά μας... και μαζί τα περάσαμε όλα!

Κατάλαβα ότι ο Βαγγέλης είναι ο άνθρωπος, που θα του εμπιστευόμουν ακόμη και τη ζωή μου, όταν έγινε «ο άνθρωπος στα δεξιά μου». Έτσι λέμε εμείς οι οδηγοί αγώνων ταχύτητας τον συνοδηγό μας, τον άνθρωπο με τα ίδια γκάζια, την ίδια τρέλα, αλλά και με τη μεγάλη αίσθηση θάρρους και ψυχραιμίας, που επιλέγουμε να είναι δίπλα μας, να μας καθοδηγεί και να μας βοηθάει να μένουμε στον δρόμο... Να μην φύγουμε στην στροφή...

Κάπως έτσι θα τον θυμάμαι...

Τον άνθρωπο στα δεξιά μου... Που έγινε ο άνθρωπος δίπλα μου τελικά...

Να μου δείχνει τον τρόπο πως δεν πρέπει να χάνουμε τον δρόμο μας ό,τι κι αν συμβεί... Ακόμη και στις πιο δύσκολες στροφές της ζωής, έμενε πάντα στον δρόμο και μας κρατούσε μαζί του!

Προσπαθώντας να περιγράψω τον Βαγγέλη, προτιμώ να το κάνω σα να κάνω μια ειδική διαδρομή με τον άνθρωπο στα δεξιά μου!

Η ΑΦΕΤΗΡΙΑ

Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, όταν σκέφτομαι την πρώτη μας γνωριμία, περίπου 15 χρόνια πριν, θυμάμαι ότι τον είχα συμπαθήσει αλλά δεν τον είχα κόψει και για τόσο χαρισματικό τύπο.

Είχε έρθει για δουλειά στην εταιρία μας... Φυσικά η εταιρία μας καμία σχέση δεν έχει με όσα γνώριζε κι έκανε ο Βαγγέλης, αλλά ως γνωστόν για όποιον τον ήξερε, μπορούσε να κάνει τα πάντα και να σταθεί παντού... Γιατί αφενός τα ήξερε όλα. Από το ότι βράζοντας τα μακαρόνια, πρέπει να βάζουμε λάδι για να μην κολλάνε, -η Νανέλα καθόλου δε συμφωνεί με αυτό- μέχρι να λύσει μοτέρ σε καρτ. Κι αφετέρου γιατί αν δεν ήξερε κάτι, θα τον έβρισκε τον τρόπο!

Αααα... Να μην ξεχάσω να αναφέρω εδώ ότι ο Βαγγέλης πριν καμιά δεκαριά χρόνια μου γνώρισε την φίλη του, τη Νανέλα. Αυτή που ανέφερα προηγουμέ-

νωσ για την διαφωνία με τα μακαρόνια. Του άρεσαν τα προξενιά κι αυτό ίσως, να ήταν και το μόνο που κατάφερε να κάνει! Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλα...

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΜΑΣ

Ο Βαγγέλης την πήγε τη ζωή με τέρμα το γκάζι! Αν τον χαρακτήριζε κάτι, ήταν το πάθος! Το πάθος στις γυναίκες ας πούμε... Έμπαινε στο θρυλικό twingo με τη χαλασμένη πόρτα και ξεκινούσε για νέες περιπέτειες.

Ήταν ο ωραίος της παρέας, γυναικοκατακτητής από τους λίγους με απίστευτη «παπάτζα» που του πήγαινε το άθλημα. Η πορεία γνωστή! Ερωτευόταν... μετά μας γνώριζε την «απόλυτη γυναίκα»... μετά μας έλεγε πως να φτιάξουμε και τα μακαρόνια, γιατί του το είπε η «απόλυτη μαγείρισσα» και μετά... γύριζε κι έτρωγε τα δικά μας! Χωρίς λάδι...

Άλλο στοιχείο του χαρακτήρα του ήταν ο δυναμισμός! Γιατί η ζωή δεν του χαρίστηκε από νωρίς... Όσο έξω καρδιά έδειχνε ο Βαγγέλης, τόσο μέσα του προβληματιζόταν. Κι όλα τα αντιμετώπιζε με δυναμισμό, με κατά μέτωπο επίθεση... Κι όλα, μα όλα και πάντα με αυτό το χαμόγελο... Με αυτό το σχεδόν εκνευριστικό γέλιο... που κάπως μούγκριζε σαν γαϊδούρι... που... και τι δεν θα έδινε να το

Photo: Harris Klamouris

ξανακούσω και να το ξαναδώ πάλι αυτό το γέλιο... και να του ρίξω ένα φάσκελο, να του ρίξω κι ένα μπινελίκι και κάπως έτσι να συνεχίσουμε την ημέρα μας!

Με αυτήν τη θετική στάση ζωής, το θάρρος και τον δυναμισμό, σα να μην είχε αλλάξει τίποτα, αντιμετώπισε ο Βαγγέλης την περιπέτειά του με τον καρκίνο. Τόσο πολύ τον είχε ακυρώσει τον καρκίνο, που ακόμη κι εμείς οι άνθρωποι γύρω του, το αντιμετωπίζαμε και τον αντιμετωπίζαμε σα να μην τρέχει τίποτα. Κι όντως δεν έτρεχε τίποτα, γιατί ο Βαγγέλης αφού τα δούλεψε όλα πολύ καλά μέσα του, απλά είπε να πάει τη ζωή του σε fast forward... Ότι γούσταρε... το έκανε! Ρούφηξε την αγάπη από τους ανθρώπους που είχε επιλέξει να έχει γύρω του, έκανε πραγματικότητα όλα τα απωθημένα του, τόλμησε να δοκιμάσει τα όριά του και να τα ξεπεράσει με ό,τι του καρφωνόταν στο μυαλό... Από extreme sports μέχρι το αγαπημένο του Τρίαθλο!

Και μέσα σε όλα αυτά, υπήρξε ο εμπνευστής και δημιουργός του Cancel The Cancer, μια κίνηση που έδινε δύναμη στον ίδιο, τόσο από την αγάπη και συμπαράσταση που δεχόταν, αλλά κυρίως από την προσφορά του σε όσους χρειάζονταν την βοήθειά του.

Χειρουργεία, θεραπείες, νοσηλείες... κι ένα «ωχ» δεν ακούσαμε! Έτσι για να το πιστέψουμε κι εμείς ρε αδελφέ... Πηγαίναμε στο νοσοκομείο να του συμπα-

σταθούμε -νομίζαμε...- κι αυτός, μας παρουσίαζε τις νοσηλεύτριες μια προς μια, λέγοντάς μας την προσωπική τους ιστορία. Και φυσικά ακολουθούσε το γνωστό φλερτ το οποίο δεν εγκατέλειπε ποτέ και καλά έκανε, μεταξύ μας, γιατί για όλα τα κορίτσια στον όροφό του, ο Βαγγέλης ήταν ο «αγαπημένος» τους! Ακόμη κι εκεί...

Ο ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ

Λίγο η στάση ζωής του... λίγο ότι αυτός ο απίστευτος τύπος εκτός από το ότι δεν αισθανόταν, δεν έδειχνε κιόλας ποτέ άρρωστος... λίγο η δική μου ανάγκη να θέλω να πιστεύω, ότι όλα θα πάνε καλά... Δεν πίστευα ότι θα φτάσουμε στον τερματισμό...

Θα προτιμήσω να μεταφέρω μια συζήτηση που είχαμε μόλις λίγες μέρες πριν φύγει... Κοντά στην Πρωτοχρονιά έγινε η συζήτηση...

- Βαγγέλη τι θα γίνει ρε μαλάκα, τελειώνει με τις θεραπείες σου να πάμε στον αγώνα στη Ριτσώνα τον Φεβρουάριο. Σε θέλω δεξιά μου...

- Στη Ριτσώνα θα πάμε σίγουρα, δεν ξέρω πως και πότε ακριβώς...

Ο Βαγγέλης έφυγε στις 13 Ιανουαρίου και τρεις μέρες μετά, τον αποχαιρέτησα με μαζί με την οικογένειά του στη Ριτσώνα.

Αυτός ήταν ο άνθρωπος στα δεξιά μου! ”

ΔΕΥΤΕΡΗ ΝΟΣΗΛΕΙΑ ΧΗΜΕΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Αρχές του 2015, επιστρέφοντας από ένα ταξίδι αναψυχής στην Κωνσταντινούπολη, κάτι αισθάνεται στο κάτω μέρος της κοιλιάς του. Το PET/CT που κάνει στις 15 Ιανουαρίου δείχνει ότι στους λεμφαδένες του ουροποιητικού υπάρχει υποτροπή της νόσου του. Το επαληθεύουν και οι αιματολογικές εξετάσεις που οι δείκτες τους είναι πάλι στο κόκκινο. Προβληματισμός μεγάλος, απογοήτευση, στεναχώρια τόσο στον ίδιο, όσο στην οικογένεια και στους κοντινούς του φίλους. Τα μάτια του ξέχειλα από δάκρυα, λαμπυρίζουν αισιοδοξία. Δεν θα τον πάρει από κάτω για πολύ, θα σηκώσει ανάστημα στη ζωή. Μεταμορφώνεται σε θηρίο για να αρπάξει τον καρκίνο από τα μαλλιά, να τον πετάξει μακριά. Θα αντιδράσει και θα πει «Πάμε ξανά, θα τον φάω, θα τον πατήσω κάτω, θα γίνει χαμός...» Και αυτά τα λόγια δεν τα λέει το στόμα. Τα λέει η ψυχή να τα ακούσει το σώμα και να αντισταθεί. Η ενέργειά του τόση, που μπορεί να αλλάξει τους πόλους της γης! Πάμε δυνατά, Βαγγέλη.

Εισαγωγή στο ΥΓΕΙΑ για νοσηλεία. Χημειοθεραπεία η αντιμετώπιση και πάλι, αυτό λένε οι θεράποντες γιατροί, αυτό λέει και το διεθνές ιατρικό πρωτόκολλο. Ο Βαγγέλης δεν ησυχάζει, το ψάχνει σχολαστικά και επικοινωνεί με μια γιατρό που του σύστησε φίλη του και εργάζεται στο ογκολογικό νοσοκομείο MEMORIAL της Νέας Υόρκης. Θέλει να πάρει μια ακόμη γνώμη για την περίπτωση του. Μεταφράζεται το ιστορικό του και στέλνεται εκεί. Η απάντηση είναι αυτή που του συστήνουν και οι γιατροί του εδώ στο ΥΓΕΙΑ, η ίδια. Μόνο που αυτή τη φορά οι δόσεις των φαρμάκων είναι πιο δυνατές, πιο ισχυρές και το ποσοστό της επιτυχίας πέφτει στο εβδομήντα πέντε τοις εκατό. Του τοποθετούν port στη δεξιά υποκλείδιο -μπροστά στον ώμο- για να του διοχετεύουν από εκεί τα φάρμακα και να μην επιβαρύνονται οι φλέβες των χεριών από τα τρυπήματα των βελόνων. Αυτό το port θα το έχει συνεχώς επάνω του, κάτω από το δέρμα και στις επόμενες νοσηλείες του. Σε τακτικά διαστήματα θα του κάνει και service. Αντιμετωπίζει και αυτήν τη θεραπεία με στωικότητα, υπομονή και θάρρος. Η καλή διάθεση, η ευγένεια, το χαμόγελο και το χιούμορ του, είναι η αντίστασή του. Γνωρίζεται καλύτερα όχι μόνο με τους γιατρούς του, αλλά με το νοσηλευτικό προσωπικό. Αγαπητός ιδιαιτέρως στις γυναίκες νοσηλεύτριες, έχει τον τρόπο του να τις προσεγγίζει, ακόμη και να τις φλερτάρει. Αγαπητός και στο διοικητικό προσωπικό.

Παρόντες και εδώ οι φίλοι, που έρχονται πάλι να του συμπαρασταθούν. Να του κάνουν παρέα, να πληροφορηθούν τα νεώτερα της υγείας του, να του δείξουν την αγάπη τους. Αυτοί οι φίλοι, που τους έχει κάνει οικογένεια, για να αντλεί δύναμη και κουράγιο. Περνάνε οι μέρες της νοσηλείας και αναζητά το μαμαδίτικο φαγητό γιατί, πολύ καλό το μενού του ΥΓΕΙΑ, αλλά θέλει φαγητό και από τα χεράκια της μαμάς. Του το πηγαίνει ο δίδυμος αδερφός του ο Αλέξανδρος, που παίρνει και τη δική του μερίδα, να του κάνει παρέα, να φάνε μαζί. Μετά από αρκετές μέρες νοσηλείας με όλα τα επακόλουθα από τη χημειοθεραπεία, παίρνει εξιτήριο και συνεχίζει την αποθεραπεία στο σπίτι παραμονές του Πάσχα.

Προσπαθεί να ανακτήσει δυνάμεις, να ξαναβρεί τον εαυτό του. Επανέρχεται σιγά-σιγά στις δραστηριότητές του. Δεν μιζεριάζει, δεν γκρινιάζει, δεν τον παίρνει από κάτω, γιατί σε καμία περίπτωση δεν θέλει να μας στεναχωρήσει ούτε εμάς, την οικογένειά του, ούτε τους φίλους του. Η αγάπη για τη ζωή τον κάνει να αντιστέκεται σθεναρά. Αναμετριέται με εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Το φορτίο που κουβαλάει στην πλάτη του, θέλει να το αποτινάξει. Ανασυγκροτείται σωματικά και κυρίως ψυχικά. Και σηκώνει το ανάστημα στη ζωή, για να συνεχίζει να ζει τον ένα και μοναδικό, μονόδρομο της επιβίωσης. Τώρα σκέφτεται την περίπτωση χειρουργικής επέμβασης για την αφαίρεση των λεμφαδένων.

Το συζητάει με τους γιατρούς του και ειδικά με τον φίλο του Γιώργο Ρηγάκο, ο οποίος έχει αναλάβει την ιατρική του φροντίδα. Λόγω των χημειοθεραπειών, η περίπτωσή του είναι αρκετά δύσκολη και ψάχνουν τον εξειδικευμένο επιστήμονα. Τον βρίσκουν στο πρόσωπο ενός γιατρού στο Τέξας και επικοινωνούν μαζί του. Ο γιατρός αυτός, έρχεται κάθε έξι μήνες στην Ελλάδα και χειρουργεί ανάλογες, δύσκολες περιπτώσεις στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας. Του στέλνουν το ιστορικό του. Απαντά ότι όταν έρθει στη χώρα μας, θα τον ειδοποιήσει. Στις 5 Μαΐου κάνει PET/CT σώματος που δείχνει υποχώρηση και βελτίωση της κατάστασής του. Συμπτωματικά την ίδια μέρα αργά το μεσημέρι, λαμβάνει μήνυμα από τον Τεξανό γιατρό ότι την επομένη 6 Μαΐου, θα βρίσκεται στη Λάρισα και στις 6 ώρα το απόγευμα θα τον εξετάσει. Μικρός πανικός αλλά και χαμόγελα αισιοδοξίας. Ετοιμάζεται παίρνοντας όλες τις εξετάσεις μαζί του.

Πρωί-πρωί ο Βαγγέλης παρέα με τον Γιώργο τον μεγαλύτερό του αδερφό, αναχωρούν για το νοσοκομείο στη Λάρισα, ενώ ετοιμαζόμαστε η Καίτη και εγώ να πάμε την άλλη μέρα. Φθάνουν, κάνει εισαγωγή ζητώντας μονόκλινο, του δίνουν, μπαίνει μέσα και απογοητεύεται από την κατάσταση του δωματίου. Θα μου πει ερχόμενος:

«Το δωμάτιο χάλια, η τουαλέτα βρώμαγε δεν είχε ούτε χαρτί και το μεσημέρι φακές σε πιάτο πλαστικό και ένα κομμάτι ξερό ψωμί».

Οι ώρες κυλούν, είναι 6 το απόγευμα και πουθενά ο γιατρός. Κατά τις 9 το βράδυ έρχεται και ζητάει συγνώμη για την καθυστέρηση, αλλά αιτία ήταν η καθυστέρηση της πτήσης του αεροπλάνου. Ενημερώνεται προσεκτικά από τις ιατρικές εξετάσεις και το ιστορικό του Βαγγέλη, ενώ εξετάζει και τον ίδιο. Μετά αποφάινεται ότι από την πρόσφατη θεραπεία με τα αποτελέσματα των εξετάσεων και από την εμπειρία του, δεν υπάρχει λόγος χειρουργικής επέμβασης αφαίρεσης των λεμφαδένων και ότι όλα θα πάνε καλά με τη βελτίωση της υγείας του. Είναι 11 το βράδυ που χτυπά το τηλέφωνο να μας πει τα ευχάριστα νέα και είναι πολύ χαρούμενος.

- Πήρα εξιτήριο και ερχόμαστε Αθήνα, μου λέει.

- Να κάτσετε εκεί, πηγαίνετε να κοιμηθείτε σ' ένα ξενοδοχείο και ελάτε αύριο, του λέω. Παραδόξως υπακούει. Τώρα γιατί εγώ, χωρίς να το παίζω ειδικός, λέω, ότι βλέποντας την κατάσταση του Βαγγέλη ο γιατρός, τη θεώρησε πολύ δύσκολη να βάλει νυστέρι και τον απέφυγε με αυτόν τον τρόπο, ίσως φοβούμενος και κάποιες συνέπειες...

Μετά και από αυτή τη μεγάλη δοκιμασία σωματική και ψυχική, προσπαθούμε, να διώξουμε τις κακές σκέψεις και να αισιοδοξούμε. Στις 18 Μαΐου γιορτάζουμε τα 37α γενέθλιά του, οικογενειακά. Αναρτώ τη φωτογραφία της επόμενης σελίδας με τον δίδυμο αδερφό του Αλέξανδρο στο facebook και την αγαπημένη τους ανιψιά Αμέλια, κόρη του μεγαλύτερου αδερφού του Γιώργου.

Δεν έχει τον παραμικρό ενδιασμό να φωτογραφηθεί με το κεφάλι χωρίς ίχνος τρίχας, από τις χημειοθεραπείες. Απεναντίας το θέλει, μου το ζητά. Δεν θέλει να κρύψει την ασθένειά του, έχει τους λόγους του. Να τον δούνε και «συνταξιδιώτες» με την ίδια περίπτωση, την ίδια νόσο. Για να συμπορευτούν μαζί, το δύσκολο μονοπάτι της ζωής που τους κλήρωσε η τύχη. Συγκινητικές οι πολυάριθμες ευχές των φίλων του, αμέτρητα τα likes, πολλές οι κοινοποιήσεις.

«Είσαι ο ήρωας μας» του λένε.

Ο χρόνος κυλά, μαζί με αυτόν και η ζωή του. Αλλά και η ζωή της οικογένειας, του μεγάλου του αδερφού, του δίδυμου, της μητέρας του και μένα. Προσπαθούμε να σκεφτόμαστε θετικά, ότι όλα πήγαν καλά, ο Βαγγέλης είναι δυνατός, θα βγει και από αυτή τη δοκιμασία νικητής, το είπε και αυτός ο Τεξανός επιστήμονας. Συνεχίζει να ζει τη ζωή του, ανεβάζοντας κάθε μέρα το ηθικό του, με την καλή του διάθεση μέσα από την εργασία του, τις ποικίλες αθλητικές δραστηριότητες, τις καλές φιλίες, τη διασκέδαση.

Περνάει και αυτή η χρονιά με συνεχή επαγρύπνηση, ιατρικές εξετάσεις κάθε μορφής και με κάθε κόστος ψυχολογικό κυρίως, που δείχνουν ότι αργά μεν αλλά σταθερά βελτίωση της υγείας του.

Και μπαίνει η καινούργια χρονιά το 2016. Ετοιμάζω πυρετωδώς την έκθεση φωτογραφίας μου. Είμαι αγχωμένος και προβληματισμένος για το αποτέλεσμα καθότι πρωτάρης αλλά και χαρούμενος. Στο ΚΕΜΜΕ (Κέντρο Έρευνας και Μελέτης της Μικρασιατικής Ερυθραίας) στο οποίο προσφέρω εθελοντικά τις υπηρεσίες μου, υπηρετώντας τη Μεγάλη Μικρασιατική Ιδέα λόγω καταγωγής του πατέρα μου από τα Αλάτσατα της Ερυθραίας χερσονήσου, της Μικράς Ασίας, η πρόεδρος και πολύ καλή μου φίλη Έφη Κούτση έχοντας δει φωτογραφίες μου, με το καλλιτεχνικό της ένστικτο και τη δημιουργική της ματιά,

μου προτείνει να εκθέσω φωτογραφίες μου. Θα μου το πει αρκετές φορές, θα με πιέσει, θα με σπρώξει και τελικά θα... υποκύψω. Είναι και θέμα ψυχοθεραπείας, σκέφτομαι, η επιλογή των φωτογραφιών από τις πάνω από σαράντα χιλιάδες του αρχείου μου, η προετοιμασία, το στήσιμο της έκθεσης. Και μετά τα εγκαίνια, οι επισκέπτες, οι κριτικές, τα σχόλια ...Όχι δεν θα πουλήσω. Να διώξω τις κακές σκέψεις και να είναι το 2016 καλύτερο από τις προηγούμενες χρονιές. Η έκθεση γίνεται στην αίθουσα της βίλας Κώστα, που εδρεύει το ΚΕΜΜΕ, στη Νέα Ερυθραία. Μιλώ με τον Βαγγέλη τα περί εκθέσεως. Στην αρχή απορεί, μετά θα γελάσει,

- **Ποιος, εσύ;** θα μου πει περιπαικτικά και στο τέλος

- **Άντε, καιρός ήταν.**

- **Θα έρθεις στα εγκαίνια;** τον ρωτάω.

- **Αν με καλέσεις... θα το σκεφθώ και θα σου πω,** μου λέει. Του δίνω την πρόσκληση.

- **Μπαα, βγάλαμε και προσκλήσεις, ψωνάρα, έ ψωνάρα.** Γέλια.

Στα εγκαίνια, τώρα, έρχεται με σχετική καθυστέρηση, μπαίνει μέσα στην αίθουσα, την ασφυκτικά γεμάτη από γνωστούς και αγνώστους, φουριόζος όπως πάντα και κάνει όλα τα βλέμματα να πέσουν επάνω του. Πιστέψτε με δεν είναι υπερβολή αυτό που γράφω. Θα περιεργαστεί γρήγορα τις φωτογραφίες μου και θα σχολιάσει:

- **...Μμμ καλός, έ!.**

Στην παρουσίασή μου θα σηκώσει τη φωτογραφική του μηχανή να με φωτογραφήσει. Αλλά η χαρά μου και χαρά της οικογένειας δεν θα κρατήσει πολύ...

Όσο ο Βαγγέλης πολεμάει τον καρκίνο τόσο αυτός του επιτίθεται. Δεν τον αφήνει να πάρει ανάσα, να χαρεί λίγο τη ζωή του, να πάρει λίγο χρόνο... Στις 29 Ιανουαρίου κάνει έλεγχο με PET/CT σώματος, που τα αποτελέσματα δείχνουν «απεικονιστική επιδείνωση με αύξηση διαστάσεων των λεμφαδένων του ουροποιητικού». Πάμε πάλι από την αρχή, αλλά ποια αρχή; Τα πράγματα έχουν σοβαρέψει αρκετά. Ερωτήματα αμφίπλευρα, ερωτήματα του τι κάνουμε τώρα. Δεν γίνεται πάλι η αντιμετώπιση με χημειοθεραπεία, θα πουν οι γιατροί του.

«Έχω φάει πάρα πολύ δηλητήριο» θα πει ο Βαγγέλης.

Εκείνο το σημείο στο οποίο περνάνε τα νεύρα ζωτικών οργάνων έχει γίνει συμπαγές, κάτι σαν μπετόν. Πρέπει να γίνει χειρουργείο οπωσδήποτε από εξειδικευμένο και έμπειρο χειρουργό. Στην Ελλάδα δεν υπάρχει και αναζητείται στο εξωτερικό. Μετά από σχετική έρευνα βρίσκεται στην Αγγλία. Του αποστέλλεται όλο το ιατρικό ιστορικό και αναμένεται εναγωνίως η απάντησή του. Παράλληλα εκδίδεται από τους θεράποντες γιατρούς του ΥΓΕΙΑ ένα πιστοποιητικό-βεβαίωση, που αναγράφεται με κάθε λεπτομέρεια το πρόβλημα της σοβαρής κατάστασης της υγείας του και ότι η περίπτωση του δεν αντιμετωπίζεται στη χώρα μας. Αυτές τις περιπτώσεις αναλαμβάνει οικονομικά ο ΕΟΠΥΥ με όλα τα έξοδα πληρωμένα. Της νοσηλείας, της αμοιβής των γιατρών, των αεροπορικών εισιτηρίων, της διαμονής ακόμη και όλων των εξόδων συνοδού. Με το πιστοποιητικό ανά χείρας εγώ, επισκέπτομαι τα γραφεία του ΕΟΠΥΥ. Δεν θα γράψω πολλά γιατί θα πιάσουν το μισό βιβλίο. Η γραφειοκρατία στο κατακόρυφο, από τον ένα στον άλλο και σε ρυθμούς χελώνας. Μετά τριήμερο και χίλια παρακάλια καταλήγω στον διευθυντή ο οποίος θα μου πει ότι “το χαρτί του ΥΓΕΙΑ”, “Το χαρτί;” ναι, δεν γίνεται αποδεκτό από την επιτροπή γιατί είναι ιδιωτικό νοσοκομείο.

«Δεχόμαστε πιστοποιητικά μόνο από διευθυντές δημόσιων νοσοκομείων ανάλογης ειδικότητας» θα μου πει.

Ο Βαγγέλης με όλα τα σχετικά έγγραφα και τα αποτελέσματα των ιατρικών εξετάσεων σε ένα τεράστιο φάκελο ανά χείρας, συναντάται με τον διευθυντή ουρολόγο χειρουργό, μεγάλου δημόσιου νοσοκομείου. Ο κος διευθυντής αφού ρίχνει μια γρήγορη ματιά στο φάκελο θα του πει:

«Τι είναι αυτά που σου λένε, ρε... στο ΥΓΕΙΑ, εγώ άμα θέλεις πάμε αύριο κιόλας, να σε χειρουργήσω». Εδώ γεννιούνται εύλογα ερωτηματικά, που ευτυχώς κρατάνε λίγο. Ξανά στους γιατρούς του ΥΓΕΙΑ,

«Ξέρετε ο διευθυντής κος τάδε, μου είπε ότι μπορεί να αναλάβει και να κάνει την επέμβαση».

«Τι λέει ο άνθρωπος, τώρα... τόση ανευθυνότητα», θα πούνε.

Η παρέμβαση του φίλου μου καθηγητή Κωνσταντίνου Δαρδούφα καθοριστική:

«Η περίπτωση του Βαγγέλη είναι πολύ δύσκολη, θέλει εξειδικευμένο και έμπειρο γιατρό, διαφορετικά κινδυνεύει με αναπηρία λειτουργιών του ουροποιητικού. Αν υπήρχε στο ΥΓΕΙΑ και γενικά στη χώρα μας θα το ξέραμε, γιατί να τον στείλουμε στο εξωτερικό...» μου λέει.

Επομένως περιμένουμε την απάντηση του γιατρού από την Αγγλία.

Οι μέρες περνούν βασανιστικά και η απόκριση καθυστερεί παρά όλα τα μέλη του ογκολόγου Γιώργου Ρηγάκου. Η κατάσταση επιδεινώνεται κάθε μέρα που περνάει. Επιτέλους μετά από ένα μήνα έρχεται η απάντηση και είναι αρνητική. Χημειοθεραπεία συνιστά χωρίς πολλά-πολλά. Μεγάλη απογοήτευση και πολύς θυμός, ωστόσο συνεχίζουμε. Γίνεται συζήτηση και σκέψη για μετάβαση στο MEMORIAL της Νέας Υόρκης.

Ο Βαγγέλης επικοινωνεί με τη φίλη του, γιατρό στο MEMORIAL και της εξηγεί την όλη κατάσταση. Του συστήνει ένα Γερμανό καθηγητή ουρολόγο τον Axel Heidenreich εξειδικευμένο σε αυτές τις δύσκολες περιπτώσεις, που έχει θητεύσει στο MEMORIAL και τώρα χειρουργεί στο Πανεπιστημιακό νοσοκομείο της Κολωνίας, στη Γερμανία. Του στέλνεται αμέσως το ιστορικό. Ο Γερμανός απαντάει σε λιγότερο από ένα 24ωρο. Ναι, μπορεί να τον αναλάβει. Κόστος νοσηλείας, αμοιβές γιατρών κλπ. τόσες χιλιάδες ευρώ. Τα χρήματα να κατατεθούν προκαταβολικά σε αριθμό λογαριασμού του νοσοκομείου. Πάμε στην τράπεζα για να εμβάσουμε τα χρήματα. Capital controls.

«Ξέρετε κε διευθυντά η κατάσταση έχει ως εξής, είναι σοβαρή, ορίστε και το αποδεικτικό ιστορικό της υγείας του από το ΥΓΕΙΑ».

Και εδώ συναντάμε δυσκολία, **«Να το στείλω στα κεντρικά να πάρουμε έγκριση».** Η έγκριση καθυστερεί και τελικά τα χρήματα εμβάζονται από ένα φιλικό πρόσωπο, που βρίσκεται σε χώρα της Ευρώπης. Ανακούφιση, τώρα μόνο καλές σκέψεις κάνουμε, σκέψεις και ευχές. Κλείνεται το ραντεβού, η ψυχολογία του Βαγγέλη στα ουράνια. Μαζί του θα πάνε ο μεγάλος του αδερφός, ο Γιώργος και ο αδερφικός του φίλος Σπύρος Ζορμπάς.

«Εσείς, δεν χρειάζεται να έρθετε μαζί, μείνετε εδώ» θα πει στη μητέρα του και σε μένα.

«Εκεί είναι Γερμανία, δεν είναι Ελλάδα που μαζεύονται όλοι μαζί έξω από το χειρουργείο και τα πρήζουν στους γιατρούς, μην το ξεφτιλίσουμε το πράγμα... και δεν θέλω αντιρρήσεις, έτσι;».

Επιτακτικός, απόλυτος, υπακούμε, τι να κάνουμε...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΣΤΗΝ ΚΟΛΩΝΙΑ

Ο Βαγγέλης βρίσκεται στη Γερμανία, ημέρα Πέμπτη 24 Μαρτίου 2016 παραμονή της γιορτής του και κάνει εισαγωγή στο Πανεπιστημιακό νοσοκομείο της Κολωνίας. Τα ευρήματα από τον λεπτομερή προεγχειρητικό έλεγχο, είναι πολύ ανησυχητικά. Ο καθηγητής που θα τον χειρουργήσει θέλει να είναι παρών και ειδικός αγγειοχειρουργός, ο οποίος δεν υπάρχει στο νοσοκομείο της Κολωνίας. Αναζητείται από άλλο νοσοκομείο και προσδιορίζεται ημερομηνία, μετά τέσσερις μέρες γιατί μεσολαβεί το Πάσχα των Καθολικών. Συναντά και ενημερώνει τον Βαγγέλη με κάθε λεπτομέρεια, παρουσία του φίλου του Σπύρου. Επικοινωνεί τηλεφωνικά μαζί μας φιλτράροντας αρκετά από αυτά, που του είπε ο γιατρός. Δεν θέλει να ανησυχήσουμε, δεν θέλει να μας στεναχωρήσει, δείχνει χαρούμενος, αισιόδοξος. Βιάζεται να κλείσει το τηλέφωνο και θα μας πει:

«Έλα τώρα μη με καθυστερείτε άλλο, γιατί φεύγουμε με τον Σπύρο να πάμε στην πίστα του Nurburgring να κάνουμε αγώνα χαχαχα ...».

Εδώ τον λόγο έχει ο **Σπύρος Ζορμπάς**,

που μεταξύ άλλων γράφει για τον «αδερφό του» όπως τον αισθανόταν και αποκαλούσε τον Βαγγέλη.

“ Σεπτέμβριος 2003, η πρώτη μου μέρα στο περιοδικό. Εκείνος λείπει σε φωτογράφιση στην Αγγλία και το όνομα του ακούγεται όλη την ώρα στα γραφεία της σύνταξης, χωρίς να είναι καν εκεί.

«Πότε θα πάμε για τη φωτογράφιση του εξώφυλλου;» ρώταγε κάποιος ...

«Όταν γυρίσει ο Βαγγέλης», απαντούσε ο άλλος.

«Πότε θα κάνουμε τη δοκιμή για το τάδε αυτοκίνητο;»

«Κάτσε να επιστρέψει ο Mugen (αυτό ήταν το παρατσούκλι του) και θα το κανονίσουμε» έλεγε κάποιος άλλος.

Την επόμενη μέρα και ενώ κάθομαι ήσυχος στο γραφείο μου, μπαίνει μέσα τύπος με δύο φωτογραφικές τσάντες στους ώμους, μπλαζέ πορτοκαλί γυαλιά, πράσινα μαλλιά και χαμόγελο μέχρι τα αυτιά. Πανικός και φωνές στο γραφείο από τους υπόλοιπους. Να σου συστήσω τον φωτογράφο μας, λέει ο αρχισυντάκτης. Βαγγέλης Ασπρόμουγγος ή αλλιώς Mugen. Έτσι τον γνώρισα. Για τα επόμενα τρία χρόνια ήμασταν συνέχεια μαζί, τον πρώτο καιρό λόγο δουλειάς, στη συνέχεια όμως, δεν άργησαν να κολλήσουν τα χνότα μας κι έτσι άρχισα να τον γνωρίζω πραγματικά. Αν έπρεπε να τον περιγράψω με μια λέξη, θα ήταν ΘΕΤΙΚΟΣ. Θετικός άνθρωπος, θετική ψυχή, θετικό μυαλό σε καταστάσεις και θετικός με άλλους ανθρώπους. Όπου και να πήγαινα μαζί του, βρίσκαμε κόσμο

που τον γνώριζε και δεν τους χαιρετούσε από ευγένεια, γούσταρε πραγματικά να μιλάει με κόσμο. Άκουγε αυτό που του έλεγες, προσπαθούσε να βοηθήσει και να σε κάνει, να δεις την αισιόδοξη πλευρά της κατάστασης. Οι δημόσιες σχέσεις ήταν το ατού του.

Σε όλες τις αποστολές που κάναμε μαζί ανά τον κόσμο, γινότουσαν αναπάντεχα γεγονότα, άλλα μικρά και άλλα μεγάλα. Ήταν πάντα εκεί, αξιμέρωτα πολλές φορές, με τη φωτογραφική του στο χέρι. Άλλοτε χωμένος στο πορτ μπαγκάζ για καλύτερη λήψη και άλλοτε κρεμασμένος από ιμάντες. Πρόθυμος πάντα να εξηγήσει σε Άγγλους-Γάλλους-Γερμανούς αστυνομικούς, ότι το παντιλίκι που κάναμε με 120χλμ και εκείνον κρεμασμένο έξω από το παράθυρο, ήταν για φωτογράφιση με καλλιτεχνικό υπόβαθρο και όχι αλητεία. Τις περισσότερες φορές τους έπειθε, κάνα δυο όμως περάσαμε δύσκολες ώρες με την αστυνομία του εξωτερικού. Τη δεκαετία του 2000 εάν δούλευες με γρήγορα αυτοκίνητα και tuning, το πιο πιθανό ήταν να τον γνώριζες. Κάπου θα σε είχε πετύχει, κάπου θα σε είχε φωτογραφίσει. Γνώριζε οδηγούς αγώνων, μηχανικούς, απλούς υπαλλήλους. Όλοι στον περιοδικό τύπο του αυτοκινήτου τον γνώριζαν, τον σεβόντουσαν και τον γούσταραν σαν άνθρωπο. Όλοι τον χαιρέταγαν και εκείνος τουςμίλαγε με χαμόγελο. Εκείνος πάντα έβλεπε τη θετική πλευρά του θέματος. Και όλα αυτά πολύ πριν το 2013. Από τον Μάιο του 2013 και μετά, απέδειξε επανειλημμένα ότι κανείς και τίποτα δεν θα τον άλλαζε. Δεν το έβαζε κάτω και σε καμία περίπτωση, δεν άφηνε τη θετική του σκέψη.

Τον Μάρτη του 2016 έπρεπε να πάει στη Γερμανία για μια πολύ σημαντική εγχείρηση. Το νοσοκομείο ήταν στην Κολωνία, δυο ώρες μακριά από τη διάσημη πίστα του Nurburgring Nordschleife. Μια πίστα που λέγαμε πάντα να πάμε μαζί, αλλά μέχρι τότε δεν το είχαμε κάνει.

Έτσι κανονίσαμε να πάω να τον βρω στην Κολωνία. Είχε να κάνει έναν προεγχειρητικό έλεγχο καθώς η εγχείρηση θα γινόταν μετά από τέσσερις μέρες. Είχαμε τέσσερις μέρες να περιπλανηθούμε στην πίστα και στα γύρω χωριά.

Το πόσο σημαντική ήταν αυτή η επέμβαση το κατάλαβα τη μέρα που τον συνάντησα. Τον βρήκα σε κάποιο όροφο του νοσοκομείου να περιμένει τον ιατρό. Θυμάμαι που μου είπε «κάτσε να έρθει ο ιατρός να υπογράψω για την επέμβαση και την κάνουμε για την πίστα».

Ο ιατρός δεν άργησε να εμφανιστεί, μαζί του είχε ένα μεγάλο φάκελο με το ιατρικό ιστορικό του Βαγγέλη αλλά και διάφορες εξηγήσεις για την επέμβαση που θα γινόταν. Ο ιατρός έκατσε σε μια καρέκλα και με ένα συμπονετικό ύφος άρχισε να μας λέει για τις τυχών παρενέργειες που μπορεί να εμφάνιζε η

επέμβαση και το πως θα το αντιμετώπιζε εκείνος. Μας εξήγησε, ότι ήταν πάρα πολύ σημαντικό να “καθαρίσει” καλά το μέρος με κάθε κόστος! Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχα πει κουβέντα, άκουγα ευλαβικά τον ιατρό για να καταλάβω τι ακριβώς εννοεί. Όταν άκουσα τις λέξεις “με κάθε κόστος”, τον ρώτησα να μου πει τι εννοεί. Τότε ο ιατρός άλλαξε λίγο τον τόνο της φωνής του και άρχισε να απαριθμεί τα κακά σενάρια της επέμβασης. Αρχισα να κλαίω πολύ πριν το σενάριο του θανάτου. Ο ιατρός έλεγε συνέχεια ότι έχει να “δουλέψει” πολύ κοντά σε διάφορα νεύρα και ότι τα ενδεχόμενα διάφορων αναπηριών και δυσλειτουργιών, ήταν πολύ πιθανά. Όσο άκουγα κλαμένος τον ιατρό, ο Βαγγέλης με είχε πάρει αγκαλιά και μου έλεγε **«Μην κάνεις έτσι μωρέ, όλα καλά θα πάνε»**. Μόλις τελείωσε ο ιατρός με την παρουσίαση του, ο Βαγγέλης υπέγραψε χαρούμενος και αμέσως μου είπε **«Έλα σήκω, μας περιμένει η πίστα»**. Ήταν χαρούμενος που θα έδινε αυτή τη μάχη, ήξερε ότι όλα θα πάνε καλά, το πίστευε πραγματικά.

Οι επόμενες μέρες ήταν σαν διακοπές. Χαρήκαμε την πίστα, επιτέλους οδηγήσαμε μαζί εκεί, φάγαμε και ήπιαμε στα καλύτερα, μέχρι και στην πίστα του Spa πήγαμε, έτσι αφού μπορούσαμε.

Τα πράγματα πήγαν καλά με την επέμβαση και ευτυχώς δεν υπήρξε κανένα περιεργό σενάριο. Δεν σταμάταγε ποτέ. Ανυπομονούσε, να τελειώσει η ανάρρωση από την επέμβαση, για να ξεκινήσει το τρέξιμο, το ποδήλατο και την κολύμβηση. Άλλη τρέλα κι αυτή.

Είχε αποδείξει, ότι αν βάλει κάτι στο μυαλό του θα το κάνει και πάντα το έκανε. Για τον περισσότερο κόσμο, αυτά που έκανε ο Βαγγέλης σε σύγκριση με αυτά που είχε περάσει δεν έβγαζαν νόημα. Πως γίνεται να αντιμετωπίζει κάποιος μια από τις χειρότερες αρρώστιες (επανειλημμένα μάλιστα) και ταυτόχρονα να κάνει πράγματα, που οι περισσότεροι υγιείς δεν τα κάνουν. Μετά από κάθε ανάρρωση, μετά από κάθε χημειοθεραπεία ή ακτινοβολίες, εκείνος έβγαине δυνατός και έτοιμος να σχεδιάσει τον επόμενο στόχο. Ακόμα κι όταν του έπεφταν τα μαλλιά, εκείνος ερχόταν με χαμόγελο και έλεγε,

«Πιάσε να δεις, τα καινούρια μαλλιά είναι μαλακά, σαν μωρού».

Σίγουρα σε αντίστοιχο σενάριο οι περισσότεροι θα τα είχαμε παρατήσει, εκείνος όμως όχι. Χαρούμενος και χαμογελαστός, έτοιμος να σου ανεβάσει τη διάθεση και να σου υπενθυμίσει ότι τίποτα δεν είναι αδύνατο.

Αυτός είναι ο Βαγγέλης που αγάπησα...

Μου λείπεις αδερφέ! ”

Σπύρος Ζορμπάς, Κωνσταντίνος Ζάννος, Βαγγέλης... στην πίστα του Spa.

Δευτέρα βράδυ, ο Βαγγέλης μετά το ευχάριστο διάλειμμα με τον Σπύρο και με τη διάθεση στα ύψη, εισάγεται στο νοσοκομείο. Ξημερώνει η Τρίτη που θα γίνει το χειρουργείο. Νοσηλευτές τον προετοιμάζουν. Στο δωμάτιο μπαίνει ο καθηγητής.

- **Είμαστε έτοιμοι, εσύ πως είσαι;** του λέει.

Και ο Βαγγέλης αποφασιστικά

- **Είμαι έτοιμος για όλα, φύγαμε...** με ένα πλατύ χαμόγελο.

Γυρνώντας ο Axel Heidenreich στον αδερφό του τον Γιώργο, λέει

«Εσύ μην περιμένεις εδώ, η εγχείρηση θα πάρει ώρες, μπορείς να φύγεις. Όταν τελειώσουμε θα σε καλέσω στο τηλέφωνο, να έρθεις να σε ενημερώσω».

Ο Βαγγέλης τηλεφωνεί στην Καίτη...

«Έλα μανούλα, όλα καλά, μπαίνω χειρουργείο, θα σε πάρω όταν τελειώσω, εντάξει... φιλιά». Μιλάει σαν να πάει να κάνει την πιο απλή επέμβαση.

Εμείς εδώ τώρα. Περνούν τα λεπτά και γίνονται ώρες. Τρεις, τέσσερις ώρες, αγωνία, με την καρδιά να χτυπά γοργά και τους σφυγμούς στο ζενίθ. Τηλεφώνημα στον Γιώργο

- **Έλα Γιώργο έχεις κάποιο νέο;**

- **Όχι, μην ανησυχείτε, όταν έχω θα σας πάρω αμέσως. Ο γιατρός είπε ότι θα πάρει χρόνο.**

Η Καίτη και εγώ προσπαθούμε να φανούμε ψυχραιμοί. Προσπαθούμε αποκρύπτοντας ο ένας στον άλλο την αγωνία του. Ανταλλάσσουμε λίγες λέξεις, μικρές προτάσεις, μετρημένες κουβέντες. Το βιβλίο δεν βοηθά να περάσει η ώρα, ούτε τα ντοκιμαντέρ της συνδρομητικής τηλεόρασης, το μυαλό βρίσκεται εκεί, σκαλωμένο. Συντροφιά λίγη καλή επιλεγμένη μουσική, έτσι για να καλύπτει τις βαθιές ανάσες. Πέντε, έξι... ώρες έχει πάει απόγευμα και το τηλέφωνο δεν χτυπά. Στενοί συγγενείς και φίλοι αγωνιούν και αυτοί, τηλεφωνούν, τι να τους πούμε, περιμένετε όπως και εμείς. Οι σκέψεις πολλές, διάφορες, αντικρουόμενες, το πριν και το μετά, τι έφταιξε, τι δεν πήγε καλά στη ζωή του και τα γιατί πολλά.

Έχει αρχίσει να νυχτώνει και κοντά στις δέκα ώρες ο ήχος του τηλεφώνου μας κάνει να πεταχτούμε από τις θέσεις μας. Είναι ο Γιώργος που θα μας πει ότι μόλις επικοινωνήσε τηλεφωνικά μαζί του ο γιατρός και του είπε ότι όλα πήγαν καλά και περισσότερα θα του πει από κοντά. Αισθήματα αγαλλίασης και αισιοδοξίας, χαμόγελα ικανοποίησης αλλά και πολύ συγκίνηση με ανάμεικτα δάκρυα χαράς. Ο Γιώργος επιστρέφει στο νοσοκομείο. Ο Βαγγέλης έχει βγει από το χειρουργείο και είναι στη μονάδα ανάνηψης και εντατικής φροντίδας. Μια νοσηλεύτρια έχει αναλάβει και τον φροντίζει. Τον ξυπνάει σιγά-σιγά, του μιλάει, τον βάζει να κάτσει και στη συνέχεια ακόμα και να σηκωθεί. Συνέρχεται από τη νάρκωση.

Η ενημέρωση για το μεγάλο χειρουργείο από τον καθηγητή Axel Heidenreich αναλυτική και με κάθε λεπτομέρεια. Πρόθυμος να απαντήσει σε όλα. Έγινε η αφαίρεση όγκων και ο σχολαστικός καθαρισμός στην κοιλιακή χώρα με ιδιαίτερη προσοχή να μη βλαφτούν όργανα ζωτικής σημασίας και προκύψει κάποια αναπηρία. Χρειάστηκε τελικά ο αγγειοχειρουργός, θα πει, γιατί έγινε αντικατάσταση κεντρικής αορτής με μόσχευμα επειδή την είχε προσβάλει ο καρκίνος. Η κατάσταση ήταν πολύ σοβαρότερη από αυτήν που έδειξε ο προεγχειρητικός έλεγχος γι' αυτό και έφτασε τις δέκα ώρες. Συμμετείχαν οχτώ γιατροί και τρεις νοσηλεύτες, ένας από αυτούς φωτογράφησε όλα τα στάδια της χειρουργικής επέμβασης. Οι φωτογραφίες παραδόθηκαν στον Βαγγέλη.

Αναρρώνει σιγά-σιγά, δέχεται τηλεφωνήματα και ανταλλάσσει μηνύματα με φίλους και γνωστούς που αγωνιούν να πληροφορηθούν τα νέα της υγείας του. Από το δωμάτιο του νοσοκομείου στην Κολωνία, αναρτά στη σελίδα του στο facebook το πρώτο μήνυμά του, θέλοντας να κάνει γνωστή την περιπέτεια με το πρόβλημα της υγείας του και να το μοιραστεί με συμπάσχοντες και με τους διαδικτυακούς του φίλους.

Vagelis Aspromougos

6 Απριλίου 2016

Πάμε λοιπόν να τα πούμε! Όπως όλοι γνωρίζετε, τα τελευταία 3 χρόνια "πολεμάω" πολεμάμε με πολλά καθημερινά όλοι μας που είναι σημαντικά, ΟΛΑ για τον δικό τους λόγο δεν υπάρχει μικρό η μεγάλο πρόβλημα, είναι του καθενός μας και είναι σεβαστό. Εγώ πολεμάω να έχω το δικαίωμα να είμαι κοντά στους αγαπημένους μου! Πολεμάω με τον καρκίνο μου, όχι την "κακιά αρρώστια" όχι την "επάρατη νόσο". Τον καρκίνο, που πολεμάμε πολλοί πλέον (γίνεται χαμός γύρω μας και το ξέρουμε όλοι). Θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό σε όλο αυτό που περνάω, γιατί με έκανε και εκτίμησα πολλά και άλλαξα γνώμη για ακόμη περισσότερα.

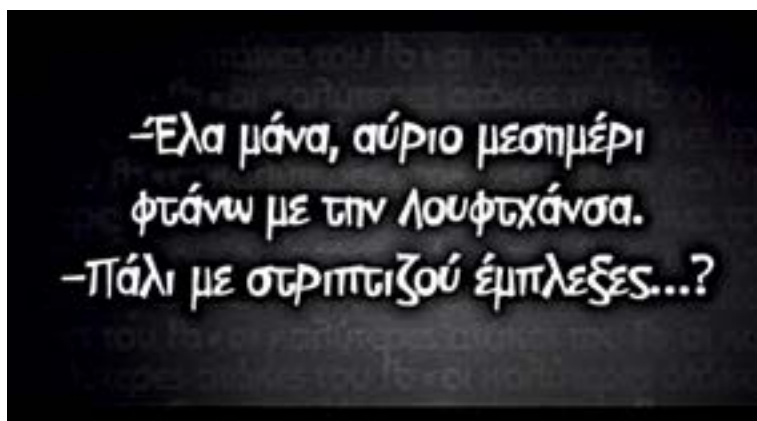
Είδα τι είναι σημαντικό στην ζωή, είδα ποιος ήταν εκεί και ποιος όχι, ποιος προστέθηκε και ποιος επανήλθε, είδα πόσο σημαντικό ήταν το πιο απλό πράγμα στην καθημερινότητά μου, ένα βλέμμα, ένα χαμόγελο, μια φάπα από τον κολλητό μου, οι φίλοι που κάθε μέρα ήταν εκεί χωρίς να κάνουν τίποτα και με αυτό κατάφερναν τα ΠΑΝΤΑ. Τίποτε άλλο από απλές στιγμές, τόσο απλές, τόσο καθημερινές...

Από την Κολωνία της Γερμανίας που βρίσκομαι μετά από ένα επιτυχημένο μεγάλο χειρουργείο αναρρώνοντας, κοιτάω έξω από το παράθυρό μου και σκέφτομαι ότι σύντομα θα είμαι κοντά στους αγαπημένους μου. Γι' αυτό πάρτε τηλέφωνο και πείτε σε αγαπώ, σταματήστε και αγκαλιάστε τον φίλο σας, ρίξτε μια φάπα στον κολλητό σας.

Αφιερωμένο στον Παναγιώτη μας που έφυγε από τον καρκίνο τέτοιες ημέρες πέρυσι, μου λείπεις τόσο πολύ...

Αυτό το μήνυμα βρίσκει ανταπόκριση σε χιλιάδες διαδικτυακούς και κολλητούς του φίλους. Δέχεται αμέτρητα μηνύματα συμπαράστασης με ευχές που τον θαυμάζουν, τον εμψυχώνουν, του δίνουν δύναμη και κουράγιο, τον αποκαλούν ήρωα, οι δε κοινοποιήσεις πάρα πολλές. Αγωνιά πότε θα επιστρέψει εδώ και πιέζει τον γιατρό να του επισπεύσει το ξιτήριο. Μετά δέκα ημέρες αποθεραπείας επιστρέφει. Θα αναρτήσει στη σελίδα μου στο Facebook κάνοντας χιούμορ με το δικό του τρόπο το παρακάτω:

Στο αεροδρόμιο οι κολλητοί του βρίσκονται εκεί οικογενειακώς, ακόμη και με τα μικρά τους παιδιά. Του ετοιμάζουν θερμή υποδοχή. Με την εμφάνισή του στις αφίξεις γίνεται πανζουρλισμός από τις φωνές και τα χειροκροτήματα. Τα βλέμματα στραμμένα και την απορία του κόσμου επάνω τους. Σφιχτές αγκαλιές, φιλιά και δάκρυα χαράς, Όλοι μαζί μια τεράστια αγκαλιά. Στη συνέχεια τον φέρνουν στο σπίτι, αργά το βράδυ. Τα βήματά του δυνατά, γοργά, ζωηρά στη σκάλα, με την πόρτα διάπλατα ανοιχτή.

Πρώτα πέφτει στη θερμή αγκαλιά της μανούλας και μετά στη δική μου. Η χαρά και η συγκίνηση μεγάλη. Η διάθεση στα ουράνια. Έχει πολλά να μας πει. Θα φάει το μαμαδίστικο φαγητό με πολύ όρεξη, που έχει παραγγείλει λίγο πριν μπει στο αεροπλάνο της επιστροφής. Θα μας πει με ενθουσιασμό για τον γιατρό Axel Heidenreich.

«Αυτός ο άνθρωπος ερχόταν το πρωί στο δωμάτιο φρεσκοξυρισμένος, κουστουμαρισμένος, ατσαλάκωτος με απίστευτα καλή διάθεση, για να με ενημερώσει για την εξέλιξη της υγείας μου. Να μιλήσουμε, να απαντήσει στις ερωτήσεις, στις απορίες μου και περνούσε αργά το απόγευμα μετά από τόσα χειρουργεία της ημέρας, χωρίς ίχνη κόυρασης πάντα με την ίδια καλή διάθεση, την ίδια εμφάνιση. Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί, πρέπει να επικοινωνούσε με τον Θεό».

«Και να σας πω και κάτι ακόμα... μου είπε να κάνω μερικές ακτινοβολίες για αποστείρωση της χειρουργημένης περιοχής. Μου σύστησε να πάω σε ένα καλό επιστήμονα να τις κάνει, ποιον λέτε για πέστε μου... τον καθηγητή Κωνσταντίνο Δαρδούφα». Γελάει ο Βαγγέλης

«Τότε του είπα, ότι αυτός είναι παιδικός φίλος του πατέρα μου και τον γνωρίζω προσωπικά, κοίτα σύμπτωση».

Θα μας μιλήσει αρκετά και με ενθουσιασμό για αυτήν την εμπειρία του, για το μεγάλο αυτό επιτυχημένο, κατά τον καθηγητή, χειρουργείο. Θέλει και θέλουμε να πιστεύουμε ότι με την υγεία του όλα πήγαν καλά, τέλος!

Την επόμενη μέρα βγάζοντας τη μπλούζα του θα μας αποκαλύψει την τομή του. Μια μεγάλη κάθετος τομή, που αρχίζει από το κέντρο του στήθους, κάτω από το στέρνο, παρακάμπει τον ομφαλό και καταλήγει στο κάτω μέρος της κοιλιάς του, κοντά στην ήβη.

Και ενώ γράφω αυτά, εντελώς συμπτωματικά πληροφορούμαι από το διαδίκτυο, ότι ο Βαγγέλης είχε έρθει σε επαφή με άτομα με την ίδια περίπτωση και είχε αρχίσει να φτιάχνει **«Το κλαμπ της κάθετης τομής».**

Την άνοιξη θα έκαναν τα γυρίσματα του βίντεο... δεν έγινε, δεν πρόλαβε.

Για «Το κλαμπ της κάθετης τομής»
γράφει η φίλη του **Μάνια Μπικώφ**:

“ «Το κλάμπ της κάθετης τομής»... συμβουλές εντός!

- **Βαγγέλη... πως είναι;**

- **Πώς είναι, τι;**

- **Να μετριάσεις με το θηρίο και να το νικάς...**

- **Δεν ξέρω βρε Μάνια, αυτό δεν είναι θηρίο, η Λερναία Ύδρα είναι... ένα κεφάλι κόβεις, δύο εμφανίζονται.**

- **Ναι αλλά εσύ νικάς, έτσι δεν είναι;**

- **Σε αυτήν την πίστα, ναι, νικάω... στην επόμενη, ποιος ξέρει... αλλά το σίγουρο είναι θα πέσω πολεμώντας.**

- **Είμαι σίγουρη!**

Μια από τις πρώτες μας συζητήσεις ήταν αυτή. Σου εξέφρασα τον θαυμασμό μου, που σε είδα να τρέχεις έναν ακόμη αγώνα, σου εκμυστηρεύτηκα πως μου είχαν βρει έναν όγκο στη δεξιά ωοθήκη και καταλήξαμε, πως ήμασταν πλέον κανονικά συναθλητές... στο τρίαθλο και στη νόσο...

«Εσύ θα με προπονείς στο τρίαθλο και εγώ στα χειρουργεία», μου έλεγες και γελοούσαμε... Κυρίως αυτό.

Ότι και αν λέγαμε, όσο σημαντικό, ή δύσκολο και αν ήταν, εμείς γελοούσαμε. Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που από την αρχή ξεχώρισα σε σένα, το πηγαίο χιούμορ και την διάθεση για αυτοσαρκασμό. Έκανες τα πάντα να μοιάζουν πιο εύκολα, ήθελες να κάνεις τον άλλο να μη φοβάται, να μη βαδίζει με απορίες, ήθελες να είσαι πάντα παρών και ήσουν... πάντα έβρισκες τον σωστό τρόπο. Ποτέ δεν άφηνες, ούτε μια χαραμάδα για να περάσει στη συζήτηση κάτι αρνητικό, κάτι που θα έβαζε εμπόδια, πάντα με αισιοδοξία, να παροτρύνεις και να πρεσβεύεις το να ζεις κάθε στιγμή, κάθε λεπτό, έντονα και με πάθος γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι επιφυλάσσει η επόμενη ημέρα.

Με μηνύματα, με τηλεφωνήματα, μέσω messenger, πάντα κάτι θα λέγαμε, όχι καθημερινά, μα όποτε χρειαζόταν.

Σε είχα δει να τρέχεις με αυτό το τριαθλητικό κορμάκι και το «Cancel the cancer». Είχα ακούσει την ιστορία σου και διάβαζα τις συνεντεύξεις και τα κείμενά σου, πίστευα πως είσαι ένα παιδί πραγματικά ξεχωριστό στο χώρο, που ανάμεσα σε χημειοθεραπείες και τόσο δυνατά φάρμακα, έβρισκες το σθένος, να ασχοληθείς και με το τρίαθλο και μέσα από αυτούς τους αγώνες σου, να γίνεις εσύ ένα τεράστιο μήνυμα δύναμης, για κάθε άλλον αθλητή που νοσεί με καρκίνο, μία ζωντανή απόδειξη, πως τίποτα δεν μπορεί να μπει εμπόδιο σε ότι ονειρευόμαστε.

Έτσι εγώ σε ήξερα περισσότερο, από όσο με ήξερες εσύ και σε θαύμαζα πάντα απεριόριστα για τον αγώνα σου απέναντι στον καρκίνο.

Τον Οκτώβριο του 2018, να βρίσκομαι στο εξωτερικό, σε έναν πολύ μεγάλο αγώνα τρίαθλου εκεί στην EXPO, πού βρίσκονται τα μαγαζιά που αγοράζεις διάφορα πράγματα σχετικά με τον αγώνα. Υπήρχε ένα περίπτερο από έναν αθλητή σαν εσένα, έναν αθλητή μα-

χητή με ένα παρόμοιο όνομα, με αυτό που εσύ επέλεξες να δώσεις στη σελίδα σου κι αμέσως ήρθες στο μυαλό μου. Και σκέφτηκα να αγοράσω από κει ένα μπλουζάκι για σένα, να σου το φέρω δώρο. «Fuck Cancer» έγραφε και σου έστειλα μήνυμα λέγοντάς σου πως όταν επιστρέψω, θα ήθελα να συναντηθούμε για να στο δώσω, γιατί είσαι η απόδειξη της δύναμης ψυχής.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα σε πήρα τηλέφωνο, για να βρεθούμε για αυτό το μπλουζάκι και σου είπα, ότι έπρεπε κι εγώ να μπω, για ένα χειρουργείο, για έναν όγκο που είχε βρεθεί στην δεξιά μου ωοθήκη. Με ρώτησες πως και τότε το έμαθα και όταν σου απάντησα, ότι το είχα μάθει πριν φύγω για τον αγώνα αυτόν, με μάλωσες αυστηρά. Το μπλουζάκι τελικά στο δώσαμε σε μια ομιλία σου στη Νέα Σμύρνη, μια μέρα πριν μπω για το πρώτο μου χειρουργείο. Ήρθαμε με τον Σπύρο και βγάλαμε και μια αναμνηστική φωτογραφία που έχει πλέον ιδιαίτερη θέση στην καρδιά μου. Όταν το πρώτο χειρουργείο μου, το ακολούθησε ένα δεύτερο μεγαλύτερο, για ολική υστερεκτομή, είχαμε περισσότερη επικοινωνία, γιατί ήθελες να με προετοιμάσεις, ήθελες να μη φοβάμαι. **«Δε φοβάμαι Βαγγέλη, ανυπομονώ»,** σου έλεγα, **«να μπω να τελειώνω... έχουμε και αγώνες».** **«Την ίδια τρέλα κουβαλάμε»,** απαντούσες.

Μια μέρα λίγο πριν μπω εισαγωγή, με ρώτησες αν το έχω πει στα παιδιά μου, αν το έχω πει με το όνομα του... μη λες νόσο, να λες καρκίνος, έτσι τον κοιτάμε στα μάτια, έτσι τον τρομάζουμε... Τότε για πρώτη φορά, σε σκέφτηκα όχι μόνο σαν φίλο, αλλά και σαν γιο και αναλογίστηκα, πόσο πολύ υποφέρουν οι δικοί μας άνθρωποι, η οικογένεια και ότι τους αξίζει, να ξέρουν και τους μίλησα...

Όταν το χειρουργείο αυτό ολοκληρώθηκε μου είπες
 - Καλωσόρισες στο κλάμπ της κάθετης τομής, πληροφορίες εντός!
 Και οι ερωτήσεις έπεφταν βροχή...
 - Βαγγέλη, πότε μπορώ να αρχίσω προπονήσεις;
 - Να κλείσει πρώτα η τομή.
 - Και θα μπορώ να τρέχω;
 - Είσαι τρελή παιδάκι μου; Τι να τρέξεις... τα όργανα πρέπει να πάνε στη θέση τους, να περπατάς... συνέχεια να περπατάς.
 - Μα αν δεν αρχίσω προπόνηση, θα γίνω σαν τη φάλαινα.
 - Για να μη γίνεις σαν την φάλαινα, να μην τρως!
 - Βαγγέλη πεινάω...
 - Να πίνεις νερό... δεν πεινάς... διψάς.
 - Μπύρες;
 - Κόψε το αλκοόλ για ένα διάστημα.
 - Ρε Βαγγέλη, όχι προπόνηση, όχι σεξ, όχι αλκοόλ, τι ζωή είναι αυτή;
 - Όχι σεξ; Γιατί; Εγώ έκανα σεξ... πολύ σεξ...
 - Έχουμε άλλο σύστημα Βαγγέλη, εμένα ο γιατρός το απαγόρευσε για 2 μήνες.
 - 2 μήνες χωρίς σεξ; Ξεκίνα ναρκωτικά...
 Ακόμη θυμάμαι, πως πονούσα στα ράμματα από τα γέλια...
 Όταν πήρα εξιτήριο και επέστρεψα στο σπίτι, άρχισα να σε ρωτώ πότε και πώς θα μπορούσα να ξεκινήσω πάλι να αθλούμαι. Σε ρώταγα πάντα σε σχέση με όλα όσα έχεις κάνει εσύ, μετά από τα δικά σου χειρουργεία και πόσο καιρό σου είχε πάρει να επανέλθεις κλπ. Μου έλεγες να περπατάω πολύ, μου πρότεινες να ξεκινήσω να κολυμπώ. Εγώ ρωτούσα πότε μπορώ να αρχίσω να τρέχω, πότε μπορώ να κάνω ποδήλατο. Μέσα από όλα αυτά που συζητούσαμε είχαμε καταλήξει, στο ότι κάθε άνθρωπος που βρίσκεται αντιμέτωπος μετεγχειρητικά με την επιθυμία του, να αρχίσει να αθλείται είτε γιατί ήταν αθλητής, είτε γιατί έπρεπε να ξεκινήσει, είχε παρόμοιες απορίες οι οποίες πάντα είναι πιο εύκολο να απαντηθούν μέσα από προσωπικές εμπειρίες.
 Έτσι γεννήθηκε η ιδέα να πάρει σάρκα και οστά αυτό το περιβόητο «Κλάμπ της κάθετης τομής» του Βαγγέλη. Να γίνει μία κοινότητα, όπου θα μπορούσες να αντλήσεις πληροφορίες γύρω από την επιστροφή σου, έπειτα από ένα τέτοιο χειρουργείο στην καθημερινότητα, κυρίως σε σχέση με τη γυμναστική και την ψυχολογία.
 - Εμένα η ψυχολόγος μου με έχει βοηθήσει πολύ, έλεγες.
 - Είμαι σίγουρη την έχεις τρελάνει.
 - Ε, λιγάκι είμαι δύσκολη πίστα εγώ, αλλά να ξέρεις με έχει σώσει...

Μια κοινότητα στην οποία θα μπορούσαμε, να περιγράψουμε τα δικά μας βιώματα και παράλληλα, να υπάρχουν τοποθετήσεις ειδικών και επιστημόνων, ώστε όποιοι είχαν αντίστοιχες τομές, να μπορούν να μάθουν, ποιες είναι οι καταλληλότερες ασκήσεις και τρόποι εκγύμνασης, με ασφάλεια σε κάθε στάδιο αποθεραπείας. Μιλούσες πολύ για το pilates που έκανες και πόσο πολύ αυτό σε είχε βοηθήσει. Το pilates λοιπόν θα είχε ειδική θέση! Το είχες ψάξει πολύ, οπότε ο δικός σου κόπος θα γινόταν εύκολη γνώση για τους υπόλοιπους.
 «Έχω μωρέ Μάνια κι εγώ τώρα να ρυθμίσω μερικά έκτακτα που προέκυψαν, κάτσε να ξεμπερδεύω και με αυτά και θα τα βάλουμε όλα σε μία σειρά».
 Άνοιξη του 2020 -έναν χρόνο μετά- ήταν η εποχή που είχαμε διαλέξει ώστε να προχωρήσουμε στην υλοποίηση αυτής της ιδέας. Μέχρι τότε αραιά και που, όποτε κάποιος από τους δύο σκεφτόταν κάτι, το συμπληρώναμε και λέγαμε... Να κάνουμε και βίντεο το πρόγραμμα γυμναστικής, να βρούμε συλφιδάκια στις παραλίες, να θυμηθώ να προσθέσουμε και αυτό... να βρούμε κι ένα τρόπο, να μην ξεχνάμε τις εξετάσεις μας, να βρούμε ένα τρόπο, να μη φοβόμαστε να κάνουμε τις εξετάσεις μας κλπ. κλπ.
 - Στο τέλος θα προσθέσουμε και σελίδα γνωριμιών έτσι που το πάμε!, έλεγες.
 - Θα σε βάλουμε εξώφυλλο Βαγγέλη, να σε αποκαταστήσουμε άμεσα. Συχνά πλέον μιλούσαμε για αυτό το θέμα, του να βρεις μια κοπέλα, μια κοπέλα που να αντέχει, να μην φρικόρει και ιδανικά να αθλείται.
 «Με έπεισε η ψυχολόγος μου να βγω ξανά στην αγορά εργασίας μετά από 3 χρόνια» μου έγραψες. Αξίζεις τα καλύτερα σου είχα απαντήσει...

Δεκέμβριο του 2019 είδα μια κλήση σου, εκείνη την ώρα κάπου έτρεχα δεν μπορούσα να απαντήσω και είπα θα σε καλέσω αμέσως μετά...
 Ένα μετά, που δεν ήρθε ποτέ... χάθηκε η αίσθηση του χρόνου, χάθηκαν οι ημέρες. Κάθε μέρα έλεγα, θα σου τηλεφωνήσω, να μιλήσουμε, να ευχηθώ, να... να... τίποτα... κενό...
 Και ήρθε εκείνη η ημέρα του Γενάρη και ο χρόνος σταμάτησε... δεν περίμενα ποτέ πως θα έρθει μια στιγμή που θα ήταν η τελευταία. Δεν περίμενα ποτέ, πως θα έπρεπε να σου πούμε αντίο...
 Ο φωτεινός μου φίλος, το χαρισματικό παιδί, η ψυχάρα, ο νικητής, η μεγάλη αγκαλιά, διάλεξε να συνεχίζει να ταξιδεύει, μακριά από τρυπήματα, βελόνες, εξετάσεις, πόνο... ένα αέναο ταξίδι στο φως... πέρα από όλα αυτά... όλους εμάς. Ένας πολεμιστής, πηγή χαράς και αποφασιστικότητας, πάντα με μια όμορφη τρέλα, που ήταν το περιτύλιγμα ενός τρυφερού, ευαίσθητου, μα συνάμα απίστευτα δυνατού ανθρώπου, που δεν θα πάψει ποτέ να αποτελεί πηγή έμπνευσης και θάρρους.

«Εμείς τα ταυράκια», μου είχες πει, «είμαστε τα καλύτερα παιδιά, οι καλύτεροι φίλοι και σύντροφοι... αντέχουμε τα πάντα και αγαπάμε για πάντα». Δε θα μπορούσα να διαφωνήσω Βαγγέλη μου... απλώς, να... είναι που εμείς δεν μπορούμε να αντέξουμε τον χαμό σου... αλλά θα σε αγαπάμε για πάντα! »

Αναρρώνει και αυτή τη φορά με πολύ καλή ψυχολογία. Σε καθημερινή βάση, χωρίς νοσηλεία, με ημερήσιες επισκέψεις κάνει τις ακτινοβολίες στο ΥΓΕΙΑ στο Κέντρο Ακτινοθεραπευτικής Ογκολογίας υπό την επιτήρηση του Διευθυντή Κωνσταντίνου Δαρδούφα. Γνωρίζεται με το προσωπικό, γραμματεία, νοσηλευτές, γιατρούς, με τον ιδιαίτερο αυτό τρόπο που τον διακρίνει. Με την καλή του διάθεση, το χαμόγελό του, το χιούμορ του δημιουργεί και εδώ όμορφες, άριστες, εγκάρδιες σχέσεις, θερμές αγκαλιές, συμπάθειες μοναδικές. Τελειώνουν μετά δεκαπενθήμερο οι ακτινοβολίες. Κάνει διαγνωστικές εξετάσεις και όλα καλά. Επανέρχεται πάλι στην εργασία του, στις παρέες του, στον αθλητισμό, στα χόμπι του. Συνεχίζει να ζει με πολύ ανεβασμένο το ηθικό την καθημερινότητά του. Για πόσο χρόνο όμως...

Δεν θα του δώσει πολύ χρόνο να χαρεί την ελεύθερη ζωή του ο καρκίνος. Είναι αρχές Ιουλίου που θα κάνει την εμφάνισή του. Τόσο σύντομα. Αυτή τη φορά έχει θυμώσει πολύ από τις ανοχές και τις αντοχές του Βαγγέλη. Γιατί αντιστέκεται με θάρρος και θράσος, τον έχει βάλει απέναντί του. Τον ειρωνεύεται, τον κοροϊδεύει, του βγάζει τη γλώσσα, τον απωθεί δυνατά. Αυτός όμως του επιτίθεται. Αδειάζει τη φαρέτρα του και εκτοξεύει τα βέλη γεμάτα δηλητήριο. Σημαδεύει για να χτυπήσουν αλλού. Θα προχωρήσει στο επάνω μέρος του σώματος, κάνοντας μετάσταση στους λεμφαδένες, ψηλά στον θώρακα.

Το αντιλαμβάνεται ο ίδιος και το επιβεβαιώνουν οι ιατρικές εξετάσεις στις οποίες υποβάλλεται. Το δυσάρεστο νέο μας βρίσκει την Καίτη και μένα σε διακοπές, σε ένα ειδυλλιακό πανέμορφο μέρος, μέσα στη φύση, στην παραλία της Γλύφας του νομού Ηλείας. Μαχαιριά στην καρδιά. Κόβεται η αναπνοή, στεγνώνει το στόμα, δεν βγαίνουν οι λέξεις. Τι έγινε πάλι, τι έφταιξε, τι δεν πήγε καλά; Τι αμαρτίες πληρώνει, αυτό το παιδί. Γιατί τόση αδικία. Πολλά τα ερωτηματικά...

Η ζωή στη φύση σταματά και παγώνει. Το καταγάλανο του ουρανού, χάνει το χρώμα του, γίνεται γκρι. Χλομιάζουν τα άνθη πάνω στα φυτά, μαραίνονται και πέφτουν. Τα δέντρα πονάνε, λυγίζουν τα κλαδιά και τα πουλιά πάνω σ'αυτά, φάλτσες νότες ηχούν. Η θάλασσα σταματά να παίζει με τα δαντελένια κύματά της, μωβίζει και γίνεται μια τεράστια πλάκα από γυαλί που χάνεται

στην άκρη της γης. Πάνω στα βράχια το τραχύ θαλασσοπούλι δεν του βγαίνει φωνή, φτεροκοπάει σιωπηλό. Τα πάντα γύρω σκοτεινιάζουν και το μισοφέγγαρο πάνω, ψηλά στον ουρανό, δεν φέγγει πια.

- *Μη διανοηθείτε να γυρίσετε πίσω, θα έρθετε όταν τελειώσουν οι διακοπές σας, θα μας πει με αυστηρό τον τόνο της φωνής του.*

- *Τι μας λες τώρα...*

- *Αυτό που σας λέω...* με υψωμένη τη φωνή. Με τι διάθεση και τι κουράγιο, να συνεχίσεις τις διακοπές. Επιστροφή πίσω στην Αθήνα. Συμβούλιο των γιατρών στο ΥΓΕΙΑ και απόφαση.

ΥΠΟΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΘΕΡΑΠΕΙΑ

Μεταμόσχευση μυελού των οστών, ή Μεγαθεραπεία. Θα τον αναλάβει η γιατρός επιμελήτρια, ειδική αιματολόγος Παρασκευή Γκρέκα. Μας καλεί στο γραφείο της για να μας ενημερώσει. Μουδιασμένοι η Καίτη και εγώ κρεμόμαστε από τα χείλη της, από αυτά που θα μας πει.

«Η θεραπεία που θα κάνουμε είναι η αρχέγονη αυτόλογη μεταμόσχευση αιμοποιητικών κυττάρων. Στόχος μας είναι να συλλέξουμε τουλάχιστον δέκα εκατομμύρια κύτταρα από τον οργανισμό του, τα οποία θα τα επιστρέψουμε πάλι, αφού πρώτα υποβληθεί σε μυελοαφανιστική χημειοθεραπεία. Η χημειοθεραπεία αυτής της μορφής είναι πολύ ισχυρή, που σημαίνει ότι το ανοσοποιητικό του πρέπει να πέσει στο μηδέν. Σε αυτές τις περιπτώσεις θέλει πολύ μεγάλη προσοχή μήπως συμβεί κάποια λοίμωξη, κολλήσει κάποιο μικρόβιο γιατί έχει τύχει σε ασθενείς που δεν άντεξαν και κατέληξαν».

Τα ακούς όλα αυτά και σου καρφώνεται στο μυαλό η τελευταία λέξη. Γυρνάμε σελίδα όμως, με σκέψη θετική. Ο Βαγγέλης είναι δυνατός, θα τα καταφέρει και αυτή τη φορά. Θα κάνει ένα ακόμη κύκλο στη ζωή του για να πάει από την αρχή. Δεν θα ξεφύγει εκτός, δεν θα λοξοδρομήσει, θα ακολουθήσει την καμπύλη τροχιά... για να ζήσει.

Καλείται και πάλι, να αντισταθεί στα χαρακώματα, έχοντας απέναντί του τον εχθρό, για να τον πολεμήσει. Και θα βάλει τα δυνατά του να τον κερδίσει. Θα δώσει ακόμη μια μεγάλη μάχη απέναντι στο θηρίο. Προηγούνται σχολαστικές εξετάσεις προετοιμασίας. Η συλλογή κυττάρων θα γίνει σε δύο φάσεις, δύο νοσηλείες και η έγχυση σε τρεις νοσηλείες. Η θεραπεία θα διαρκέσει τέσσερις μήνες, διακοπτόμενη ενδιάμεσα από μερικές μέρες διαμονής και ανάρρωσης στο σπίτι. Αρχές Αυγούστου κάνει εισαγωγή.

«Πάω για διακοπές» μας λέει με ειρωνικό χαμόγελο. Μπαίνει χειρουργείο, όπου γιατρός αγγειοχειρουργός του τοποθετεί δύο πλαστικά σωληνάκια εσωτερικά στο σώμα, στο ύψος του ισχίου. Η συνέχεια στο δωμάτιο. Έρχεται ένας γιατρός με τη βοήθου του με ένα ειδικό μεταφερόμενο μηχάνημα που θα συνδεθεί με τα σωληνάκια. Θα του ρουφάει το αίμα από το ένα σωληνάκι, θα το φιλτράρει συλλέγοντας κύτταρα σε ένα σάκο και θα το επιστρέφει από το άλλο. Ο χειριστής-γιατρός βάζει σε λειτουργία τη συσκευή. Κρατάει ώρες αυτό. Σε αυτό το διάστημα ο Βαγγέλης γνωρίζεται, μιλάει με το γιατρό και τη βοήθου του, ρωτάει για τη λειτουργία της συσκευής κάνει το γνωστό του χιούμορ, σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Δουλεύει με το λάπτοπ, μιλάει στο κινητό του με φίλους.

Αργά το απόγευμα η συγκομιδή είναι πολύ καλή. Αυτό επαναλαμβάνεται άλλη μια φορά. Τα κύτταρα συλλέγονται, περίπου δέκα εκατομμύρια, καταψύχονται σταδιακά από -80 έως και -160 βαθμούς Κελσίου και τοποθετούνται σε δοχεία ψυχρού αζώτου.

Μέσα από το δωμάτιο του ΥΓΕΙΑ ο Βαγγέλης κάνει την παρακάτω ανάρτηση για να πάρει κοντά στα 600 likes και πολλά σχόλια με τις ευχές των φίλων του. Είναι γιατί του αρέσει, να το επικοινωνεί, έχει τους λόγους του.

«Δεν Μασάμε, Προχωράμε».

Vagelis Aspromougos

19 Σεπτεμβρίου 2016

«Δεν έχει σημασία πόσο μεγάλη είναι η πρόκληση, να κάνεις πάντα ότι καλύτερο μπορείς».

Vaggelees Zachos

«Δε μασάς ποτέ, “αυτός” μασάει και πες του έμπλεξε! Never give up».

Φραντζέσκα Μπαντουβάνη

«Αγοράκι μου γλυκό δεν είσαι από τους τύπους που μασάςλοιπόν δύναμη και πάτα τον κάτω. Θα τα καταφέρεις είσαι αστέρι...»

Πέγυ Λαζαρίδου

«Αν υπάρχει ένας άνθρωπος ΑΠΙΘΑΝΟΣ σε αυτό τον κόσμο, αυτός είσαι εσύ!!!»

Thanos Papathanasiou

«Ναι μωρή τρέλα!!! Πάμε γερά!!! Έχεις την θετική ενέργεια και την αγάπη όλων μας!!!»

Sonnor Theofilos Regal

«Έχουμε πει είσαι ο σούπερ ήρωας μου»

Πάμε τώρα στις νοσηλείες της έγχυσης των κυττάρων. Πρώτη εισαγωγή στο ΥΓΕΙΑ. Λαμβάνονται αυστηρά μέτρα προστασίας, για τυχόν κάποια επιμόλυνση. Τα πάντα στο δωμάτιο και αυτά που φέρνει μαζί του, λάπτοπ, κινητό, κλπ. είναι σχολαστικά αποστειρωμένα. Απαγορεύεται πλέον το επισκεπτήριο. Τοποθετείται κόκκινο ταμπελάκι έξω από την πόρτα του δωματίου. Γίνονται κατ' εξαίρεση κάποιες αραιές επισκέψεις της οικογένειας και φίλων, κυρίως για ψυχολογικούς λόγους. Για να μπούμε στο δωμάτιο, πρέπει πρώτα στον προθάλαμο για προστασία του, να φορέσουμε φόρμα μια χρήσης, σκούφο, μάσκα, γάντια, και καλύμματα στα παπούτσια. Αυτό ισχύει για τους πάντες, ακόμη για τους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό. Του χορηγούνται ισχυρές δόσεις χημειοθεραπείας, ώστε να πέσει το ανοσοποιητικό του στο μηδέν, για να ξεκινήσει στη συνέχεια η επιστροφή των κυττάρων. Φαγητό μόνο από το μενού του νοσοκομείου και αυτό, αποστειρωμένο. Οι μέρες κυλούν, καθημερινά γίνονται αιματολογικές εξετάσεις ώστε όταν πέσει το ανοσοποιητικό του, να αρχίσει η έγχυση των δικών του κυττάρων. Θυμάμαι κάποια μέρα που τον έχω επισκεφθεί για λίγο, στο μονόκλινο δωμάτιο. Έχω φορέσει τα σχετικά για την προστασία του. Σηκώνεται να πάει τουαλέτα, τέσσερα μέτρα απόσταση και επιστρέφει αργά με μικρά βήματα, ασθμαίνοντας, δεν έχει δυνάμεις. Τον παρατηρώ μέσα από τη μάσκα, του χαμογελάω. Για να το δει μέσα από τα μάτια μου. Τεντώνει το χέρι σε γροθιά και τον αντίχειρα σηκωμένο.

«Όλα καλά» μου ψιθυρίζει. Χαμογελάει, κοντοστέκεται και συνεχίζει, **«Σκέψου να μου εμφανιζόταν τώρα μια γκόμενα μπροστά μου, τι θα έκανα;...»**. Κρατάει μέρες αυτή η αγωγή. Έρχεται η μέρα που αρχίζει η έγχυση των κυττάρων. Με απλά λόγια του φτιάχνουν ένα καινούργιο οργανισμό, **«Όπως ενός μωρού»** θα μου πει. Το υπομένει, το αντέχει, δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Σιγά αλλά σταθερά ανακτά δυνάμεις. Σε όλο αυτό το διάστημα δεν το βάζει κάτω. Δουλεύει με το λάπτοπ, εξυπηρετεί και μιλάει στο τηλέφωνο με πελάτες, ανεβάζει την ψυχολογία του. Το ίδιο και με φίλους, αστειεύεται προγραμματίζει και βάζει στόχους. Να περάσει και αυτή η δοκιμασία, να γίνει καλά, να σταθεί πάλι στα πόδια του. Για να πάρει μέρος σε αγώνες είτε είναι τριάθλου, είτε είναι αυτοκινήτου. Μια μέρα ανεβαίνει στο δωμάτιο να τον δει ο Κωνσταντίνος Δαρδούφας. Στο προθάλαμο θα φορέσει τα σχετικά που αναφέρω πιο πάνω. Μου διηγείται:

«Ανοίγω την πόρτα του δωματίου και μένω με το στόμα ανοιχτό. Στο βάθος όρθιες, μπροστά στο παράθυρο δυο γυναικείες φιγούρες, ακίνητες παρακολουθούν. Και πες μου τώρα ο Βαγγέλης τι έκανε;» Πολλά περνάνε από το μυαλό μου, αλλά δεν τολμώ να του πω.

«Τι έκανε;» τον ρωτάω.

«Δεν το φαντάζεσαι» θα μου πει και συνεχίζει... «ήταν όρθιος πάνω στο κρεβάτι και χοροπήδαγε... το είχε κάνει τραμπολίνο».

«Τι κάνεις εκεί, θα το σπάσεις το κρεβάτι» του λέω φοβούμενος μην πέσει κάτω... και ο Βαγγέλης,

«Έχω ασφάλεια, θα το πληρώσει και συνεχίζει το χοροπηδητό».

Vagelis Aspromougos

17 Οκτωβρίου 2016

«Round #2 ειδική Νο2».

Το χιούμορ, πάντα στη ζωή του... το αντίδοτό του. Τις νοσηλείες τις είχε κάνει ειδικές διαδρομές, λες και έτρεχε σε ράλλυ, όπως η παραπάνω με το Νο2.

Από ανάρτηση του το παρακάτω:

«Ποτέ δεν ξέρεις πόσο δυνατός είσαι μέχρι που το να είσαι δυνατός είναι η μόνη επιλογή που έχεις»

Αυτή η νοσηλεία της επιστροφής και της έγχυσης κυττάρων θα γίνει τρεις φορές, από είκοσι μέρες περίπου την κάθε φορά. Θα πέσουν πάλι μαλλιά, θα χάσει λίγο από την ακοή του, ενώ θα αρχίσουν σημάδια οστεοπόρωσης και τα δόντια του θα πάρουν χρώμα μπεζ.

Θα είναι η χειρότερη δοκιμασία σωματικά και ψυχολογικά. Αυτό το ψυχολογικό θα το παλέψει όπως πάντα γενναία. Θα μου πει κάποια στιγμή ο Κων. Δαρδούφας,

«Ο Βαγγέλης, με το θάρρος που αντιμετωπίζει την κατάσταση του κάθε φορά, είναι γενναίος μέχρι δακρύων». Είναι σχετικά εύκολο να γράφεις αυτές τις προτάσεις, αυτές τις γραμμές. Και ίσως πιο εύκολο να τις διαβάζεις. Αλλά ελάτε λίγο στη θέση αυτού του παιδιού. Κλεισμένος σε ένα δωμάτιο, που ούτε καν στον διάδρομο του νοσοκομείου δεν του επέτρεπαν να βγει. Για 20 περίπου συνεχόμενες μέρες. Επί τρεις φορές. Χώρια οι νοσηλείες για τη συλλογή.

Στην απομόνωση κυριολεκτικά. Ακόμη και τώρα σκέφτομαι από πού και πώς αντλούσε τόση δύναμη, τόση μεγάλη ενέργεια, τόση μεγάλη υπομονή. Ίσως είχε την αυτογνωσία της κατάστασής του και παλεύοντας έδινε τον υπέρτατο αγώνα για τη ζωή του.

Vagelis Aspromougos

14 Νοεμβρίου 2016

«ROUND #3 (and final I hope) @Hygeia #ΔενΜασαμεΠροχωραμε».

Αναρτά το παραπάνω στη σελίδα του στο Facebook. Μετά από μια ολιγοήμερη παραμονή στο σπίτι μπαίνει, για μια ακόμη φορά στο ΥΓΕΙΑ. Είναι «ο τρίτος και τελικός γύρος ελπίζω», όπως γράφει για την τρίτη και τελευταία δόση έγχυσης των κυττάρων. Συνοδεύει την ανάρτησή του και την εισαγωγή του με το τραγούδι: Tomar and the - FCs -Day by Day.

Σημειώνω εδώ ότι είχε υποβάλλει τα χαρτιά του στον ΕΟΠΥΥ, πέρασε επιτροπή και τον Αύγουστο του βγήκε η απόφαση αναπηρίας 80%.

Στο διάστημα της μεθεραπείας, ένας συνονόματός του νεαρός γιατρός επισκεπτόταν κάθε μέρα το απόγευμα τον Βαγγέλη, πέρα από τα πρωινά επαγγελματικά του καθήκοντα. Έτσι, γιατί του άρεσε και το επιθυμούσε να μιλάει μαζί του.

Ο Ευάγγελος-Γεώργιος Φεργάδης,

Παθολόγος-Ογκολόγος που εργάζεται σήμερα στο νοσοκομείο ΜΕΤΑΞΑ, γράφει:

“ Το 2015 με βρήκε να έχω παραιτηθεί από τη θέση του “ειδικευόμενου καρδιολογίας” που τόσο είχα επιθυμήσει τελειώνοντας τη σχολή. Αιτία; Η προϋπηρεσία για το “υποχρεωτικό” μέρος της παθολογίας στο Ογκολογικό τμήμα του νοσοκομείου Μεταξά 3 χρόνια νωρίτερα.

Η επαφή μου με την ογκολογία ήταν καθοριστική και ιδιαίτερα η, για λίγο, ενασχόληση μου με τους νέους ασθενείς με νεοπλάσματα του όρχι που χρειάζονταν μια “δεύτερη ευκαιρία” έχοντας υποτροπιάσει στην αρχική τους θεραπεία. Με είχε συνεπάρει η δυναμική μια τόσο παλιάς και με κακόηχο όνομα θεραπείας. «Μεγαθεραπεία». Η υποχρέωση μου στην Παθολογία τελείωσε το 2014 και κάπως έτσι ξεθώριασε ο ενθουσιασμός που έλεγα νωρίτερα. Ή έτσι νόμιζα. Παραίτηση, ανεργία, “τι θα κάνω τώρα;” και κάπως έτσι βρέθηκα στην ομάδα θεραπείας του Βαγγέλη, ως ένα τυχαίο βιογραφικό, που είχε κάνει αίτηση για τη θέση του junior doctor της ομάδας.

Τον Βαγγέλη τον γνώρισα, αφού είχε πια υποτροπιάσει για δεύτερη φορά και η ομάδα θεραπόντων συζητούσε σοβαρά το ενδεχόμενο «Μεγαθεραπείας». Ο ρόλος μου στην ομάδα ήταν κυρίως υποστηρικτικός αλλά τωλωωρα... Λίγο η ηλικία που ήμασταν κοντά, λίγο η πρόσφατη εμπειρία από την προηγούμενή μου θέση, έγινε το κονέ. Ανέλαβα τον ρόλο να τον μνήσω στον νέο τρόπο ζωής που θα ακολουθούσε για τις μέρες τις θεραπείας. (Τρεις φορές από 20-25 μέρες νοσηλείας, δεν το λες και λίγο).

«Που λες Βαγγέλη, το κρεβάτι σου είναι ο θρόνος σου. Κανείς δεν μπορεί να καθίσει ή να ακουμπήσει κάτι εκεί. Να φέρεις καθαρές παντόφλες, να καθαρίσεις το κινητό σου, να μην χρησιμοποιείς το ηλεκτρονικό τσιγάρο σου κλπ κλπ».

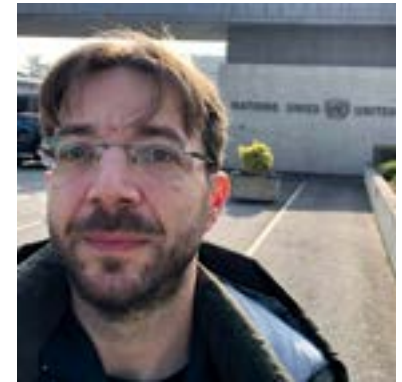
Και ο Βαγγέλης είχε εκείνο το ύφος του

«Τι μας λέει ο πιτσιρικός τώρα; Μήπως όμως έχει δίκιο;».

Όταν ήρθε η ώρα της εισαγωγής, ο Βαγγέλης ήρθε ετοιμοπόλεμος. Με αυτοπεποίθηση για τη μάχη αλλά και εξοπλισμένος. Ηλεκτρονικό τσιγάρο που είχε καθαρίσει με υπερήχους, κινητό περασμένο από την ίδια διαδικασία, παντόφλες, βρακιά μέχρι και τηλεκοντρόλ τηλεόρασης αποστειρωμένο.

Η κουβέντα συνεχίστηκε και κατά τη διάρκεια της θεραπείας, όπου κάθε απόγευμα ντυνόμουν με τα καθαρά χειρουργικά ρούχα και έμπαινα στον μονόκλινο θάλαμο να δω αν χρειάζεται κάτι αλλά κυρίως για κουβέντα. Θυμάμαι πως περίμενε να πάω. Ήταν η «ώρα του παιδιού». Επίσης θυμάμαι πόσο εκνευριζόμουν όταν οι υπόλοιπες δουλειές με καθυστερούσαν και ήξερα ότι περιμένει.

Εδώ που τα λέμε και εγώ περίμενα. Τον άφηνα τελευταίο στην απογευματινή επίσκεψη, για να έχω περισσότερο χρόνο. Δύο λεπτά λέγαμε ιατρικά θέματα, μια ώρα για αυτοκίνητα (κοινό πάθος), έρωτες, αγώνες (ταχύτητας και όχι μόνο), στόχους, γνωστούς, φίλους, προβληματισμούς, στοχαστική θεώρηση του καρκίνου (το αγαπημένο μας), μαθήματα βιολογίας σε ύφος “Παίζω με το Φρίξο και μαθαίνω το σώμα μου” και ό,τι άλλο μπορεί να βάλει ο νους σας.

Η επόμενη θέση μου για ειδικότητα άνοιξε λίγο πριν ο Βαγγέλης ξεκινήσει τον τρίτο κύκλο μεγαθεραπείας.

Τελείωσε τη θεραπεία, πήγε εξαιρετικά. Ναι, κρατούσαμε τηλεφωνική επαφή, αλλά μάθαινα και από τους υπόλοιπους γιατρούς της ομάδας και εγώ... ασχολήθηκα συστηματικά με τις μεγαθεραπείες.

Τα νέα της καινούριας υποτροπής δεν άργησαν, αλλά η επικοινωνία με το Βαγγέλη δεν σταμάτησε ποτέ. Κυρίως εκείνος έπαιρνε. Μέσα στις υποχρεώσεις της ειδικότητας, μέσα στο τρέξιμο του δημόσιου νοσοκομείου, συχνά χτυπούσε το τηλέφωνό μου από τον αγαπημένο Βαγγέλη, ο οποίος έξι φορές στις δέκα με έπαιρνε για να δει τι κάνω. Είχε έγνοια που λέτε, αν είμαι καλά, πως πάει η εξέλιξή μου. Και ας έδινε εκείνος τη μεγαλύτερη μάχη. Και τις υπόλοιπες φορές που έπαιρνε; Ε, τις υπόλοιπες έπαιρνε να ρωτήσει τη γνώμη μου για ιατρικά θέματα. Όχι δικά του. Άλλων. Ανθρώπων που ήθελε να βοηθήσει. Γνωστών και φίλων. Και όσο εγώ εξελισσόμουν και ο Βαγγέλης πάλευε για τη ζωή του, τόσο περισσότερο αισθανόμουν την εμπιστοσύνη που μου έδειχνε και τη χαρά του που ο φίλος του πάει καλά. Αυτόν τον καφέ που λέγαμε να πιούμε, δεν τον ήπιαμε ποτέ. Ήμασταν φίλοι δια τηλεφώνου. Αλλά κανονικοί φίλοι. Όχι σαν αυτούς, που ενώ πάμε για καφέ, μόνο φίλοι δεν είμαστε.

Τα νέα, ότι μας τελείωσαν τα φάρμακα ήρθαν και αυτά. Όπως και αυτά της σοβαρής επιπλοκής. Ο Βαγγέλης μου τα έλεγε. Γελώντας. Ξέροντας την ακολουθία των πραγμάτων. Έφτασε στη διασωλήνωση με την ψυχή του γεμάτη, θαρρώ. Και μια μέρα έμεινα με ένα φίλο λιγότερο που πάλευε με ένα «ιάσιμο νόσημα». Πόσο ειρωνικό ε;

Η αλήθεια είναι ότι στεναχωρήθηκα αλλά δεν είχα εκείνο το ψυχοπλάκωμα. Γιατί; Επειδή του είχα μιλήσει μία ή δύο μέρες νωρίτερα και ήταν χαρούμενος. Όλο το ταξίδι το έκανε συνειδητοποιημένος. Το ενέταξε στη ζωή του και δεν σταμάτησε λεπτό, να ζει και να βοηθά και να γελά και να κάνει, όσα του άρεσαν. Απλά παρεμπιπτόντως πάλευε και για τη ζωή του. ”

Βαγγέλης από το Cancelthecancer

Οι φίλοι παίζανε και παίζουν τον μεγαλύτερο ρόλο στην μέχρι τώρα ίαση μου από τον καρκίνο! Εδώ με την Katerina Nto εν μέσω θεραπειών (εννοείται από τις σκάλες γιατί; έτσι!!!), βγαίνουμε από το νοσοκομείο για να πάω 15 ημέρες σπίτι μου μέχρι την επόμενη μεγαθεραπεία. Η Κατερίνα κολλητή μου εδώ και 18 χρόνια περίπου έχει παίξει τον δύσκολο ρόλο του να με προσέχει, ξέρει πάντα πότε να επέμβει και πότε να σωπάσει, μα πάνω από όλα πότε να μου δείξει την αγάπη της. Σε ευχαριστώ πολύ και σε αγαπώ τόσο, όσο δεν φαντάζεσαι...

«ΣΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ ΚΑΙ ΣΕ ΑΓΑΠΩ ΤΟΣΟ,
ΟΣΟ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΖΕΣΑΙ...»

«Σε ευχαριστώ πολύ και σε αγαπώ τόσο, όσο δεν φαντάζεσαι» θα γράψει σε μία ανάρτησή του, ο Βαγγέλης μας. Για την Κατερίνα, ο λόγος. Τη ΦΙΛΗ του με κεφαλαία. Ήταν τότε που πήγε παίρνοντας εξιτήριο από μια θεραπεία και πριν συνεχίσει στην επόμενη, να τον συνοδεύσει από το ΥΓΕΙΑ στο σπίτι μας. Να δει το πολυαγαπημένο φιλαράκι της, να τα πούνε. Να τον νοιώσει για λίγο κοντά της. Η καρδιακή φίλη λέμε εμείς οι παλιότεροι, η κολλητή του λένε οι σημερινοί. Πάντα και παντού παρούσα. Είναι αυτή, που θα είναι για μια ζωή δίπλα του. Στα εύκολα και στα δύσκολα, κυρίως στα δύσκολα. Δεν εγκατέλειψε, αντιστάθηκε και κράτησε. Έδωσε απεριόριστη αγάπη και μια τεράστια αγκαλιά. Τη γνώρισε στην ηλικία των 20 ετών περίπου από μια συνεργασία. Κράτησε 22 χρόνια αυτή η φίλια μέχρι που ο Βαγγέλης έφυγε. Πήγε σε μια φωτογράφιση να μακιγιάρει τα μοντέλα. Make up artist το επάγγελμά της. Η γνωριμία, η χημεία κεραυνοβόλα. Στα επόμενα χρόνια θα αναπτυχθεί μεταξύ τους μια υπέροχη σχέση, με πολύ συναίσθημα, αμέτρητη εκτίμηση. Μοιράζονται το ταξίδι της ζωής. Θα κάνουν παρέα, θα τρώνε, θα πίνουν, μαζί θα συνεργάζονται, θα διασκεδάζουν. Θα αγαπήσει ο ένας τον άλλο σε υπερθετικό βαθμό. Δεν τσακώθηκαν ποτέ, δεν αντάλλαξαν άσχημες κουβέντες, δεν πρόδωσε ο ένας τον άλλον. Η εμπιστοσύνη, η ειλικρίνεια, η μπέσα είναι τα πιστεύω τους. Θα της εκμυστηρεύεται τα μυστικά του. Θα της παρουσιάζει τις κοπέλες με τις οποίες δημιουργεί δεσμό και θα ζητάει τη γνώμη της. Με τέτοιο θράσος, το παλιόπαιδο. Και δεν είναι λίγες. Θα χωρίζει, θα πηγαίνει με την επόμενη και μετά με την παρακάτω. Θα τρώει και τις σφαλιάρες του. Ειδικά μία από αυτές, που μόλις έχει βγει από εξαντλητική θεραπεία. Θα πο-

νέσει πολύ και θα τρέξει στην αγκαλιά της να παρηγορηθεί. Η Καίτη και εγώ επιθυμούμε ένα Happy End. Περιμένουμε ότι κάποια στιγμή θα συμβεί. Δεν συμβαίνει όμως. Η φίλια θα μας πούνε, υπερέχει της ιδιαίτερης σχέσης, ακόμη και αυτού του γάμου.

Η Κατερίνα. Κοντά του μια ολόκληρη ζωή, κάθε μέρα, κάθε ώρα, μέχρι τις τελευταίες του στιγμές, ως το τέλος. Και κοντά μας μέρα-νύχτα μόλις έφυγε. Θα νοιάζεται για μας, όπως και η Μάτα. Θα έρχονται να μας κρατήσουν συντροφιά, να μας τηλεφωνούν, να ενδιαφέρονται. Κάποια στιγμή ερχόμενη σπίτι μας μετά από καιρό και τηρώντας την επιθυμία του Βαγγέλη, με έντονη τη συναισθηματική φόρτιση, θα μας πει:

«Ήξερε ότι φεύγει, ήταν αποφασισμένος. Σκεφτόταν εσάς, την οικογένειά του και τον πόνο που θα σας προκαλέσει». Και γυρνώντας στην Καίτη, **«Μου είχε πει, όταν θα περάσει πολύς καιρός, πάνω από χρόνο και βάλε, μήνες πολλοί και μέρες περισσότερες, θέλω να πεις στη μητέρα μου ότι της αφιερώνω το τραγούδι των Queen, Mama».**

Δύο απώλειες της έχουν σημαδέψει τη ζωή, που δεν μπορεί να ξεπεράσει. Της αγαπημένης της μητέρας στην τρυφερή ηλικία των δέκα ετών και τώρα του αγαπημένου της Βαγγέλη. Η Κατερίνα δεν έχει τις αντοχές να γράψει, δεν μπορεί θα μου πει ευγενικά. Το έκανα εγώ γι' αυτήν. Αλλά θα του τα πει μέσα από τους όμορφους στίχους και θα του αφιερώσει το παρακάτω τραγούδι.

**«...Κι εγώ που πάντα ήθελα να ζήσω μαζί σου
φτιάχνω τον κόσμο μ' ένα κομμάτι της ψυχής σου...»**

Κατερίνα:

“ Κι έφτασε λοιπόν η ώρα και δεν μπορώ να γράψω τίποτα, γιατί ακόμα είναι τόσο δύσκολο για εμένα. Το μόνο που θα πω για τον Βαγγέλη είναι ένα μεγάλο «ευχαριστώ». Που μ' αγάπησε τόσο πολύ και τον αγάπησα, που ήταν ο καλύτερος μου, ο πιο πιστός μου φίλος, που γνώρισα αυτόν τον άνθρωπο για τα όλα του. Και κλείνω αφήνοντας αυτούς τους στίχους απ' τους Στέρεο Νόβα «Ο εξώστης».

Θα θυμάμαι πάντα τα μάτια του φίλου μου
ν' ακολουθούν σαν πουλιά τις γραμμές του τρένου
να κοιτάνε στον ορίζοντα ένα τοπίο άβατο
να σκέφτονται αν η αγάπη είναι πιο κρύα απ' το θάνατο
Από ένα εξώστη μου έδειχνε μια άλλη ζωή
τώρα αυτός είναι στο διάστημα κι εγώ ακόμα στη Γη

περπατώντας σ' ένα επίπεδο προάστιο
σημαδεύω τους ανθρώπους μ' ένα κομμένο λάστιχο
Κι εγώ που πάντα ήθελα να ζήσω μαζί σου
φτιάχνω τον κόσμο μ' ένα κομμάτι της ψυχής σου
κι απ' τον εξώστη εκείνο βλέπω την ίδια ταινία
κάθε καλοκαίρι το “θάνατο στη Βενετία”
κι αναρωτιέμαι πάλι οι προσευχές μου πού πάνε
κι αν έχουν γίνει πουλιά προς τα πού πετάνε
Χιλιάδες εικόνες έρχονται σαν κύματα αλλεπάλληλα
μου στέλνεις μηνύματα συνθήματα στους τοίχους
στο κέντρο της πόλης όπου κοιτάξω
η ζωή μου όλη μια μεγάλη απόδραση με τον Ήτα Βήτα
για μεγάλους κλέφτες σαν τον Κ. Βήτα
στέκομαι εδώ χωρίς να ξέρω τι θέλω
κι είναι τόσο ωραία όλα αυτά που πιστεύω
Κι εγώ που πάντα ήθελα να ζήσω μαζί σου
φτιάχνω τον κόσμο μ' ένα κομμάτι της ψυχής σου
κι απ' τον εξώστη εκείνο βλέπω την ίδια ταινία
κάθε καλοκαίρι το “θάνατο στη Βενετία”
κι αναρωτιέμαι πάλι οι προσευχές μου πού πάνε
κι αν έχουν γίνει πουλιά προς τα πού πετάνε
Ταξίδεψέ με όπου εσύ πιστεύεις
είμαι τυφλός και μόνο εσύ το ξέρεις
τα πιο όμορφα πράγματα χάνονται γρήγορα
άνθρωποι, σύννεφα, το μελάνι στα ποιήματα
Πόσο παράξενα χτυπάει τώρα η καρδιά μου
υπάρχει άδικο έξω απ' τα όνειρά μου
θυμάμαι στα μάτια σου να σχηματίζεται το άπειρο
θυμάμαι στα μάτια σου να σχηματίζεται το άπειρο
Κι εγώ που πάντα ήθελα να ζήσω μαζί σου
φτιάχνω τον κόσμο μ' ένα κομμάτι της ψυχής σου
κι απ' τον εξώστη εκείνο βλέπω την ίδια ταινία
κάθε καλοκαίρι το “θάνατο στη Βενετία”
κι αναρωτιέμαι πάλι οι προσευχές μου πού πάνε
κι αν έχουν γίνει πουλιά προς τα πού πετάνε.
«Σ' αγαπάω, ρε Βαγγέλη» ”

«Σ' αγαπάω, ρε Βαγγέλη» μια φράση, δυο λέξεις τα 'πες όλα Κατερίνα.

Είναι αρχές Δεκεμβρίου που τελειώνει αυτή η μεγάλη θεραπεία. Οι γιατροί είναι ικανοποιημένοι. Ο Βαγγέλης εξουθενωμένος από αυτήν τη δυνατή μυελοαφανιστική χημειοθεραπεία. Θα του πουν και θα μας πουν ότι όλα πήγαν καλά. Το πόσο καλά δεν μπορούν να το εγγυηθούν. Παίρνει εξιτήριο με οδηγίες του τι πρέπει να προσέχει, δηλαδή τα πάντα. Τη διατροφή του, τις κοινωνικές του επαφές και με πολλά τα «απαγορεύεται». Κυκλοφορεί έχοντας πάντα μαζί του μια σακούλα για την αγωγή του γεμάτη με φάρμακα. Για κάθε περίπτωση. Με αυτήν κυκλοφορεί όταν πρέπει να λείψει για κάποιες ώρες από το σπίτι. Κάνει και πλάκες μερικές φορές στους φίλους του λέγοντας αν κάποιος είναι άρρωστος, να τον γιατρέψει. Μαλλιά δεν υπάρχουν επάνω του, ούτε μια τρίχα. Οι δυνάμεις μικρές, παρόλα αυτά δεν το βάζει κάτω. Στη σελίδα του στο Facebook αναρτά το μήνυμα με τη φωτογραφία του.

Vagelis Aspromougos

3 Δεκεμβρίου 2016

«Μετά από τρεις κύκλους των 18 ημερών στο νοσοκομείο για μεγαθεραπεία, επιτέλους τέλος !!!

Είναι το ωραιότερο δώρο να βλέπεις όλους τους δικούς σου ανθρώπους πάλι, οικογένεια και φίλους (εννοείται γιατρούς νοσηλευτικό προσωπικό) αλλά και όλους όσους βοήθησαν με αίμα και αιμοπετάλια!

Σας ευχαριστώ από τα βάθη της ψυχής μου.»

Και σε αυτήν τη νοσηλεία δεν έχει πρόβλημα να κρύψει τίποτα. Απεναντίας το δημοσιοποιεί, το μοιράζεται με τους φίλους του. Να δώσει και να πάρει δύναμη, να συνεχίσει. Για να εισπράξει και πάλι πάνω από 1000 likes και αμέτρητα σχόλια με εγκάρδιες ευχές. Και κυρίως για να πει ότι είμαι εδώ. Δείτε με που χαμογελάω και ας μην έχω τρίχα επάνω μου. Ζω, αντέχω, είμαι δυνατός, συνεχίζω, και πάμε παρακάτω.

«Ζωή δεν είναι να έχεις καλά χαρτιά, αλλά να παίζεις καλά το άσχημο φύλλο»

λέει ο μυθιστοριογράφος Robert Louis Stevenson.

Ανακατεύοντας τα χαρτιά στην τράπουλα της ζωής δεν ξέρεις πότε θα τραβήξεις το άσχημο φύλλο. Και αν σου έρθει, τότε τι κάνεις, πως το αντιμετωπίζεις. Τα παρατάς, ή χαλυβδώνεσαι και αρχίζεις να το παίζεις δυνατά και με αποφασιστικότητα. Αυτό το άσχημο φύλλο που του έτυχε, θα το παίζει ο Βαγγέλης όσο πιο καλά μπορεί. Δίνοντας κάθε φορά μια καινούργια μάχη. Και μια νέα ευκαιρία για ζωή. Οι μάχες θα είναι πολλές στα επτάμισι χρόνια ατέλειωτης πάλης με τον καρκίνο. Δεν φοβήθηκε ή τουλάχιστον σε εμάς την οικογένειά του ποτέ δεν το έδειξε. Μετά από κάθε υποτροπή, κάθε νοσηλεία, κάθε δοκιμασία σωματική και ψυχική θα μάθει να εκτιμά το μεγαλείο της ζωής, κάθε μέρα, ρουφώντας στάλα-στάλα κάθε σταγόνα της στιγμής. Θα κάνει πράγματα που δίνουν νόημα και ουσία και θα προχωράει παρακάτω. Με αισιοδοξία, δημιουργία, πολλά χαμόγελα, με μεγάλες δόσεις αστείρευτου χιούμορ. Και να μην ξεχάσω ...και πολύ έρωτα.

«Δεν μαςάμε προχωράμε» το μότο του, το είπαμε και το ξαναλέμε.

Αναρρώνει σιγά-σιγά στο σπίτι. Πλησιάζουν Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά του 2017. Επανέρχεται στους ρυθμούς του, όσο του το επιτρέπουν οι δυνάμεις του. Τις γιορτές θα τις περάσουμε μαζί, οικογενειακά. Στις εξόδους με

φίλους θα κυκλοφορεί με μάσκα και μέτρα προστασίας λόγω του χαμηλού ακόμα ανοσοποιητικού. Με μάσκα θα κυκλοφορούμε και εμείς, για να τον προστατεύσουμε. Όχι, κορονοϊός τότε δεν υπήρχε. Η αποθεραπεία του για να ανακτήσει δυνάμεις και να ξαναβρεί τον εαυτό του, θα πάρει τρεις με τέσσερις μήνες από την τελευταία του δοκιμασία, θα γράψει κάπου. Αφήνει πίσω του ένα χρόνο που δοκιμάστηκε σωματικά και ψυχικά πάρα πολύ. Ένα μεγάλο χειρουργείο στην Κολωνία και μια μεγαθεραπεία εδώ, στο ΥΓΕΙΑ. Έζησε μέσα στα νοσοκομεία σχεδόν κοντά στο μισό χρόνο. Αλλά δεν το έβαλε ποτέ κάτω. Συνεχίζει και έχει προγραμματίσει για φέτος όταν επανέλθει, να κάνει αθλητισμό, να συμμετάσχει σε αγώνες τριάθλου, που τους περιμένει υπομονετικά τρία χρόνια, καθώς και σε αγώνες αυτοκινήτου. Να δημιουργήσει μια ξεχωριστή σελίδα στο facebook, για να επικοινωνεί το θέμα της υγείας του. Να λέει τα νέα του, κάτι σαν εφημερίδα. Να γίνει ο τελάλης του διαδικτύου. Όλα αυτά τα σκέφτεται και τα προγραμματίζει σε αυτές τις ατέλειωτες ώρες, τις μέρες, τους μήνες της νοσηλείας του. Κλεισμένος στους τέσσερις τοίχους του δωματίου του νοσοκομείου. Σαν σε απομόνωση. Κάτι σαν σιδερόφρακτη φυλακή. Λιοντάρι στο κλουβί. Ποτέ δεν θα γκρινιάξει, ποτέ δεν θα λιγοψυχήσει, ποτέ δεν θα αφήσει να πέσει κάτω το ηθικό του. Αυτό το κάνει και θα το κάνει σε κάθε υποτροπή της νοσηλείας του. Δεν παύει να ελπίζει, να κάνει μόνο σκέψεις θετικές, για να πατάει γερά στα πόδια του. Και να συνεχίζει να πιλοτάρει τη ζωή του, όπως εκείνος θέλει και μπορεί.

Το 2017, θα κυλήσει κάπως καλύτερα από τις προηγούμενες χρονιές. Κάθε πρωί που θα ξυπνά, θα ανεβάζει το ρολό της μπαλκονόπορτας του δωματίου του που βλέπει στον κήπο του σπιτιού. Μπροστά του η εικόνα της βεράντας με τα λουλούδια, τις τριανταφυλλiές, το μεγάλο γιασεμί και πολλά άλλα. Πιο μέσα τα μεγάλα δέντρα, οι πορτοκαλιές, η λεμονιά, η δάφνη... Ανοίγει τις τζαμόπορτες. Για να μπει φρέσκος αέρας. Παίρνει βαθειά ανάσα. Να γεμίσει τα πνευμόνια του και να καθαρίσει το μυαλό του από τις κακές σκέψεις. Μαζί με το ρολό ανεβάζει την καλή του διάθεση και την ψυχολογία του. Γιατί το δωμάτιό του βλέπει στην Ανατολή και με την ανατολή του ήλιου έρχεται το φως και φεύγει το πηχτό σκοτάδι. Το φως της ελπίδας, που πλημμυρίζει τα πάντα και φροντίζει να βλασταίνει η ζωή και η δημιουργία στο σύμπαν. Είναι η κινητήριος δύναμη, που του γεννά νέες ιδέες για να πραγματοποιήσει και να κάνει το υποσυνείδητο συνειδητό. Είναι το δυναμωτικό του, πηγή ενέργειας, αισιοδοξίας και δράσης. Να αποδιώξει το μαύρο σκοτάδι και τους εφιάλτες της νύχτας και να συνεχίσει να ζει στο φως της ημέρας, της ζωντάνιας και της δημιουργίας. Γιατί αυτό επιζητά και επιμένει, για να κάνει ευχάριστα όνειρα...

Αυτή τη χρονιά θα πάρει ακόμη μια μεγάλη ανάσα από νοσηλείες και νοσοκομεία. Εννοείται, ότι δεν ησυχάζει, αλλά είναι διαρκώς υποψιασμένος. Από τη μια, να κάνει ανελλιπώς τις ιατρικές εξετάσεις παρακολουθώντας την εξέλιξη της υγείας του. Από την άλλη, να προγραμματίζει για να επανέλθει στα καθημερινά, την εργασία του, τον αθλητισμό. Να συμμετάσχει ο ίδιος ή και να παρακολουθήσει φίλους που αγωνίζονται σε ράλλυ και αλλού. Όπως εδώ στην Αρχαία Ολυμπία στις 2 Απριλίου. Θα πάει να τους δει από κοντά στον όμορφο αγώνα τους, να τους φωτογραφήσει, να τους συμβουλέψει, να τους βοηθήσει, να τους πει με τον χαρακτηριστικό του τρόπο τα δικά του, «τα γαλλικά του» και στο τέλος να πανηγυρίσει οικογενειακώς μαζί τους τη νίκη. Είναι κοντά στους αδελφικούς του φίλους τον Γιάννη Μπαντούνα, τον Κώστα Σούκουλη, τον Πέτρο Τσούτσια, τον Νίκο Ζάχο και τον Βασίλη Ζάχο. Και η οικογενειακή φωτογραφία:

Vagelis Aspromougos

2 Απριλίου 2017

1st overall 38ο Ολυμπιακό ράλλυ Πανελλήνιο πρωτάθλημα ράλλυ

ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΤΟ CANCELTHECANCER

Όλες αυτές τις μέρες της απομόνωσης, της νοσηλείας, σκέφτεται και τροφοδοτεί το μυαλό ανεβάζοντας το ηθικό του, για το «τι κάνω» όταν βγω από εδώ. Εκμεταλλεύεται τον χρόνο, να μην πάει χαμένος, ανασυγκροτείται. Η σθεναρή αντίσταση και ο πόλεμος απέναντι στο θεριό δεν έχει το αποτέλεσμα που επιθυμεί. Όσο το πολεμάει κατά μέτωπο, τόσο αυτό θυμώνει και του αντεπιτίθεται. Η μάχη σκληρή, με μεγάλη εξαντλητική διάρκεια. Αντί να το πολεμάει, θα σκεφθεί να το βάλει στην άκρη, να το ακυρώσει, μήπως και το εξευμενίσει, το ηρεμήσει και ησυχάσει λίγο και αυτός. Του έρχεται η ιδέα και δημιουργεί το Cancel-the-cancer. Δυο λέξεις, όλο το νόημα. Γι' αυτό θα γράψει σε μία ανάρτησή του ο Βαγγέλης στη σελίδα του στο facebook:

«Παλιότερα έλεγα πως καταπολεμώ τον καρκίνο. Κατάλαβα, όμως, πως είναι καλύτερο να προσπαθείς να ακυρώσεις κάτι, παρά να το πολεμάς, γιατί αν του επιτεθείς, κατά 99%, θα σου επιτεθεί και εκείνο πίσω. Πρέπει να κάνεις ειρήνη μαζί του».

Δημιουργεί στο Facebook μία καινούργια σελίδα. Cancelthecancer, θα τη βαφτίσει, που σημαίνει «ακυρώνω τον καρκίνο». Μέσα από αυτή τη σελίδα θα δημοσιοποιεί το θέμα της υγείας του, αλλά θα κάνει την ψυχοθεραπεία του. Θα ψάξει να βρει συμπάσχοντες, συνοδοιπόρους στην πορεία που τους χάραξε η μοίρα. Να βοηθηθεί αλλά και να βοηθήσει ανθρώπους, ανταλλάσσοντας εμπειρίες και απόψεις γύρω του.

Θέλει να της δώσει όμως το στίγμα του. Να της δώσει ταυτότητα και εμφάνιση. Να μπορεί αμέσως να προσελκύει το μάτι, το ενδιαφέρον, να μένει χαραγμένη στη μνήμη του άλλου. Έχει ένα πολύ καλό φίλο και ταλαντούχο Graphic Designer τον Γιώργο Ζαφειρόπουλο ή YOZA. Του λέει την ιδέα του.

Ο Γιώργος, χωρίς δεύτερη κουβέντα, θα επιμεληθεί τον δημιουργικό σχεδιασμό του πνευματικού του παιδιού. Στη λέξη CANCER παρεμβάλλουν το R από το CANCER και γίνεται το λογοπαίγνιο CANCERL. Η εμφάνιση του logo θα είναι στην πορεία καθοριστική για το αποτέλεσμα. Ναι, έχει αναγνωριστικότητα. Με αυτό το σήμα-λογότυπο οι φίλοι του τυπωμένο πάνω στις μπλούζες τους, στις αθλητικές φόρμες, στα αγωνιστικά τους αυτοκίνητα, χαραγμένο στην ίδια τους την ψυχή, θα τρέχουν και μετά αφότου έφυγε, θα τιμούν τη μνήμη

Pic by the multitalented : Thanasis Koutsogiannis

του. Τον Γιώργο Ζαφειρόπουλο τον βρίσκω, όπου διαμένει και δραστηριοποιείται, στη μακρινή Ταϊλάνδη.

Ο **Γιώργος Ζαφειρόπουλος** γράφει για τον Βαγγέλη:

“ Δε θυμάμαι πότε γνωριστήκαμε με τον *Whitemugen*, είναι (λέω είναι γιατί δε μ’ αρέσει το ήταν, είναι σαν να σταμάτησε να είναι... ενώ θα είναι για πάντα) από τα άτομα που, είτε τον ξέρεις ένα χρόνο, είτε δέκα, τον ξέρεις και σε ξέρει σαν από πάντα. Ο Βαγγέλας πάντα έδειχνε ένα θαυμασμό για αυτά που έκανα (ποδηλασία, windsurf, graffiti) και πάντα με ένα τρομερό τρόπο, σε έκανε να νιώθεις ήρωας, ποιος, ο Βαγγέλης! Ο πραγματικός ήρωας. Βασικά, τα επίπεδα αλτρουϊσμού αυτού του ανθρώπου ήταν, έως γελοία. Δεν μπορούσες να το πιστέψεις, ότι ένας άνθρωπος που μόλις γύρισε από παρακέντηση, ή χημειοθεραπεία, θα ενδιαφερθεί για το στραμπούληγμα ή τις αιμορροΐδες σου. Μια φορά να του πω το πρόβλημα μου και να μου πει «**Σιγά... να ήξερες τι τραβάω εγώ...**» ΠΟΤΕ ΟΜΩΣ! Ακόμα προβληματίζομαι, αν ο Βαγγέλης έγινε αυτή η τρομερή προσωπικότητα λόγω της περιπέτειάς του, ή θα ήταν πάντα ένας τόσο ΓΑΜΑΤΟΣ τύπος. Νομίζω το δεύτερο, γιατί έχω γνωρίσει και άλλους ανθρώπους με προβλήματα υγείας.

Κανείς δεν είχε την αντιμετώπιση του Βαγγέλα. Μηδέν μιζέρια, μηδέν γκρίνια και τόνοι από χιούμορ. Πολλά περιστατικά έχουν μείνει χαραγμένα στο μυαλό μου. Τρία από αυτά με κάνουν πάντα να δακρύζω, αν και ξέρω ότι ποτέ δεν έχει τέτοιο σκοπό ο Βαγγέλης. Απεναντίας πάντα μας έκανε να γελάμε. Ακόμα και στη χειρότερη του εμφάνιση θα έκανε χαβαλέ λέγοντας «**Σαν τον Moby έγινα ρε μαλάκα**». Αυτά τα μικρά «κακόγουστα» αστεία ήταν όλο το ζουμί του μεγαλείου του.

Είναι αυτό, που θες να κάνεις και εσύ ο ίδιος στη δύσκολη κατάσταση, αλλά δε μπορείς, γιατί τη θες τη λύπη και το χαδάκι. Ο Βαγγέλης όμως, δεν ήταν τέτοιος τύπος, ξεκάθαρα στα @@ του τέτοιες μιζέριες. Ίσα-ίσα, που ήθελε τον τσαμπουκά και τον χαβαλέ, την ίση αντιμετώπιση και την αποστασιοποίηση από τη μιζέρια, που δημιουργεί η συμβίωση με τον καρκίνο. Στην τελική ο Βαγγέλης απόλαυσε όλα τα στάδια, τα καλά, τα ελπιδοφόρα, τα χάλια, τα γεμάτα πόνο. Τα κατέγραψε και τα μετέφερε στους φίλους του με τέτοιο τρόπο, που σε έκανε να γελάς και να κλαις ταυτόχρονα. Νομίζω με το ίδιο σκεπτικό δημιούργησε και το *Cancelthecancer*. Αυτήν την ιδέα που δουλέψαμε μαζί και σχεδιάσα για ένα πακέτο *Doritos* και μια *Alfa Weiss*, ήταν ακριβώς αυτό. Πως να περιγράψω τον καρκίνο χωρίς μιζέρια, χωρίς μαυρίλα και με ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ, γύρω από την ασθένεια, τις θεραπείες, τις τεχνολογίες, τις περιπέτειες μέσα και έξω από τα νοσοκομεία.

Μαζί με τον Νίκο τον Παπαγγελή είχαμε την πιο *dark humour* σχέση που είχα ποτέ με φίλους μου. Ο Βαγγέλας τον φώναζε κουτσό, ο Νίκος καράφλα και κάπως έτσι, αυτοί οι δύο ήρωες κόνεψαν τη ζωή πιο ζωντανή.

Μπορώ να γράφω για ώρες για τα περιστατικά που ο Βαγγέλης με βοήθησε. Από το να έρθει στην καταθλιψή μου να με ταΐζει *kinder bueno* και *haribo* από την Αθήνα στη Σαρωνίδα μετά από χημειοθεραπεία, μέχρι το να πάει, να μου αγοράσει *spreader* από τον γάντζο που είχα στη σανίδα, γιατί πρόσεξε ότι μπορούσε να κοπεί από τη σκουριά και να κινδυνέψω να μείνω μεσοπέλαγα.

Πάντα μου έκανε εντύπωση, ότι θα έδινε βάση στο πρόβλημά μου περισσότερο από το δικό του, χωρίς αντάλλαγμα, χωρίς κάτι σε τύπου «όταν εγώ...» Ποτέ όμως! Με τον ίδιο αλτρουϊσμό ήρθε να με χαιρετήσει και στο Λαγονήσι, δύο μέρες πριν φύγω μόνιμα από την Ελλάδα για Ταϊλάνδη. Ήταν ο χειρότερος αποχωρισμός της ζωής μου. Οδηγώντας πίσω στο σπίτι μου από Λαγονήσι στη Σαρωνίδα ήξερα, ότι ήταν η τελευταία φορά που τον είδα, του μίλησα, τον έβρισα και με έβρισε. Ένιωσα τόσο άσχημα, που είχα τη σκέψη αυτή, που ντρεπόμουν. Είχα μια αίσθηση ενοχής, που τολμάω να σκεφτώ κάτι τέτοιο. Μιλάγαμε συχνά όσο έλειπα και η τελευταία μας συνομιλία με βίντεο *skype* ήταν ένα *feliz navidad* τραγουδάκι, να μου φτιάξει το κέφι, ενώ ήξερε ότι φεύγει. Βασικά μου

είπε ψέματα για να μη με πληγώσει, μη νιώσω άσχημα ότι είμαι μακριά και αυτός την κάνει... ακόμα και εκεί, δεν ήθελε να μου δείξει τίποτα που θα με στεναχωρούσε.

Δεν του το είπα ποτέ, αλλά του χρωστάω τη ζωή μου. Εγώ σε ένα υγιές σώμα με σακατεμένο μυαλό και αυτός το αντίστροφο. Ίσως αν δεν είχα τη σκέψη του Βαγγέλη στις σκοτεινές μου μέρες, να μην είχα την εκτίμηση για αυτό που έχω στα χέρια μου. Είμαι αχάριστος και αν κάτι με κάνει να το γνωρίζω αυτό, είναι σίγουρα ο Βαγγέλης. ”

Vagelis Aspromougos

4 Απριλίου 2017

Δεύτερος 4μηνιαίος επανέλεγχος, ΟΛΑ ΟΚ, Γεα Μπέϊμπι γεαααααα !!!!

Σε κάθε ανάρτησή του θα περάσει και ένα μήνυμα. Έτσι πιστεύω το σκεφτόταν. Και έτσι πρέπει να είναι. Από τη μια οι εξαντλητικές νοσηλείες, οι θεραπείες, οι δοκιμασίες ψυχής και σώματος. Και από την άλλη η αγάπη, η αισιοδοξία, η ελπίδα, η πίστη για τη ζωή. Όπως οι πτυχώσεις στα κύματα που φτιάχνει η θάλασσα, ανάλογα με τον καιρό. Με φουρτούνα, ή με μπουνάτσα. Και αυτός ο τιμονιέρης. Να κρατάει παλεύοντας σφιχτά το τιμόνι στο σκαρί της ζωής. Με πολύτιμο φορτίο, την προσδοκία στο θαύμα. Και ας θυμώνει ο Ποσειδώνας, αγριεύοντας και χτυπώντας την τριαινά του στη θάλασσα. Με

τα κύματά της να τον πηγαίνουν πότε πάνω, πότε κάτω. Αλλά αυτός θα βαστάει γερά και θα επιμένει, εκεί στο πάνω. Στον αφρό και με πείσμα, να επιπλέει χαράζοντας τη δική του πορεία, τη δική του ρότα. Κι αν ο Αίολος φυλακίσει τους ανέμους στον ασκό του, δεν θα ξεμείνει μεσοπέλαγα. Θα πάρει βαθιά ανάσα. Για να φυσήξει με όλη τη δύναμη της ψυχής του, να φουσκώσουν τα πανιά και να συνεχίσει το όμορφο ταξίδι της ζωής. Έτσι όπως εκείνος ήθελε και είχε επιλέξει να τη ζει.

Αντλεί δύναμη μέσα από τις αναρτήσεις του, μέσα από τα χιλιάδες likes και τα αμέτρητα σχόλια με τις θερμές ευχές των φίλων και των γνωστών. Από τη μια του αρέσει, γιατί τον ανεβάζει ψυχολογικά, γιατί το πιστεύει και έτσι είναι. Από την άλλη δημοσιοποιεί το πρόβλημα της υγείας του και κυρίως πως το αντιμετωπίζει, για να βοηθάει κόσμο, συμπάσχοντες. Να εισπράττει δύναμη και κουράγιο και με τα μηνύματά του να ανταποδίδει δύναμη και κουράγιο. Καταφέρνει να τρέχει και να βρίσκεται ταυτόχρονα παντού. Δίπλα σε γνωστούς, αλλά και αγνώστους, βοηθώντας τους με κάθε τρόπο.

Περνάει πάλι επιτροπή επαναξιολόγησης της υγείας του. Προσκομίζει ένα μεγάλο φάκελο με το λεπτομερές ιστορικό του όλα αυτά τα χρόνια. Η επιτροπή τον μελετάει και αποφαινεται. Συνταξιούχος ο Βαγγέλης με αναπηρία 80%.

«Ο άνθρωπος όταν νιώθει πόνο, είναι ζωντανός. Αλλά όταν νιώθει τον πόνο του άλλου, τότε είναι άνθρωπος» γράφει ο Νίκος Καζαντζάκης.

Και αυτό το υπηρέτησε ο Βαγγέλης όσο καλύτερα μπορούσε και απορρέει μέσα από τα μηνύματα των φίλων του. Που ήταν πάντα δίπλα τους, αλλά και αντιθέτως, στα καλά και στα άσχημα.

ΠΑΜΕ ΣΤΟ ΤΡΙΑΘΛΟ ΤΩΡΑ...

Αγαπημένο του άθλημα το τρίαθλο που ήρθε αργότερα και επέλεξε να το εντάξει στη ζωή του. Τον είχε μυήσει σε αυτό ο μεγάλος του αδερφός ο Γιώργος. Το τρίαθλο έβαζε στόχο για να πάρει μέρος μετά από κάθε υποτροπή, μετάσταση, νοσηλεία του. Αυτό σκεφτόταν πάντα. Και πήρε μέρος σε πολλούς αγώνες στη συνέχεια.

Για τον Βαγγέλη, η ψυχή και διοργανώτρια της Transition Sports, **Danae Moraitis** γράφει:

“ Λείπεις... Ήσουν πάντα εκεί. Σε αγώνες ως αθλητής, ως εθελοντής, ως θεατής, όπως μπορούσες κάθε φορά να είσαι, είτε είχε 5 βαθμούς είτε 40, γιατί όπως και εμείς, έτσι κι εσύ έλεγες ότι παίρνεις ενέργεια από τη φύση, από τον αθλητισμό, από τη συνάντησή με όλους μας. Απλά τελικά εμείς παίρναμε από εσένα δύναμη, αισιοδοξία, χαρά και ηρεμία.

Όταν σε ρωτήσαμε στον τελευταίο σου αγώνα στην Transition Sports, ποιο είναι το μήνυμα που θες να περάσεις με τη συμμετοχή σου σε σκυτάλη με τον @rarangelisnikos & την @mariasidera στον αγώνα του Οκτωβρίου, είπες: «Το μήνυμα είναι να ζούμε την κάθε μια ημέρα μας και να μην αναλωνόμαστε σε προβλήματα. Ακόμη και τα προβλήματα υγείας, όταν μάθουμε να ζούμε την ζωή κάθε μέρα, ένα βήμα την φορά, τα ακυρώνουμε. Υπάρχει ζωή πριν, κατά και μετά τον καρκίνο, αρκεί να θέλουμε να την ζήσουμε!»

Κάτι άλλο που μας σημάδεψε είναι όταν μας είπες

«Θα έρθω να κάνω επιτέλους τον πρώτο μου αγώνα τριάθλου, ακόμα και αν νιώθω απροετοίμαστος, ακόμα κι αν οι χρόνοι μου δεν θα είναι αυτοί που θα ήθελα, που έχω δυνατότητα να πετύχω, γιατί σήμερα είμαι καλά και για αύριο δεν ξέρω.» (Κανείς δεν ξέρει.) Και ήρθες και στάθηκες στη γραμμή εκκίνησης ανάμεσα σε αθλητές σπουδαίους, που έχουν καταφέρει τα ακατόρθωτα, ανάμεσα σε παιδιά και new-bies!

Και τερμάτισες!

Και ήταν ο πιο συγκινητικός τερματισμός!

Εις μνήμην σου το βραβείο των Rookies θα ονομάζεται

«Βαγγέλης Ασπρόμουγγος». ”

Μέσα από το τρίαθλο ο Βαγγέλης έκανε πολλές νέες γνωριμίες και δημιούργησε εκλεκτούς φίλους. Ένας από αυτούς ο υπεραθλητής μεγάλων αποστάσεων Σπύρος Χρυσικόπουλος. Τον Μάιο του 2021 έκανε ρεκόρ Γκίνες, κολυμπώντας στην πισίνα του ΟΑΚΑ συνεχόμενα για επτά ημερόνυχτα 358,2 χιλ. Και

τον Σεπτέμβριο του 2022 κολύμπησε από τη Ρόδο στο Καστελλόριζο για 64 συνεχόμενες ώρες. Ο Σπύρος σε κάθε αγώνα του δεν ξεχνά να αναφέρει τον φίλο του και να αφιερώνει τους αγώνες του στο Cancelthecancer.

Ο **Σπύρος Χρυσικόπουλος** γράφει για τον Βαγγέλη:

“ Στη ζωή μας περνάμε διάφορες φάσεις όσον αφορά στον τρόπο σκέψης. Υπάρχουν στιγμές στη ζωή μας που θεωρούμε δεδομένο ότι δε θα μας συμβεί τίποτα. Ότι είμαστε άτρωτοι. Ότι όλα τα δυσάρεστα περιστατικά γίνονται μακριά από εμάς. Ότι δεν μπορεί να μας αγγίξει τίποτα. Συνήθως μετά από κάποιο δυσάρεστο περιστατικό, που μπορεί να είναι στον πιο κοντινό μας κοινωνικό κύκλο, αρχίζουν οι σκέψεις. Αν πάθει κάτι ένα πολύ δικό μου άτομο, ή αν πάθω κάτι εγώ... για λίγο κυριαρχεί ο φόβος και μετά ένας ηρωισμός βγαίνει από μέσα μας και μας κάνει να πούμε «θα το αντιμετωπίσω ό,τι και να γίνει».

Θα το αντιμετωπίσω γενναία και θα το νικήσω... Είμαστε όμως πραγματικά τόσο γενναίοι, ή μιλάμε εκ του ασφαλούς;

Είχα την τεράστια τιμή να μου ζητήσει ο κύριος Γιάννης Ασπρόμουγγος, ο μπαμπάς του Βαγγέλη, να συμμετέχω σε αυτό το βιβλίο. Η πρώτη σκέψη ήταν: είμαι άραγε ένας από τους κατάλληλους ανθρώπους, για να γράψω για τον Βαγγέλη; Η απορία μου λύθηκε, όταν ο κύριος Γιάννης μου είπε, ότι ήμουν ένα σημαντικό άτομο για τον Βαγγέλη και συχνά με ανέφερε στην οικογένειά του με αφορμή κυρίως κάποιο εγχείρημά μου.

Αναφορικά λοιπόν με τα εγχειρήματά μου, πολλές φορές με ρωτάνε, ποιο το κίνητρό μου και πού βρίσκω τη δύναμη, να συνεχίζω μετά από ατελείωτες ώρες άσκησης. Το κίνητρο για εμένα είναι ο ίδιος ο στόχος. Όταν όμως τα πράγματα δυσκολεύουν αρκετά, η ανάγκη σε κάνει να βρίσκεις αλλού τη δύναμη για να συνεχίσεις. Ο Βαγγέλης λοιπόν ήταν, είναι και θα είναι, ο άνθρωπος που μέσα από τη δική του ιστορία, με κάνει να νιώθω τόσο δυνατός, που το σώμα μου αρνείται ως δια μαγείας να με εγκαταλείψει. Το πείσμα του, η δύναμή του, ακόμα και αυτό το χαρακτηριστικό γέλιο του με συνοδεύει σε κάθε μου εγχείρημα

Τιμήσαμε μητέρα και γιο γιατί σε κάθε αγώνα τους φέρουν στη στολή τους το λογότυπο Cancelthecancer. Η ανθοδέσμη στην Ειρήνη Στασινοπούλου μητέρα του Σπύρου και η αναμνηστική πλακέτα στον Σπύρο Χρυσικόπουλο, μέγα πρεσβευτή του Cancerthecancer.

και πάντα μου στέλνει ατελείωτες δόσεις θετικής ενέργειας. Σαν να εμφανίζεται ξαφνικά δίπλα μου και να μου φωνάζει να συνεχίσω και να μην τα παρατήσω! Ακριβώς όπως έκανε και ο ίδιος μέχρι την τελευταία στιγμή... το τελευταίο λεπτό... το τελευταίο δευτερόλεπτο.

Συνήθως η πρώτη σκέψη που σου έρχεται στο μυαλό, όταν είναι να γράψεις λίγα λόγια για κάποιον, είναι το πότε γνωριστήκατε. Πέρασε πάρα πολύ ώρα ενώ σκεφτόμουν διάφορες στιγμές με τον Βαγγέλη, αλλά δεν μπορούσα με τίποτα να θυμηθώ, πότε ήταν πρώτη φορά που γνωριστήκαμε.

Τότε συνειδητοποίησα, ότι ο Βαγγέλης είχε την ικανότητα να σε βάζει στην καρδιά του και να νομίζεις ότι τον ξέρεις από πάντα. Όπως τους συγγενείς και τους παιδικούς σου φίλους, που τους ξέρεις από τότε που θυμάσαι το εαυτό σου. Ακόμα και το όνομα του μου είναι τόσο οικείο, καθώς Βαγγέλη λένε και τον αδελφό μου.

Το 2019 πήρα μέρος σε έναν πολύ δύσκολο αγώνα επιβίωσης 150 χιλιομέτρων στην Φινλανδία. Για ψυχολογικούς λόγους αποφάσισα να μην το πω σε κανέναν. Ζήτησα από τον Βαγγέλη να μου δώσει το λογότυπο του Cancel the Cancer. Δεν του είπα τον λόγο που το χρειάζομαι. Τύπωσα το λογότυπο στην αθλητική μου περιβολή. Όταν έμαθε για τον τερματισμό μου στον αγώνα, χάρηκε πάρα πολύ. Χάρηκε πάρα πολύ για εμένα.

Το 2020 αποφάσισα να πάρω μέρος στον ίδιο αγώνα. Αυτή τη φορά για την απόσταση των 300 χιλιομέτρων. Και πάλι δεν ανακοίνωσα τη συμμετοχή μου σε κανέναν, είπα όμως αυτή την φορά ότι ο Βαγγέλης θα το ξέρει, θα του το πω να μου στείλει τη θετική του ενέργεια.

Δεν πρόλαβα. Δεν πρόλαβα να του το πω. Αποφάσισα ότι η προσπάθεια μου θα είναι αφιερωμένη στον Βαγγέλη. Τα πράγματα δεν πήγαν καλά αυτή τη φορά. Όταν μιλάμε για αγώνα επιβίωσης, που τα στοιχεία της φύσης παίζουν καθοριστικό ρόλο, οι πιθανότητες να αποτύχεις είναι πολλές. Η σκέψη στον Βαγγέλη μου έδινε δύναμη, αλλά δυστυχώς μια χιονοθύελλα τερμάτισε την προσπάθεια μου στο εκατοστό χιλιόμετρο. Ήταν το πιο σωστό που έπρεπε να κάνω και είμαι σίγουρος, ότι συμφωνεί μαζί μου. Μπορεί να μην τερμάτισα τον αγώνα, όμως όλη μου η προσπάθεια είναι αφιερωμένη στον Βαγγέλη, αλλά και κάθε υπέρ-πόσταση που θα κάνω θα είναι αφιερωμένη σε αυτόν.

Ο Βαγγέλης ήταν ο άνθρωπος, που τις δυσκολίες και τα εμπόδια τα αντιμετώπιζε κατάματα με χιούμορ και περίσσιο θάρρος. Για εμένα ήταν ο πιο Ultra τύπος που έχω γνωρίσει και έχει τη μοναδικότητα να στέλνει ακόμα την ενέργειά του σε όσους το έχουν ανάγκη.

Το κίνημα που έχει δημιουργήσει τεράστιο! "Cancel the Cancer". ”

Vagelis Aspromougos

8 Ιουλίου 2017

Τρία Χρόνια προπονήσεις και τρία Χρόνια νοσοκομεία, φουλ χημειοθεραπείες, αλλά πάντα αυτό σκεφτόμουν τον πρώτο μου αγώνα Τρίαθλο, τίποτα άλλο, θα γινόμουν καλά και θα έτρεχα, σήμερα στη λίμνη Δόξα τερμάτισα !!!

Ευχαριστώ τον Νίκος Kassimatis για την χορηγία και την απίστευτη υποστήριξη, τον αδερφό μου Alexandros που με στηρίζει πάντα, τον Zahos που με στηρίζει με τον τρόπο του και φυσικά τον Nikolas Halivelakis για τις συμβουλές και την VIP μεταφορά!!!

Δεν μασάμε προχωράμε.

ΠΡΩΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΡΙΑΘΛΟΥ

Το περίμενε σαν δώρο μικρού παιδιού, με λαχτάρα και πολύ ανυπομονησία. Προετοιμαζόταν μετά τον Κλασικό Μαραθώνιο της Αθήνας, που έτρεξε και τερμάτισε το 2012. Έριξε το βάρος στις προπονήσεις του κυρίως στην κολύμβηση, όπου δεν ήταν τόσο καλός. Τα πράγματα όμως δεν έρχονται κάποιες φορές, όπως τα προγραμματίζεις. Από το 2013 έως το 2017 δοκιμάστηκε σοβαρά με την υγεία του. Τώρα λοιπόν, γύρισε ο χρόνος, η ώρα, η στιγμή, να χαρεί και να ασχοληθεί με το αγαπημένο του άθλημα, το τρίαθλο. Δηλώνει συμμετοχή και λαμβάνει μέρος στον πρώτο του αγώνα, που διεξάγεται στη λίμνη Δόξα.

Από το σπίτι έρχεται και τον παίρνει ο καλός του φίλος και παλιός συναθλητής στους αγώνες αυτοκινήτου Νικόλας Χαλιβελάκης με ένα τζιπ 4X4 και χαρακτηρίζει τη μεταφορά ο Βαγγέλης VIP. Στη διάρκεια της διαδρομής, αλλά και εκεί τον συμβουλεύει και τον ενημερώνει σχετικά με τον αγώνα που θα δώσει, γιατί την προηγούμενη χρονιά τον έχει κάνει ο Νικόλας. Την επόμενη μέρα ο Βαγγέλης παίρνει μέρος στον αγώνα και τερματίζει. Η χαρά πολύ μεγάλη, απερίγραπτη. Δεν έχει σημασία ο χρόνος αλλά η συμμετοχή και ο τερματισμός. Το διήμερο αυτό θα περάσουν όμορφα. Θα φάνε, θα πιουν, θα διασκεδάσουν, θα κοιμηθούν στα καλύτερα, θα μου πει. Πολύ ωραία η εμπειρία μετά από τόσον καιρό, για να συνεχίσει στους επόμενους αγώνες.

Με τον Νικόλα ο Βαγγέλης είχαν κάνει πολλούς αγώνες ράλλυ. Είχαν βέβαια προηγηθεί αγώνες με τον αδερφό του Νικόλα, τον Κωνσταντίνο. Ο Νικόλας είναι αυτός που ερχόταν τακτικά στο γραφείο να κάνει παρέα στον Βαγγέλη, να τα πούνε, να θυμηθούνε τα παλιά και να προγραμματίσουν τα καινούργια. Πάντα με δυο καφέδες στα χέρια.

- Νικόλα γιατί δύο;

- Ε., ένα για μένα και ένα για τον καλό μου φίλο.

Ο Νικόλας γυρνάει πίσω το χρόνο, θυμάται και γράφει:

“ Το 2008 ήταν η πρώτη χρονιά, που θα συμμετείχα με πλήρες πρόγραμμα στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα ράλλυ. Το αυτοκίνητο ήταν καλό και άριστα προετοιμασμένο και όταν ήρθε η ώρα της επιλογής συνοδηγού, για να με καθοδηγήσει και να ζήσουμε μαζί αυτό το υπέροχο ταξίδι, η πρώτη σκέψη ήταν ο Βαγγέλης. Γνωριζόμασταν ήδη 4 χρόνια. Κάναμε παρέα. Την προηγούμενη χρονιά είχε κάνει αρκετούς χωμάτινους αγώνες με τον αδερφό μου, μια επιφάνεια που εγώ

είχα μηδενική εμπειρία, καθώς όλοι μου οι αγώνες μέχρι τότε ήταν σε ασφαλτό. Η φιλία μας και το δεδομένο της προηγούμενης συμμετοχής με τον αδερφό μου ήταν αρκετά, για να επιλέξουμε ο ένας τον άλλο. Και ξεκινήσαμε μαζί αυτό το ταξίδι.

Εδώ στη λίμνη Δόξα, στον πρώτο αγώνα τριάθλου του Baqqel με τον Νικόλα Χαλιβελάκη.

Η χρονιά ήταν δύσκολη, οι αγώνες πολλοί και απαιτητικοί, αλλά εμείς περνάγαμε υπέροχα, μαθαίναμε μαζί, γελούσαμε πολύ με τα απρόοπτα που μας συνέβαιναν και πάντα με το γνωστό του χιούμορ κατάφερνε να χαλαρώσει την πίεση και να διασκεδάσει τις ατυχίες και τις γκάφες μας.

Κάποια στιγμή το Φθινόπωρο εκείνης της χρονιάς, συμμετέχουμε στο ράλλυ Μαύρο Ρόδο, τελευταίος χωμάτινος αγώνας της χρονιάς στην περιοχή της κεντρικής Εύβοιας.

Έχουμε κάνει εξαιρετική προετοιμασία, το αυτοκίνητο είναι σε άψογη κατάσταση. Ερχόμαστε από ένα πολύ καλό αγώνα στην Ιτέα με εξαιρετικές επιδόσεις και πολλές εμπειρίες και πλέον οι απαιτήσεις και η πίεση, που είχαμε βάλει μόνοι μας στους εαυτούς μας για την πρώτη μας νίκη, ήταν μεγάλες.

Ξεκινάμε πρώτη ειδική διαδρομή. Λίγο μουδιασμένοι, όπως κάθε πρωί, αλλά καλός χρόνος για ξεκίνημα, είμαστε ανταγωνιστικοί και μέσα στον στόχο μας και πάμε δυνατά για την επόμενη διαδρομή.

Ξεκινάμε και διαβάζει, «3,2,1, GOOOOOO, 100, 5 δεξιά, σε 5 αριστερή, 200 κόφτα, 5 δεξιά σε 4 αριστερή και 50 στην στάνη 3 δεξιά», στρίβω την 4 πολύ γρήγορα, φρενάρω για την 3 δεξιά, έχω πολύ φόρα, όμως και ο δρόμος έχει ένα εγκάρσιο σαν σκαλοπάτι, αυτό χαλάει την πρόσφυση, τα φρένα μπλοκάρουν και ΜΠΑΜ χτυπάμε με την πλευρά μου την λαμαρινένια, υποτιθέμενη, μάντρα της στάνης, που εφαπτόταν στον δρόμο.

Σταματάει το αυτοκίνητο για 1-2 δευτερόλεπτα, κοιταζόμαστε, και πριν προλάβουμε να μιλήσουμε, η μάντρα υποχωρεί, το αυτοκίνητο πέφτει 1,5 μέτρο κάτω και προσγειώνεται με τον ουρανό στο χώμα. Εμείς λοιπόν ξαφνικά ανάποδα, ξεκινάμε την κουβέντα:

- Βαγγέλη είσαι καλά;

- Ναι μια χαρά.

- Ωραία, ήρεμα τώρα έλα να βγούμε.»

(ψύχραιμος)

- Ναι ρε, έλα ήρεμα τώρα, βάλε κόντρα τα πόδια να λυθούμε, μην σκάσεις με το κεφάλι κάτω και χτυπήσεις.

- Ναι ρε συ, ξέρω, ...Βαγγέλη... σου μυρίζει βενζίνη;

- Ναι ρε, μην ανησυχείς. Ανάποδα είμαστε, κάπου θα στάζει, άντε βγες τώρα.

- Βαγγέλη, τι είναι αυτό το διάφανο υγρό, που τρέχει από το μοτέρ στη μεριά σου; (Ήταν το νερό απ' τα τζάμια τελικά)

-ΒΑΓΓΕΛΗΗΗΗΗ ΒΓΕΣ ΘΑ ΚΑΟΥΜΕΕΕΕΕΕ!!!!!!!

- Ηρέμησε Νικόλα, δεν είναι τίποτα.

- ΒΓΕΕΕΕΕΕΕΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣ

Τελικά σε λιγότερο από ένα λεπτό ήμασταν και οι δύο εκτός αυτοκινήτου και

είχαμε απομακρυνθεί. Μόλις συνειδητοποιήσαμε την κατάσταση και ότι είχαμε τουμπάρει σε ένα μέρος με πολύ κοπριά, μας έπιασε νευρικό γέλιο.

«Μες τα σκατά με πέταξες» μου είπε με το γνωστό του χιούμορ. Και συνεχίσαμε στον επόμενο αγώνα.

Οι ιστορίες που θα μπορούσα να διηγηθώ αμέτρητες, γεμίζουν ένα βιβλίο μόνες τους, τόσα χρόνια, τόσες εμπειρίες, τόσες ώρες μαζί. Αξέχαστες στιγμές όλες τους, ακόμα και οι πιο μικρές, απλές, οι κουβέντες στο γραφείο του, το ταξίδι για την λίμνη Δόξα, οι ατελείωτες ώρες με το πορτοκαλί μουλάρι το καλό στις δοκιμές των ράλλυ σε όλη την Ελλάδα, το wind-surf, η πισίνα στα βοτσαλάκια του Πειραιά. Από πού ν' αρχίσω και που να σταματήσω; Όλες τους μοναδικές, όσο μοναδικός είναι και ο Βαγγέλης, ο φίλος μου ο πιο αγαπημένος, ο ψυχοθεραπευτής μου, ο καλύτερός μου φίλος, σε όλα εκεί, στην κάθε τρέλα μέσα κι αυτός μαζί μου.

Το σημαντικότερο όλων όμως, είναι το μάθημα ζωής που πήρα από τον Βαγγέλη, κυρίως από το 2013 και μετά, από τότε που άρχισε την μάχη του με τον καρκίνο. Αυτό είναι το ζητούμενο του βιβλίου. Κι αυτό είναι που θέλει, να περάσει ο Βαγγέλης στον κόσμο, είτε παλεύει με τον καρκίνο, είτε παλεύει με οτιδήποτε άλλο στην ζωή του, σωματικά και ψυχολογικά. Άλλωστε ο Βαγγέλης νοιαζόταν για όλα του τα αγαπημένα πρόσωπα, για τον ανθρώπινο πόνο. Αλλά και γι' αυτούς που δεν γνώριζε, αλλά τον προσέγγιζαν για να του δώσουν, ή να τους δώσει κουράγιο, μια κουβέντα μαζί του ήταν αρκετή.

Γιατί ο Βαγγέλης δεν επέτρεψε ποτέ σε κανέναν να κάνει κουμάντο στην ζωή του. Αυτός αποφάσιζε πώς θα ζήσει και ότι θα ζήσει και δεν θ' αφήσει τον καρκίνο, να του κλέψει την καθημερινότητα, τις στιγμές, τις εμπειρίες και τους αγαπημένους του. Έζησε την κάθε μέρα, με αγάπη και ευγνωμοσύνη, μέσα σε όλα και μαζί με τους ανθρώπους που ήθελε στο ταξίδι του.

Αντιμετώπισε την αρρώστια με δύναμη και χιούμορ. Είχε πάντα στόχους που κυνηγούσε, όπως το να καταφέρει να κάνει το αγαπημένο του τρίαθλο. Και αυτοί οι στόχοι του έδιναν μεγαλύτερο κίνητρο, να ζει φυσιολογικά, να κάνει πράγματα και να μην τον φρενάρει κανείς και καμία αρρώστια. Κι αυτό το μήνυμα ήθελε να μοιραστεί με το Cancel the Cancer και την επικοινωνιακή δύναμη των social media και τα κατάφερε σε μεγάλο βαθμό. Πολύ κόσμος επικοινωνήσε μαζί του και πήρε κουράγιο και δύναμη.

«Κάνε την υπέρβαση σαν άνθρωπος και ζήσε όπως εσύ θες και κανένας άλλος» έλεγε στο Eyes of light. Έτσι έζησε κι αυτό είναι το μήνυμά του. Ο Βαγγέλης μου έμαθε το νόημα της ζωής, ζήσε την κάθε μέρα, δεν γυρίζει πίσω, τα προβλήματα με τον έναν, ή τον άλλο τρόπο θα περάσουν, την ζωή σου ζήσε.

Αποτελεί έμπνευση δική μου αλλά και όλων όσων είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν.

Είναι ο ήρωάς μου. ””

Από ανάρτησή του:

Πόσες φορές μέσα στο νοσοκομείο δεν είχα τι να κάνω, δεν ήθελα τηλεόραση ή βιβλίο, δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ καν σε αυτά, ήθελα κάτι διαφορετικό, να μιλήσω με κάποιον που πέραγε τα ίδια, να αλλάξω δωμάτιο και να περπατήσω κάπου αλλού...

Vagelis Aspromougos

18 Ιουλίου 2017

Ευχαριστώ πάρα πολύ το Pharmacy295 και την Transition Sports για το άρθρο τους Cancel The Cancer, λοιπόν και προχωράμε μπροστά ... Θέλω από εδώ να πω σε όλο τον κόσμο ότι η πρόληψη ΣΩΖΕΙ ΖΩΕΣ και ταλαιπωρίες όπως η δική μου, ψηλαφίστε τον εαυτό σας και επισκεφθείτε έναν γιατρό, μην φοβάστε, η ζωή είναι πολύ ωραία !!!!

I Had Cancer Testicular Cancer Awareness Foundation

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ στο Pharmacy 295

Cansel the Cancer:

Ο Βαγγέλης είναι η καλύτερη απόδειξη πως
ο καρκίνος μπορεί να νικηθεί

Βαγγέλης Ασπρόμουγγος:

Ένας πραγματικός πρωταθλητής της ζωής

“ Σε μία εποχή που το μεγαλύτερο μέρος των ειδήσεων και των συζητήσεων στα social media, αφορούν την θλιβερή παγκόσμια οικονομικοκοινωνικοπολιτική κατάσταση, υπάρχουν εκείνες οι ιστορίες που τις διαβάξεις και γεμίζεις αισιοδοξία. Ιστορίες ανθρώπων που δίνουν αγώνα για την ζωή τους και καταφέρνουν να κερδίζουν.

Ιστορίες, όπως του Βαγγέλη Ασπρόμουγγου, ενός νικητή του καρκίνου, που αποτελούν τρανταχτό παράδειγμα πως η ζωή είναι το πιο σημαντικό δώρο που μας χαρίστηκε, ενώ η υγεία μας είναι τελικά, αν και κλισέ, αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία από όλα.

Ο Βαγγέλης το 2012, μετά από μία επιτυχή συμμετοχή σε κλασικό μαραθώνιο, αποφάσισε να ασχοληθεί με το τρίαθλο. Άρχισε να μαθαίνει κολύμπι και να προπονείται. Λίγο καιρό αργότερα, τον Μάιο του 2013, διεγνώσθη με καρκίνο του όρχεως και των λεμφαδένων. Όμως δεν το έβαλε κάτω και μετά από τις πρώτες χημειοθεραπείες συνέχισε να προπονείται κανονικά και προσπάθησε να ξαναπιάσει την ζωή του από την αρχή.

Δυστυχώς η περιπέτεια του Βαγγέλη δεν σταμάτησε εκεί. Το 2015 και το 2016, ο Βαγγέλης είχε δυο σοβαρές υποτροπές, που οδήγησαν σε σειρά εξουθενωτικών θεραπειών και χειρουργείων, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, με τον Βαγγέλη να φτάνει να ζυγίζει μόλις 66 κιλά και να είναι αρκετά ταλαιπωρημένος σωματικά.

Κάπως έτσι φτάνουμε στο 2017, χρονιά σταθμό για τον Βαγγέλη: «Τρία χρόνια προπονήσεις, τρία χρόνια νοσοκομεία, φουλ χημειοθεραπείες, αλλά πάντα αυτό σκεφτόμουν. Τον πρώτο μου αγώνα Τρίαθλο. Τίποτα άλλο. Θα γινόμεν καλά και θα έτρεχα. Σήμερα στην Λίμνη Δόξας τερμάτισα!!!».

Με την παραπάνω χαρακτηριστική ανάρτηση στο προσωπικό του λογαριασμό

στο Facebook ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος δείχνει πώς, αν πραγματικά έχεις αγάπη για τη ζωή και ψυχικό σθένος, μπορείς να τα καταφέρεις.

Ο Βαγγέλης δεν έκανε πίσω στιγμή, συνέχισε τον προσωπικό του αγώνα ενάντια στον καρκίνο και, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει χαριτολογώντας, κράτησε την υπόσχεση που είχε δώσει στη Δανάη Μωραϊτή, ψυχή της Transition Sports 3, πως ο πρώτος του αγώνας του, μόλις αναρρώσει, θα είναι με την συγκεκριμένη διοργάνωση.

Εμείς του ευχόμαστε η περιπέτεια με την υγεία του από εδώ και πέρα, να αποτελέσει μια μακρινή ανάμνηση και να συνεχίσει τη ζωή του γεμάτος αισιοδοξία και χαμόγελο. ”

Και η ζωή του Βαγγέλη συνεχίζεται. Ο χρόνος περνάει χωρίς κάτι απρόοπτο στην καθημερινότητά του.

Η επαγρύπνηση με συνεχείς ιατρικούς ελέγχους της υγείας του πάντα στο πρόγραμμα. Δεν αμελεί ούτε στιγμή. Τα αποτελέσματα είναι καθαυχαστικά, τον ανεβάζουν ψυχολογικά. Κι αυτό φαίνεται μέσα από τις αναρτήσεις του. Αλλά οι τρεις χρονιές αγώνα της ζωής, που αφήνει πίσω του και ιδιαίτερα η τελευταία, του έχουν χαράξει έντονα σημάδια αυτή τη φορά στην ψυχή, στην ψυχολογική του κατάσταση. Κατά διαστήματα οι γιατροί θα του συστήσουν, να δεχτεί ψυχολογική υποστήριξη. Το ίδιο και εμείς. Αυτός πεισματικά το αρνείται, δεν θέλει. Όμως τώρα αλλάζει γνώμη, το έχει ανάγκη. Αισθάνεται ότι ήρθε η ώρα. Είναι αρχές Σεπτεμβρίου και ο Βαγγέλης θα αναζητήσει ψυχολόγο. Θα πει σε μια συνέντευξη του:

«Παλιότερα είχα πάει σε ψυχολόγο που δεν είχε εξειδίκευση στον καρκίνο, του εξηγούσα πως αύριο έχω αξονική και από την αγωνία μου μπορεί να μην κοιμηθώ όλο το βράδυ και δεν καταλάβαινε».

Μου έλεγε «Έλα, εντάξει, θα πάνε καλά τα πράγματα».

«Όχι δεν θα πάνε καλά τα πράγματα. Οι καρκινοπαθείς φοβούνται πως αν εμφανίσουν υποτροπές, μπορεί να πεθάνουν».

Επικοινωνεί με το Κέντρο Ημέρας για την Ψυχολογική Υποστήριξη Ασθενών με Καρκίνο (ΚΗΨΥΑΚ). Θα αναλάβει τη φροντίδα του η ψυχολόγος που ακούει στο ωραίο όνομα Ευτυχία. Μέσα από αυτή την επικοινωνία θα τον βοηθήσει στη συνέχεια στην ευτυχία της ζωής του. Κάθε Τρίτη στις εννέα το πρωί ο Βαγγέλης θα βρίσκεται κοντά της. Συνεπής στις εβδομαδιαίες συνεδρίες, την επισκέπτεται ανελλιπώς. Μέχρι τέλους. Η υποστήριξη μεγάλη. Είναι καλός αποδέκτης και πολύ συνεργάσιμος. Θα τον φροντίζει κάθε φορά να ξεπερνάει το πρόβλημά του, με τη δημιουργικότητα και τη φαντασία του. Να ξεφύγει από τα τετριμμένα. Να ορίζει αυτό που θέλει, πατώντας το κουμπί του τηλε-

κοντρόλ της ζωής του. Να επιλέγει αυτός το κανάλι που θα του ταιριάζει και να αναζητά, για να βάζει προτεραιότητες.

Στις ατέλειωτες μέρες της νοσηλείας του, το σώμα ήταν εγκλωβισμένο μέσα, σαν σε κλουβί. Η σκέψη όμως πάντα έξω. Πάντα να κυκλοφορεί, να πεταρίζει και να τριγυρνάει ελεύθερη. Μετά από κάθε συνάντηση μαζί της, γυρίζει άλλος άνθρωπος, με τη διάθεση ανεβασμένη. Το έχει ανάγκη αυτό. Για να είναι καλύτερα υποψιασμένος και προετοιμασμένος για τη συνέχεια, για το αναπάντεχο. Όποιο και να είναι αυτό. Να δεχθεί το οτιδήποτε, το υπαρκτό, ή το ανύπαρκτο, να το προσπεράσει, ή να αντισταθεί και να πολεμήσει γενναία. Όπως έκανε πάντα... Προπονείται στο σώμα όσο αντέχει και στο μυαλό απεριόριστα. Και παίρνει μέρος σε ένα ακόμη αγώνα. Τρέχει να προλάβει όσο το δυνατόν περισσότερους...

Vagelis Aspromougos

βρίσκεται στην τοποθεσία Moraitis Beach

1 Οκτωβρίου 2017

Cancel the Cancer

2,5χλμ open water DONE!

Ο τερματισμός μου αφιερωμένος στην αγαπημένη μου Gianna Di που δεν μασάει και πέρασε ότι περνάνε πολλές γυναίκες, η πρόληψη σώζει ζωές !!!

Ευχαριστώ τον Stelios Andreadis για τις συμβουλές και το κολυμβητήριο BLUE swimming center για την υποστήριξη !!!

TheForcelsStrongWithThisOne

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

24 Νοεμβρίου 2017

Καρδούλα από ΑΙΜΑ, να γίνετε αιμοδότες, δίνετε ΖΩΗ όχι αίμα, πριν ένα χρόνο χρειάζομαι πάνω από μια μονάδα το χρόνο και αντίστοιχα αιμοπετάλια για να συνεχίσω τις θεραπείες μου, πολύς κόσμος ανταποκρίθηκε, φίλοι, γνωστοί ακόμη και άγνωστοι ΜΟΥ ΔΩΣΑΝΕ ΖΩΗ...

Yiannis Vlon

Και πως γίνεται αυτό;;; Χαχαχαχα..... Φτου φτου φτου!!!

Vagelis Aspromougos

Το σωληνάκι από μόνο του, στο ορκίζομαι, σημάδια από άνωθεν!

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

8 Δεκεμβρίου 2017

Γέα, Αξονική όλα καθαρά! ένας χρόνος γέααα !!!!

Cancelthecancer

#gonaggelisgo#ΔενΜασαμεΠροχωραμε#theforceisstrongwiththisone

#fightingcancer

Testicular Cancer Awareness Foundation

Φεύγει και το 2017. Ζει την κανονικότητά του με την εργασία του. Αθλείται και παίρνει μέρος σε διάφορους αγώνες. Περνάει καλά με τις κοινωνικές του επαφές, τις φίλες, τους φίλους, τα κολλητάρια και τον έρωτά του.

Νέα χρονιά, το 2018. Πάντα κάθε νέα χρονιά εύχεσαι να είναι καλή, ίσως και καλύτερη από την προηγούμενη. Είτε γιατί το καλεί το έθιμο, είτε γιατί το πιστεύεις, ο καθένας για τους δικούς του προσωπικούς λόγους. Και ο Βαγγέλης για τους δικούς του. Με σημαία την ελπίδα, συνεχίζει την καθημερινότητά του. Ανεβάζει διάθεση, ηθικό, θέληση, πιστεύω, προγραμματίζει, κάνει σχέδια... για το σήμερα, για το αύριο, για το πάντα. Στην ημέρα κατά του καρκίνου γράφει και αναρτά στη σελίδα του:

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

4 Φεβρουαρίου 2018

**Παγκόσμια ημέρα κατά του καρκίνου σήμερα,
Η αλήθεια είναι ότι κάθε ημέρα για όλους εμάς που έχουμε νοσήσει, επιζήσει και φύγει είναι ημέρα κατά του καρκίνου, όχι μόνο σήμερα. Οι ογκολόγοι μας πολεμάνε κάθε ημέρα, οι αιματολόγοι μας το ίδιο, οι διατροφολόγοι, οι νοσηλευτές φροντίζουν αυτή την στιγμή ασθενείς, 365 ημέρες το χρόνο είναι πάντα εκεί! Οι οικογένειες μας, οι φίλοι μας, ακόμη και οι γνωστοί μας κάθε ημέρα ανησυχούν για όλους εμάς... με τη βοήθεια όλων, ο καρκίνος νικιέται!!!
#cancelthecancer I had cancer.com
#staystrong #govagelisgo #fightingcancer #maytheforcebewithyou
#δενμασαμε**

«Όταν κάποιος έχει καρκίνο, όλη η οικογένεια και όλοι όσοι τον αγαπάνε έχουν επίσης»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ στην τηλεόραση του ALPHA

Θα μου πει κάποια στιγμή, «Ξέρεις, μου στέλνουν μηνύματα από διάφορες εκπομπές ...πρωϊνάδικα, μεσημεράδικα, κουτσομπολίστικες και δεν θέλω να πάω, εσύ τι λες;»

«Και καλά κάνεις», του λέω.

Μια μέρα χτυπάει το κινητό μου. Είναι η δημοσιογράφος Βίκη Χαντζή από την τηλεόραση του Alpha. Τη γνωρίζω από παλιότερα όταν είχα συνεργασία μαζί της σε μία εκπομπή του Alpha γύρω από το κάμπινγκ στη χώρα μας. Πρόκειται για δημοσιογράφο, που σέβεται τον συνεντευξιζόμενο και το επάγγελμά της. Μου ζητά να πάρει συνέντευξη από τον Βαγγέλη. Θα παίξει στο Κυριακάτικο βραδινό δελτίο ειδήσεων. Στην παγκόσμια ημέρα κατά του καρκίνου. Της δίνω τον αριθμό του κινητού του Βαγγέλη, αλλά πρώτα ζητώ τη γνώμη του. Δέχεται και γίνεται η συνέντευξη. Πολύ καλή, πλάνα από τις αθλητικές δραστηριότητες, από τη ζωή του, εξαιρετικό μοντάζ, όμορφη η συζήτηση και το μήνυμα ζωής και ελπίδας...

«Θα ορίσω εγώ τι θα γίνει στη ζωή μου και όχι ο καρκίνος...»

Το 2λεπτο βίντεο μπορείτε να το βρείτε στα βίντεο της σελίδας Cancelthecancer στο φ/β. [cancelthecancer @alphatv](#)

Η συνέντευξη μου στην πανέμορφη Viki Chantzi και την τηλεόραση του AlphaTV για την παγκόσμια ημέρα κατά του καρκίνου !!! [cancelthecancer](#)

**Μετά και από το 4ο pet scan (με ραδιενεργό ισότοπο) αν δεν αποκτήσω δυνάμεις super ήρωα, θα τσαντιστώ παρά πολύ! ΑΚΟΥΣ Marvel ;;;
CancelTheCancer theforceisstrongwiththidone**

ΥΠΟΤΡΟΠΗ, ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΣΤΟΝ ΠΝΕΥΜΟΝΑ

Δεν θα περάσει πολύς καιρός και θα του χαλάσουν τα σχέδια. Ο καρκίνος ξαναχτυπά. Αυτή τη φορά κάνει μετάσταση σε όργανο ζωτικής σημασίας. Στον δεξιό πνεύμονα. Μέχρι τώρα περιοριζόταν στους λεμφαδένες. Δυσκολεύει η κατάσταση. Ένα οζίδιο από τα κακοήθη το εύρημα, που θα πρέπει να χειρουργηθεί και να αφαιρεθεί. Γιατί υπάρχουν και τα καλοήθη. Στην περίπτωση του κληρώνονται τα κακοήθη. Άλλος είπαμε αποφασίζει και δεν το ρωτά. Προγραμματίζεται χειρουργείο στις 13 Μαρτίου, 2018, ημέρα Τρίτη επτά το πρωί. Τρίτη και 13 για τους προληπτικούς. Την επέμβαση θα αναλάβει ο θωρακοχειρουργός κος Κοσμάς Ηλιάδης στο ΥΓΕΙΑ με τους συνεργάτες του.

Την προηγούμενη το απόγευμα ο Βαγγέλης κάνει εισαγωγή για την προεγχειρητική προετοιμασία. Έχει καλή ψυχολογία, ας είναι καλά και η Ευτυχία. **«Τώρα μετράει η εμπειρία κοντά πέντε χρόνων, πόσο ειρωνικό, έ;»** θα πει. Μάιο του 2013 άρχισε τον αγώνα της επιβίωσης και ...συνεχίζει. Θα του κάνει τη χάρη με μικρά διαλείμματα, θα τον αφήνει για λίγο να χαρεί. Για να του επιτεθεί ξανά μπαμπέσικα και λυσοσαλέα. Χαμόγελο, σφιχτή αγκαλιά, φιλιά με τη μανούλα και... **«Όλα θα πάνε καλά αγόρι μου, αύριο πρωί θα είμαστε κοντά σου»**. Πως περνάει τώρα κι' αυτή η νύχτα;

«Δεν μασάμε, προχωράμε», θα πει και πάλι. Το ίδιο και εμείς, μαζί σου Βαγγέλη. Τρίτη πρωί στο ΥΓΕΙΑ. Ετοιμοπόλεμος και αυτή τη φορά, με μεγάλη υπομονή και με αγωνία, αλλά με αισιοδοξία και πίστη για την έκβαση του αποτελέσματος. Γίνεται η επέμβαση, θα πάρει δυο-τρεις ώρες. **«Όλα πήγαν καλά»** θα μας πει ο κος Ηλιάδης. Αγαπημένος του όροφος του νοσοκομείου ο ένατος. Εκεί ζητά κάθε φορά να νοσηλευτεί ο Βαγγέλης. Έχει τις ιδιαίτερες αδυναμίες και συμπάθειες στο νοσηλευτικό προσωπικό. Και του έχουν, είναι η αλήθεια. Μονόκλινο δεν υπάρχει, είναι όλα κατειλημμένα και τον πάνε στη σουίτα. **«Δεν θα σας χρεώσουμε τη διαφορά, γιατί είσαστε καλοί πελάτες»** θα μας πουν χαμογελώντας, από το γραφείο κίνησης.

Έρχεται στη σουίτα από την ανάνηψη. Παραδόξως δεν έχουν εμφανιστεί φίλοι, ακόμα. Είμαι μόνος μου. **«Πως είσαι;»** τον ρωτάω. **«Όλα καλά»**, μου απαντά. **«Η μαμά που είναι;»**

...τώρα τι απαντάς. **«Είναι σπίτι θα έρθει αργότερα»**. Τι να του πω. Ότι η μαμά νοσηλεύεται δυο ορόφους πιο πάνω, στη σουίτα του εντέκατου ορόφου;

Πάμε πίσω την προηγούμενη μέρα. Ο Βαγγέλης κάνει εισαγωγή στο ΥΓΕΙΑ για να χειρουργηθεί την επομένη. Στο σπίτι η Καίτη και εγώ. Πως περνάει αυτή η νύχτα... Πεσμένο ηθικό, στεναχώρια μεγάλη, σκέψεις διάφορες. Σφιγμένο στομάχι, καμία διάθεση για φαγητό και δεν κολλάει ο ύπνος. **«Αύριο πρωί πρέπει να είμαστε πριν τις επτά η ώρα εκεί. Να δούμε το παιδί πριν μπει στο χειρουργείο»** λέει η Καίτη αγχωμένη.

Την άλλη μέρα το πρωί η Καίτη ξυπνάει και πηγαίνοντας στο σαλόνι λιποθυμεί. Από την αϋπνία, από εξάντληση από... πολλά. Στην πτώση της χτυπάει το πίσω μέρος του κεφαλιού της στο καλοριφέρ και δημιουργεί ένα τραύμα αρκετά μεγάλο. Χάνει πολύ αίμα, παραμένει για λίγο διάστημα κάτω αναίσθητη και συνέρχεται μόνη της. Έρχεται στην κρεβατοκάμαρα, με ξυπνάει, αλλά έχει πάθει και μερική αμνησία. Περνάμε έξω από το δωμάτιο του Βαγγέλη με ανοιχτή την πόρτα και μου λέει, **«Αυτό το παλιόπαιδο που ξενοκοιμήθηκε πάλι απόψε;»**. Δεν θυμάται τι συνέβη, που είναι ο Βαγγέλης, εμένα όμως με γνωρίζει.

Την πάω όσο πιο γρήγορα γίνεται με το αυτοκίνητό μου στα εξωτερικά του ΥΓΕΙΑ. Στη διαδρομή συνέρχεται πλήρως, αλλά δεν θυμάται το συμβάν. Γίνεται εισαγωγή στα επείγοντα, της ράβουν το τραύμα. Κάνει μαγνητική εγκεφάλου, όλα καλά, αλλά για προληπτικούς λόγους θα μείνει μέσα μια-δυο μέρες, θα μου πει ο νευροχειρουργός κος Παναγιώτης Νομικός. Η νοσηλεία της, όπως είπα και παραπάνω, στη σουίτα του 11ου ορόφου. Γιατί είμαστε καλοί πελάτες... μην το ξεχνάμε. Πάμε τώρα στον Βαγγέλη στον 9ο. **«Δώσε μου το κινητό μου, να πάρω τηλέφωνο τη μαμά»**. Καλεί και ακολουθεί ο εξής διάλογος:

- Έλα μανούλα, όλα καλά πήγαν... Της λέει πως αισθάνεται κλπ.
- Πότε θα έρθεις; τη ρωτάει.
- Να συνέλθω λίγο και θα κατέβω να σε δω. Παύση.
- Τι είπες τώρα, από πού θα κατέβεις;
- Από τον 11ο όροφο
- Τον ποιον, δεν μου λες, το 'χασες, τώρα πλάκα μου κάνεις;
- Όχι σου μιλάω σοβαρά
- Τι δουλειά έχεις στον 11ο όροφο;
- Δεν σου είπε ο μπαμπάς;

Σε τέτοιες περιπτώσεις δεν μπορείς να συγκρατήσεις τα γέλια, παρόλη τη δυσκολία των καταστάσεων. Η μανούλα μετά από κάποια ώρα θα τον επισκεφθεί και θα γίνουν μια μεγάλη σφιχτή αγκαλιά. Θα της πει, **«Έλα να κοιμηθείς στο σαλόνι της σουίτας να είμαστε μαζί, παρέα»**. Θα το πει στις νοσηλεύτριες, στην προϊσταμένη, στους γιατρούς, στο γραφείο κίνησης, θα τους αναστατώσει

όλους, τους κάνει άνω-κάτω, τους πουλάει τρέλα. Γελάει... τους γλεντάει με πολύ γέλιο και το αίτημά του εννοείται δεν γίνεται δεκτό.

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

17 Μαρτίου 2018

Μια προγραμματισμένη επέμβαση με επιτυχία στον πνεύμονα για την αφαίρεση ενός Οζιδίου από την ομάδα του κυρίου Ηλιάδη στο Υγεία μας πήγε λίγο πίσω στις προπονήσεις αλλά όλα καλά, πολλές επισκέψεις από αγαπημένους και ένα υπέροχο κλίμα για μια ακόμη φορά!

Για τις επόμενες δυο μέρες είμαι μεταξύ 9ου και 11ου ορόφου. Μετράω τα σκαλοπάτια. Ασανσέρ για δυο ορόφους τώρα δεν πάει. Ακούω και τις συμβουλές του Βαγγέλη. **«Από τις σκάλες να κάνεις και γυμναστική, χοντρές»**. Χοντρός εγώ; Περνούν οι ώρες... και οι φίλες και οι φίλοι του Βαγγέλη δεν αργούν να κάνουν την εμφάνισή τους. Άλλοι έρχονται, άλλοι φεύγουν και η παρέλαση συνεχίζεται. Κάποια στιγμή μπαίνω στη σουίτα του (για να μην ξεχνάμε) και μένω έκθαμβος. Τρεις φίλες του τον έχουν επισκεφθεί. Τρεις γοητευτικές υπάρξεις. Με το καλόγουστο και μοντέρνο ντύσιμό τους, το διακριτικό μακιγιάζ, τα καλοχτενισμένα μαλλιά και με χαμόγελο στα χρωματιστά τους χείλη. Αεράτες, μυρωδάτες, κούκλες σωστές, **«Μανεκένε»** που έλεγε και ο υιός. **«Να σας συστήσω τον πατέρα μου»** θα τους πει. **«...Αααα!!! Και πόσο μοιάζετεεε»** λένε τα κορίτσια. Αγκαλιές και ευχές με λέξεις που συγκινούν, αλλά και σε ανεβάζουν.

Η νοσηλεία του Βαγγέλη θα πάρει κάποιες μέρες. Η Καίτη μετά δυο μέρες εκτός ΥΓΕΙΑ. Οι φίλοι με τις επισκέψεις τους κάθε μέρα, κάθε ώρα, πάντα κοντά του. Και θα επαναλάβω αυτό που έγραψε στην προηγούμενη ανάρτησή του στο facebook, **«Όλα καλά, πολλές επισκέψεις από αγαπημένους και ένα υπέροχο κλίμα για μια ακόμη φορά»**. Να νοσηλεύεσαι με όλα τα επακόλουθα από τις παρενέργειες, από ένα ακόμη χειρουργείο και να λες και κυρίως να το πιστεύεις, **«Ένα υπέροχο κλίμα για μια ακόμη φορά»**.

Αυτός είναι αγαπητοί μου ο Βαγγέλης. Δεν χάνει ποτέ την αισιοδοξία του, δεν παύει να ελπίζει, δεν σταματά να χαμογελά. Ξοδεύει ώρες αστείρευτου χιούμορ, να το ισορροπεί με τα προβλεπόμενα και τα απρόβλεπτα και συνεχίζει τη ζωή του, απτόητος ο ήρωας μας... Το χιούμορ, τα αστεία, η πλάκα, τα πειράγματα, αυτή είναι η ζωή του. Με αυτά τρέφεται στη σκέψη, στην ψυχή, στην καθημερινότητά του.

«Η ευφυΐα ενός ανθρώπου μετριέται με τη δόση του χιούμορ που είναι ικανός να χρησιμοποιήσει» λέει ο Φρίντριχ Νίτσε... και συνεχίζει, **«Το χιούμορ είναι σαν σανίδα σωτηρίας από τις πίκρες που μας φέρνει η ζωή»**. Κάτι ξέρει ο Βαγγέλης...

Περνάνε οι μέρες και παίρνει εξιτήριο. Η αποθεραπεία συνεχίζεται στο σπίτι. Με μια συσκευή κάνει ασκήσεις αναπνοών, γυμνάζοντας και μετρώντας τη δύναμη των πνευμόνων. Σηκώνει και πάλι το ρολό της ζωής του. Ανοίγει τις τζαμόπορτες του δωματίου του, να ανατείλει η ελπίδα και να γεμίσει ο χώρος με φως. Να το ρουφήξει αχόρταγα μαζί με τον φρέσκο αέρα. **«Μου κάνει καλό»**, θα μου πει. Το μεγαλείο της αναπνοής που δίνει ζωή. Αυτή τη φορά όμως ο αέρας σκορπάει παντού ευωδιές. Με τα αρώματά της ήρθε η Άνοιξη. Οι πορτοκαλιές και η λεμονιά έχουν ανθίσει. Κατάφορτες από τα άνθη τους σκορπούν αφειδώλευτα το υπέροχο άρωμά τους. Βαθιές οι εισπνοές του Βαγγέλη. Να καθαρίσει πάλι το κακό και να το αποβάλλει. Να βοηθήσει για να επουλωθεί το τραύμα στον δεξιό πνεύμονα. Για να επανέλθει, όσο πιο γρήγορα γίνεται, στους αγαπημένους του αγώνες.

Πάνω στα λευκά βελούδινα άνθη χιλιάδες μελισσούλες έχουν στήσει τρελό χορό μαζεύοντας τη γύρη και γονιμοποιώντας τα. **«Σσς, άκου, άκου»** μου λέει. Το πρωινά, εκεί κοντά στο χάραμα και πριν η πόλη ξυπνήσει με τους ενοχλητικούς θορύβους της, μπορείς να ακούσεις καθαρά αυτό το χαρακτηριστικό βουητό, που κάνουν με τα φτερά τους, πετώντας από λουλούδι σε λουλούδι. Λες και ακούς έναν ύμνο από μια ουράνια χορωδία, που σιγοτραγουδά *bouche fermee*. Δείχνει, να το απολαμβάνει παρατηρώντας τις. Όπως και το ζευγάρι των κοτσουφιών που ερωτοτροπεί πάνω στα κλαδιά με τον αρσενικό να την ταιΐζει στο στόμα. Μόνιμοι κάτοικοι του κήπου. Χειμώνα, καλοκαίρι. Θα μου πει: **«Κοίτα τον μπαγάσα τον κότσουφα πως τη γυροφέρνει για να, χαχαχα...»** Όχι δεν το λέει, μου το δείχνει με το δάχτυλο χειρονομώντας.

Βιάζεται, πάντα βιάζεται αυτό το παιδί. Να γίνει γρήγορα καλά, να βγει από το σπίτι. Να επανέλθει σε αυτά που τον ευχαριστούν, που του δίνουν χαρά και του γεμίζουν με ελπίδα τη ζωή. Πέρα από την εργασία του, ο αθλητισμός και κυρίαρχο στοιχείο το τρίαθλο.

Σε ένα αγώνα γνωρίζεται με τον Νίκο Παπαγγελή, τον άλλο ήρωα. Μικρό στα χρόνια, αλλά πολύ μεγάλο στην ψυχή. Σε μικρή τρυφερή ηλικία δοκιμάστηκε και αυτός. Του αφαίρεσαν οι γιατροί το αριστερό του πόδι για να του σώσουν τη ζωή. Στις 22 Απριλίου κάνουν με τον Βαγγέλη σκυτάλη τρίαθλου και τερματίζουν. Και ο Βαγγέλης κάνει την παρακάτω ανάρτηση.

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

22 Απριλίου 2018

Με περηφάνια και απίστευτο δέος καλωσορίζω τον Νίκος Παπαγγελής Νίκος Papangelis στην ομάδα του CancelTheCancer, ένας ΑΘΛΗΤΗΣ με όλα τα γράμματα κεφαλαία, ένας άνθρωπος που παραδίδει μαθήματα ζωής!!! Σήμερα στον Σχινιά περάσαμε σούπερ συμμετέχοντας στον αγώνα τρίαθλου της Transition Sports Charity4U Kassimatis Cycling.

Και όπως είπαμε και προηγούμενα, δεν ξεχνάει να κάνει τους προγραμματισμένους ελέγχους για την υγεία του.

Στις 30 Μαΐου κάνει αξονική που δείχνει ότι όλα πάνε καλά.

«**Αξονική ΚΑΘΑΡΗ**» θα γράψει σε μια ανάρτησή του και ανεβάζει την ψυχολογία του, με μια φωτογραφία και τον αγαπημένο του φίλο, παθολόγο-ογκολόγο Γιώργο Ρηγάκο.

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

30 Μαΐου 2018

Αξονική ΚΑΘΑΡΗ.

Κάθε φορά, που περιμένω με αγωνία το τηλέφωνο του Γιώργου, είναι μια δοκιμασία. Γνωριζόμασταν από πριν πάρει την ειδικότητα του ογκολόγου οπότε η Φιλία προϋπήρχε. Θέλω να του πω ένα τεράστιο ευχαριστώ, τον αγαπώ πολύ γιατί μου έχει σώσει την ζωή, αυτός και η ομάδα της κυρίας Ραζή!

Vagelis Aspromougos

2 Ιουνίου 2018, Μαρούσι

«3οι Έλληνες στο Ράλλυ Ακρόπολις 2018, με συγκομιδή πολύτιμων βαθμών για το πανελλήνιο πρωτάθλημα ράλλυ, ευχαριστούμε τον κόσμο και τους φίλους για την υποστήριξη, λοιπόν όπως βλέπετε αυτοί μου είπαν πήδα πάνω στο καπό!!!!»

φωτογραφία: Apostolis Ap EKO Acropolis Rally

Εδώ, εδώ, ανέβα στο καπό!!!

...και ανέβηκε, να πανηγυρίσει με τα αγαπημένα του φιλαράκια!!!

Γιάννης Μπαντούνας οδηγός, Κώστας Σούκουλης, συνοδηγός έχουν πάνω στο αγωνιστικό τους στα πλάγια και μπροστά στο παρμπρίζ τα χρώματα και το λογότυπο CancelTheCancer!!! Το CancelTheCancer σε κάθε αγώνα τους παίρνει μέρος και τρέχει μαζί τους... είναι ο επουράνιος χορηγός τους!!!

ΣΤΗ ΣΥΡΟ ΓΙΑ ΤΡΙΑΘΛΟ

- Φεύγω, θα πει ακόμη για μια φορά.
- Που πας πάλι, ρωτάμε.
- Πάω στη Σύρο να κάνω τρίαθλο, απαντά.

Το σακίδιο στην πλάτη με όλα τα απαραίτητα, με το ποδήλατο στον Πειραιά κι από κει καράβι για τη Σύρο. Τη λέξη «φεύγω» την έχει στο καθημερινό του λεξιλόγιο. Όλα αυτά τα χρόνια. Είτε φεύγει για ταξίδι με δημοσιογραφική αποστολή μικρής, ή μεγάλης διάρκειας, εντός, ή εκτός συνόρων για επαγγελματικούς λόγους, για να πάρει μέρος σε αγώνα, είτε βγαίνει να πάει για δουλειά, ή να συναντήσει φίλους...πάντα με τη λέξη «φεύγω» δηλώνει την απουσία του. «Και μην πειράξετε τίποτα στο δωμάτιό μου, αφήστε τα όπως είναι». Κοινώς άνω-κάτω.

Το δωμάτιό του όμως πάντα να τον περιμένει. Συζούσε με κάποια κοπέλα για κάποιο χρονικό διάστημα, χώριζε, κοιμόταν για μερικές μέρες στο δωμάτιό του, μέχρι που έκανε νέο δεσμό και εξαφανιζόταν, για να συνεχίσει το ίδιο βιολί με την επόμενη. Και ήταν πολλές... και επέλεγε να έχουν κατάλυμα.

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

23 Ιουνίου 2018

«Τερματισμός!!!!

Ο δεύτερος τριαθλητικός μου αγώνας στην όμορφη Σύρο είναι γεγονός, ένα πολύ καλό κολύμπι και ένα δύσκολο ποδήλατο σε μια μαγευτική διαδρομή και ένα τρέξιμο που με ζόρισε πάρα πολύ λόγω υψομετρικής διαφοράς! Εννοείτε θα τερμάτιζα ακόμη και με τους αγκώνες !!!

Συγχαρητήρια σε όλους, μα πάνω από όλα στην διοργάνωση για έναν αγώνα πρότυπο Syros Triathlon !!!! Υγεία σε όλους και πάμε μπροστά, δεν μασάμε!!!!»

Δεν έχω ΕΓΩ δυο μέτρα πόδι μοντέλου ????? τι εννοείς????Cancelthecancer
ΔενΜασαμεΠροχωραμε #theforceisstrongwiththisone 641 six.for.one top
photo

Finisher
So happy
#cancelthecancer

Μετά από το τρίαθλο της Σύρου, σειρά έχει η λίμνη Δόξα. Εκεί πάει όχι μόνο για τη συμμετοχή, αλλά και να φέρει καλύτερο χρόνο από πέρσι. Έχει πλέον και την εμπειρία της προηγούμενης συμμετοχής. Το τρέξιμο θα το κάνει με ένα φίλο του τον Στάθη Παντελή. Ένας φίλος, που όταν χρειάστηκε στις θεραπίες του αίμα και αιμοπετάλια έτρεξε να του προσφέρει από την πρώτη στιγμή, να του δώσει ζωή. Κάνει την παρακάτω ανάρτηση.

Vagelis Aspromougos

18 Ιουλίου 2018

« Θα έρθω Δόξα να σε δω στον αγώνα, θες να κάνουμε το τρέξιμο μαζί, για παρέα?...» Ο Στάθης, μια αστείρευτη πηγή γέλιου, μια πηγή που έδωσε αίμα και αιμοπετάλια, μα πάνω από όλα ένας ΦΙΛΟΣ που ΣΤΗΡΙΖΕΙ... , σε ευχαριστώ ρε, και ας έτρεξες σαν «ξέκωλο» δίπλα μου γυμνόςΥ.Γ. ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΝΑΙΙΙΙ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΤΟ ΜΑΝΑΡΙ ΚΑΝΤΕ ΤΟΝ ΑΔΔΔΔΔΔΔΔ WinCancer Cancelthecancer TRILIFE TRIATHLON Transition Sports Kassimatis Cycling μαζί με Stathis Pantelis

Στη λίμνη Δόξα μετά από ένα χρόνο για επανάληψη του πρώτου μου αγώνα κατέβασα 20 λεπτά, η υπομονή και η προπόνηση απέδωσαν. @steliosandreadis @blue_swimmingcenter@kassimatiscycling@stathisntelis #cancelthecancer

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ RUN 'N FUN TEAM

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΑΣΠΡΟΜΟΥΓΓΟΣ:

«ΘΑ ΚΑΝΩ ΟΤΙ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΕΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΤΙ ΑΡΕΣΕΙ ΣΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ»

Αντώνης Κυρίκος 27 Ιουλίου 2018 15:41

(Run 'n Fun Team)

“ Υπάρχουν πολλές φράσεις κλισέ με τις οποίες μπορείς να ξεκινήσεις ένα θέμα που αφορά τον Βαγγέλη Ασπρόμουγγο. «Νίκησε το καρκίνο», «μαχητής της ζωής», «η συγκινητική ιστορία ενός καρκινοπαθή, που δίνει μαθήματα δύναμης και αντοχής»... και ο κατάλογος ατελείωτος.

Εγώ τον γνώρισα στο πιο χαρούμενο περιβάλλον που γίνεται να ανταμώσεις με κάποιον, στις αθλητικές διαδρομές. Τρέξαμε, κολυμπήσαμε, ήπιαμε και τρεις μπίρες και μπορώ να γράψω ένα πράγμα... Ο τύπος γουστάρει να ΖΕΙ!!!! Αφού ολοκλήρωσε το τρίτο του τρίαθλο, αράξαμε στις όχθες της λίμνης Δόξας και ξετυλίξαμε ένα κουβάρι, που έχει πολλές αναποδιές, αλλά και μεγάλο τσαμπουκά. Ποιος κερδίζει, θα μάθετε στο τέλος του κειμένου...

Γεμάτα 40άρης και Ταύρος στο ζώδιο, ο Βαγγέλης σπούδασε φωτογραφία με ειδικευση στο φωτορεπορτάζ, ενώ τώρα έχει με το δίδυμο αδερφό του μια εταιρεία με barcodes και ετικέτες. Ο αθλητισμός ήταν πάντα μέσα στην καθημερινότητα του.

«Με θυμάμαι πάντα να ασχολούμαι με κάτι. Στο ποδόσφαιρο και στο μπάσκετ ήμουν αρκετά κακός και στράφηκα στο χάντμπολ. Επίσης έκανα σκι στο βουνό ενώ από μικρός είχα και ένα mountain bike. Το 2012 ήρθε μια στιγμή που αποδείχθηκε καταλυτική. Έπεσα με το mountain και έβγαλα το δεξί μου ώμο. Οι γιατροί μου είπαν, πως για ένα χρόνο δεν έπρεπε να ξαναπέσω και τότε άρχισα να τρέχω. Ακολουθώντας τη συμβουλή ενός φίλου έβαλα στόχο τον κλασικό μαραθώνιο. Με μεγαλύτερο log run 9χλμ. Έτρεξα το Νοέμβριο του 2012. Εννοείται πως ήταν λάθος που πήγα απροετοίμαστος. Τον τερμάτισα καθαρά λόγω μυαλού και όχι σώματος. Έκανα να περπατήσω δύο εβδομάδες. Θεωρώ πως το μυαλό και το πνεύμα υπερνικάει το σώμα,

όταν χρειάζεται. Το έχουν πει σπουδαίοι αθλητές, όπως ο Κούρος, και το πιστεύω απόλυτα. Επίσης έτρεχα και σαν συνοδηγός σε ράλλυ, σε ασφαλτο πιο πολύ. Ήμουν με έναν πολύ ταλαντούχο οδηγό το Βασίλη Ζάχο και είχαμε διακρίσεις.»

Ποιος είναι ο κοινός παρανομαστής τόσο διαφορετικών επιλογών; Από το χάντμπολ στο mountain και από το Μαραθώνιο στο ράλλυ;

«Το κοινό τους σημείο είναι, πως δε μου αρέσει να κάθομαι σε μια καρέκλα. Σκέψου πως, όταν διαγνώστηκα το 2013 μετά το Μαραθώνιο της Αθήνας, το να ήμουν μέσα σε ένα νοσοκομείο με τρέλαινε. Δεν μπορούσα να διανοηθώ πως θα μου απαγορεύσουν οι γιατροί να κάνω ότι θέλω...».

Ένας πόνος, ένα πρήξιμο, μια διάγνωση και ο Βαγγέλης βρέθηκε από το να κυνηγάει το χρόνο στους αγώνες να κυνηγάει τη ζωή!!!

«Είδα στο σώμα μου μια συγκεκριμένη αλλαγή στους όρχεις. Λόγω ελλιπούς ενημέρωσης, δεν το έψαξα σωστά. Περίμενα να φύγει το πρήξιμο, αλλά όταν άρχισε να με ενοχλεί στην καθημερινότητα μου, ακολούθησα τη συμβουλή γιατρού. Είχα μια κακοήθεια στον αριστερό όρχη, και έπρεπε να κάνω αφαίρεση. Την έκανα το Μάιο του 2013, δύο μέρες πριν τα γενέθλιά μου, τη στιγμή που είχα ανακοινώσει στους φίλους, πως θα ξεκινήσω προετοιμασία για να κάνω τρίαθλο. Φυσικά όλα ήρθαν πίσω. Έκανα χημειοθεραπείες και σιγά-σιγά άρχισα να προπονούμαι για τρίαθλο».

Όταν έρχεσαι αντιμέτωπος με ένα τέτοιο σοκ, πρέπει να ψάξεις από που θα πιαστείς. Ποια ήταν η πηγή της δύναμης;

«Όταν έμαθα πως έχω καρκίνο και είναι και επιθετικός, αισθάνθηκα μεγάλο φόβο και στεναχώρια. Τσαντίστηκα που πλησίαζαν τα γενέθλια μου. Όλο αυτό κράτησε μισή ώρα. Μετά σκέφτηκα πως δεν θα του περάσει του καρκίνου. Έχω πολλά πράγματα για τα οποία πρέπει να ζω, όπως η οικογένεια μου, οι φίλοι μου, τα πράγματα που κάνω στην καθημερινότητα μου. Μου αρέσει η ζωή και έβαλα προτεραιότητα να νικήσω τον καρκίνο. Έκανα τις χημειοθεραπείες, έκατσα 20 μήνες καθαρός και μετά σε έναν επανέλεγχο, με διαγνώσανε με καρκίνο στους κοιλιακούς λεμφαδένες. Και έκανα δεύτερη πιο δυνατή χημειοθεραπεία. Μετά από δέκα μήνες είχα μια δεύτερη υποτροπή και έφυγα στην Κολωνία για λεμφαδενικό καθαρισμό. Σε μια πολύ δύσκολη και επικίνδυνη επέμβαση που κράτησε δέκα ώρες, μου αντικατέστησαν ένα τμήμα της κεντρικής αορτής. Μετά από 24 ώρες κατάφερα και σηκώθηκα να περπατήσω. Αυτά ήταν και τα πρώτα βήματα για να ξεκινήσω τρίαθλο.

Από τα πρώτα πράγματα που ρώτησα τον γιατρό ήταν αν θα μπορούσα να κάνω προπόνηση υψηλής έντασης»

Μετά από τέτοια περιπέτεια δεν θα ήταν λογικό να επανέλθεις με τρέξιμο ή ποδήλατο; Αργά και σταθερά;

«Θα κάνω ότι μου αρέσει εμένα και όχι ότι αρέσει στον καρκίνο. Θα βαριόμουν να έκανα μόνο τρέξιμο ή μόνο ποδήλατο. Το κολύμπι δεν το είχα δοκιμάσει και ξεκίνησα προπονήσεις με την ομάδα του Γιάννη Φαρέλη. Τώρα είναι το αγαπημένο μου. Αν έπρεπε να κρατήσω κάτι, αυτό θα ήταν η κολύμβηση. Στους αγώνες τρίαθλου συμμετέχω, όχι για το χρόνο, αλλά για τη μαγεία του τερματισμού. Όταν έχει προηγηθεί μια τέτοια περιπέτεια υγείας, μπορείς να φανταστείς τι σημαίνει να τερματίζω. Επιπλέον οι διοργανώσεις τρίαθλου είναι γεμάτες χαρά και θετική ενέργεια. Είμαστε μια οικογένεια όσοι συμμετέχουμε...».

Η επιθυμία υπήρχε, προετοιμασία έκανες, γιατί άργησε η στιγμή της πρώτης εκκίνησης;

«Τέσσερις φορές ήμουν φουλ φορμαρισμένος. Τη στιγμή που ήμουν έτοιμος να επιλέξω έναν αγώνα, έκανα επανέλεγχο και είχα αρνητική διάγνωση. Αυτό με πείσμωνε ακόμα περισσότερο. Το 2016 από τον Αύγουστο μέχρι το Δεκέμβριο τελείωσα μια μεγάλη θεραπεία με αυτόλογη μεταμόσχευση μυελού των οστών. Τρεις συνεχόμενες θεραπείες ανά δεκαπέντε μέρες. Είχα πει στον εαυτό μου, αν καταφέρω και βγω ζωντανός, θα κάνω το πρώτο μου τρίαθλο ότι και αν γίνει. Είχα βάλει στόχο τη Λίμνη Δόξα γιατί είναι μια ήρεμη διαδρομή, το είχα συζητήσει και με τη Δανάη Μωραϊτή. Το έκανα σε δυο ώρες, ενώ φέτος το έκανα σε μιάμιση. Βγήκε από μέσα μου ένα ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! Όλοι μπορούμε, το ανθρώπινο μυαλό και η ανθρώπινη θέληση δεν τιθασεύονται. Θα τερμάτιζα, ακόμα και αν έπρεπε να συρθώ μέχρι τη γραμμή του τερματισμού. Είναι η προσωπική νίκη, που με βοήθησε να γυρίσω σελίδα και να συνεχίσω τη ζωή μου. Από τότε έχω συμμετάσχει σε τρεις αγώνες τρίαθλου. Το ένα ήταν σκυτάλη με τον Νίκο Παπαγγελή στον Σχινιά, η φετινή Λίμνη Δόξα και το Syros Triathlon που ήταν το αποκορύφωμα, γιατί συμμετείχα στο Brave Light και έζησα όλες τις μέρες τις διοργάνωσης.

Προέκυψε όταν ήμουν μέσα στο νοσοκομείο. Έψαχνα μέσα στα social media να βρω κάτι σχετικά με το τρίαθλο. Να βρω αν υπάρχουν άνθρωποι που έχουν διαγνωστεί με καρκίνο και ασχολούνται με τον αθλητισμό και μοιράζονται την προσπάθειά τους. Αποφάσισα να κάνω μια σελίδα γύρω από τον εαυτό μου ώστε να παίρνουν κουράγιο όσοι ζουν ότι και εγώ. Να βλέπουν

πως μπορεί να υπάρξει η επόμενη μέρα. Η σχέση είναι αμφίδρομη γιατί και εγώ παίρνω δύναμη από τα μηνύματα που μου στέλνουν.»

Ποια σκέψη σε κρατάει δυνατό στον αγώνα;

«Το γούρι μου είναι οι κοντινοί μου άνθρωποι. Η οικογένεια και οι φίλοι μου. Σε κάθε αγώνα τρέχω για φίλους μου που έχουν νοσήσει και κάνουν θεραπεία. Τους αφιερώνω τον τερματισμό μου. Σου δίνει μεγάλη χαρά να σου αφιερώνει κάτι κάποιος που περνάει την ίδια περιπέτεια με εσένα. Είναι σα να σου λέει σε περιμένω».

Πάμε σε στυλ βραβεία Όσκαρ.... Ποιους θες να ευχαριστήσεις;

«Θέλω να ευχαριστήσω τον φίλο μου Γιώργο, γνωστός και σαν ίσχος. Ποδηλάτης και ταλαντούχος γραφίστας, είναι «συνεργός» στο «Cancel the cancer». Δική του σκέψη ήταν το logo και η σχεδίαση. Να μπουν στη σελίδα και άλλοι καρκινοπαθείς που ασχολούνται με τον αθλητισμό, ώστε να δίνουμε κουράγιο σε όσους νοσηλεύονται. Επίσης θέλω να ευχαριστήσω τον Στέλιο Ανδρεάδη. Με τις συμβουλές και την καθοδήγησή του κατάφερα να τερματίσω στους αγώνες μου. Με βοήθησε και με το κολυμβητήριο Blue Swimming Center, όπου έκανα προπονήσεις. Σε ότι αφορά το ποδήλατο, ένα μεγάλο ευχαριστώ στο Νίκο Κασσιμάτη και την οικογένεια του. Είναι φίλος αδελφικός. Τέλος ευχαριστώ την οικογένεια μου που αγαπώ πολύ και τους φίλους μου τριαθλητές.»

Ποιος είναι ο επόμενος στόχος;

«Είσαι ο πρώτος που το μαθαίνεις. Επόμενος στόχος είναι το Half Ironman στο Costa Navarino κάνοντας σκυτάλη με το Νίκο Παπαγγελή ο οποίος είχε νοσήσει με καρκίνο. Θέλουμε να προετοιμαστούμε κατάλληλα και να στείλουμε ένα μήνυμα και εκτός συνόρων.»

Από το facebook,,,

Είναι ΤΙΜΗ μου που είσαι φίλος μου και νιώθω απίστευτα τυχερή που σε ξέρω... γιατί ρε φίλε είσαι έμπνευση, είσαι δύναμη, είσαι ψυχάρα και είσαι ο πιο λαμπερός άνθρωπος που έχω γνωρίσει !!!

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟ

Αυτόν τον Αύγουστο θα κάνει διακοπές στην Πάρο. Με τον δίδυμο αδερφό του Αλέξανδρο και πολύ καλή παρέα. Να ξεφύγει για λίγο, για πολύ, ποιος ξέρει... Κολύμπι, θαλάσσια σπορ, εκλεκτό φαγητό, μπαράκια, διασκέδαση και ότι του κάνει κέφι και γουστάρει.

Πάει για ψάρεμα με ένα ψαρά με το καΐκι του. Θα σηκώσουν τα δίκτυα αλλά έχει φουρτούνα. Ο Βαγγέλης ζαλίζεται και βγάζει τ' άντερά του. Ο Βαγγέλης που έχει διανύσει χιλιάδες χιλιόμετρα, στη θέση του συνοδηγού των αγωνιστικών αυτοκινήτων κοιτώντας συνεχώς και διαβάζοντας μέσα από τις σημειώσεις του τις ειδικές διαδρομές, εκεί ζαλίζεται! Αυτό το ανήσυχο πνεύμα, αυτό το ανήσυχο παιδί που βιάζεται λες και θέλει να τα προλάβει, να τα δοκιμάσει όλα και κυρίως τα extreme sports που λέμε στην καθομιλουμένη.

Του μπαίνει η ιδέα να πέσει με αλεξίπτωτο. Δεν του το βγάζεις από το μυαλό. Αγύριστο κεφάλι, το' παμε και το παραδέχεται. Και το επιχειρεί. Ο ενθουσιασμός μεγάλος...

Vagelis Aspromougos

31 Αυγούστου 2018

Ναι, ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΕΣΥ δεν έχω ξανανιώσει τόση αδρεναλίνη σε τόσο σύντομο χρόνο ευχαριστώ πάρα πολύ τα παιδιά στο Skydive Athens για τα πλάνα και μια εκπληκτική βόλτα από τα 14000 πόδια, δηλ 4,5 χλμ από το έδαφος, η ταχύτητα που πιάσαμε ήταν 235 χλμ και οι σφυγμοί πήγαν 172... Cancelthecancer #theforceisstrongwiththisone Υ.Γ. bucket list checked— μαζί με Johnny Theflag

Το βίντεο που γυρίστηκε με πρωταγωνιστή τον Βαγγέλη, υπάρχει στη σελίδα του Skydive Athens. Για μια φορά ακόμη δοκιμάζει τα όριά του. Οι επιλογές του στον αθλητισμό, στα χόμπι του εμπεριέχουν πολύ ρίσκο για τη ζωή του. Η

αδρεναλίνη που εκκρίνει πλημμυρίζει στρέμματα. Δεν θα επέλεγε κάτι άλλο, να μένει κλεισμένος μέσα σε τέσσερις τοίχους και όχι έξω στη φύση που λατρεύει. Την αγάπη του, τα «αρέσω» του, τη νίκη του, το «όλα πάνε καλά», τα «μπιπ» του, τα εκφράζει με το χέρι και την επιλογή των δακτύλων του, ανάλογα την περίπτωση. Όπως στη φωτογραφία πριν πέσει με το αλεξίπτωτο. Αυτό μου λέει, σημαίνει αγάπη.

Θα ξαναβρεθεί στην Πάρο 13 με 14 Σεπτέμβρη για να φωτογραφίσει μια εκδήλωση που γίνεται στη Νάουσα, τα Καπετανείκα. Ένας αγώνας ξύλινων ιστιοπλοϊκών σκαφών. Το είχε υποσχεθεί... Και έχει μάθει δίνοντας το λόγο του, να κρατάει τις υποσχέσεις του.

Στις 20 του ίδιου μήνα πάει για το προγραμματισμένο τσεκάπ. Στο PET CT σώματος τα ευρήματα δεν είναι καθόλου καλά. Δείχνουν εμφάνιση διογκωμένων υπερμεταβολικών λεμφαδένων στο μεσοθωράκιο κακοήθους νεοπλασματος. Η ιστολογική εξέταση επιβεβαιώνει τη μετάσταση σε διάφορα σημεία του δεξιού πνεύμονα. Υποβάλλεται σε διαχυτική ικανότητα πνευμόνων, που δείχνει επιδείνωση σε σχέση με προηγούμενη στις 8 Αυγούστου. Οι αιματολογικές πάλι στο κόκκινο. Νέος αγώνας, νέα αντιμετώπιση σε ένα βεβαρημένο σώμα. Δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Θα το πολεμήσει και πάλι...

Στα μέσα Οκτωβρίου έρχεται η σειρά μου για νοσηλεία. Ένα τυχαίο, καθημερινό συμβάν με κάνει να κάνω εισαγωγή στο ΥΓΕΙΑ. Είναι Κυριακή απόγευμα και με πάει, ποιος άλλος, ο Βαγγέλης. Από τον σεκιούριτι στην είσοδο, τη γραμματεία των εξωτερικών ιατρείων, νοσηλευτές στην εισαγωγή, εφημερεύοντες γιατροί, δεν υπήρχε ούτε ένας που να μη τον γνωρίζει. Και σε όλους **«σας έφερα τον πατέρα μου να μου τον προσέξετε, εντάξει; χαχαχα»**. **«Και δεν το συζητάω, στον ένατο όροφο, τέλος»**, σε αυτόν που έχει τις ιδιαίτερες γνωριμίες. Κάνει τα αστεία του, πειράζει κάποιους και φτιάχνει ατμόσφαιρα.

Δεν θα γράψω λεπτομέρειες και η αναφορά γίνεται μόνο για ένα γεγονός. Με το που κάνω εισαγωγή, μου βάζουν πεταλούδα στο χέρι. Ορός ενυδάτωσης. Την άλλη μέρα το πρωί τελειώνει ο ορός αλλά η πεταλούδα παραμένει στο χέρι. Το απόγευμα έρχεται ο Βαγγέλης να με δει. Στο δωμάτιο καλώ μια νοσηλεύτρια. Μπαίνει μέσα και της λέω να μου βγάλει την πεταλούδα. Αρνείται ευγενικά, ενώ εγώ επιμένω και δυσανασχετώ. Γυρνάω στον Βαγγέλη για βοήθεια. Με κοιτάει χαμογελώντας, δεν μιλάει. Το ύφος του με τη ματιά του με καρφώνει. Και τότε διαπιστώνω το μέγεθος της βλακείας μου απέναντι στο παιδί μου. Αυτός, που απ' όταν άρχισε τον αγώνα για τη ζωή του, είχε μονίμως κάτω από το δέρμα του το port, τη βαλβίδα που του έβαζαν τους ορούς. Που τόσα είχε υποστεί και τόσα άλλα είχε τραβήξει. Μεγάλη η ντροπή, να ανοίξει η γη να με καταπιεί.

ΠΙΛΑΤΕΣ

Αυτό το μήνα δοκιμάζει ο Βαγγέλης ένα ακόμη «άθλημα». Πιλάτες. Σε ένα συνέδριο που διοργανώνει η φίλη του Keren Patzia στο Ολυμπιακό στάδιο τον Νοέμβριο, τον καλεί να φωτογραφίσει. Μου λέει η Keren, «*Ο Βαγγέλης φωτογραφίζει, παρακολουθεί, ενθουσιάζεται από το θέαμα και κάποια στιγμή παρατάει κάτω την κάμερα και αρχίζει να κάνει πιλάτες*». Αυτό ήταν, το ερωτεύθηκε. Του αρέσει και αποφασίζει να παρακολουθήσει μαθήματα και να φτάσει μέχρι πτυχίο. Παρόλες τις δυσκολίες στην πορεία της υγείας του με τις υποτροπές. Το βάζει και αυτό στα πλάνα του. Και συνεχίζει απτόητος τους στόχους της ζωής του.

Adonios Kirikos

11 Νοεμβρίου 2018

Η θετική τους ενέργεια στις ιστορίες που μας έγραψαν!!!! Υπέροχοι #werunnfun με Vagelis Aspromougos και με Alexandros Papandreou

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ GR 42195

“ *Το 2012 είχα μια χαζή πτώση με το ποδήλατο μου και έβγαλα τον ώμο μου. Τότε άρχισα να ασχολούμαι με το τρέξιμο αυθαίρετα, στεναχωρημένος με την τύχη μου, που είχα πληγώσει το σώμα μου. Αναρωτιόμουν, αν θα ξανακάνω πράγματα και γενικά ζούσα πολύ δράμα για το τίποτα. Έτρεχα διαδρομές το πολύ 67 χλμ. με το κινητό να μετράει. Τότε ήρθε η πρόταση από έναν καλό φίλο:*

«Έλα, ρε συ, να τρέξουμε τον κλασικό. Πέρσι το έκανα χαλαρά τεσσαερισήμισι ώρες».

Ένα τεράστιο χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό μου και είπα: «Θα το κάνω για να αποδείξω στον εαυτό μου ότι μπορώ και θα γυρίσω σελίδα». Το μεγαλύτερο long run μου μέχρι τότε ήταν 9χλμ. Ξεκίνησα εκείνο το δροσερό πρωινό, γνωρίζοντας ότι είχα κάνει ελάχιστη προετοιμασία, αλλά είχα μαζί μου το παντοδύναμο πείσμα μου. Το πείσμα για ζωή. Έτρεξα, περπάτησα, στέγνωσα, έπαθα κράμπες, βοήθησα κόσμο, με βοήθησε κόσμος. Έκλαψα από τη συγκίνησή μου στην Αγία Παρασκευή και μπήκα στο Καλλιμάρμαρο ανατριχιασμένος ολοκληρωτικά. 05.03.00 ο χρόνος μου. Το συναίσθημα μοναδικό. Έκανα τρεις εβδομάδες να περπατήσω φυσιολογικά. Θα το ξαναέκανα; Μα φυσικά! ”

ΥΠΟΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΗΜΕΡΗΣΙΕΣ ΝΟΣΗΛΙΕΣ

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

3 Δεκεμβρίου 2018

Καλή εβδομάδα και καλό μήνα με υγεία!

Μια υποτροπή και θεραπείες στην ημερήσια του Υγεία, η ζωή είναι πολύ όμορφη ειδικά τις Δευτέρες, για πάμε !!!!

#CancelTheCancer #theforceisstrongwiththisone #δενμασαμεπροχωραμε

Για την αντιμετώπιση της νέας υποτροπής, κάθε Δευτέρα ακόμη και μέσα στις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, ο Βαγγέλης θα υποβάλλεται σε ημερήσια χημειοθεραπεία. Θα αρχίσει στις 3 Δεκεμβρίου και θα τελειώσει στις 3 Ιανουαρίου 2019. Ένας ακόμη αγώνας επιβίωσης. Και με ανεβασμένο το ηθικό γιατί όπως γράφει στην ανάρτησή του, **«Η ζωή είναι πολύ όμορφη ειδικά τις Δευτέρες, για πάμε».**

Μου λέει, **«Έχω φάει πολύ δηλητήριο γι' αυτό επέλεξα αυτού του είδους τη θεραπεία».** Έχει εμπιστοσύνη στους γιατρούς του, θα μου το πει αρκετές φορές, όλα τα χρόνια του αγώνα του με τον καρκίνο. Δεν εφησυχάζει όμως και την περίπτωση του την έχει ψάξει και την ψάχνει πάρα πολύ. Σε κάθε υποτροπή, μετάσταση κλπ. συμβουλευεται και τη φίλη του γιατρό στο MEMORIAL της Νέας Υόρκης. Επικοινωνεί και μιλάει με ανθρώπους παντού. Η χρονιά που περνά και φεύγει του έχει χαρίσει πολλές όμορφες στιγμές στη ζωή του. Είναι ίσως η καλύτερη χρονιά από τις προηγούμενες. Έχει αποθηκεύσει πολλή ψυχολογική τροφή, με πολλή έντονη δράση. Να δυναμώσει το μυαλό κι η θετική σκέψη, για να ανταποκριθεί το ταλαιπωρημένο σώμα. Πέρα από τις καλές φιλίες, τις κοινωνικές επαφές, τις νέες γνωριμίες, τη διασκέδαση, τη δουλειά του, τις διακοπές του, τον αθλητισμό, έχει βοηθήσει και συνεχίζει να βοηθά πολλούς ομοιοπαθείς. Μέσα από την προσωπική του σελίδα στο Facebook, αλλά και σε αυτήν που έχει δημιουργήσει το Cancelthecancer δέχεται και απαντά σε μηνύματα, ακόμη και συμβουλεύει. Το κάνει με μεγάλη ευχαρίστηση και ικανοποίηση, αισθάνεται ότι είναι η αποστολή του, σαν να το χρωστάει. Μιλάει

*Βαγγέλης: εδώ με το «καινούργιο» μου μαλλί
pic by my professional photographer : Panos Damaskinidis*

συνεχώς στο κινητό και τρέχει πολλές φορές, χωρίς καν να του ζητηθεί, με προθυμία κοντά σε ανθρώπους που έχουν νοσήσει, να τους συμπαρασταθεί. Οποτεδήποτε, όποια ώρα, όπου νομίζει ότι υπάρχει ανάγκη, σε όποιο σημείο κατοικούν και βρίσκονται. Και μην ξεχνάμε παρακολουθεί και μαθήματα πιλάτες. Είμαστε ακόμη στο 2018...

- **Φεύγω**, θα μας πει ακόμη μια φορά.
- **Που πας;**
- **Νοίκιασα σπίτι.**

Τι είπε τώρα... Αποφασίζει στα μέσα της χρονιάς και μας το ανακοινώνει, ότι νοίκιασε σπίτι και θα πάει να μείνει μόνος του. Είναι απόλυτος, δεν χωράει κουβέντα. Δεν μας κακοφαίνεται γιατί έχουμε συνηθίσει να λείπει μέρες, μήνες και χρόνο από το σπίτι, αφού με όσες κοπέλες έχει κάνει δεσμό φροντίζει να έχουν στέγη!

Συμβουλευεται και το συζητάει με την ψυχολόγο του και παίρνει την έγκρισή της. Το κάνει και φτιάχνει το δικό του νοικοκυριό. Αγοράζει πράγματα. Αισθάνεται δυνατός και θέλει να το αποδείξει στον εαυτό του, σε εμάς, στους γύρω του. Θα μας καλέσει κάποια στιγμή να μας κάνει το τραπέζι. Αλλά το δωμάτιό του, δωμάτιό του. Μην το ξεχνάμε.

Πέρα από αυτό, η χρονιά αυτή χαρακτηρίζεται από τις πολλές συμμετοχές στον αθλητισμό και ιδιαίτερα στο αγαπημένο του τρίαθλο. Του έχουν γεμίσει τη ζωή με χαρά, ικανοποίηση, ελπίδα. Παίρνει μέρος σε αγώνες τρίαθλου, όπως ήδη είπαμε στον Σχινιά, στη Σύρο και στη λίμνη Δόξα. Δοκιμάζει τα όριά του πέφτοντας από τα 14000 πόδια με αλεξίπτωτο. Είναι κοντά στους φίλους του, που τρέχουν στο ράλλυ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ με το Cancethecancer επάνω στο αγωνιστικό. Δίνει επιλεγμένες συνεντεύξεις για το αγώνα του με τον καρκίνο, περνώντας όπως πάντα το δικό του αισιόδοξο μήνυμα. Φεύγει το 2018 και περνάμε στο 2019.

Νέα χρονιά, με ελπίδα και ευχές για ό,τι καλύτερο. Στις 3 Ιανουαρίου μέσα από ένα βίντεο δώδεκα δευτερολέπτων από την ημερήσια νοσηλεία του στο ΥΓΕΙΑ, θα πει τις ευχές του: **«Χρόνια πολλά σε όλους με υγεία και αγάπη από εμένα και το ΥΓΕΙΑ και την τελευταία μου χημειοθεραπεία»**. Το ανεβάζει στο Facebook. Αντεύχονται οι φίλοι του με τα μηνύματά τους. Το βίντεο υπάρχει στη σελίδα του Cancelthecancer.

Φεβρουάριος. Στην αξονική που θα κάνει, τα αποτελέσματα, παρόλη την αγωγή Δεκεμβρίου-Ιανουαρίου δεν είναι καθόλου καλά. Δείχνουν λεμφαδενικές διογκώσεις στο μεσοθωράκιο. Απογοήτευση και πάλι, αλλά διάρκειας μιας ώρας για τον Βαγγέλη.

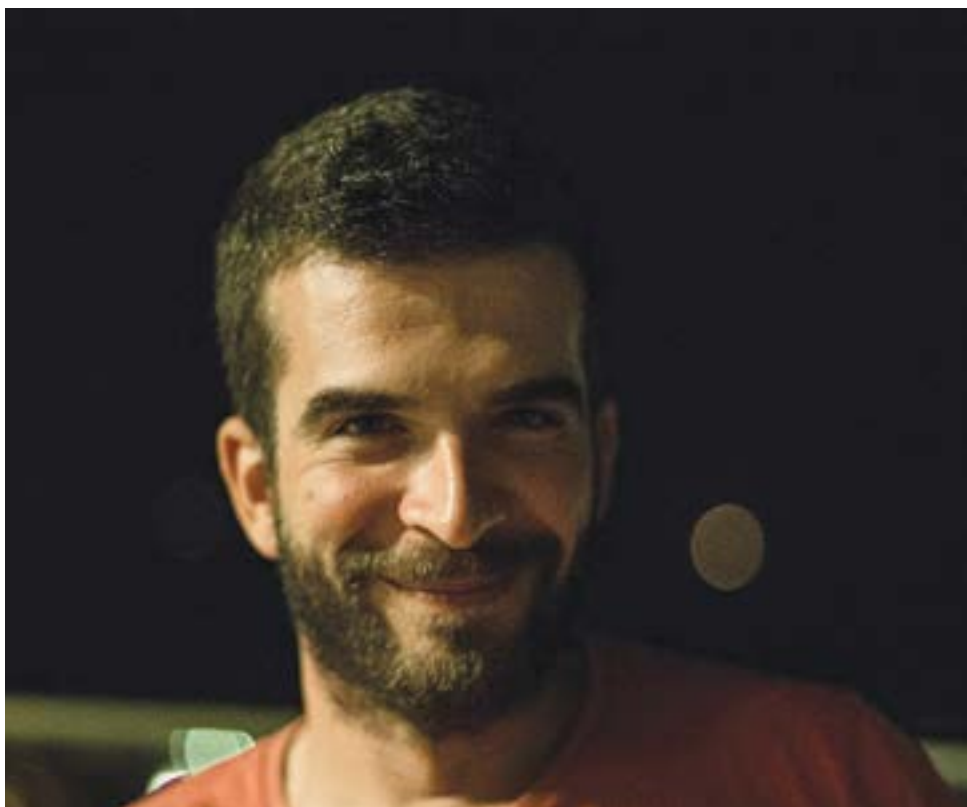
Για ακόμη μια φορά θα πει **«Θα το παλέψω»**. Δεν κάνει πίσω αλλά ένα βήμα μπροστά. Με θάρρος που πηγάζει μέσα από την ψυχική του δύναμη και τη μεγάλη του αντοχή. Νέος γύρος στην παλαίστρα της ζωής. Και το καμπανάκι χτυπάει και τον καλεί για αρχή και πάλι.

«ΤΗΝ 4η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΓΙΟΡΤΑΖΩ»

Run 'n Fun Team 4 Φεβρουαρίου 2019 13:12

Γράφει ο **Βαγγέλης Ασπρόμουγγος:**

“ **Παγκόσμια ημέρα κατά του καρκίνου. Ξέρεις τι σημαίνει; Για εμένα, που έχω χάσει το μέτρημα από τις υποτροπές και τις ημερομηνίες όλες, σημαίνει γενέθλια. Όχι τα κανονικά μου, τα «άλλα». Ακόμη κι αν έχω χάσει το μέτρημα, με όσα χημεία, χειρουργεία και ακτινοβολίες έχω κάνει, όποτε έρχεται η 4η Φεβρουαρίου, ξέρω ότι γιορτάζω. Ένας χρόνος εδώ, ένας ακόμη χρόνος που πολέμησα, που έζησα με την αγωνία, αλλά και με πολλή χαρά! Αν θέλεις να αποκτήσει νόημα η ζωή σου λοιπόν, όπως η δική μου, ΖΗΣΕ την! Μην πιάνεσαι από μικρά πράγματα, διασκέδασε με τα απλά, αγκάλιασε τους φίλους, αλλά και κάποιους «εχθρούς». Πες τους ότι τους αγαπάς και χαμογέλα. Δεν ξέρω πόσο θα ζήσω και κανείς μας δεν ξέρει, αλλά για όσο διαρκεί, ζήσε δυνατά και καλά. ”**

Την ημέρα κατά του καρκίνου ο Βαγγέλης έχει προσκληθεί να μιλήσει στην εκδήλωση του Κέντρου Ημέρας για την Ψυχολογική Υποστήριξη Ασθενών με Καρκίνο, που διοργανώνεται σε συνεργασία με τον Δήμο Νέας Σμύρνης στο Ψηφιακό Μουσείο Σμύρνης. Ξεκινώντας την πεντάλεπτη ομιλία του, θα αναφερθεί αρχικά στην περίπτωση του και με όσα μέχρι τότε έχει βιώσει, από την ημέρα που διαγνώστηκε με τον καρκίνο, τις υποτροπές του, τις μεταστάσεις, τις νοσηλείες, τα χειρουργεία, τις θεραπείες.

«Μετά τη θεραπεία που έκανα από τον Δεκέμβριο μέχρι τον Ιανουάριο, η αξονική δεν ήταν καλή. Έδειξε, ότι όλες οι εστίες γύρω από τον πνεύμονα μεγαλώνουν. Αλλά εγώ είμαι εδώ, μια χαρά!» θα πει με θάρρος. Και συνεχίζει, **«Μόνο αν περάσεις στην άλλη πλευρά, θα δεις τι σημαίνει πραγματικά ζωή».** Θα τονίσει ότι **«Πρέπει να τη ζούμε τη ζωή μας και να εκτιμάμε τα πράγματα... Εμείς οι καρκινοπαθείς δεν διαφέρουμε από τους άλλους ανθρώπους... Να ζείτε τη ζωή σας όπως πρέπει, να αγκαλιάζετε τους ανθρώπους που αγαπάτε και να χαμογελάτε...».** (Το βίντεο υπάρχει στη σελίδα του [Cancelthecancer](http://Cancelthecancer.com)). Ακροατές αρκετοί φίλοι του. Σε μένα και την Καίτη ούτε κουβέντα. Δεν μας είπε τίποτα. Το πληροφορηθήκαμε από φίλους του κατόπιν εορτής.

Στην εκδήλωση, μεταξύ των άλλων, έχουν πάει και δυο φίλοι του, η Μάνια Μπικώφ και ο Σπύρος Μητριτσάκης. Γνωστοί στο πανελλήνιο για την εθελοντική τους προσφορά, πρόθυμοι, ακούραστοι, προστρέχουν όπου και όποτε χρειαστεί. Στα χιόνια, στις φωτιές, στον πόλεμο στην Ουκρανία, να προσφέρουν βοήθεια. Του φέρνουν και του κάνουν δώρο μια μπλούζα από τον παγκόσμιο πρωταθλητή τριάθλου στη Χαβάη. Στον αγώνα είχαν πάρει μέρος και οι ίδιοι. Fuck Cancer γράφει επάνω.

Vagelis Aspromougos

8 Φεβρουαρίου 2019

Τι να πω για αυτούς τους δυο υπέροχους ανθρώπους; Ήταν στην Χαβάη για αγώνα τριάθλου και σκεφτήκανε εμένα! Σας ευχαριστώ πολύ και τους δυο σας... Cancel the Cancer με Mania Bikof και με Spiros Mitritsakis.

Spiros Mitritsakis

Είσαι παράδειγμα δύναμης, γενναιότητας, ανθρωπιάς για όλους μας

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ LIFO

Άκης Κατσούδας 8.2.2019 | 12:50 LIFO

ΦΩΤΟ: **Πάρις Ταβιτιάν** / LIFO

**«Θα κάνω αυτό που θέλω εγώ.
Όχι αυτό που θέλει ο καρκίνος»**

“ Παρά τις πέντε υποτροπές, ο Βαγγέλης Ασπρόμουγος έχει καταφέρει να αντιμετωπίσει τον καρκίνο και να αποτελεί πηγή έμπνευσης για πολλούς ασθενείς, μέσω της σελίδας υποστήριξης που τρέχει στο Facebook και της ενασχόλησής του με το τρίαθλο.

Ο Βαγγέλης Ασπρόμουγος εργάζεται για χρόνια ως φωτογράφος. Η ζωή του κυλά ήρεμα μέχρι τον Μάιο του 2013, όταν τα αποτελέσματα των εξετάσεων στις οποίες υποβάλλεται δεν είναι καλά. Διαγιγνώσκεται με καρκίνο των όρχεων και των λεμφαδένων. Πρέπει να μπει άμεσα στο χειρουργείο. Τα καταφέρνει, ωστόσο ο καρκίνος φαίνεται ιδιαίτερα επιθετικός. Δύο χρόνια μετά, το 2015 εμφανίζεται ξανά, αυτήν τη φορά στην κοιλιακή χώρα, όπως και το 2016. Οι θεραπείες είναι εξουθενωτικές για τον ίδιο, ενώ για μερικές από αυτές καλείται να φύγει από την Ελλάδα για να τις ολοκληρώσει στο εξωτερικό.

Σήμερα, τρία χρόνια μετά, ο Βαγγέλης εμφανίζει την πέμπτη του υποτροπή, όμως, δεν το βάζει κάτω. Τουναντίον, μάλιστα, προσπαθεί να βοηθήσει και τους συνανθρώπους του καρκινοπαθείς, όταν το 2017 δημιουργεί την πρώτη ομάδα υποστήριξής τους στο Facebook. Το όνομα που επιλέγει για την ομάδα: Cancelthecancer. Δεν είναι τυχαίο.

«Παλιότερα έλεγα πως καταπολεμώ τον καρκίνο. Κατάλαβα, όμως, πως είναι καλύτερο να προσπαθείς να ακυρώσεις κάτι, παρά να το πολεμάς, γιατί αν του επιτεθείς, κατά 99%, θα σου επιτεθεί και εκείνο πίσω. Πρέπει να κάνεις ειρήνη μαζί του» εξηγεί σήμερα ο Βαγγέλης.

«Ο φόβος του θανάτου είναι πολύ μεγάλος και με τον καιρό, δεν μπορώ να σου πω πως συνηθίζεται, αλλά κάνεις μια σχετική ειρήνη μ' αυτόν. Στην αρχή σκέφτεσαι για αυτό που θα γίνει μετά, στη συνέχεια στεναχωριέσαι για τους δικούς σου και στο τέλος σκέφτεσαι και τον εαυτό σου. Στην αρχή ήταν πολύ μεγάλο το σοκ. Ακόμη και μετά τις υποτροπές, μπορεί να στεναχωριόμουν, αλλά μία-δύο ώρες μετά τη διάγνωση, χαμογελούσα και έλεγα στον εαυτό μου «ωραία, πάμε, θα γίνει χαμός, θα κάνω ό,τι περνάει από το

χέρι μου για να το πάω εκεί που θέλω εγώ». Αν γίνεται, γιατί πολλές φορές δεν περνάει από το χέρι μας και πολλοί καταλήγουν από την ασθένεια».

Η διάγνωση του καρκίνου το 2013 του αλλάζει τη ζωή. Όχι απαραίτητα μόνο προς το κακό.

«Πριν γίνουν όλα αυτά ήμουν πολύ χαλαρός με το σώμα μου. Δεν έκανα εξετάσεις, δεν πρόσεχα τη διατροφή μου. Ο καρκίνος των όρχεων είναι πολύ συνηθής -κάτι αντίστοιχο με τον καρκίνο του μαστού στις γυναίκες- αλλά εγώ πήγα αργά να το κοιτάξω. Ίσως αν το γνώριζα πιο νωρίς να γλίτωνα μερική από την ταλαιπωρία μου» σημειώνει.

«Δεν μακαρίζω, όμως, το παρελθόν. Δεν κάθομαι να αναλύσω τι θα είχε συμβεί, αν είχα κάνει αυτό ή το άλλο».

Ο καρκίνος τον κάνει να αλλάξει τις προτεραιότητές του στη ζωή.

«Παλιότερα μ' ένοιαζε η δουλειά, η καριέρα, τα χρήματα. Τώρα αυτό που μ' ενδιαφέρει είναι να έχω κοντά μου τους ανθρώπους που αγαπώ, να περνούν

οι μέρες μου ήσυχες και ωραίες. Αγάπησα περισσότερο τους δικούς μου ανθρώπους. Πολλοί έφυγαν από δίπλα μου, κάποιες κοπέλες άντεξαν, άλλες, όμως, όχι. Ενισχύθηκαν οι οικογενειακοί μου δεσμοί. Έχω έναν δίδυμο αδερφό. Πιο παλιά τσακωνόμασταν συνέχεια, σήμερα, όμως, είμαστε πολύ αγαπημένοι. Μαζί με τα κακά φέρνει πάντα και καλά ο καρκίνος».

Και ενώ κανείς θα νόμιζε πως μετά τις υποτροπές, θα τον πάρει από κάτω, ο ίδιος, αντίθετα αρχίζει να βάζει στη ζωή του, πιο εντατικά αυτή τη φορά, τον αθλητισμό και συγκεκριμένα το τρίαθλο. Το έργο του είναι πολύ δύσκολο, καθώς κάθε φορά που φτάνει στο σημείο, μετά από εντατικές προπονήσεις, να κατέβει σε αγώνες, νοσεί και εξαιτίας των ισχυρών χημειοθεραπειών, το σώμα του εξασθενεί. Το 2017, ωστόσο, καταφέρνει να συμμετάσχει στον ποδηλατικό αγώνα (Σ.Σ. Τρίαθλο) στη λίμνη Δόξα.

«Είχα υποσχεθεί πως αν έβγαίνα ζωντανός από τη θεραπεία, γιατί οι γιατροί μου μιλούσαν μέχρι και για απώλεια οργάνων, θα το έκανα. Ήμουν κλεισμέ-

νος σ' ένα δωμάτιο 54 μέρες, και επειδή φορούσαν όλοι μάσκα, δεν μπορούσες να δεις αν χαμογελούσαν οι δικοί σου άνθρωποι. Τερμάτισα τρίτος από το τέλος, αλλά για μένα ήταν σαν να έφτασα πρώτος. Είναι ωραίο να τηρείς τις υποσχέσεις που δίνεις στον εαυτό σου».

Ο Βαγγέλης εξηγεί πως η ψυχολογία παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στο κομμάτι της θεραπείας.

«Πώς θα γίνεις καλά, αν δεν πιστέψεις εσύ ο ίδιος πως μπορείς να γίνεις; Εγώ να ξέρεις είμαι αγύριστο κεφάλι. Ακόμα και στο νοσοκομείο, όταν μπορούσα, κατέβαινα ακόμη και δέκα λεπτά στο φυσικοθεραπευτήριο και έκανα ποδηλάτο. Το καταλαβαίνω, δεν έχω την απαίτηση από όλο τον κόσμο να είναι χαρούμενος αλλά έχω την απαίτηση να σφίξει τα δόντια του και να προσπαθήσει. Η ζωή είναι πολύ ωραία και έχουμε όλοι λόγους για να ζήσουμε».

Αυτή τη θέλησή του για ζωή προσπαθεί να τη μεταβιβάσει μέσα από το *Cancelthecancer*. Ο ίδιος δέχεται δεκάδες μηνύματα καθημερινά, τόσο από καρκινοπαθείς αλλά και από συντρόφους ή οικείους ανθρώπων που νοσούν.

«Όσο και να σοκάρει η εικόνα με τις βελόνες, τις χημειοθεραπείες στο στήθος, η εικόνα ενός ανθρώπου που έχει χάσει τα μαλλιά του, για εκείνους που περνούν αυτήν τη φάση και είναι κλεισμένοι μέσα στο σπίτι, είναι πολύ σημαντικό να βλέπουν έναν άνθρωπο να μη μασάει. Τους κάνει να αισθάνονται λίγο καλύτερα. Εγώ έκανα τη σελίδα για να στηρίξω αυτούς τους ανθρώπους, γιατί όταν εγώ μπήκα στο νοσοκομείο, δεν είχα αυτό το κίνητρο».

Με πολλούς από τους συνομιλητές του στα *social media* έχει συναντηθεί και από κοντά.

«Όταν συναντάς ανθρώπους που έχουν περάσει κάτι παρόμοιο με σένα, αισθάνεσαι άλλη χημεία, σαν να σε διαπερνά ηλεκτρισμός. Είναι λες και βρίσκεις έναν αθλητή που κάνει μαζί με σένα ένα πολύ σπάνιο άθλημα. Πολλοί ασθενείς το κρύβουν από τον περίγυρό τους. Η Ελλάδα, εξηγεί, έχει ακόμη πολλά ταμπού και κλισέ γύρω από τον καρκίνο. Εδώ, μέχρι πριν από μερικά χρόνια τον έλεγαν επάρατη νόσο. Πλέον είναι παράνομο με δικαστική απόφαση, γιατί είναι σαν να του λες πως θα καταλήξει ό,τι και αν κάνει. Έχουμε τόσα πολλά πράγματα να ασχοληθούμε εμείς οι καρκινοπαθείς. Πρέπει να σκεφτούμε, ότι κάποιος θα ταραχθεί, αν πούμε τη λέξη «καρκίνος» ή ότι έχουμε κάνει χειρουργεία και χημειοθεραπείες. Σήμερα, ωστόσο, έχουν δημιουργηθεί κέντρα ψυχολογικής υποστήριξης καρκινοπαθών στην Αθήνα. Ο φόβος του θανάτου είναι πολύ μεγάλος και με τον καιρό, δεν μπορώ να σου

πω πως συνηθίζεται, αλλά κάνεις μια σχετική ειρήνη μ' αυτόν. Στην αρχή σκέφτεσαι για αυτό που θα γίνει μετά, στη συνέχεια στεναχωριέσαι για τους δικούς σου και στο τέλος σκέφτεσαι και τον εαυτό σου. Θα ξεκουραστώ, θα φύγω εύκολα ή δύσκολα; Όλα αυτά σου γίνονται εικόνες –πόσο μάλλον αν είσαι φωτογράφος– το βράδυ στα όνειρα».

Ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος σήμερα είναι συνταξιούχος, καθώς μετά την τρίτη του υποτροπή, το ποσοστό αναπηρίας του φτάνει το 80%. Αδυναμία του είναι οι *action photography* και συνήθως αυτές που απαθανατίζουν αγώνες αυτοκινήτων και *extreme sports*.

«Μ' αρέσει που παγώνω τον χρόνο σε μια στιγμή που δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ ξανά».

Για τον ίδιο, η 4η Φεβρουαρίου, Παγκόσμια Ημέρα κατά του Καρκίνου, έχει γίνει τα δεύτερα γενέθλιά του.

«Έρχεται αυτή η μέρα και λες άλλη μία φορά που είμαι εδώ. Το να είσαι στα γενέθλια ενός πολύ καλού σου φίλου, το να κάνεις διακοπές τον 15αυγουστο, παίρνει άλλη αξία πλέον. Θα κάνει ο καρκίνος αυτό που θέλει, θα κάνω και 'γω τα δικά μου και η ζωή συνεχίζεται. Και, στην τελική, ακόμη και μία μέρα να 'χεις, γιατί να μην τη ζήσεις;».

ΣΚΙ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Το σκι στο χιόνι ήταν και αυτό μέσα στους στόχους του. Περίμενε μετά από τις νοσηλείες του κάποια στιγμή, να το κάνει. Του άρεσε πολύ αυτό το σπορ γιατί, όπως ξαναείπαμε, ήταν το πρώτο που έμαθε στη ζωή του. Στην ηλικία μόλις τεσσάρων ετών. Έφαγε αρκετές τούμπες μέχρι να μάθει να ισορροπεί πάνω στα πέδιλά του. Με πείσμα και επιμονή τα κατάφερε. Η χαρά τότε μεγάλη.

Τώρα, μετά από τόσα χρόνια, από τα οποία τα επτά στον αγώνα με τον καρκίνο, η χαρά του ακόμη μεγαλύτερη. Γιατί είναι εδώ, στο σημείο που ξεκίνησε και συνεχίζει. Με πείσμα και επιμονή. Για να βρεθεί και πάλι εκεί πάνω, στις κορυφές του βουνού. Που είναι πιο κοντά στον ζωοδότη ήλιο. Να κάνει ακόμα μια «περιστροφή» γύρω του. Να λουστεί με το λαμπερό του φως, να αναζωογονηθεί, να φορτώσει ενέργεια. Να αγναντέψει από ψηλά το λευκό τοπίο, να γεμίσει χαρά και ελπίδα. Να απλώσει τα φτερά του και παίρνοντας φόρα να κυλήσει γλιστρώντας με τα πέδιλά του πάνω στο φρέσκο χιόνι, αφήνοντας πίσω το αποτύπωμά του.

«Το αποτύπωμα της ικανοποίησης, της θέλησης, της ελευθερίας, της συγκίνησης, των δακρύων της χαράς, που είμαι εδώ, επέστρεψα και το απολαμβάνω». Δάκρυα που πέφτουν σταγόνες στο χιόνι, παγώνουν και γίνονται μικρά διαμαντάκια αισιοδοξίας της ζωής. Το χρωστούσε, το περίμενε χρόνια υπομονετικά και το έκανε δώρο στον εαυτό του, για τη γιορτή του.

Το Σάββατο που μας πέρασε ανέβηκα στον Παρνασσό για σκι. Με τον καρκίνο είχα να ανέβω 7 χρόνια, η ημέρα δεν ήταν καλή, είχε κρύο, φύσαγε, χάρηκα τόσο πολύ που δάκρυα κύλησαν πολλές φορές, βρήκα τον αδερφό μου και δεν με ένοιαξε τίποταυπήρχαν πολλές στιγμές μέσα στο νοσοκομείο που είπα "δεν θα ξανακάνω μάλλον ποτέ σκι, η οτιδήποτε άλλο, πάει αυτό ήταν ..." η θέληση μου όμως με οδηγεί και πολλές φορές έχω ξεπεράσει τον εαυτό μου, να το τολμήσεις και εσύ και θα πάρεις χαρά πολύ μεγάλη για επιστροφή κλείνω 3 χρόνια από το μεγάλο μου χειρουργείο και αυτό λέει πολλά αλλά θα επανέλθω.

Για όλους εσάς που είστε απίστευτη πηγή δύναμης, ανθρωπιάς και μεγαλοψυχίας και για όλους εκείνους που έχασαν την μάχη και δεν τα κατάφεραν σας αφιερώνω όλες τις θάλασσες που ταξίδεψα και όλες τις στιγμές που χαρίζω απλόχερα η δύναμη της φύσης.

Περνάει ο καιρός. Με την Καίτη προγραμματίζουμε ένα 10ήμερο ταξίδι στη Μικρά Ασία, στις αλησμόνητες πατρίδες. Θα γίνει προς το τέλος του Απριλίου τις ημέρες του Πάσχα. Πάμε με οργανωμένο γκρουπ. Την ξενάγηση θα κάνει ο ερευνητής της Μικρασίας, φιλόλογος και εξαιρετικός μου φίλος Θεωδωρής Κοντάρης. Δηλώνουμε συμμετοχή.

Είναι πρωί μια όμορφης μέρας. Μέσα του Απριλίου. Βλέπω τον Βαγγέλη από μακριά να έρχεται για δουλειά στο γραφείο του. Περπατάει αργά, πολύ αργά με μικρά βήματα σα να τα μετράει.

- **Καλώς τον... τι σου συμβαίνει**, ρωτώ ανήσυχος.

Απαντά με λαχανιασμένη φωνή

- **Μπα, τίποτα μωρέ, όλα καλά.**

- **Πάμε αμέσως στο ΥΓΕΙΑ**, του λέω.

- **Να τελειώσω κάποιες δουλειές με πελάτες πρώτα**, η απάντησή του.

Προτεραιότητα στη δουλειά και συνέπεια στον πελάτη λέγεται αυτό. Ανησυχώ και προσπαθώ να καταλάβω. Δεν αργώ να το μάθω.

« **Κάτι δεν πάει καλά, θα μου πει, ένα σφίξιμο από το στήθος μέχρι τον οισοφάγο**». Κάτι αισθάνεται που έχει μεγαλώσει αρκετά και τον πνίγει. Δυσκολεύεται ακόμη και να αναπνεύσει. Στο ΥΓΕΙΑ τώρα!

Η αξονική που κάνει δείχνει έναν όγκο ύψους είκοσι δύο εκατοστών με πλάτος επτά. Για μια ακόμη φορά ανησυχία και συναγερμός. Ακτινοβολίες άμεσα η αντιμετώπιση, αποφαίνονται οι γιατροί του. Τον αναλαμβάνει ο Κων. Δαρδούφας με το επιτελείο του. Θα του κάνουν πρώτα εξομοίωση στην περιοχή και μέσα από την αξονική θα του βάλουν τρισδιάστατα σημάδια για να χτυπήσουν οι ακτίνες τα καρκινικά κύτταρα.

Και ξεκινούν σε καθημερινή βάση οι ακτινοβολίες,

«**Να γκρεμίσουμε την πολυκατοικία**», μου λέει ο φίλος μου.

Η συμμετοχή στην εκδρομή της Μικράς Ασίας ακυρώνεται.

Ο Βαγγέλης διαφωνεί.

- Έλα μωρέ δεν είναι τίποτα, θα το αντιμετωπίσω, να πάτε... Επιμένει
- Όχι δεν πάμε.

Τα βήματά του αυτή τη φορά στην εσωτερική σκάλα δεν είναι δυνατά, δεν είναι σταθερά, ίσα που ακούγονται. Δεν είναι γοργά, δεν είναι ρυθμικά, γιατί κάθε τρία σκαλιά σταματά να πάρει ανάσα. Οι ακτινοβολίες συνεχίζονται και τις μέρες του Πάσχα. Ο Βαγγέλης συνέρχεται σιγά-σιγά, μπορεί και αναπνέει. Ξενοικιάζει το σπίτι και επανέρχεται στο δικό μας, στο δωμάτιό του.

Χρειάζεται φροντίδα, γιατί η θεραπεία έχει και τις παρενέργειές της. Δυσκολεύεται να καταπιεί. **«Καμένος οισοφάγος λόγω των ακτινοβολιών»**, θα γράψει αργότερα σε μια ανάρτησή του. Όχι δεν το λέει σε μας, για να μην μας στεναχωρήσει. Το βλέπουμε, δεν τρώει το φαγητό του. Μερικές μπουκιές και λέει, χόρτασα. Το παίρνει τάχα να το φάει στο γραφείο του και το πετάει. Αλλά από ηθικό ακμαιοτάτο και πάντα με χαμόγελο. Έτσι, για να φαίνεται σε μας και στο φιλικό του περιβάλλον. Γιατί δεν θέλει κανένας να στεναχωρηθεί. Κάνει μαγνητική εγκεφάλου και είναι καθαρή. Χαίρεται γι' αυτό. **«Δεν με πειράζει τι γίνεται στο σώμα»** θα μου πει κάποια στιγμή, **«το κεφάλι μου να είναι καλά. Να έχω σωστά τα μυαλά μου, μην τα χάσω...»**.

- Και συγνώμη, ε!

- Για πιο πράγμα; τον ρωτάω.

- Που σας χάλασα την εκδρομή.

- Έλα τώρα, δεν πειράζει, του λέω.

- Μου το υπόσχεσαι... μόλις γίνω καλά να πάμε όλοι, οικογενειακώς στη Μικρά Ασία; ...Να γνωρίσω τα Αλάτσατα, την Ερυθραία, τα μέρη που γεννήθηκε και έζησε τα πρώτα χρόνια της ζωής του ο παππούς ο Γιώργος...

Δεν πρόλαβε. Αλλά εμείς, κάποια στιγμή θα πάμε. Και θα πάρουμε μαζί λίγη από την τέφρα του. Να τη σκορπίσουμε εκεί...

Αναρρώνει σιγά-σιγά και από αυτή τη θεραπεία. Επειδή δεν σιτίζεται αρκετά, από 71 χάνει οχτώ κιλά και κατεβαίνει στα 63. Δεν χάνει όμως την αυτοπεποίθησή του, απεναντίας αισιοδοξεί και προγραμματίζει. Καλείται να αντεπεξέλθει σε καταστάσεις διαφορετικές από αυτές που έχει επιλέξει στη ζωή του.

Επισκέπτομαι τον Κων. Δαρδούφα να ενημερωθώ. Στην οθόνη του υπολογιστή, μου δείχνει σε φυσικό μέγεθος το πριν και το μετά. Η πρώτη εικόνα σοκαριστική, η πολυκατοικία που λέγαμε. Η δεύτερη κάτι λίγα μπάζα από το γκρέμισμα. **«Αυτά τα μπάζα είναι που με ανησυχούν»**, του λέω. Και περνάει ο καιρός και οι μέρες του ήρωά μας.

Είναι μεγάλη εβδομάδα. Ο Βαγγέλης συναντιέται με μια φίλη του, παλιά του συμμαθήτριά. Τα λένε, και τον κερνάει καφέ. Για να βγάλει την υποχρέωση περνάει από το κατάστημα της μητέρας της, μπαίνει μέσα. Πίσω από την πλάτη του κάτι κρατάει που το κρύβει. Αφού την αγκαλιάζει και τη φιλάει, εμφανίζει αυτό που κρύβει λέγοντας **«να το δώσετε στην Α.»**. Μια μαύρη λαμπάδα. Που έψαχνε να βρει η φίλη του και δεν έβρισκε. Αυτός έψαξε και τη βρήκε. Ούτε νονός να ήταν.

Οι πληροφορίες μου λένε ότι η λαμπάδα δεν κήκε ποτέ. Παραμένει ως έχει για να θυμίζει...

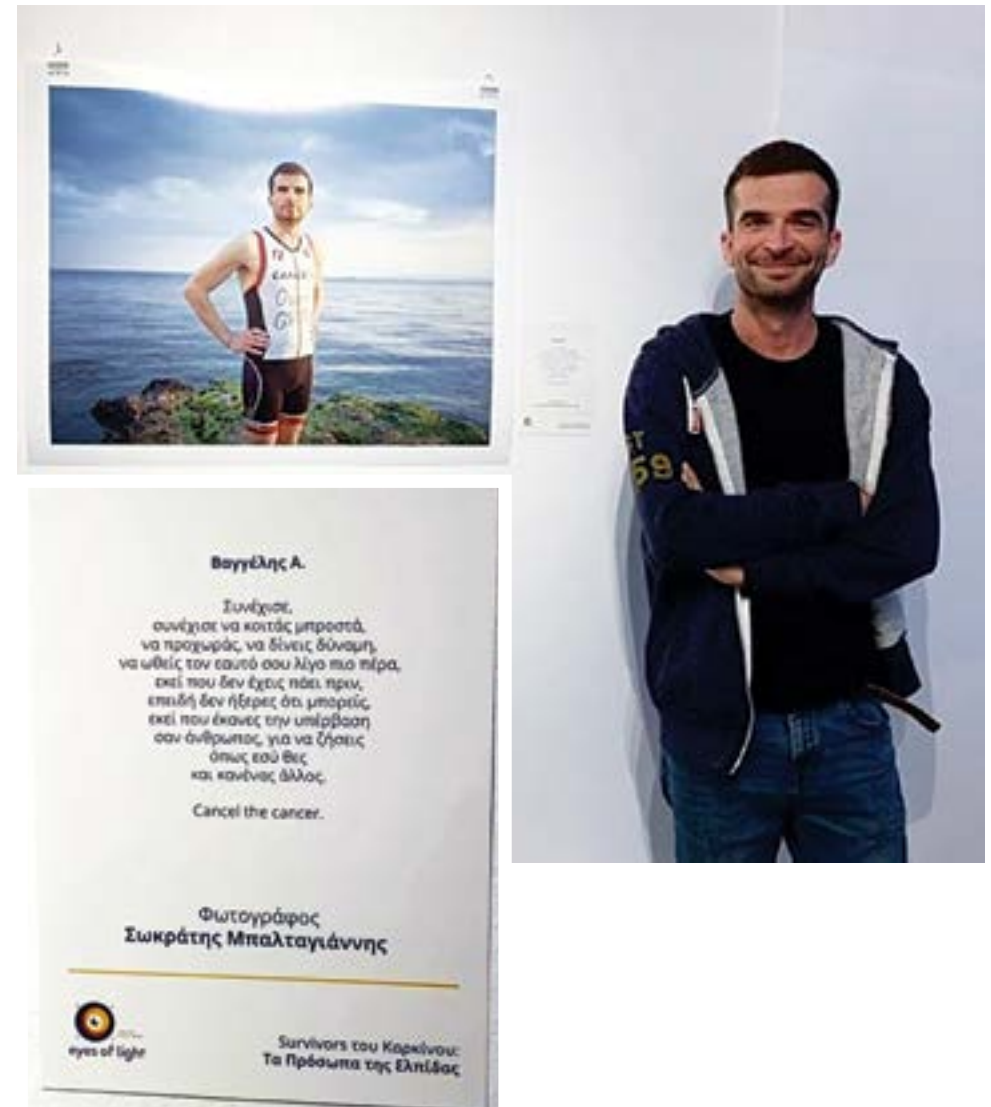

Μέρος από τα βραβεία του!

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ στην έκθεση “EYES OF LIGHT”

Από 18 έως 24 Μαΐου συμμετέχει σε μια πολύ ενδιαφέρουσα έκθεση. Τη διοργανώνει η Δήμητρα Ερμείδου «Eyes of Light» για τους «Survivors του Καρκίνου: Τα πρόσωπα της Ελπίδας».

Μία φωτογραφία του Βαγγέλη από τον φωτογράφο Σωκράτη Μπαλταγιάννη με το αισιόδοξο μήνυμά του...

«Συνέχισε, συνέχισε να κοιτάς μπροστά, να προχωράς, να δίνεις δύναμη, να ωθείς τον εαυτό σου λίγο πιο πέρα, εκεί που δεν έχεις πάει πριν, επειδή δεν ήξερες ότι μπορείς, εκεί που έκανες την υπέρβαση σαν άνθρωπος, για να ζήσεις όπως θες εσύ και κανένας άλλος. Cancel the cancer».

Επανέρχεται και πάλι στα καθημερινά. Στη δουλειά του, στις παρέες, και όπου του κάνει κέφι. Κάνει πιλάτες με σκοπό την απόκτηση του πτυχίου. Ξεκινάει προετοιμασία για το επόμενο τρίαθλο. Ποδήλατο στατικό στο προπονητήριο, τρέξιμο και δηλώνει συμμετοχή για το διάθλο τελικά, επειδή λόγω της πρόσφατης υποτροπής έχει χάσει χρόνο προετοιμασίας και κυρίως σωματικές δυνάμεις. Για τη συμμετοχή του θα ζητήσει και θα πάρει βεβαίωση γιατρού από τον φίλο του Γιώργο Ρηγάκο.

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

20 Ιουλίου 2019

15 Απριλίου ξεκίνησα να κάνω μία σειρά από ακτινοβολίες στο Υγεία. Ο όγκος ανάμεσα στους πνεύμονες, κάτω από το στήρνο, πίεζε τόσο πολύ που δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Για να ανέβω μία σκάλα, έπρεπε να σταματήσω να πάρω ανάσα κάθε τρία σκαλιά, παλμοί σε ηρεμία 130. Σιγά σιγά όμως, μέρα με τη μέρα, άρχισε να καλυτερεύει. Οι ακτίνες έκαναν τη διαφορά, παρόλο που μετά δεν μπορούσα να φάω τίποτα. Καμένος οισοφάγος και 63 κιλά από 71. Οι ακτινοβολίες πήγαν καλά, και μετά ήρθε μια πνευμονίτιδα εξαιτίας τους συνηθισμένο φαινόμενο κορτιζόνη και υπομονή. Υπομονή, επιμονή, αγάπη από πολλούς, και όλα καλά για μία ακόμη φορά, έκτη για την ακρίβεια.

Ξεκίνησα πάλι να κάνω πιλάτες και λίγο ποδήλατο στο προπονητήριο, και είδα ότι είμαι καλύτερα. Έτσι, πήρα την απόφαση, αφού έχασα όλη την αγωνιστική χρονιά, να κάνω το διάθλο της Transition Sports, με τη Danae Moraitis να με τιμάει με το No 1 ως αριθμό συμμετοχής και τον φίλο Christos να με ακολουθεί σε όλο τον αγώνα για παν ενδεχόμενο και, φυσικά, για την παρέα! Το έτρεξα όσο πιο αργά μπορούσα, για να μην επιβαρύνω το ταλαιπωρημένο σώμα μου, και ΤΕΡΜΑΤΙΣΑ!

Πόση χαρά μπορεί να δώσει μια σχεδόν τελευταία θέση; Παρά πολλή! Βγείτε έξω, κάντε πράγματα, η ζωή είναι μία! Ευχαριστώ πολύ για το

support, Nikolas, Βίλλυ και το κουκλί! Angelika Tzetsou που λατρεύω, Greta Lymberopoulou αγαπημένη, και τόσοι άλλοι που βοήθησαν στον αγώνα! Να είμαστε όλοι καλά με υγεία και αγάπη, άντε και λίγη τύχη. BLUE swimming center Kassimatis, Cycling Tri, Castelli Castelli, Cycling adidas Suunto Greece Suunto.

Μετά τον αγώνα έρχεται με ανεβασμένη τη διάθεση στα ουράνια. Χαμόγελο μέχρι τ'αυτιά παρόλη την εμφανή σωματική του κούραση.

Θα μας πει: «**Η Δανάη με τίμησε δίνοντάς μου το νούμερο ένα του αγώνα, το καταχάρηκα... πάμε γι'άλλα».**

Ναι, πάμε... πάμε Βαγγέλη μας.

ΠΤΥΧΙΟ ΣΤΟ ΠΙΛΑΤΕΣ

Οι ιατρικές εξετάσεις που κάνει δείχνουν βελτίωση της κατάστασης της υγείας του. Ακόμη μια νότα χαράς, μια νότα αισιοδοξίας. Δεν ξεχνά ακόμη ένα στόχο που έχει βάλει στη ζωή του. Συνεχίζει τα μαθήματα πιλάτες εντατικά για να πάρει το πτυχίο.

Έχουμε μπει στον Αύγουστο του 2019. Θα κάνει τις διακοπές του. Στις 24 του μήνα θα πάρει μια ακόμη χαρά. Δίνει εξετάσεις, περνάει τα τεστ με πολύ καλή βαθμολογία και είναι «Mat Pilates teacher».

Έναν ακόμη στόχο τον καταφέρνει παρ' όλες τις αντιξοότητες με την υγεία του και τον κερδίζει. Στη φωτογραφία με την Κέρεν Πάτζια, που τον εκπαιδευσε και του απένευσε το πτυχίο. Ένα ακόμη πτυχίο στη ζωή.

Μαθήματα Πιλάτες

ΥΠΟΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΝΟΣΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Φεύγει ο Αύγουστος και έρχεται ο Σεπτέμβρης. Κάνει τις ιατρικές του εξετάσεις για μια ακόμη φορά. Τα αποτελέσματα δεν είναι καλά. Απεικονιστική επιβάρυνση δείχνουν. Συνηθισμένος πια και υποψιασμένος. Θα πει, κάποια στιγμή στον αδερφό του τον Γιώργο: **«Θα είμαι τυχερός, αν μπορώ να ζήσω ένα-δυο χρονάκια ακόμη»**. Στην Καίτη και σε μένα δεν λέει τίποτα μην μας στεναχωρήσει. Προβληματισμός του τι θεραπεία θα ακολουθήσουν. Οι γιατροί αποφαινόνται και συμφωνεί ο Βαγγέλης, Ανοσοθεραπεία. Είναι μονόδρομος αυτό, οποιαδήποτε άλλη θεραπεία την έχει υποστεί. **«Το σώμα δεν αντέχει άλλα δηλητήρια»** θα μας πει για μια ακόμη φορά. Το ποσοστό επιτυχίας μόνο τριάντα τοις εκατό. Ανεβάζει στη σελίδα του το παρακάτω:

Cancelthecancer

Vagelis Aspromougos

23 Σεπτεμβρίου 2019

Η πρώτη μου ανοσοθεραπεία, για μια υποτροπή στους πνεύμονες, χαμογελάω διότι εκτός από την γνωστή μου αναισθησία και το κέφι που έχω για ζωή, αισθάνομαι πραγματικά καλά ! Η ζωή μου τα τελευταία χρόνια με τον καρκίνο, είναι πλέον συμβιωτική για αυτό και το cancel που σημαίνει ακυρώνω, δηλαδή το βάζω «στο πλάι» και όχι το πολεμάω ή το νικάω κτλ .

Το μήνυμά μου είναι, να ζούμε, να ζούμε την κάθε ημέρα, ξέρω είναι κλισέ αλλά θα το φωνάζω σε όλους μας !!!! Πάμε δυνατά και αυτή τη φορά, να κάνουμε και κανά αγώνα μετά!

Έχω σκεφτεί αφού κατάφερα τον ογκολόγο μου να ξεκινήσει τρέξιμο, μπορώ να καταφέρω τα πάντα, ε, Giorgos Rigakos ?

Με αυτό το αισιόδοξο μήνυμα τα λέει όλα. Το θάρρος, ο αυτοσαρκασμός και η προτροπή «να ζούμε, να ζούμε την κάθε μέρα... θα το φωνάζω σε όλους μας». Αρχίζει πάλι τον αγώνα του κι αυτή τη φορά με ημερήσιες νοσηλείες. Από τις τόσες υποτροπές, μεταστάσεις, χειρουργεία, νοσηλείες, αξονικές, μαγνητικές, παρακεντήσεις, αιματολογικές και πολλές άλλες, έχω χάσει το μέτρημα, τον λογαριασμό. Και αυτός, στη φωτογραφία με το χαμόγελο πάντα, την καλή διάθεση και το λάπτοπ να εξυπηρετεί τους πελάτες του, σαν να μην τρέχει τίποτα.

Δεν θέλει κανένα από εμάς, την Καίτη ή εμένα δίπλα του. Δουλεύω μας λέει, μη με απασχολείτε, αλλά μάλλον μας δουλεύει. Όχι ότι δεν δουλεύει, αλλά να μην μας βάζει συνεργούς σε αυτή τη δοκιμασία. Μη μας βγάλει από τα καθημερινά. Μη μας βλέπει στεναχωρημένους.

Η απίστευτη δύναμη που κρύβει μέσα του, αντανακλά στους φίλους του, στον περίγυρό του. Του το γράφουν και του το λένε με τα μηνύματά τους, σε κάθε ανάρτησή του. Τον θαυμάζουν για την ψυχική του αντοχή και είναι παρηγοριά μεγάλη για τον ίδιο, για να πάει ένα βήμα πιο πέρα στον άνισο αγώνα του. Παρηγοριά και για τους χιλιάδες διαδικτυακούς του φίλους, αλλά και πολλούς ομοιοπαθείς.

Cancer made me understand
that it's not ME against
HIM.
It's actually everybody
AROUND ME that is helping
me to "cancel" IT all
together.
#cancelthecancer

Ο καρκίνος με έκανε να καταλάβω ότι δεν είναι εγώ εναντίον εκείνου. Στην πραγματικότητα είναι όλοι γύρω μου που με βοηθάνε να τον "ακυρώσουμε" όλοι μαζί.

ΤΡΙΑΘΛΟ ΜΕ ΣΚΥΤΑΛΗ ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ

Η ζωή του Βαγγέλη συνεχίζεται με τις ημερήσιες νοσηλείες και την ανοσοθεραπεία. Έρχεται Οκτώβρης μήνας και προπονείται για το τρίαθλο. Θα το κάνει σκυτάλη με τα φιλαράκια του, τη Μαρία Σιδερά και τον Νίκο Παπαγγελή. Κολύμπι η Μαρία, ποδήλατο ο Νίκος και τρέξιμο ο Βαγγέλης.

Παίρνουν μέρος και τερματίζουν.

Η χαρά και η ικανοποίηση αποτυπώνεται στα πρόσωπά τους. Τρία παιδιά που ρουφάνε τις σταγόνες της ζωής της κάθε στιγμής.

3 διαφορετικά άτομα σήμερα...

Σε έναν αγώνα τρίαθλου «σκυτάλη» κολύμπι για την Μαρία ποδήλατο για τον Νίκο Παπαγγελή τρέξιμο για εμένα, με βοήθησαν να ολοκληρώσω τον αγώνα αυτό μαζί έτσι ώστε να ακυρώσω τον ΚΑΡΚΙΝΟ μου κάνοντας αυτό που αγαπώ τόσο πολύ !!!!

Σας ευχαριστώ τόσο πολύ, η αυριανή θεραπεία μόλις έγινε πολύ πιο εύκολη εξαιτίας σας !!!

Υ.Γ. ευχαριστούμε την Transition Sports για την πρόσκληση και συμμετοχή, που δίνει ίσες ευκαιρίες σε αθλητές ΑμεΑ Την Kassimatis Cycling.

Και η ανοσοθεραπεία του Βαγγέλη συνεχίζεται. Κάποια μέρα του Νοέμβρη τελειώνει. Τα αποτελέσματα απογοητευτικά, δεν πήγε όπως θα ήθελε. «Δεν είχα και πολλές ελπίδες» θα μας πει. Στα μέσα του μήνα αισθάνεται μια ενόχληση στο δεξιό ισχίο. Προσπαθεί να μη φανεί. Τον προδίδει το περπάτημά του.

Δεν είναι τίποτα, μην ανησυχείτε, μάλλον είναι από το τρέξιμο που έκανα στο τελευταίο μου τρίαθλο και θα το ζόρισα λιγάκι.

Πήγαινε στο ΥΓΕΙΑ να το εξετάσεις.

Μπα, θα πάω σε ένα χειροπρακτικό να μου το φτιάξει.

Το γνωρίζει καλύτερα από μας τι του συμβαίνει. Θα πάει τελικά δυο-τρεις φορές στον χειροπρακτικό. Έτσι για δοκιμή, για κάτι άλλο μπας και κάτι αλλάξει, για ψυχολογικούς λόγους. Δεν θα δει αποτέλεσμα.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ, ΕΝΑ ΛΑΠΤΟΠ

Ένα απόγευμα με βλέπει στο γραφείο μου μπροστά στο λάπτοπ να δουλεύω.

- **Δε μου λες, με αυτό το πράμα θα γράψεις το βιβλίο;** μου λέει.

- **Γιατί, τι έχει, μια χαρά είναι... και το βιβλίο θα το γράψεις εσύ και θα βοηθήσω εγώ,** του απαντώ.

- **Δεν ξέρω αν θα μπορέσω, μου λέει με όλο νόημα, θα σου πάρω ένα καινούργιο.**

- **Όχι, μια χαρά είμαι μ' αυτό...**

Μετά τρεις μέρες μου φέρνει και μου κάνει δώρο το καινούργιο.

Και εγώ γράφω στο δώρο του, αυτές τις γραμμές...

ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΙΣΧΥΟ

Στις 5 Δεκεμβρίου επισκέπτεται τον φίλο του από τα παλιά ορθοπεδικό χειρουργό, επιμελητή στο METROPOLITAN Λεονάρδο Μπενάκη. Είναι πέντε το απόγευμα και του κάνει έκτακτη μαγνητική τομογραφία ισχίου. Τα αποτελέσματα σοκάρουν τον φίλο του, τον γιατρό. Δείχνουν οστεόλυση λόγω μετάστασης του καρκίνου σε αυτό το σημείο.

Εξηγεί λεπτομερώς στον Βαγγέλη τι συμβαίνει. Η αντιμετώπιση έχει ρίσκο. **«Χειρουργική επέμβαση και τοποθέτηση καρφιού εσωτερικά στο μηριαίο οστό, αλλά υπάρχει ο κίνδυνος να σπρώξει τα καρκινικά κύτταρα σε όλο το πόδι»** του λέει. Και ο Βαγγέλης... **«Και τι έγινε μωρέ, αφού είμαι γεμάτος καρκίνο παντού».** Το λέει τόσο απλά... Ο φίλος του τον συμβουλεύει να αγοράσει και να κυκλοφορεί πλέον με πατερίτσες, γιατί μπορεί ανά πάσα στιγμή το σημείο εκείνο να συνθλιβεί. Υπακούει, έρχεται στο σπίτι με πατερίτσες και μας λέει τα δυσάρεστα νέα.

Αλλά εδώ θα πάω στον αγαπημένο φίλο και παλιό συνεργάτη του Βαγγέλη μας από το περιοδικό που εργαζόνταν, τον Λεονάρδο ή Λίνο για τους φίλους του. Να ελαφρύνει λίγο το κλίμα.

Ο **Λίνος** γυρνάει το χρόνο πίσω, θυμάται και γράφει:

“ Τον θυμάμαι κάθε μέρα που πέφτω σε λακούβα με το *leasing*. Την τελευταία φορά που τον είδα ήταν 11 Δεκεμβρίου. Συναντηθήκαμε στον «Άγιο Σάββα» για να τον δούμε με τον παλιό διευθυντή μου. Στο γυρισμό, στην τελευταία μας βόλτα έπεσα στις κλασικές τρύπες στην αριστερή λωρίδα της Κηφισίας πριν το «Υγεία».

- **Αυτή η μαλακία έχει τα *Runflat* τα λάστιχα που κοπανάνε έτσι;**

- **Μαλάκα, πώς το κατάλαβες;**

- **Ήμουν και γαμώ τους συνοδηγούς!**

Γελάσαμε. Και ξαναγελάσαμε αρκετά μέχρι να φτάσουμε Βριλήσσια. Τον απείλησα για να χρησιμοποιεί μόνιμα τις πατερίτσες και τον χαιρέτησα, υπολογίζοντας ότι την επόμενη φορά που θα βρεθούμε, θα ήταν για να τον χειρουργήσω στο ισχίο, που είχε σπάσει λόγω μετάστασης.

Με το Βαγγέλη γνωριστήκαμε όταν βρεθήκαμε στην *option press*. Ήμουν φοιτητής ιατρικής τότε και δούλευα *part time* σε περιοδικά αυτοκινήτου για να συμπληρώνω στο χαρτζιλίκι που έστελναν οι γονείς και κυρίως, γιατί είχα τρέλα.

Φινλανδία: Με τον Makinen και τον Hagstrom

Ταιριάξαμε από την αρχή, αλλά και πώς να μην ταιριάξεις με το Βαγγέλη. Ποτέ δεν τσακωθήκαμε. Ποτέ. Βριστήκαμε πολλές φορές, αλλά ποτέ δεν τσακωθήκαμε.

Το καλύτερό μας ήταν το Φεβρουάριο του 2005. Είχαμε κανονίσει να πάμε Φινλανδία στη Σχολή Οδήγησης του Makinen για να φτιάξουμε ένα θέμα όπως το ονειρευόμασταν. Για πιο φθηνά προφανώς, είχαν κανονίσει από το περιοδικό τρεις πτήσεις με προοδευτικά όλο και μικρότερα αεροπλάνα. Ο Βαγγέλης δεν ήθελε να παραδώσει τηλεφακούς, κάμερες, τρίποδα και μαλακίες για να μη χαθούν, οπότε κουβαλάει σαν αχθοφόρος μέσα στο Βενιζέλος, στο αεροπλάνο της Luftahnsa, στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης, παντού. Εγώ τον κοροϊδεύω και του λέω ότι δεν τα κρατάω ακόμα και να κατουριέται. Τελικά τον πιάνει κόψιμο και πάει τουαλέτα κρατώντας τα δύο τρίποδα.

Μετά πάμε Στοκχόλμη, όπου μας περιμένει το μικρότερο αεροπλάνο που είχαμε δει μέχρι τότε, για να πάμε στο Tampele της Φινλανδίας. Δύο θέσεις από τη δεξιά πλευρά, μία από την αριστερή και καθόλου χώρος για χειραποσκευές. Βάλαμε τους τηλεφακούς στον κώλο μας περίπου.

Στο μικρό αεροδρόμιο μας έχουν αφήσει ένα νοικιασμένο Saab. Κρύο της αρκούδας, μείον 8, μείον 10 κάτι τέτοιο. Μπαίνουμε ξυλιασμένοι στο Saab και έχει πιο πολύ κρύο από ό,τι έξω. Βγήκαμε για τσιγάρο και το αφήσαμε ένα τέταρτο να δουλέψει το καλοριφέρ και τα θερμαινόμενα καθίσματα. Γενικά το δαγκώσα-

με. Είχαμε μπροστά μας κάπου 150 χιλιόμετρα μέσα στη νύχτα. Με ταμπέλες παντού, ότι πετάγονται τάρανδοι στο δρόμο. Δε θυμάμαι τι λέγαμε, αλλά γελάγαμε συνέχεια, ίσως και γιατί είχαμε χεστεί πάνω μας στο ενδεχόμενο να μας περάσει σουβλάκι κανένας τάρανδος το παρμπρίζ.

Στη Jynaskyla, σταματήσαμε στο πρώτο βενζινάδικο. Νύχτα, μάλλον γύρω στις 11, πολύ κρύο και περιμένουμε να βγει ο υπάλληλος. Σιγά μη βγει, μαλάκας είναι; Τσακωνόμαστε με το Βαγγέλη ποιος θα βγει για βενζίνη. Χάνω επειδή «εσύ είσαι οδηγός, εγώ είμαι φωτογράφος» και γυρνώντας από το ταμείο τον βλέπω, να φωτογραφίζει ένα εντυπωσιακό θέαμα. Κάτω από το λόφο που είμαστε, στα 100 - 150 μέτρα υπάρχει ένα παγωμένο ποτάμι και στις όχθες έχει βαρέλια με φωτιές και πιτσιρικάδες που κάνουν παντιλίκια με παλιά Volvo, Toyota, BMW, ό,τι βρούνε. Κάποιοι πίνουν μπίρες, έχουν μουσική και κάνουν drift. Κάπου εκεί αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε, γιατί αυτή η χώρα έχει βγάλει τόσους χεράδες. Τα πάντα πήγαν τέλεια. Ο Βαγγέλης τραβούσε εικόνες και βίντεο ασταμάτητα, με κάμποσο άγχος, γιατί ένιωθε ότι θα τον αξιολογούσαν από αυτή την ιστορία. Συνοδηγήσαμε και οι δύο με τον Makinen και τον Hagstrom και αναθεωρήσαμε πολλά που νομίζαμε ότι ξέραμε. Με τον Hagstrom βγήκαμε για φαγητό. Εμείς

θέλαμε να παραγγείλουμε τα πάντα, τάρανδο με σως βατόμουρο και λουκάνικο σολομού ενδεικτικά οπότε ο σερβιτόρος είχε μπερδευτεί που του λέγαμε να αφήνει τα πιάτα «στη σέντρα όπως στην Ελλάδα». Ο Hagstrom είχε τρέξει Ακρόπολις και είχε περάσει από ταβέρνα στη Λαμία, οπότε έδωσε τις κατάλληλες εξηγήσεις.

Το θέμα ήταν από τα καλύτερα που είχα γράψει ποτέ. Ο Βαγγέλης είχε εντυπωσιακές εικόνες και ήταν πολύ περήφανος για το αποτέλεσμα. Σε εκείνο το ταξίδι πρακτικά δημιουργήθηκε αυτή η φιλία που μας επέτρεψε να παίρνουμε τηλέφωνο ο ένας τον άλλο και να λέμε οτιδήποτε μας έρθει, ακόμα κι αν είχαμε να βρεθούμε πάνω από δύο μήνες.

Μία από τις μεγαλύτερες «επιτυχίες» μας ήταν κάπου το 2009 μάλλον που μου άρεσε μια φίλη του και ήθελα να κανονίσει να βγούμε. Ο Βαγγέλης επέμενε ότι θα κανόνιζε μόνο αν έφερνα κι εγώ κάποια γι' αυτόν. Ζήτησα λοιπόν από μία συνάδελφο να με συνοδεύσει. Το live ήταν απαράδεκτο, οι κοπέλες δεν έδιναν την παραμικρή σημασία σε εμάς και καταλήξαμε να πίνουμε μπύρες οι δυο μας. Ο αυτοσαρκασμός του, το χιούμορ γενικότερα ήταν το κυρίαρχο στοιχείο της προσωπικότητάς του, μπορούσε να σε ανεβάζει όταν ήσουν χάλια με οτιδήποτε. Τα κακά νέα τα έμαθα αρκετά νωρίς, λόγω επαγγέλματος. Μου έλειψε πάρα πολύ την ημέρα του γάμου μου, δεν ήταν καλά λόγω υποτροπής. Θα τον θυμάμαι πάντα σαν πληθωρικό, ερωτικό, αστείο και τελικά πολύ δυνατό στα δύσκολα. ”

Τα βήματά του τώρα στη μαρμάρινη σκάλα, ακανόνιστα, άμετρα, συνοδεύονται από τον ανατριχιαστικό θόρυβο που κάνουν οι πατερίτσες που τον υποβαστάζουν. Οι εβδομάδες, οι μέρες, οι ώρες είναι οι κόκκοι της άμμου που γλιστρούν μαρτυρικά και πέφτουν πολύ γρήγορα στην κλεψύδρα της ζωής. Και το γνωρίζει αυτό καλά. Η επέμβαση αναβάλλεται προς το παρόν, γιατί ενέχει κινδύνους. Η περιοχή πρέπει πρώτα να ακτινοβοληθεί, για να μειωθεί ο καρκίνος. Αν γίνουν οι ακτινοβολίες μετά την επέμβαση, το μέταλλο που θα είναι μέσα θα ζεσταθεί, θα κάψει το μηρό.

Είναι απόγευμα και πάμε μαζί στο ΥΓΕΙΑ στο Κέντρο Ακτινοθεραπευτικής Ογκολογίας. Από τις λίγες φορές που δέχεται να τον συνοδέψω. Με προστατεύει, έχει τους λόγους του. Συναντάμε τον φίλο μου Κων. Δαρδούφα, διευθυντή. Για μια ακόμη φορά θα του κάνουν εξομοίωση στην περιοχή και μέσα από την αξονική, θα του βάλουν τρισδιάστατα σημάδια, για να χτυπήσουν οι ακτίνες τα καρκινικά κύτταρα.

Αρχίζει κάθε απόγευμα να κάνει τις ακτινοβολίες του. Δεν οδηγεί πλέον. Δεν επιτρέπεται γιατί πιέζεται το ισχίο. Δεν θέλει να τον πηγαίνω εγώ. «Δεν θα με πας εσύ, γιατί φοβάμαι μην κολλήσεις κάποιο νοσοκομειακό μικρόβιο» μου

λέει. Αν και η δικαιολογία δεν με πείθει, ωστόσο υπακούω. Δεν θέλει ακόμη και τα αδέρφια του. Θέλει να τον πηγαίνουν οι δυο κολλητές του η Μάτα και η Κατερίνα. Οι πολυαγαπημένες του φίλες. Να τις έχει όσο το δυνατόν περισσότερο κοντά του. “Η φρουρά”, θα γράψει σε μια ανάρτησή της η Κατερίνα. Να λένε τα δικά τους, αυτά που είκοσι και πλέον χρόνια φιλίας τους συνδέουν. Αυτό γίνεται κάθε μέρα το απόγευμα. Το πρωί ο Βαγγέλης εργάζεται. Ζει την καθημερινότητά του, αλλά απαραίτητο αξεσουάρ είναι οι πατερίτσες. Στις εξόδους του, με φίλους πάντα μαζί. Η ψυχολογία αρχίζει σιγά-σιγά να πέφτει. Όσο και να προσπαθεί να το κρύψει, κάποια πράγματα τον προδίδουν. Ίσως να αισιόδοξεί και σίγουρα γνωρίζει. Ο χρόνος μετράει αντίστροφα. Τα φύλλα του ημερολογίου της ζωής του λιγοστεύουν. Το πιστεύει; μπορεί να μπορεί και όχι. Ο Βαγγέλης, το παιδί μου, με το αγέρωχο ύψος, το καμαρωτό περπάτημα, την αισιόδοξη δύναμη, την ανεξάντλητη γενναιότητα, το χαρισματικό χαμόγελο ...τον κοιτάω και δεν θέλω να το δεχθώ, δεν μπορώ να το πιστέψω... με τίποτα.

Πλησιάζουν οι γιορτές των Χριστουγέννων και τις Πρωτοχρονιάς. Ποιες γιορτές;... Παραμονή ανοίγει την πόρτα στα παιδάκια, να του πουν τα κάλαντα. Του θυμίζουν τα παιδικά του χρόνια. Στο μενού των Χριστουγέννων θα ζητήσει κυρίως πιάτο αρνάκι με πατάτες στο φούρνο. Έτσι κι αλλιώς την ξενόφερτη γαλοπούλα στην οικογένεια δεν την τιμήσαμε ποτέ, γιατί δεν μας άρεσε. Τρώει με πολύ όρεξη στο οικογενειακό τραπέζι. Σηκώνοντας και τσουγκρίζοντας τα ποτήρια για ευχές, πίνει μια δυο γουλιές κρασί.

- Έλα άδειασε το ποτήρι, του λέω.

- Μπαμπά, αφού δεν κάνει λόγω της κατάστασής μου, μου λέει.

Ακόμη και τώρα προσέχει, ή το κάνει επίτηδες για να μη μας περνούν κακές σκέψεις από το μυαλό. Πιες όλο το μπουκάλι, παιδί μου, σκέφτομαι από μέσα μου.

Οι ακτινοβολίες συνεχίζονται κανονικά και μέσα στις γιορτές. Ο καρκίνος έχει θυμώσει πολύ με τις αντοχές του Βαγγέλη. Εκτός από το ισχίο, τώρα αρχίζουν τα πρώτα σημάδια δυσκολίας της αναπνοής. Εξαπλώνεται στους πνεύμονες. Επειδή έχει δοκιμάσει όλες τις θεραπείες, που γράφει το διεθνές πρωτόκολλο για τους πνεύμονες, έχει δεχθεί ο οργανισμός του πολλά χημικά και δεν έχει δει κάποιο αποτέλεσμα, αποφασίζει και πείθεται να δοκιμάσει μία παραϊατρική αγωγή. Στην αντίδρασή μου θα μου πει: «Δεν έχω να χάσω τίποτα, όλα τα άλλα τα δοκίμασα». Θα αποδειχθεί τις επόμενες ημέρες, ότι δεν έχει κανένα αποτέλεσμα και είναι καθαρή απάτη.

φωτό: Andreas Hunter

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΦΛΟΥΡΙ

Έρχεται η Πρωτοχρονιά του 2020. Μετά το πρωτοχρονιάτικο τραπέζι, κόβω τη βασιλόπιτα. Αρχίζω το μοίρασμα, όπως συνηθίζεται. Και το φλουρί πέφτει, ναι, στον Βαγγέλη. Χαμόγελα, αγκαλιές, ευχές πολλές και «να σου πάει καλά η χρονιά» του λέμε. Και ο Βαγγέλης με παγωμένο χαμόγελο **«Μακάρι, θα δούμε»**. Αυτή τη φορά δεν το αναρτά στη σελίδα του, όπως το 2014. Η ανάρτησή του παρακάτω για το νέο χρόνο τα λέει όλα. Η δυσκολία της αναπνοής πάει προς το χειρότερο. Το καταλαβαίνει ο ίδιος, το βλέπουμε και εμείς. Μας λέει θα χρειαστεί οξυγόνο. Συζητάμε την ενοικίαση συσκευής. **«Για λίγες μέρες θα τη χρειαστώ»** θα πει. Ψάχνει στο google εταιρία. Τη βρίσκει, το τηλέφωνο δεν απαντά πρωτοχρονιάτικα.

Στη φίλη του την Κατερίνα έχει πει τα πάντα, την έχει προετοιμάσει. Όσο σκληρό και αν ακούγεται, το σίγουρο είναι ότι θα φύγει, το πότε δεν ξέρει. Ανήμερα την πρωτοχρονιά θέλει να του κάνει μια όμορφη έκπληξη. Να πάρει μια ανθοδέσμη και να έρθει στο σπίτι να τον ζητήσει σε γάμο. Να του κάνει αυτό το συμβολικό δώρο. Κάνει το λάθος όμως και του το λέει. Ο Βαγγέλης αρνείται, δεν θέλει, δεν την αφήνει, δεν της το επιτρέπει.

Με μηνύματα, ή και με τηλεφωνήματα αργότερα, πολλοί φίλοι του από εσάς μου είπατε, ότι καταλάβατε πως κάτι σοβαρό συμβαίνει, περισσότερο από κάθε άλλη φορά. **«Οι απαντήσεις του στα μηνύματά μας δεν ήταν οι χαρακτηριστικές τού Βαγγέλη»**. **«Απαντούσε πολλές φορές μονολεκτικά»**. **«Δεν απαντούσε στις κλήσεις μας»**. **«Θέλουμε να μάθουμε πως περνούσε τις τελευταίες μέρες του, πως αντιμετώπιζε την κατάστασή του»**.

Από αρχές Δεκέμβρη μέχρι την ημέρα που έφυγε, παιδιά μου, μπορεί να γραφεί ένα ακόμα βιβλίο. Έχει πολύ πόνο, πολύ απογοήτευση, πολύ θυμό, πολύ δάκρυ. Αλλά να ξέρετε ότι ο ήρωάς σας δεν λύγισε ούτε στιγμή, ποτέ. Ερμηνεύοντας αυτά που γράφει στην ανάρτησή του ανήμερα την πρωτοχρονιά και επιλέγοντας να ποστάρει αυτή τη φωτογραφία, νομίζω ότι τα λέει όλα. Όπως και τα εκατό περίπου σχόλια σας κάτω από αυτή την ανάρτηση, με τις αντίστοιχες ευχές. Δεν υπάρχει το χιούμορ, τα αστεία, τα πειράγματα, όλα είναι σοβαρά. Και δεν απαντάει σε κανέναν, και δεν βάζει like σε κανένα. Είναι η πρώτη φορά που το κάνει. Αυτή η ανάρτηση είναι και η τελευταία.

Ο αποχαιρετισμός του. Ο επίλογος της ζωής του. Οι λέξεις του είναι η κληρονομιά του. Θα μπορούσε κάπου εδώ να τελειώνει το βιβλίο. Κρατήστε την τελευταία του φράση: **«κάθε μέρα να κάνουμε κάτι όμορφο για εμάς και για τους άλλους...»**.

Καλή χρονιά σε όλους.

Χρόνια καλά με υγεία αγάπη και λίγο τύχη!

Ότι και αν φέρει η νέα χρονιά άσχημα όμορφα, υπομονή και επιμονή να προσπαθούμε κάθε ημέρα να κάνουμε κάτι όμορφο για εμάς και για τους άλλους...

ΣΥΣΚΕΥΗ ΟΞΥΓΟΝΟΥ ΓΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ...

Ξημερώνει η δεύτερη ημέρα του χρόνου. Μετρώ τις αναπνοές του. Είναι λες και έχει γυρίσει από τρέξιμο, λαχανιασμένος. Τρεις αναπνοές δικές του, μια δική μου. Ανεβάζει και παλμούς. Τηλεφώνημα στην εταιρεία για την ενοίκιαση συσκευής οξυγόνου. Έρχονται πολύ σύντομα. Μαζί με τη σταθερή και μια φορητή. Φοράει τη μάσκα και αρχίζει να τη χρησιμοποιεί. Μιλάει στο τηλέφωνο με φίλους, τους λέει την εξέλιξη της υγείας του και **«...όλα καλά θα πάνε»**. Δεν θέλει να στεναχωρήσει κανένα.

Προσπαθεί να μην πέσει ψυχολογικά, ανεβάζει τον τόνο της φωνής του, αστειεύεται και διακωμωδεί λίγο την κατάστασή του. Η θέση στο κρεβάτι, πότε καθιστός και πότε ξαπλωμένος. Με το λάπτοπ πότε πάνω στα πόδια και πότε δίπλα στο κομοδίνο δουλεύει και εξυπηρετεί πελάτες. Συνεχίζει τα απογεύματα, να τον πηγαίνουν οι φίλες του με φορητή συσκευή οξυγόνου για τις ακτινοβολίες στο ισχίο. Και να τον φέρνουν πάλι πίσω. Με τη βοήθεια της συσκευής οξυγόνου παίρνει βαθιές ανάσες αλλά μετά από 4 - 5 μέρες θα αποδειχθεί ανεπαρκής. Η εξάπλωση του καρκίνου και στους δυο πνεύμονες είναι ραγδαία. Του λέμε, να τον πάμε στο ΥΓΕΙΑ για νοσηλεία και καλλίτερη φροντίδα. Δεν θέλει, αρνείται. Θα πει ακόμη μια φορά: **«Μην ανησυχείτε, θα περάσει, είμαι καλά»**.

Παραγγέλνουμε και αντικαθιστούμε τη συσκευή οξυγόνου με άλλη μεγαλύτερη, πιο ισχυρή. Αυτή η συσκευή, καθώς δουλεύει για να παρέχει οξυγόνο στον Βαγγέλη, βγάζει έναν έντονο ανατριχιαστικό ήχο που ακούγεται σε όλο το σπίτι. Συνεχίζει τις απογευματινές επισκέψεις με τις ακτινοβολίες στο ισχίο, αλλά τις φίλες έχει αντικαταστήσει ο δίδυμος αδερφός του ο Αλέξανδρος. Ο φίλος του, γιατρός Γιώργος Ρηγάκος του τηλεφωνεί, ενημερώνεται και ανησυχεί. Θέλει να έρθει στο σπίτι να τον εξετάσει, αλλά ο Βαγγέλης αρνείται. Όπως αρνείται και στην ψυχολόγο του να έρθει, αλλά μιλάνε μέσω skype.

Δεν μπορεί όμως να αρνηθεί στις φίλες και τους φίλους του, που έρχονται να τον δουν, να του κάνουν λίγο παρέα, να πουν τα δικά τους. Σηκώνεται από το κρεβάτι, έρχεται στο σαλόνι και κάθεται μαζί τους. Συζητάνε σαν να μη συμβαίνει τίποτα το άσχημο. Έτσι θέλει και εκεί οδηγεί τη συζήτηση ο Βαγγέλης. Κάποια στιγμή γυρνάει στη φίλη του την Κατερίνα και επειδή είναι ντυμένη στα μαύρα της λέει χαμογελώντας: **«Εσύ μωρή, γιατί ντύθηκες στα μαύρα, προετοιμάζεσαι;»**.

Περνάνε οι μέρες και δυσκολεύει ακόμα η κατάσταση της υγείας του. Κάθε τρία σκαλοπάτια σταματά και παίρνει βαθιά ανάσα. Με τις πατερίτσες, μην το ξεχνάμε. Ακόμα και από το σαλόνι στο δωμάτιό του. Σταματά να ξεκουραστεί και συνεχίζει. Το οξύμετρο δείχνει το οξυγόνο του να πέφτει και οι παλμοί να ανεβαίνουν. Η δυσκολία της αναπνοής γίνεται ακόμα μεγαλύτερη. Ιδρώνει και κάθε τόσο τον βοηθάμε, να αλλάζει φανέλα. Και με το καλοριφέρ στο δωμάτιό του κλειστό. Ζητάει και ανοίγουμε την τζαμόπορτα της κρεβατοκάμαράς του, να μπει κρύος αέρας και ας έχει έξω θερμοκρασία 5 βαθμούς.

Τον φροντίζουμε, αλλοίμονο, όσο μπορούμε, κάνουμε ότι μας ζητάει, αλλά αρνούμαστε όταν μας λέει να πάρει νοσηλεύτρια να τον φροντίζει. **«Να μη σας κουράζω και σας χαλάω τον ύπνο τα βράδια»**, λέει. Ποιος κοιμάται;

Συνεχίζει, ναι, να δουλεύει και να εξυπηρετεί τους πελάτες του με το λάπτοπ. Πάει τα απογεύματα για τις ακτινοβολίες του ισχίου. Δύσκολη η επιστροφή με τα σκαλοπάτια που πρέπει να ανέβει. Σφίγγει τα δόντια και το κατορθώνει. Επιμένει να μη θέλει να νοσηλευτεί στο νοσοκομείο.

Υποψιάζεται, ξέρει, το γνωρίζει και θέλει να μείνει στο σπίτι, όσο περισσότερο γίνεται. Κοντά σε μας, την οικογένειά του. Να χορτάσει αυτό που λέμε οικογενειακή θαλπωρή. Ξημερώνοντας η μέρα να μετράει μια ακόμη ανατολή. Να κοιτάει τον κήπο, με τα λουλούδια, τις κατάφορτες πορτοκαλιές. Να καταγράφει τις στερνές του εικόνες. Μια μέρα ακόμη... Και βλέπουμε και ελπίζουμε. Κι ας συνεχίζει να πέφτει το οξυγόνο κι ας ανεβαίνουν οι παλμοί του. Κάθε τόσο, να τα μετράει με το οξύμετρο. Ο Γιώργος Ρηγάκος ανησυχεί πολύ. Εμείς το ίδιο.

Είναι τρεις η ώρα τη νύχτα, που ζητάει βοήθεια για να αλλάξει τη φανέλα του. Είναι μούσκεμα από τον ιδρώτα. Μπαίνω στο δωμάτιό του και τον βοηθάω. Μου ζητάει να ανοίξω την μπαλκονόπορτα, να μπει κρύος αέρας. Κάθομαι στην πολυθρόνα απέναντί του και τον παρατηρώ.

Οι αναπνοές χειροτερεύουν ακόμη περισσότερο. Το οξύμετρο δείχνει τώρα 74 οξυγόνο και 145 παλμούς.

Σηκώνει το βλέμμα και μου λέει, **«Σε ευχαριστώ πολύ, είμαι καλά, πήγαινε τώρα για ύπνο»**. Απαντώ **«Θα κάτσω λίγο να σου κάνω παρέα, δεν νυστάζω»**.

Αγριεύει, **«Πήγαινε αμέσως τώρα, θέλω να κοιμηθώ»**.

Τα λέει αυτά μέσα από μια διακοπτόμενη, λαχανιασμένη φωνή.

Οι κινήσεις του σαν το ψάρι που σπαρταράει έξω από το νερό.

Με τι λόγια να συνεχίσω...

Ξημερώνει Σαββάτο 11 Ιανουαρίου 2020. Του λέμε για μια φορά ακόμη να τον πάμε στο ΥΓΕΙΑ. Εδώ η επιμονή της άρνησης περνάει στην απόλυτη συμφωνία του. Καταλαβαίνει, ότι δεν μπορεί να μείνει άλλο στο σπίτι. Έχει εξαντλήσει τον χρόνο του. Καλούμε ασθενοφόρο από το ΥΓΕΙΑ εξηγώντας την κατάστασή του. Μετά από λίγο έρχεται. Οδηγός και νοσηλεύτης ανεβαίνουν επάνω στο δωμάτιό του, με ένα κάθισμα με προεκτάσεις στις χειρολαβές και φορητή συσκευή οξυγόνου. **«Δώστε μου κάτι για την καρδιά, γιατί δεν θα προλάβετε να με πάτε στο ΥΓΕΙΑ»** θα τους πει ο Βαγγέλης. **«Δεν μπορούμε εμείς, είναι θέμα γιατρών, θα σε πάμε όσο πιο γρήγορα γίνεται»** απαντούν.

Μια κλεφτή ματιά στο κήπο έξω, μια γρήγορη στο δωμάτιό του, στα αγαπημένα του πράγματα, καθώς κάθεται στο κάθισμα. Τον κατεβάζουν στα χέρια με το βλέμμα να περιφέρεται τριγύρω. Καταγράφει στη μνήμη του τις τελευταίες εικόνες. Ενώ τον βάζουν μέσα τον χτυπώ απαλά στον ώμο **«Όλα καλά θα πάνε»** του λέω. Κουνάει καταφατικά το κεφάλι του. Όχι δεν χαμογελά. Τον συνοδεύει ο δίδυμος αδερφός του ο Αλέξανδρος.

Το ασθενοφόρο φεύγει ουρλιάζοντας με τη σειρήνα και τα φώτα να αναβοσβήνουν. Απομακρύνεται με ταχύτητα και καθώς χάνεται, το ουρλιαχτό από τη σειρήνα χάνεται σιγά-σιγά κι αυτό. Μισή ώρα αργότερα φτάνω στο ΥΓΕΙΑ.

Η Καίτη μένει σπίτι να φροντίσει το δωμάτιό του, τα ρούχα του, γιατί περιμένει ότι θα επιστρέψει σε λίγες μέρες. Όλα αυτά τα χρόνια που το παλεύει αυτό γίνεται. Υποτροπιάζει, νοσηλεύεται, επιστρέφει. Γιατί να αλλάξει τώρα. Δεν μπορεί και δεν θέλει να το πιστέψει, δεν το χωράει ο νους της, ούτε ο νους κανενός.

Θα τον βρω στον αγαπημένο του όροφο τον ένατο, εκεί με τα πιο όμορφα κορίτσια. Στο 915 δωμάτιο. Αρχίζουν να καταφθάνουν οι στενοί του φίλοι. Περίπου δέκα-δώδεκα, κορίτσια, αγόρια. Οι οροί με το περιεχόμενό τους τρέχουν μέσα από τα σωληνάκια και μέσα από το port στο σώμα, να του προσφέρουν ανακούφιση και χαλάρωση.

Δεν τρώει το μεσημεριανό φαγητό, ούτε το βράδυ. Δεν πεινάει θα πει, στην ουσία δεν μπορεί να φάει. Κοντά του και τα αδέρφια του ο Αλέξανδρος και ο Γιώργος. Πολύ σύντομες κουβεντούλες όταν ξυπνά, γιατί τα φάρμακα είναι και ηρεμιστικά.

ΘΕΛΩ ΡΙΤΣΩΝΑ...

Αργά το βράδυ θα βγάλει τη μάσκα για να τους πει την επιθυμία του

- *Και όπως είπαμε, θέλω Ριτσώνα.*

Θα του πει ο Γιώργος,

- *Εντάξει μόλις γίνεις καλά, θα τρέξεις στη Ριτσώνα,* υπονοώντας στον αγώνα ράλλυ της Ριτσώνας. Ο Βαγγέλης θα χαμογελάσει,

- *Έγινα κατανοητός, εντάξει;*

Η νύχτα πολύ δύσκολη.

Ξημερώνει Κυριακή. Οι φίλοι του, τα αδέρφια του, η Καίτη και εγώ είμαστε εκεί. Μέσα στο δωμάτιο παραμένουμε ένα-δυο άτομα. Οι φίλοι του στο σαλόνι, απέναντι από το 915, εναλλάσσονται για να τον δουν. Έρχεται ο φίλος του, ο ογκολόγος Γιώργος Ρηγάκος. Υπακούμε στην εντολή του και περνάμε έξω από το δωμάτιο. Βγαίνει μετά από λίγο και μας καλεί να μας ενημερώσει. Παρόντες ο αδερφός του ο Γιώργος, η Καίτη κι εγώ. Η έκφραση του προσώπου του μαρτυρά αυτά που θα μας πει. Η φωνή το ίδιο. Το βλέμμα πότε κάτω και πότε στο άπειρο. Δεν είναι ένας οποιοσδήποτε ασθενής, πρόκειται για τον αγαπημένο του φίλο. *«Η κατάστασή του είναι πολύ κρίσιμη, μέχρι αύριο, μεθαύριο το πολύ θα έχει καταλήξει. Θα πρέπει να πάει εντατική, σε καταστολή, να διασωληνωθεί για να φύγει ήρεμα».*

Όχι δεν βλέπουμε κάποιο άσχημο όνειρο, κάποιο εφιάλτη, ζούμε την ωμή πραγματικότητα. Δεν υπάρχουν ερωτήσεις, δεν βγαίνουν λέξεις, παρά μόνο οι καταφατικές κινήσεις του κεφαλιού. Ψυχραιμία και ψυχολογική προετοιμασία. Να αντέξουμε, να κρατήσουμε, να σταθούμε όρθιοι. Οι φίλοι παρακολουθούν διακριτικά από μακριά. Φεύγοντας ο γιατρός ρωτούν να μάθουν. Κάποιοι δεν θέλουν να το πιστέψουν *«...Μπα, ο Βαγγέλης είναι δυνατός θα τα καταφέρει».*

Στο δωμάτιο τώρα ο ήρωάς μας θα ξυπνήσει κάποια στιγμή και μεταξύ άλλων, χαμογελώντας θα πει: *«τι είναι αυτό ρε που μου δίνουν, έχω φτιάξει κεφάλι, την έχω καταβρεί».* Εννοώντας τους ορούς που τον κρατούν σε μικρή καταστολή. Κάποια άλλη στιγμή θα ζητήσει να του δώσω το κινητό του. Το ανοίγει και τραβάει δύο σέλφι τον εαυτό του. Ναι, φωτογραφίζεται, στο κρεβάτι με τη μάσκα στο πρόσωπό του. Οι τελευταίες φωτογραφίες της ζωής του. Αυτό λέγεται δύναμη ψυχής, το μεγαλείο του και ότι άλλο προσθέστε.

Η Καίτη στο σαλόνι με τα παιδιά δεν αισθάνεται καλά. Έρχεται η προϊστα-

μένη ορόφου και της παίρνει την πίεση. 19 δείχνει και την πάνε στο ισόγειο στα επείγοντα. Τη συνοδεύει η Μάτα. Σε αυτό το διάστημα της νοσηλείας του Βαγγέλη, οι επισκέψεις του εφημερεύοντα γιατρού είναι τακτικές. Μην το ξεχνάμε είναι Κυριακή. Μετράει παλμούς, πίεση, οξυγόνο. Οι ενδείξεις καθόλου καλές. Οι οροί αντικαθίστανται και συνεχίζουν να ρέουν.

Στους φίλους που μπαίνουν να τον δουν, χαμογελά και με σφιγμένη τη γροθιά και τον αντίχειρα τεντωμένο τους απαντά **«Όλα καλά»**. Κάτι παραπάνω από 24 ώρες νοσηλείας στο δωμάτιο δεν θα λυγίσει, δεν θα σπάσει, δεν θα δείξει την παραμικρή ανησυχία, δεν θα συγκινηθεί, δεν θα κλάψει.

Θέλει η τελευταία του εικόνα να είναι αυτή που καλλιεργούσε πάντα στη ζωή του. **Ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΤΟΥ**. Είναι αυτές οι στιγμές, οι δραματικές, οι εφιαλτικές με τα διάφορα που συμβαίνουν σε ακολουθία από το ένα, στο άλλο. Που γεμίζουν πολλές σελίδες και θα είναι μεγάλος ο πόνος και η φλυαρία να τα αναφέρω. Κοιμάται, ξυπνάει, χαμογελάει, δυο-τρεις κουβέντες και ξανακοιμάται.

Απόγευμα Κυριακής και η κατάσταση επιδεινώνεται ακόμη περισσότερο. Ο εφημερεύων γιατρός επικοινωνεί και ενημερώνει τον Γιώργο Ρηγάκο. Ο Γιώργος καλεί στο κινητό του Βαγγέλη. Ζητάει να του μιλήσει. Ο Αλέξανδρος βάζει την ανοιχτή ακρόαση και ξυπνά τον Βαγγέλη. Ο Ρηγάκος του λέει, **«Βαγγέλη πρέπει να μπεις εντατική»**. Ο Βαγγέλης κουνά αρνητικά το κεφάλι του, απαντά ο Αλέξανδρος **«Γιώργο, δεν θέλει»**. Ο Ρηγάκος με αυστηρό τον τόνο της φωνής του, **«Βαγγέλη, αν δεν πιάς εντατική απόψε το βράδυ καταλήγεις...»** Μικρή παύση. Ο Βαγγέλης τώρα κουνάει καταφατικά το κεφάλι του. **«Εντάξει Γιώργο, συμφωνεί...»**.

Από εκείνη τη στιγμή γίνεται συναγερμός στον όροφο και στο δωμάτιο. Έρχεται ο εφημερεύων γιατρός με τη βοηθό του, δυο νοσηλεύτες με φορητές φιάλες οξυγόνου, η προϊσταμένη και μια νοσηλεύτρια. Περνάμε έξω από το δωμάτιο για να τον ετοιμάσουν, ο Αλέξανδρος δεν τον αφήνει, παραμένει μέσα.

Έξω από το δωμάτιο οι φίλοι του δίπλα ο ένας στον άλλο, σε σειρά. Κρατάνε με δυσκολία την ψυχραιμία τους, τα δάκρυά τους. Ανοίγει η πόρτα και κάνει την εμφάνισή του ο Βαγγέλης πάνω στο ίδιο του το κρεβάτι και όχι σε φορείο. Το σπρώχνουν οι νοσηλεύτες και χαμογελά. Χαιρετά ένα-ένα τα φιλαράκια του και τον πηγαίνουν στο ασανσέρ. Τον βάζουν μέσα, αλλά με το πρόσωπο προς τα έξω, να μας βλέπει. Τα έξι άτομα που τον συνοδεύουν στην εντατική, στριμώχνονται στο πλάι ο ένας δίπλα στον άλλο. Τον έχουμε ακολουθήσει οι φίλοι του ο Βασίλης, ο Γιώργος κι' εγώ. Προσπαθούμε να φανούμε ψύχραιμοι.

Ο Βαγγέλης γνωρίζοντας καλά που πάει, σηκώνει ψηλά το χέρι και αυτή τη φορά. Όχι δεν είναι γροθιά, δεν μας δείχνει κάτι με τα δάκτυλά του, όπως συνήθιζε να κάνει. Τώρα με τεντωμένη την παλάμη κουνώντας την δεξιά - αριστερά μας χαιρετά. Ναι, μας χαιρετά. Χωρίς το «από». Μέσα από τη μάσκα μπορώ να διακρίνω το ροδαλό του πρόσωπο από την ένταση, τα βουρκωμένα μάτια που λάμπουν και ναι, το τεράστιο χαμόγελό του.

Η πόρτα του ασανσέρ κλείνει και είναι η τελευταία εικόνα που έχω καταγράψει της ζωής του παιδιού μου στη μνήμη μου και την προσθέτω μαζί με χιλιάδες τόσες άλλες. Και οι φίλοι; ...Αχ αυτοί οι φίλοι. Πώς να βρεις τη δύναμη να τους παρηγορήσεις. Πώς να παρηγορηθείς.

Οι διαπιστεύσεις, τα πάσα του!

ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΗ

Κατεβαίνουμε από τον ένατο όροφο στον πέμπτο. Είμαστε όλοι μαζεμένοι στην αίθουσα αναμονής, έξω από τη μονάδα εντατικής. Πάω να δω πως είναι η Καίτη στα επείγοντα, στο ισόγειο. Με την αγωγή που της έχουν δώσει, αισθάνεται καλύτερα. Η Μάτα δίπλα της, την προσέχει. Ανεβαίνω πάλι στην αίθουσα αναμονής.

Αναφέρω στην αρχή των νοσηλειών του, ότι από αυτή την αίθουσα ξεκίνησε ο Βαγγέλης πριν επτάμισι χρόνια, το 2013, τον μεγάλο και δύσκολο αγώνα του. Τη μοιράζονται με τα χειρουργεία που βρίσκονται απέναντι. Η αρχή και το ...τέλος, σε αυτό το μέρος, στο ίδιο μέρος. Μέσα στην εντατική, σκέφτομαι, βάζουν τον Βαγγέλη σε καταστολή και τον διασωληνώνουν.

Το επισκεπτήριο λόγω της περασμένης ώρας έχει τελειώσει. Δεν επιτρέπεται να τον δούμε. Στο σαλόνι οι φίλοι πάνε και έρχονται. Αργά το βράδυ η Καίτη αισθάνεται καλύτερα. Βγαίνει από τα επείγοντα, αλλά απογοητεύεται και στεναχωριέται που δεν είδε τον Βαγγέλη. Προχωρούν οι ώρες. Οι φίλοι με τα αδέρφια του παραμένουν εκεί όλη τη νύχτα.

Ξημερώνει Δευτέρα 13 Ιανουαρίου 2020. Στις δώδεκα το μεσημέρι επιτρέπεται το επισκεπτήριο. Ανά τρία με τέσσερα άτομα μπαίνουμε μέσα. Η Καίτη, εγώ... Ενημέρωση από τον διευθυντή της εντατικής. «*Είναι ζήτημα ωρών*» θα μας πει. Τόσο σύντομα. Να φύγει, να αποδράσει, να ελευθερωθεί η ψυχή από το σώμα. Πάμε κοντά στο πρόσωπό του, κοιμάται. Η βοήθεια της τεχνητής αναπνοής τον έχει ηρεμήσει. Δεν σπαρταράει πια σαν το ψάρι έξω από το νερό. Παραμένουμε με την Καίτη να τον κοιτάμε, έστω κι έτσι. Οι φίλοι του εναλλάσσονται. Τελειώνει το επισκεπτήριο, πάμε στους καναπέδες της αίθουσας αναμονής. Κουβεντούλα μεταξύ μας, μετρημένες οι λέξεις. Είναι αυτό που περιμένεις και δεν θέλεις να το πιστέψεις.

Κάποια στιγμή κάνουν την εμφάνισή τους η ογκολόγος Ευαγγελία Ραζή με την ιατρική της ομάδα, τον φίλο του Βαγγέλη Γιώργο Ρηγάκο, τον Στέφανο Λαμπρόπουλο και δυο γυναίκες γιατρούς. Προχωρούν με βήμα γοργό και μπαίνουν στην εντατική. Μικρή απορία, γιατί... που πάνε... Βγαίνουν μετά από λίγο. Η ματιά της πέφτει πάνω στην Καίτη. Μια θερμή αγκαλιά, δυο λέξεις παρηγοριάς, μάτια δακρυσμένα απ' όλους. Γιατί και οι γιατροί πονάνε και κλαίνε. Δεν μπήκαν να εξετάσουν τον Βαγγέλη, μπήκαν να τον δουν και να τον χαιρετήσουν για τελευταία φορά.

Δεν έχουν περάσει δυόμισι ώρες και από τα μεγάφωνα, «*Για τον κο Ασπρόμουγγο*». Πετάγομαι επάνω «*Έφυγε ο Βαγγέλης παιδιά*»... Η ώρα 2.22μμ. Πάω

στην είσοδο της εντατικής και με ακολουθούν η Κατερίνα και η Μάτα. Δεν θέλουν να με αφήσουν μόνο. Του έχουν αλλάξει θέση, λίγο πιο απομονωμένη. Μια νεαρή νοσηλεύτρια σε απόσταση τριών μέτρων με κάτι τάχα ασχολείται, ρίχνοντας κλεφτές ματιές σε μας. Η μηχανική υποστήριξη της αναπνοής δουλεύει ακόμη, έτσι πρέπει. Για να κάνει, όσο γίνεται πιο ανώδυνο το πέρασμα της ψυχής στην ανάληψη της άλλης ζωής, θα μάθω αργότερα.

Η Μάτα θα πει, **«Δεν έφυγε, αναπνέει ακόμα»**. Είναι αυτές οι στιγμές, που θα ήθελες να είναι ένα κακό όνειρο, ένας εφιάλτης. Αλλά δεν είναι. Που προσπαθείς και σπλίζεσαι με όση δύναμη μπορείς, για να αντέξεις. Πιάνω το καρπό του χεριού του, το ψηλαφώ και δεν υπάρχει σφυγμός. Το επιβεβαιώνει η οθόνη του παλμογράφου, που δείχνει ευθείες γραμμές. Τον κοιτώ, έστω κι έτσι να τον χορτάσω. Τον προσέχω καλύτερα. Διακρίνω ότι στα βλέφαρά του υπάρχει ένα κενό περίπου δύο χιλιοστά. Δεν είναι κλεισμένα εντελώς τα μάτια. Τολμώ να σκεφτώ ότι αυτό το παιδί, με την τόση δίψα για ζωή, άφησε επίτηδες αυτό το κενό, για να παρακολουθεί ακόμα και τώρα τα πάντα τριγύρω.

Γυρνάω στη νοσηλεύτρια με φωνή ίσα που βγαίνει, **«Γιατί δεν του έχετε κλείσει καλά τα μάτια;»**. Με ένα νεύμα της, μου δείχνει, να το κάνω εγώ. Η πιο δύσκολη στιγμή της ζωής μου. Πόσο τραγικό είναι αυτό. Πόσο οδυνηρό. Να κλείσω εγώ, ο πατέρας, του παιδιού μου τα μάτια. Ενώ θα έπρεπε να συμβαίνει το αντίθετο. Το χέρι μου τρέμει αλλά το κάνει. Να σφαλίσω των ημερών του τα μάτια, που δεν χόρτασαν να δούνε τον κόσμο όλο. Πλησιάζω και του ψιθυρίζω στο αυτί λίγα λόγια. Πιστεύω να με άκουσε. Ένα χάδι, μετά δυο φιλιό, ένα στο μάγουλο και ένα στον γυμνό του ώμο. Ένα στερνό χάδι, ένα φιλιό, ένα καυτό δάκρυ, από τα κορίτσια. Τα τελευταία λόγια και τα τελευταία φιλιό. Η Καίτη για μια ακόμα φορά δεν αισθάνεται καλά και με μια φίλη της είναι κάτω, στον προαύλιο χώρο.

ΣΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ ΤΟΥ ΥΓΕΙΑ

Από την εντατική στη συνέχεια, πρόκειται να μεταφερθεί στο παρεκκλήσι του Υγεία. Θα πάρει λίγη ώρα. Εκεί έχουμε περισσότερο χρόνο, να τον δούμε ξανά. Να τον δουν όλοι. Και όσοι θέλουν να του πουν δυο λόγια, να τα πάρει μαζί του, στο μακρινό ταξίδι, αυτό το χωρίς επιστροφή. Το παρεκκλήσι βρίσκεται στο δεύτερο υπόγειο. Είναι ένας χώρος με λίγες εικόνες, μανουάλι, κεριά και μέσα από αυτό μια μεγάλη παγερή αίθουσα με μεγάλα μεταλλικά συρτάρια. Δεν γράφω τη λέξη αυτής της αίθουσας, τη γνωρίζετε. Σε ένα μισάνοιχτο συρτάρι είναι ο Βαγγέλης μας. Πλησιάζουμε κοντά του.

Εδώ λυγίζεις, τσακίζεις, η καρδιά πάει να σπάσει, προσπαθείς να σταθείς. Πώς και τι να περιγράψεις. Συσπώνται από τον πόνο τα χαρακτηριστικά του προσώπου σου. Αφήνεις ελεύθερα να κυλήσουν τα δάκρυα, να βγει κραυγή ο πόνος. Ο μέγας θρήνος, ο μέγας σπαραγμός. Οι φίλες, οι φίλοι, τα αδέρφια, η Καίτη, ο αδερφός μου, ο ανιψιός, εγώ. Όμορφα λόγια από όλους και υποσχέσεις ότι **«Κάποτε θα ξαναβρεθούμε, θα ξανανταμώσουμε ...και θα 'χουμε πολλά να πούμε»**. Έρχονται ακόμη νοσηλευτές, γιατροί, διοικητικό προσωπικό, άγνωστοι για το τελευταίο αντίο. Τον ήξεραν σχεδόν οι πάντες. Κάτι παραπάνω από επτάμισι χρόνια «θητείας». Με πολλά τα πτυχία ανδρείας στο ενεργητικό του. Θα πει κάποιος, **«Όλο το ΥΓΕΙΑ θρηνεί την απώλεια του Βαγγέλη»**. Εδώ και ο αγαπητός μου φίλος Κων. Δαρδούφας καταφανώς συγκινημένος, θα πει, **«Έχω δει χιλιάδες ασθενείς ...σαν τον Βαγγέλη κανέναν ...μας δίδαξε πολλά ...να είσατε πολύ υπερήφανοι ...Γιάννη, Καίτη, παιδιά, κουράγιο»**.

Μετά λίγες μέρες θα μου πει... ότι στη συνέχεια πήγε στην ακτινοθεραπευτική του μονάδα που είναι διευθυντής. Με το που τον βλέπουν από τη γραμματεία και το νοσηλευτικό προσωπικό ξεσπούν σε κλάματα. Τον αγκαλιάζουν και **«Έφυγε ο Βαγγέλης μας»**, του λένε. **Ο Βαγγέλης Μας!** Αυτό είχε καταφέρει να είναι, ο αγαπημένος όλων. Την επόμενη μέρα έχει σεμινάριο σε νέους γιατρούς. Όλοι γνωρίζουν τον Βαγγέλη, γιατί η περίπτωση του, ο μεγάλος αγώνας του, ήταν μέσα στα μαθήματα των σεμιναρίων. Τώρα γνωρίζουν ότι ο Βαγγέλης έφυγε. Και η ατμόσφαιρα του σεμιναρίου είναι πολύ φορτισμένη.

Να σημειώσω εδώ, ότι την περίπτωση του Βαγγέλη και ο τρόπος που αντιμετώπιζε τον καρκίνο του, το είχαν εντάξει στο πρόγραμμά τους ψυχολόγοι σε διάφορα μέρη της χώρας μας. Στις ομαδικές συνεδρίες από ασθενείς με καρκίνο συχνά αναφέρονταν στον τρόπο που τον αντιμετώπιζε και έπαιρναν δύναμη και κουράγιο από τις αισιόδοξες αναρτήσεις του.

Ένας νοσηλευτής έγραψε στο facebook.

Νικόλαος Παλούμπας

14 Ιανουαρίου 2020

Παλιαρρώστια. Τη βρίζεις. Την καταριέσαι. Βγαίνει από το στόμα σου αυτή η λέξη με ένα παράπονο, με μια στεναχώρια, με ένα κρίμα. Δεν θεωρείται επάρατη νόσος πλέον. Δεν είναι κατάρα για τον ασθενή. Δεν είναι ανίατη. Τον προσβάλλεις τον ασθενή. Του κόβεις το κουράγιο του, τη δύναμη του, ψυχική και σωματική. Έχει όνομα αυτή η «παλιαρρώστια» πλέον. Λέγεται καρκίνος. Θυμώνεις μαζί του, όποια μορφή κι αν έχει. Σου παίρνει από τη ζωή σου μοναδικούς ανθρώπους. Ανθρώπους μαχητές. Ανθρώπους που δε το βάζουν κάτω. Ανθρώπους που χαμογελούν και κάνουν και εσένα να χαμογελάς με τα αστεία τους, ακόμα κι όταν το θερμόμετρο γράφει 39.4°. Και ας πονάνε, καθώς τα λευκά ανεβαίνουν, μετά από μια χρονοβόρα κι επίμονη απλασία. Θα σου χαρίσει το μοναδικό εκείνο χαμόγελο της ελπίδας, όταν θα παίρνει εξιτήριο. Της ελπίδας για ένα καλύτερο αύριο. Πιο δυνατό. Πιο ανθρώπινο. Πιο ελεύθερο. Πιο «καθαρό» από την αρρώστια, που τον καταπόνησε. Σηκώθηκε πιο δυνατός. Πιο αισιόδοξος. «Ήταν η τελευταία μου συνεδρία. Θα περάσω από εβδομάδα να σας φέρω καφέδες για τη βάρδια. Να σας δω. Περαιστικός πλέον. Ελεύθερος πλέον. Δε το φοβάμαι το Pet Scan». Έρχεται και αλλάζει η διάθεση σου στη βάρδια. Βγαίνεις από έναν ασθενή, στον οποίον είχες απαντήσει τη δέκατη κλήση του για το Χ ζήτημα που ήθελε να σε ρωτήσει και τον βλέπεις μπροστά σου. Εκεί στη Στάση να χαμογελά και να σε περιμένει να σε χαιρετήσει. Ξεχνάς τα πάντα. Κούραση, πόνους στα πόδια από το πέρα δώθε στα δωμάτια, πονοκέφαλο από τα κουδούνια, τα τηλέφωνα και τις φωνές του διαδρόμου. Παίρνεις δύναμη από τη δύναμη του και τη μεταδίδεις στον ασθενή που βρίσκεται τώρα στην 3η από τις έξι συνεδρίες ΧΜΘ. Έχει δρόμο μπροστά του. Αλλά θα είσαι δίπλα του. Να τον στηρίζεις. Να του δίνεις δύναμη. Γιατί είχες στη ζωή σου, ως ασθενή, έναν άνθρωπο μαχητή. Αόριστος χρόνος. Είχες ...

Δε θα ξεχάσω ποτέ τη βάρδια, που άνοιξα την πόρτα του δωματίου, όπου νοσηλευόσουν, και είχες πεθάνει από τα γέλια, γμτ ενώ πονούσες και είχες λάβει ένα ισχυρό παυσίπονο, σκάει και το αντιισταμινικό για την αλλεργία στην μετάγγιση των αιμοπεταλίων και την «είχες ακούσει». Δε μπορούσες να σταματήσεις να γελάς! Ένα δυνατό γέλιο! Γελούσες και δε μπορούσες να πάρεις ανάσα από την ένταση. Γελούσες με τη παραμικρή φράση μου. Σου φαινόταν αστείο ακόμα και το όνομα σου. Γελούσες ακατάπαυστα. Σα μικρό παιδί. Έτσι σε θυμόμουν. Έτσι

θέλω να σε θυμάμαι. Να θυμάμαι το χαμόγελο σου, το γέλιο σου. Να θυμάμαι ένα Vagelis Aspromougos τρελό, έναν ενήλικα που έκρυβε μέσα του ένα μικρό παιδί γεμάτο όνειρα. Έναν ενήλικα, που σκεφτόταν τον επόμενο Μαραθώνιο, το επόμενο Τρίαθλο, το επόμενο event με το hashtag #CanceltheCancer, ακόμα και όταν έκανες ανοσοθεραπεία ή ερχόσουν για αιματολογικές εξετάσεις. Καλό ταξίδι μαχητή.

Καλό ταξίδι ήρωα. Καλό ταξίδι Βαγγέλη ...

Δευτέρα 13 Ιανουαρίου του 2020 ώρα 2.22μμ. “έφυγε” ο Βαγγέλης στα 41 του χρόνια, μετά από επτάμισι χρόνια αγώνα με τον καρκίνο.

Τα δυσάρεστα νέα κυκλοφορούν ταχύτατα. Στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, στο διαδίκτυο, στο Facebook. Σε λιγότερο από μια ώρα. Πρώτη δημοσίευση από τους φίλους του στο site του περιοδικού 4 ΤΡΟΧΟΙ, το περιοδικό που συνεργαζόταν τελευταία ο Βαγγέλης. Ακολουθούν πάνω από 40 sites περιοδικών, εφημερίδων, ραδιοφωνικών σταθμών, της ΕΡΤ SPORT και άλλα. Τις επόμενες μέρες γίνεται αναφορά σε ραδιοφωνικές εκπομπές και στην τηλεόραση. Το δυσάρεστο νέο κυκλοφορεί και κατακλύζει το Facebook από τους χιλιάδες διαδικτυακούς του φίλους. Αμέτρητα τα POST το ίδιο και τα μηνύματα. Κεραυνός η είδηση για πολλούς και δεν θέλουν να το πιστέψουν ακόμη περισσότεροι. Καθ'οδόν για το σπίτι τα κινητά χτυπούν.

Στο σπίτι, αρχίζουν να έρχονται οι φίλοι του. Αντλώ μια ανεξήγητη δύναμη με αρκετή δόση ψυχραιμίας. Το ίδιο η Καίτη και τα παιδιά. Όχι άλλα δάκρυα. Όσο αυτό είναι εφικτό. Αυτό θα το ήθελε και ο Βαγγέλης. Γεμίζει το σπίτι από νέους ανθρώπους. Άλλοι ψύχραιμοι και άλλοι που προσπαθούμε να τους... παρηγορήσουμε. Λόγια, με τι λόγια; «Ο φίλος, αχ αυτός ο φίλος, δεν είναι πια εδώ ...πως να τ'αντέξεις...». Ψυχές, τρυφερές, ευαίσθητες. Μας ρωτάνε τι έγινε, πως έγινε, πότε θα γίνει η τελετή. Δεν υπάρχει στο λεξιλόγιό τους η λέξη κηδεία, ούτε καν συλλυπητήρια.

Θα μας πει ο Γιώργος Σκ.: «Αν το ανακοινώσετε υπολογίστε 1500 άτομα» και ο Σπύρος Ζ.: «βάλε 2.500». Όχι δεν μας κάνουν πλάκα μιλούν σοβαρά. Πέρα από τους πολυάριθμους φίλους του, είναι και αυτοί που έχει όλα αυτά τα χρόνια βοηθήσει. «Τι λέτε ρε παιδιά, θα μποτιλιάρει η εθνική οδός, θα χρειαστούμε τροχονόμους...». Κάπως έτσι προσπαθούμε να ελαφρύνουμε το κλίμα. Πέφτει σιγά-σιγά η έντονη συναισθηματική φόρτιση, γιατί οδηγείται η συζήτηση σε

πράγματα ευχάριστα, που έκανε στη ζωή του ο Βαγγέλης και από την εύθυμη πλευρά. Καθένας έχει να διηγηθεί από κάτι.

Τα δάκρυα στεγνώνουν στα πρόσωπα και παραχωρούν τη θέση τους στα χαμόγελα και στα γέλια. Και ναι, αγαπητοί μου, καθώς βλέπω όλα αυτά τα παιδιά έχω την εντύπωση πως το σπίτι δεν πενθεί αλλά έχουμε γιορτή. Τη γιορτή του Βαγγέλη. Γι' αυτό κερνάμε σοκολατάκια.

Περνάει η ώρα και η όμορφη ατμόσφαιρα που έχει δημιουργηθεί. Οι φίλοι αποχωρούν σιγά-σιγά. Αργά το βράδυ, δυο παιδιά, ένα ζευγάρι με κουκούλες έρχονται διακριτικά και αφήνουν ένα μπουκετάκι λουλούδια στην εξώπορτα. Κάποιοι άλλοι ψάχνουν επίμονα για αγγελτήρια. Να πληροφορηθούν πότε θα γίνει η τελετή.

Το σπίτι βυθίζεται στη σιωπή. Είναι αυτή η θλιβερή σιωπή της τραγικής απώλειας του δικού μου παιδιού. Μέσα στο δωμάτιό του το άρωμά του πολύ έντονο, είναι ακόμα εκεί. Και θα είναι για πολύ καιρό ακόμη. Πάμε να ξαπλώσουμε να κοιμηθούμε, μήπως και μέσα από τα όνειρα λίγο να ξεχαστούμε. Στο ζεστό κρεβάτι με το στρώμα αφρού, το πουπουλένιο πάπλωμα, το μαλακό μαξιλάρι... Και πετάγομαι πάνω, όταν σκέφτομαι πως το παιδί μου βρίσκεται μονάχο, μέσα στο μεταλλικό συρτάρι μιας παγωμένης αίθουσας.

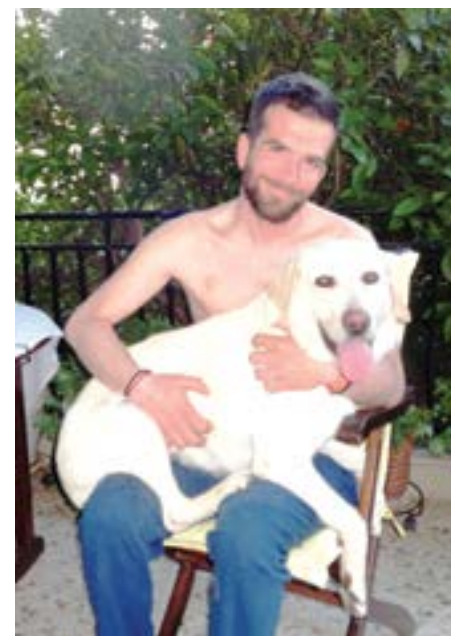

ΑΡΤΣΙ THE DOG

Την απουσία, το τέλος του Βαγγέλη, αντιλαμβάνεται ο Άρτσι. Είναι πολύ θλιμμένος. Ο Άρτσι είναι ένα λαμπραντόρ, μέλος της οικογένειας. Μου τον χάρισε ένας φίλος από το Ηράκλειο. Πήγα με την πρωινή πτήση το 2012, τον πήρα και τον έφερα με τη βραδινή. Ήταν σαράντα ημερών τότε, κουτάβι.

Με τον Βαγγέλη είχε μια πολύ όμορφη σχέση. Και του είχε μια ιδιαίτερη αδυναμία. Ο Άρτσι του Βαγγέλη. Σηκωνότανε στα δυο του πόδια, πρόσωπο με πρόσωπο, τον αγκάλιαζε και χορεύανε. Τον άφηνε να τον γλύφει σε όλο του σχεδόν το σώμα, αφού έμενε με το εσώρουχο και μετά έμπαινε στη μπανιέρα να χαλαρώσει. Σε αντίθεση με εμάς που δεν του το επιτρέπαμε από μικρό.

Τώρα ο Άρτσι είναι πολύ θλιμμένος. Δεν έχει όρεξη να φάει, πρέπει να τον παρακαλέσεις. Δεν παίζει με τα παιχνίδια του. Τρελαίνεται όμως να μπαίνει στο δωμάτιό του και να μυρίζει τα πράγματά του. Και το κάνει ακόμη και μέχρι σήμερα... τον ψάχνει. Ψυχούλα όμορφη!

Στο γραφείο τελετών τώρα

Είναι το γραφείο που είχε φροντίσει όταν έφυγαν από τη ζωή, τον πεθερό μου, τον πατέρα μου και τη μητέρα μου. Τώρα θα φροντίσει το παιδί μου. Πόσο τραγικό...

Σεβόμενοι την επιθυμία του Βαγγέλη που είχε πριν φύγει, αποτέφρωση στο Κ.Α.Ν. Ριτσώνας. Όχι αγγελτήρια, αν τηλεφωνήσουν δεν ξέρετε τίποτα, δεν αναλάβετε τίποτα. Λευκό και στολισμός μέσα. Κοστούμι θα στο φέρουμε. Ναι, ιερέας. Να δώσουμε και τρεις μέρες χρόνο, να έρθουν και κάποιοι από μακριά. Η αίθουσα χωράει 120 άτομα. 16 Ιανουαρίου ημέρα Πέμπτη στις 12μ. η τελετή. Σύμφωνοι. Όλα αυτά θα τα φροντίσει ο Στράτος ο ιδιοκτήτης του γραφείου.

Θα μου πει την άλλη μέρα...

- Είμαι πρόεδρος της ομάδας Χάντμπολ «Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ» και τα παιδιά μου είπαν ότι ο γιος σας ήταν παλιός μας παίχτης. Το Σάββατο που έχουμε αγώνα θα κρατήσουμε ενός λεπτού σιγή και αργότερα, θα διοργανώσουμε έναν αγώνα στη μνήμη του, που τα έσοδα θα τα διαθέσουμε όπου μας πείτε.

- Ευχαριστούμε, να είστε καλά.

Οι επόμενες τρεις μέρες θα κυλήσουν με την καθημερινή παρουσία των τριών κολλητών του φιλενάδων, της Κατερίνας, της Μάτας και της Νανέλας. Από νωρίς το πρωί μέχρι αργά το βράδυ. Και φίλοι, ο Νικόλας, ο Βασίλης, ο Γιώργος και πολλοί άλλοι. Τις δουλειές τους τις έχουν αφήσει στην άκρη. Μας κρατάνε συντροφιά με τα καλά τους λόγια, να μας απαλύνουν τον πόνο. Η κουβέντα βεβαίως περιστρέφεται γύρω από τον Βαγγέλη, αλλά εδώ παίζουν οι ευχάριστες στιγμές στη ζωή του. Ίσως και αυτό να το έχει κανονίσει ο ίδιος.

Θυμούνται τις τόσες όμορφες στιγμές που έχουν ζήσει μαζί και κυρίως από την αστεία τους όψη. Μέσα στη θλίψη της απώλειας, έρχεται η εύθυμη πλευρά. Που ανεβάζει κατά κάποιο τρόπο την καλή διάθεση. Έρχονται τα γέλια διηγώντας μας «τα κατορθώματά του». Αυτό θα ήθελε και ο Βαγγέλης, σκέπτομαι. Αυτό είναι Το Μνημόσυνο!

Στη διάρκεια αυτού του τριημέρου οι αναρτήσεις των φίλων του στο facebook, τα μηνύματα στη σελίδα του προφίλ του, στη σελίδα που δημιούργησε Cancelthecancer, στο κινητό του είναι αναρίθμητα. Μπορεί και χιλιάδες. Και συνεχίζουν να έρχονται ακόμη και τώρα που γράφω αυτές τις γραμμές. Τα γραφόμενά τους κατάθεση ψυχής. Η έννοια των λέξεων δι'ευχών, πανάκριβα αποστάγματα αιώνιας μνήμης και τιμής στον λατρεμένο τους φίλο.

ΣΤΟ Κ.Α.Ν. ΡΙΤΣΩΝΑΣ (Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ «ΑΓΩΝΑΣ»)

Πάμε στην Πέμπτη, 16 Ιανουαρίου του 2020, το πρωί. Παίρνουμε την Εθνική Αθηνών-Λαμίας. Ο καιρός, παγωνιά. Παγωνιά και στις καρδιές μας. Ο ουρανός βαρύς, γεμάτος μολυβένια σύννεφα. Που και που πέφτουν κάποιες στάλες, λες και συμμετέχει δακρύζοντας. Στην έξοδο για Ριτσώνα βγαίνουμε και φθάνουμε στο Κ.Α.Ν. (Κέντρο Αποτέφρωσης Νεκρών). Ένας άνετος επίπεδος χώρος με νεαρά φυτά και μεγάλο πάρκινγκ. Το κτίριο λιτό και απέριττο, φωτεινό, λευκό, όλο ισόγειο. Δεν σε υποβάλει καθόλου σε αυτό που θα ακολουθήσει, που θα συμβεί αργότερα. Παρόλο ότι πάμε τρία τέταρτα νωρίτερα, ήδη βρίσκουμε εκεί πολλά άτομα, νέους ανθρώπους. Γνωστούς αλλά κυρίως αγνώστους. Είναι αυτοί, οι εξαιρετικοί του φίλοι.

Στην είσοδο μας υποδέχεται ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου του ΚΑΝ κύριος Αντώνης Αλακιώτης. **«Είμαι συντετριμμένος από την απώλεια του Βαγγέλη»** μας λέει και συνεχίζει. **«Τον γνώρισα μέσα από τους αγώνες του και τον θαύμαζα για τις αντοχές του. Συνυπήρξαμε στο ίδιο περιοδικό με συνεντεύξεις μαραθωνοδρόμων»...** Και μου δίνει το περιοδικό 42.195.

Περνάμε μέσα. Η εξωτερική μινιμαλιστική προσέγγιση, αντανakλάται και στις αίθουσες, στους διαδρόμους, στον αίθριο χώρο. Το τελετουργικό έχει ιερέα και δυο ομιλίες. Μία από τη δημοσιογράφο και φίλη του Βαγγέλη Τίνα Ντάρμα και μία από τον γιατρό παθολόγο-ογκολόγο και επίσης φίλο του, Γιώργο Ρηγάκο. Ο χρόνος που μας δίνεται, είναι σαράντα λεπτά. Συναντώ τον ιερέα, έναν ευγενέστατο άνθρωπο και προφανώς αντίθετο στον ορισμό της απαγόρευσης της εκκλησίας, σε αυτού του είδους τις τελετές. Τον ρωτώ τη διάρκεια του τρισάγιου και συμφωνούμε στα επτά λεπτά, γιατί δεν γνωρίζω τη διάρκεια των ομιλιών. Στη συνέχεια περνάω στην αίθουσα, που θα γίνει η τελετή. Ενημερώνω τον κο Αλακιώτη και τους συνεργάτες του πως είναι το πρόγραμμα. Ζητώ στο τέλος να παίξει ένα τραγούδι. Συμφωνούμε. Στο Κ.Α.Ν. το τελετουργικό το επιλέγουμε εμείς.

Καθώς συνομιλώ μαζί τους, πίσω από την πλάτη μου ακούω κάποιο διακριτικό θόρυβο, σαν κάτι να κυλάει. Το βλέμμα όλων φεύγει από μένα και πάει σε αυτό. Γυρνάω. Και ναι, τον φέρνουν δυο υπάλληλοι ντυμένοι με κοστούμια χρώματος σκούρο πράσινο, γραβάτα, λευκά πουκάμισα και λευκά γάντια. Το κυλούν απαλά, διακριτικά και σταματούν στο κατάλληλο σημείο. Πλησιάζω.

Είναι ένα κατάλευκο, γυαλιστερό, πεντακάθαρο όχημα που μοιάζει με «αγωνιστικό». Και μέσα σ' αυτό ο ένας, ο μεγάλος, ο μοναδικός πρωταθλητής. Δεν έχει επάνω του νούμερα, ούτε διαφημιστικά αυτοκόλλητα.

Διακρίνω σκόρπιες λέξεις, όπως αγάπη, φιλία, αξιοπρέπεια, ευγένεια, καλοσύνη, ευγνωμοσύνη, ελπίδα, αισιοδοξία, φιλανθρωπία, γενναιοδωρία, συμπόνια, δοτικότητα, δημιουργία... Δεν κάνει θόρυβο το «αγωνιστικό». Έχει σβηστή τη μηχανή μην ταράξει τον μακάριο ύπνο αυτού που είναι μέσα. Δεν έχει φωτογραφία επάνω, γιατί καθένας έχει επιλέξει να φυλάει τη δική του εικόνα στη μνήμη του. Γλιστρώ την παλάμη μου επάνω. **«Να το ανοίξω να τον δείτε;»** μου λέει ο Στράτος που το έχει φέρει. Το αυθόρμητο ΟΧΙ, αντικαθίσταται στο δευτερόλεπτο από το καταφατικό ΝΑΙ. Ανοίγει και τον βλέπω. Είναι εκεί μέσα ο Βαγγέλης μου. Ο Βαγγέλης όλων. Όχι η σορός του, όπως συνηθίζεται να λέγεται. Ο Βαγγέλης. Τελεία. Και ναι, κοιμάται.

Είναι τόσο ήρεμος, τόσο ήσυχος, τόσο γαλήνιος. Φαίνεται να απολαμβάνει αυτή τη γαλήνη. Ατάραχος και με τη συνείδηση πλήρως αναπαυμένη. Στολισμένος μέχρι επάνω και γύρω-γύρω με πανέμορφα, ολόλευκα, φρέσκα και μυρωδάτα λουλούδια. Είναι τόσο γλυκός, τόσο όμορφος. Μόνο τα χειλάκια του λίγο ξεραμένα απ' το κρύο και τη δίψα για ζωή. Όχι, δεν επέτρεψε στον καρκίνο να του χαλάσει την εμφάνιση, να του σημαδέψει το πρόσωπο. Δεν έχει χάσει το χρώμα του, δεν έχει το χρώμα νεκρού και πιστέψτε με χαμογελάει. Ναι, χαμογελάει. Βυθισμένος στον ύπνο τον παντοτινό.

Απλώνω το χέρι και του χαϊδεύω τα μαλλιά, το μέτωπο. Θέλω να κρατήσω και αυτή τη στιγμή με το χαμόγελό του. Γι' αυτό βγάζω από την τσέπη μου το κινητό και τον φωτογραφίζω. Με το μπλε του κοστουμί. Όχι, δεν φοράει την αγωνιστική, την πυρίμαχη φόρμα. Δεν θα τη χρειαστεί, εξάλλου θα τον δυσκολέψει όταν αργότερα... Το κράνος, το σύστημα HANS για την προστασία του αυχένα, τη μπαλακλάβα, τα ειδικά παπούτσια, τα σημειωματάρια με τα γραπτά του από τις τόσες ειδικές διαδρομές που έχει τρέξει στους 65 αγώνες ράλλυ στη ζωή του, τα έχει αφήσει στο σπίτι. Τον κοιτώ για λίγο ακόμη. Είμαι ο μόνος που τον βλέπει. Για τελευταία φορά. Και κανένας άλλος.

Οι φίλοι του Βαγγέλη συνεχίζουν να έρχονται. Η αρχική απόφαση να γίνει η τελετή σε στενό κύκλο, από τους κολλητούς του δεν γίνεται δεκτή. Αποφασίζουμε ποιοι θα έρθουν και σε ποιους θα το αποκρύψουμε. Ξέρουμε ότι δυσανεστήσαμε πολλούς. Ζητάμε ένα μεγάλο συγνώμη. Πλησιάζει η ώρα 12. Οι υπάλληλοι του κέντρου με ενημερώνουν ότι τα άτομα είναι πολλά, 200 - 250 και συνεχίζουν να έρχονται. Στην αίθουσα τελετών δεν χωρούν και με τη σύμφωνη γνώμη μου, ανοίγουν τις συρόμενες πόρτες να μεγαλώσουν το

χώρο έξω, στο αίθριο. Να χωρέσουν όλοι. Το κρύο τσουχτερό. Αραιά και που πέφτουν κάποιες σταγόνες, λίγο χιονόνερο αλλά ποιος τα υπολογίζει τέτοιες ώρες... είναι σαν χάδι. Ο ουρανός ραίνει τους φίλους με εντολή του ήρωα. Λίγα τα καθίσματα μέσα, τόσα όσα αναλογεί ο χώρος, λίγοι οι καθήμενοι, οι περισσότεροι όρθιοι. Ακίνητες, αμίλητες φιγούρες μέσα κι έξω. Τιμητικό πολυπληθές άγημα χωρίς όπλα, αλλά με τα βλέμματα σημαδεύοντας πάνω στο «αγωνιστικό». Τιμή και Δόξα για τον Φίλο. Δεν κρατούν φωτογραφικές μηχανές, δεν σηκώνουν κινητά.

Σε λίγο θα γίνει η τελευταία ειδική διαδρομή, που θα μεταφέρει τον αγωνιζόμενο, τον μαχητή της ζωής, στο πιο ψηλό σκαλί του βάρους, σε αυτό της αιωνιότητας. Το τελετουργικό αρχίζει με το τρισάγιο του ιερέα. Επικρατεί άκρα σιωπή, γιατί συμμετέχουν όλοι με αξιοπρέπεια. Έτσι όπως έζησε τη ζωή του. Το περιβάλλον, ο χώρος, δημιουργούν μια διαφορετική εικόνα, που είναι πρωτόγνωρη σε τέτοιου είδους τελετή. Αυτό είναι Πολιτισμός και Σεβασμός στον «Επίτιμο Καλεσμένο». Ο καθένας εδώ βιώνει τον πόνο αβίαστα μέσα του, γιατί είναι βουβός και ανάλαφρος, σχεδόν δοξαστικός. Τα δάκρυα μετρημένα, κυλούν αθόρυβα και σιωπηλά. Επτά λεπτά και το τρισάγιο με τον ιερέα τελειώνει.

Στη συνέχεια θα τον χαιρετίσει με όμορφα λόγια, η φίλη του δημοσιογράφος και συγγραφέας Τίνα Ντάρμα. Παίρνει τη θέση της στο αναλόγιο και έχει μπροστά της το «αγωνιστικό».

Το Κ.Α.Ν. Ριτσώνας

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ από την ΤΙΝΑ ΝΤΑΡΜΑ

“ Μια ζωή... μα τι ζωή.

Συγκεντρωθήκαμε εδώ σήμερα, για να χαιρετήσουμε τον φίλο μας Βαγγέλη.

Τον Βαγγέλη Ασπρόμουγγο, είχα την τύχη να τον γνωρίσω μέσα από την δουλειά μου, στο περιοδικό που εργαζόμουν αρχικά, με την αθλητική του ιδιότητα και παρουσία. Ο Βαγγέλης πάντα στο μυαλό μου υπάρχει και θα υπάρχει, όπως την πρώτη στιγμή που τον γνώρισα. Σαν ένα φωτεινό άνθρωπο που παρόλο που νοσούσε ο ίδιος έδινε ελπίδα, δύναμη και χαρά σε όλους τους ανθρώπους αλλά και σε αυτούς που δίνουν τον αγώνα και νοσούν. Χαμογελαστός και πάντα θετικός και λαμπερός.

Δημιουργός της ιδέας *Cancel the Cancer* και υπέρ δραστήριος σε κάθε στιγμή της ζωής του, ήθελε να μας δείξει έναν άλλο δρόμο, πιο σημαντικό και με φως. Ένας πραγματικός ΑΘΛΗΤΗΣ και ένας πραγματικά γενναίος άνθρωπος, με αξίες και ιδανικά. Τον Βαγγέλη μπορούσες να τον ξεχωρίσεις, ακόμα και ανάμεσα σε διακόσους άλλους ανθρώπους, γιατί έλαμπε! Λαμπερός από μέσα και από έξω.

«Είμαι ο Βαγγέλης και τρέχω για τον καρκίνο μου» είχε πει μετά από τον τερματισμό του, σε μια αθλητική διοργάνωση, «όχι μόνο για τον δικό μου, αλλά και για των άλλων». Πάντα χαμογελαστός και με χιούμορ. Με τη στάση ζωής του, ήθελε να μας δείξει το δρόμο προς το απίθανο και να τον κάνει να μοιάζει εφικτό και εύκολα στρωμένο και για εμάς, τους υπόλοιπους. Τον δύσκολο δρόμο, του να μην τα παρατάς και να μην το βάζεις κάτω ΠΟΤΕ και υπό οποιεσδήποτε συνθήκες.

Ο Βαγγέλης ήταν, είναι και θα ΕΙΝΑΙ μαχητής!

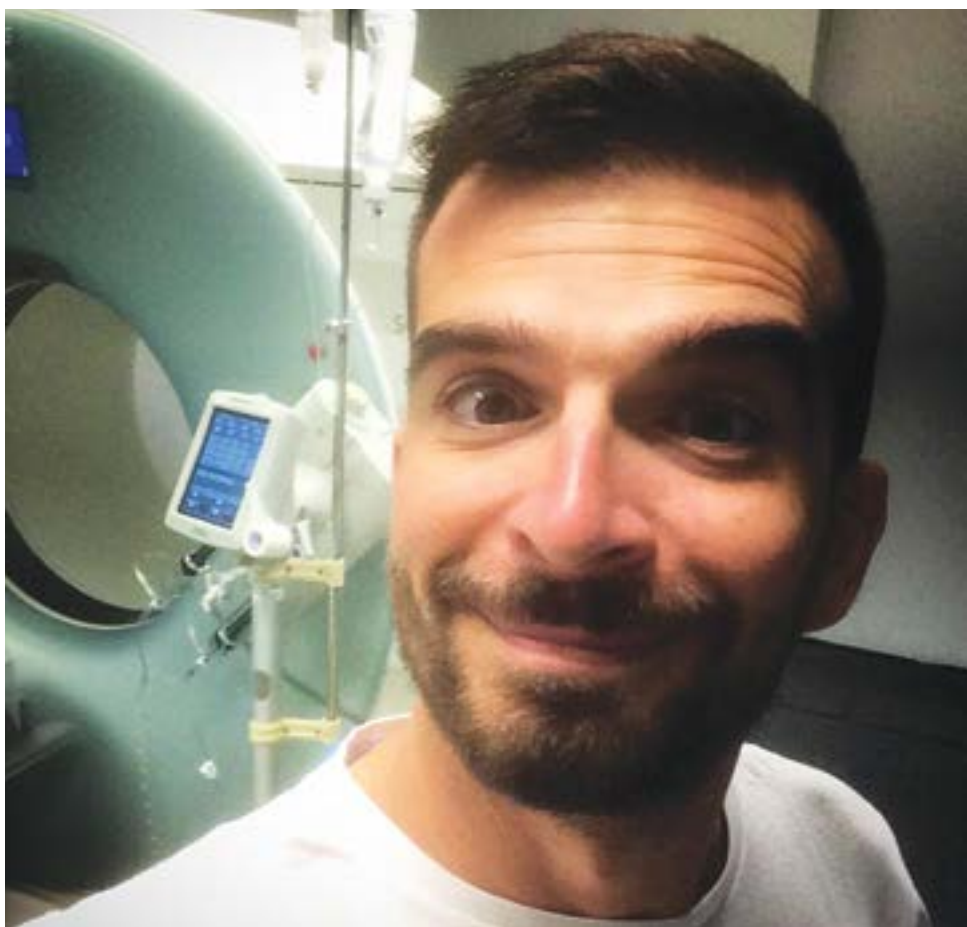
Ποτέ δεν έχασε καμία μάχη και καμία μάχη στα σίγουρα, δεν του χαρίστηκε εύκολα. Είναι εδώ. Θα είναι εδώ για πάντα μαζί μας, οι ιδέες του, το λαμπερό του χαμόγελο και το φως που για πάντα θα μας συντροφεύει στις καρδιές. Ότι πρεσβεύει σαν προσωπικότητα θα υπάρχει στην ψυχή μας, για πάντα. Με τη θετικά δυναμική στάση ζωής του, μας έμαθε να μην σταματάμε ποτέ και εμείς, σε ότι και αν μας συμβαίνει.

Με το λαμπερό και μαχητικό του παρόν στη δημοσιογραφία, τη φωτογραφία και τους αθλητικούς αγώνες που συμμετείχε, ακόμα και την περίοδο που νοσούσε, ήθελε να μας κάνει να πιστέψουμε στον εαυτό μας, με κάθε τρόπο. Με τη δική του οπτική προσέγγιση στη ζωή, μας δίδαξε το πως να βλέπουμε τα πράγματα πιο αισιόδοξα πιο θετικά, αλλά και με ασταμάτητη δυναμική και ατόφιο πάθος, για να κερδίσουμε μαζί με τον εαυτό μας όλα αυτά τα όμορφα που αγαπάμε και που πραγματικά μας ανήκουν.

Βαγγέλη μου θα είσαι ΠΑΝΤΑ μαζί μας. ”

Επόμενος ο φίλος του, ο άνθρωπος που τον φρόντισε όλα αυτά τα χρόνια από την αρχή μέχρι το τέλος, γιατρός ογκολόγος-παθολόγος Γιώργος Ρηγάκος.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ από τον ΓΙΩΡΓΟ ΡΗΓΑΚΟ

“ «Ρε εσύ κάτι πιάνω στο αρχ...δι μου». Κλασικός Βαγγέλης πλακατζής και ευθύς. Έτσι ξεκίνησε η περιπέτεια το 2013. Σε ένα πάρτι ανάμεσα σε κοινούς μας φίλους, βρήκε χαραμάδα και τρύπωσε η κουβέντα και ξεκίνησε ο μεγάλος δρόμος του αγώνα του Βαγγέλη μας.

Πολλά ακολούθησαν στα επόμενα χρόνια. Ο καρκίνος έδειχνε να φεύγει και ξαναγύριζε ψαλιδίζοντας κάθε φορά τις ελπίδες για οριστική αντιμετώπιση. «Κάτω από 5%» η πιθανότητα να μην έχει καλή εξέλιξη λέγανε τα χαρτιά στην αρχή της πορείας αλλά η πορεία του καθενός είναι μοναδική και απρόβλεπτη. Κι η πορεία του Βαγγέλη είχε τέλος που μας γέμισε θλίψη όλους όσους τον αγαπήσαμε.

Αλλά πιο σημαντική, πιο μεγάλη και πιο λαμπρή είναι η ελπίδα και η αγάπη που σκόρπισε σε αυτό το ταξίδι ο Βαγγέλης μας. Από την πρώτη στιγμή πάλεψε γενναία για τον εαυτό του αλλά ακόμα πιο πολύ για να μην λείψει το κουράγιο από κανέναν που βρέθηκε στη θέση του.

Σαν απόκριση σε ένα πιο ορατό εχθρό; Σαν επιλογή να αδράξει την κάθε στιγμή που όλοι ξέρουμε πως είναι μοναδική και ανεπανάληπτη αλλά με τόση ευκολία την σπαταλάμε; Ίσως απλά και μόνο από τη φλόγα της ζωής που έκαιγε δυνατά μέσα του, ο Βαγγέλης στα χρόνια που ακολούθησαν ζούσε κάθε μέρα στο έπακρο σαν να ζούσε δυο και τρεις ζωές μαζί. Και μαζί του παρέσυρε και όλον τον κόσμο γύρω του και έκανε την ελπίδα και το κουράγιο του φάρο, να λάμπει δυνατά να καθοδηγεί όσους είχαν ανάγκη να βρουν το δρόμο τους μαζί με εκείνον, στο δύσκολο μοναχικό ταξίδι αυτής της νόσου. Και όσο πέραγε ο χρόνος και το ταξίδι δυσκόλευε τόσο δυνάμωνε το φως του.

Στο φευγιό του, οι γονείς και οι φίλοι του έλαβαν αναρίθμητα μηνύματα αγάπης και συμπαράστασης από ανθρώπους που φώτισε το παιχνιδιάρικο χαμόγελο του Βαγγέλη, που μίλησαν για τη δύναμη και το θάρρος που τους ενέπνευσε, για την αγάπη και τη θέληση για ζωή, και θυμάμαι όταν κόντευε πια να φύγει μου έγνεψε να σκύψω κοντά του και μου ψιθύρισε «να τους προσέχεις»... τους δικούς, τους φίλους, όλους όσους πήραν δύναμη από αυτόν.

Η αγάπη που μοίρασε απλόχερα είναι η κληρονομιά του Βαγγέλη μας... και η ανάμνηση του στην καρδιά μας θα είναι πάντα το χαμόγελο και η έγνοια του. ”

Όσο μιλάνε η Τίνα Ντάρμα και ο Γιώργος Ρηγάκος σκέφτομαι ότι θα πρέπει να ευχαριστήσω τους φίλους, που ήρθαν για τον τελευταίο χαιρετισμό. Τελειώνει ο Γιώργος και πάω στο αναλόγιο.

Το «ευχαριστώ» καθυστερεί για λίγο γιατί μου έρχονται να πω και εγώ δυο λόγια, παραβαίνοντας τις συστάσεις της συζύγου μου και των υιών μου. Δεν έχω γράψει κάτι, δεν έχω σημειώσει τίποτα, αλλά αισθάνομαι δίπλα μου την παρουσία του Βαγγέλη να μου τα υπαγορεύει. Κάποια λόγια για τη ζωή του, τις τελευταίες του στιγμές, για το σπουδαίο έργο που αφήνει πίσω του, η υπόσχεση και ένα μεγάλο ευχαριστώ στους φίλους του.

Μετά, από τα μεγάφωνα δεν ακούγονται πένθιμα εμβατήρια όπως του Μπετόβεν ή του Μότσαρτ αλλά ένα τραγούδι που μου έστειλε ο φίλος μου, ο φιλόλογος Θεοδωρής Κοντάρης γράφοντας...

«Δεν σηκώνει κλάματα τούτος ο χαμός, μόνο αισθήματα υπερηφάνειας, μια και ο Βαγγέλης, για όσους τον γνώρισαν από κοντά και πολύ περισσότερους ακόμη, ήταν λιοντάρι που πάλεψε με ακαταμάχητη αγωνιστικότητα ενάντια στον καρκίνο και παραλίγο να του τη σκάσει του ξορκισμένου!

Νομίζω πως τούτο το υπέροχο τραγούδι του Σαββόπουλου ταιριάζει όχι μόνο στον ήρωα Καραϊσκάκη, μα και στον ήρωα Βαγγέλη.

Γιατί ο Βαγγέλης είναι ένας σύγχρονος σπουδαίος ήρωας κι υπήρξε ένα πολύ σπάνιο και μοναδικό παράδειγμα αγωνιστή»

*Η οθόνη βουλιάζει σαλεύει το πλήθος
εικόνες ξεχύνονται με μιας
πού πας παλληκάρι ωραίο σαν μύθος
κι ολόισια στο θάνατο κολυμπάς*

*Και όλες οι αντένες μιας γης χτυπημένης
μεγάφωνα και ασύρματοι από παντού
γλυκά σε νανουρίζουν κι εσύ ανεβαίνεις
ψηλά στους βασιλιάδες τ' ουρανού*

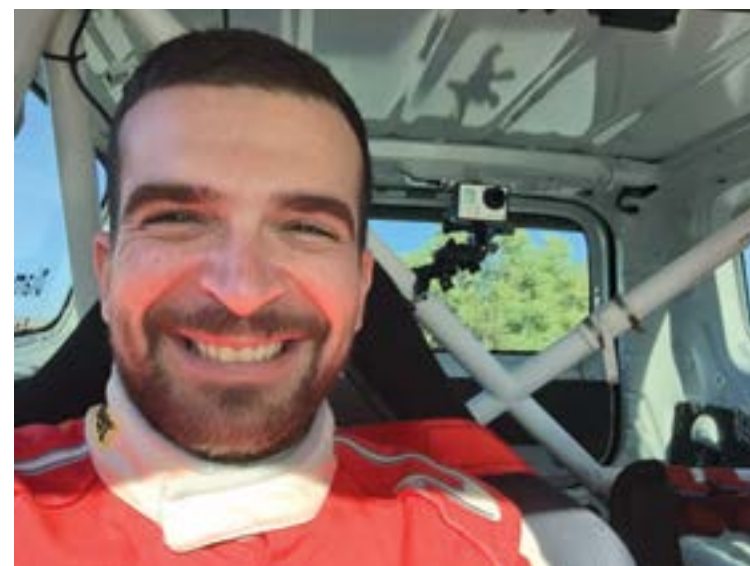
*Ποιος στ' αλήθεια είμαι εγώ και πού πάω
με χίλιες δυο εικόνες στο μυαλό
προβολείς με στραβώνουν και πάω
και γονατίζω και το αίμα σου φιλώ*

*Πού πας παλληκάρι πομπές ξεκινούνε
κι οι σκλάβες σου ουρλιάζουν στο βωμό
ουρλιάζουν τα πλήθη καμπάνες ηχούνε
κι ο ύμνος σου τραντάζει το ναό*

*Ποιος στ' αλήθεια είμαι εγώ και πού πάω
με χίλιες δυο εικόνες στο μυαλό
οι προβολείς με στραβώνουν και πάω
και γονατίζω και το αίμα σου φιλώ*

Στο τέλος ένα αυθόρμητο, ένα δυνατό, το τελευταίο του στο παρόν χειροκρότημα. Που πλημμύρισε μέσα-έξω τον χώρο και αντήχησε στις καρδιές όλων. Ο απόηχός του έφτασε μέχρι τα ουράνια και σίγουρα το άκουσε ο Βαγγέλης και τον έκανε υπερήφανα να χαμογελά.

Μετά τη λήξη του τελετουργικού και τον χαιρετισμό των φίλων ένας προς ένα, περνώντας μπροστά από το «αγωνιστικό», αυτό οδηγείται στον τελικό του προορισμό. Σε αυτόν που επίμονα και μακριά από μαυροφόρες ή χρυσοποίκιλτες φορεσιές με οπισθοδρομικές αντιλήψεις και μέσα σε ψυχρές μαρμαρίνες διαδικασίες επιθύμησε ο Βαγγέλης. Να πάρει την καρό σημαία του τερματισμού, για να πανηγυρίσει, όπως ξέρει και του αξίζει.

Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΗΡΩΑ...

«Ηρωας είναι ο άνθρωπος, ο οποίος έχοντας έρθει αντιμέτωπος με ένα σοβαρό πρόβλημα, δυσκολία ή σύγκρουση, επιδεικνύει αρετές όπως γενναιότητα, αυτοθυσία, σοφία, ευαισθησία στις ανάγκες των άλλων και τοποθετεί το κοινό συμφέρον ψηλότερα από το ατομικό. Είναι ένα πρόσωπο που αξίζει να θαυμάζει και να τιμά κανείς και, ενδεχομένως, προσπαθεί να μιμηθεί τις πράξεις του» (Pleiss & Feldhusen, 1995).

Πάμε στην άλλη αίθουσα για να προσφερθεί καφές και να χαιρετίσουμε τους φίλους. Εδώ ο καφές έχει ποιότητα και ποικιλία. Δεν είναι ο νερόβραστος που έχουμε πει αλλού, ούτε το κλασικό παξιμαδάκι. Ευγενέστατοι υπάλληλοι ρωτούν, παίρνουν παραγγελία και σερβίρουν. Υπάρχει και μπουφές, για όποιον θέλει, με καφέ φίλτρου, χυμούς, αναψυκτικά, τσάι, βουτήματα με διαφορετικές γεύσεις και χρώματα. Οι φίλοι, άλλοι καθήμενοι και άλλοι όρθιοι. Έχουνε στήσει πηγαδάκια, μέσα και έξω. Κάποιοι έχουν φέρει μαζί τα μικρά τους παιδιά. Άλλοι έχουν έρθει εδώ από μακριά. Πολλοί απ' αυτούς ξαναβρίσκονται μετά από χρόνια. Και όλους τους μάζεψε και τους έφερε εδώ σήμερα, ο Βαγγέλης. Δεν υπάρχει πουθενά η λέξη συλλυπητήρια, δεν τους βγαίνει. Μόνο λόγια εγκάρδια, λόγια υπερηφάνειας με επαίνους από όμορφες λέξεις, υπέροχες φράσεις.

«Είμαστε πολύ τυχεροί και υπερήφανοι που είμαστε φίλοι του».

«Θα τον έχουμε πάντα στη σκέψη μας, μέσα στην καρδιά μας».

«Μας έδωσε πολλά μαθήματα».

«Θα συνεχίσουμε να τον τιμάμε».

«Μεγάλη κληρονομιά οι πράξεις του».

«Μετά από αυτό που ζήσαμε σήμερα, καταλάβαμε γιατί ήταν, αυτός που ήταν ο Βαγγέλης» ...και άλλα πολλά.

Κάποια δάκρυα που θα ξεφύγουν αμφίπλευρα και χωρίς ντροπή, θα σμίξουν σ' ένα, να ελαφρύνει ο πόνος της απώλειας και να επουλωθεί η πληγή. Θερμές αγκαλιές με λόγια και φιλιά παρηγοριάς.

Οι φίλοι αποχωρούν σιγά-σιγά και μένουν καμιά εικοσαριά περίπου και εμείς, η οικογένεια. Θα πάρει κάποιο χρόνο, κοντά στις τρεις ώρες. Κουβεντούλα να περάσει η ώρα. Κάποιες φορές μιλάνε τα σημάδια. Ενώ χιλιάδες φλόγες συντελούν στο φευγικό του και γίνεται φως, επάνω εκεί ψηλά στον ουρανό

κάνει την εμφάνισή του ένας ολόλαμπρος ήλιος. Που σταματά το χιονόνερο και παραμερίζει τα βαριά σύννεφα. Ίσως συμμετέχει και αυτός, βοηθώντας από εκεί να γίνει πιο ανώδυνο το επουράνιο ταξίδι του, ρίχνοντας κάτω στη γη άπλετο φως. Γιατί μέσα στο άπλετο αυτό φως, ο Βαγγέλης γίνεται αστρόσκονη και χάνεται με το χαμόγελό του.

Πλησιάζουν τρεις ώρες και μας καλούν να παραλάβουμε την τέφρα. Πηγαίνουμε ο μεγάλος μου γιος κι εγώ. Σε ένα δωμάτιο πάνω σε μία στήλη βρίσκεται ένα δοχείο. Είναι η τεφροδόχος και μέσα σε αυτό η τέφρα του Βαγγέλη. Πίσω από τη στήλη με την τεφροδόχο ο κος Αλακιώτης, αριστερά του δυο υπάλληλοι σε στάση προσοχής και δεξιά του η γραμματέας του Κέντρου. Δυο λόγια παρηγοριάς από τον ίδιο για τον Βαγγέλη, τον μαραθωνοδρόμο, τον τριαθλητή, τον φίλο, τον μαχητή της ζωής. Είναι τόσο όμορφο αυτό το σκηνικό, που η σκέψη μου αστραπιαία με ταξιδεύει πίσω στο χρόνο και στους αρχαίους προγόνους μας. Και φτιάχνω εικόνες...

Η στήλη αυτή, είναι μια αναθηματική στήλη με το όνομά του. Επάνω σ' αυτήν ένα αγγείο με ζωγραφισμένες παραστάσεις των αγώνων που έδωσε ο ήρωας. Μέσα η τέφρα του. Η τέφρα του μεγάλου πολεμιστή, που πάλεψε με περίσσιο θάρρος στην άνιση μάχη απέναντι στον απρόβλεπτο εχθρό κι εκεί απόθεσε τη ζωή του. Πίσω και γύρω από τη στήλη ο αρχιερέας, οι ιερείς και η πρωθιέρεια. Μόλις έχουν δεηθεί στους Δώδεκα Θεούς του Ολύμπου και στον Ύψιστο Δία για το φθαρτό σώμα, αλλά για το αθάνατο πνεύμα του μεγάλου αγωνιστή, του ήρωα. Παραλαμβάνουμε την τεφροδόχο. Μέσα εδώ, είναι τα μόρια του παιδιού μου, σκέφτομαι.

Μετά από ένα χρόνο στην εκπομπή ΚΕΡΑΙΑ της ΕΡΤ1 με θέμα την αποτέφρωση, στην ερώτηση της δημοσιογράφου προς τον κο Αλακιώτη ποια από τις τόσες τελετές έχει ξεχωρήσει, θα απαντήσει με έντονη συναισθηματική φόρτιση, αυτή του Βαγγέλη.

Αποχωρούμε, επιστροφή στο σπίτι. Ψαρόσουπα. Λίγο κρασάκι και τσούγκρισμα, με τα ποτήρια «Εις μνήμην». Τραπέζι μόνο για τέσσερις. Όμως τώρα λείπει ο πέμπτος, που όταν ήταν μικρός και μαζευόμασταν, κυρίως τα Σαββατοκύριακα γύρω από το τραπέζι όλοι μαζί έλεγε, **«Τώρα είμαστε μια ευτυχισμένη οικογένεια».**

Τελειώνει σιγά-σιγά η συγγραφή του βιβλίου της ζωής του Βαγγέλη. Προσπάθησα να είμαι όσο γίνεται πιο κατανοητός στην περιγραφή των γεγονότων. Όσο μπορούσα σύντομος, κυρίως αντικειμενικός και πιο κοντά σε καταστάσεις που κάποιοι μου ζητήσατε.

Γεγονότα που μου διηγήθηκε ο ίδιος, οι φίλοι του, αυτά που βρήκα μέσα από μηνύματα, μέσα από τις αναρτήσεις του. Αυτά που χάραξαν και σφράγισαν την πολυτάραχη ζωή του και βίωσα εγώ δίπλα του. Αναπόφευκτα βγήκε πολύς ο πόνος. Δεν μπορώ να γράψω επίλογο.

Κοντά σχεδόν τρία χρόνια αφότου έφυγε, εσείς οι εξαιρετικοί του φίλοι δεν τον έχετε ξεχάσει και τιμάτε τη μνήμη του, μέσα από τους αγώνες σας. Εσείς γράφετε τον επίλογο και απ' ότι αντιλαμβάνομαι θα είναι μακρύς και θα πάρει πολύ χρόνο.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Θα γράψω κάποιες σκέψεις μόνο. Ο Βαγγέλης αντιμετώπισε τον καρκίνο με περίσσιο θάρρος. Φρόντισε το παιχνίδι απέναντί του, να είναι πάντα δικό του. Να έχει τον πρώτο λόγο, να κάνει αυτός κουμάντο. Φοβήθηκε; ...Ποιος δεν φοβάται. Όμως για πολύ λίγο. Άφησε τον φόβο, έξυπνα επάνω του τάχα μου να τον κυριεύσει, αλλά τον έσφιξε τόσο δυνατά μέχρι που τον έπνιξε. Δεν φοβήθηκε το χρόνο της ζωής του που τελείωνε. Το είχε πει σε φίλους του...

Έζησε μια όμορφη ζωή από μικρό παιδί. Μέσα από τις κοινωνικές του επαφές, από τη δουλειά του, τις αθλητικές του επιλογές και τις ποικίλες δραστηριοτήτες. Η ζωή του ήταν ένας διαρκής έρωτας. Μια συνεχόμενη Άνοιξη και όχι χειμέρια νάρκη. Σκόρπισε τη γύρη της αγάπης σπάταλα παντού, γονιμοποιώντας φιλίες, δημιουργώντας ηθικές αξίες. Άνθισε και μοσχοβόλησε ο κόσμος όλος, όλο το σύμπαν. Η φαντασία του, ωκεανός.

Έζησε πολύ έντονα, σαν να έζησε δυο ζωές διπλασιάζοντας τα χρόνια του, λες και ξεπέρασε τα ογδόντα. Ρίσκαρε πολλές φορές τη ζωή του φωτογραφίζοντας αγώνες αυτοκινήτου. Άλλοτε περνώντας ξυστά δίπλα του τα αγωνιστικά με τις πάντες, άλλοτε κρεμασμένος σαν κασκαντέρ από ιμάντες έξω από αυτά, για το ιδανικό κάδρο. Αλλά και ως συνοδηγός στα ράλλυ, σε κάποια επικίνδυνα σπορ, με την αδρεναλίνη να χτυπάει κόκκινο.

Οι επιλογές του, τα χόμπι του, όλα έξω στη φύση, κανένα μέσα σε κλειστούς χώρους. Τη λάτρεψε, γιατί από αυτήν έπαιρνε ενέργεια. Όρθιος, καμαρωτός πάντα, δεν ήθελε να γεράσει, με τους ώμους κυρτούς. Δεν ήθελε να δει τα σημάδια των ρυτίδων να αυλακώνουν το πρόσωπό του, από τις χαρακίες του χρόνου. Τα χέρια του να τρέμουν, τα πόδια του να μην τον βαστούν. Δεν ήθελε να γεμίσει το κεφάλι του άσπρα μαλλιά. Δεν του άρεσε να αφήσει στο πέρασμά του αυτή την εικόνα. Είχε την προσωπική του βιτρίνα.

Θα το είχε πολλές φορές συζητήσει με τον εαυτό του, κοιτώντας τον στον καθρέπτη και είχε πάρει τις αποφάσεις του. Η ψυχή του δεν ήθελε να πάει κάτω στη γη, στην άβυσσο, στον Άδη. Το χώμα θα του έπεφτε πολύ βαρύ, για να τον σκεπάσει. Δεν ήθελε το παγερό μαρμάρινο μνημείο, γιατί θα πονούσαν κάθε μέρα και περισσότερο, η οικογένειά του, οι κολλητοί του φίλοι. Θα ήταν το σημείο συνάντησης πολλών και η οδύνη μεγάλη...για σκεφτείτε το.

Το θαύμα που περίμενε δεν ήρθε ποτέ. Οι προσευχές και τα τάματα δεν έπιασαν. Τα δικά του, τα δικά μας, των φίλων του και όλων των άλλων. Υπερασπίστηκε τα πιστεύω του, κόντρα στον ανούσιο κοινωνικό καθωσπρεπισμό. Αυτός αποφάσισε το πώς θα ζήσει, το πότε θα φύγει, βάζοντας σε σειρά τα συναισθήματά του. Όχι ο καρκίνος.

Νίκησε τον θάνατο με το σπουδαίο έργο, που άφησε πίσω του. Επέλεξε να είναι παντού, όπως έκανε στη ζωή του. Στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Δίπλα στον καθένα σας, μέσα από τους αγώνες σας. Και μέσα από τα όμορφα λόγια σας, στη σκέψη και την καρδιά σας, για πάντα.

Έφυγε μέσα στο φως, έτσι όπως ήρθε και έζησε όλη του τη ζωή, ακτινοβολώντας με την ενέργειά του φως.

Έγινε μία «**χωροχρονική κουκκίδα στο Σύμπαν**» όπως λέει ο καθηγητής Δημήτρης Νανόπουλος για τον άνθρωπο.

Ζει πια ελεύθερος!!!

Στη συνέχεια παραθέτω κάποιες αναρτήσεις φίλων του από τις εκατοντάδες όταν έφυγε...

Αντώνης Αλακιώτης

Αγαπητέ κύριε Ασπρόμουγγε καλησπέρα!!!

Με τον Βαγγέλη συνυπήρξαμε στο ίδιο περιοδικό 42.195 με συνεντεύξεις μαραθνοδρομών. Στην συνέντευξη μου αυτή, Τι μπορεί να καταφέρει ο άνθρωπος!!! Έβαζα στόχο για μαραθώνιο κάτω από 5 ώρες!!! στα 63 χρόνια μου, πράγμα που κατάφερα την επόμενη χρονιά!!!

Τον Βαγγέλη τον θαύμαζα γιατί η υπέρβαση και η ανιδιοτέλεια τον χαρακτήριζαν!!! Είναι χαρακτηριστικά που εκτιμώ ιδιαίτερα στους ανθρώπους!!! Ένωσα αδικία που πέθανε τόσο νέος!!!

Που πας παλληκάρι, ωραίο σαν μύθος κι ολόγισια στον θάνατο κολυμπάς!!! Γιατί ρε Βαγγέλη. Εσύ που όλη σου η ύπαρξη ήταν τόσο δοτική!!!

Ο Βαγγέλης ήταν ο γιος σας, ο γιος μας, ο αδερφός μας, ο φίλος μας, ο άνθρωπος μας !!! Όλοι χάσαμε με τον θάνατό του!!! Κάποιος λόγος ;;; Θα τον μάθουμε όταν ξαναβρεθούμε!!! Μέχρι τότε είμαστε τυχεροί που τον γνωρίσαμε!!! Εγώ σας ευχαριστώ εσάς και την μητέρα του που φτιάξατε ένα τέτοιο διαμάντι!!!

Νίκος Παπαγγελής είναι με Vagelis Asproumougos.

13 Ιανουαρίου 2020

Βαγγελάρα μου...

Βλέπεις πόσος κόσμος μιλάει και λέει τα καλύτερα λόγια για σένα! Αυτό είναι η μεγαλύτερη νίκη σου! Δεν θα σε ξεχάσει κανείς! Για την αθόρυβη μάχη που έδινες όλα αυτά τα χρόνια και ήσουν πάντα με το χαμόγελο και αυτήν την τρέλα για την ζωή!

Το Cancelthecancer και η ομάδα που είχαμε φτιάξει και τρέχαμε θα μείνει ζωντανή όπως και εσύ στις σκέψεις μας!

Θα σε θυμάμαι έτσι όπως σε αυτήν την φωτό. Αγωνιστή και μαχητή... για όλες αυτές τις στιγμές που με πείραζες για το πόδι μου και γελάγαμε!

Σε αγαπάω πολύ! Θα μου λείψεις! Καλό ταξίδι αλάνι μου!

Ο χρήστης **Sofia Patsialidou** αισθάνεται χίλια κομμάτια
13 Ιανουαρίου 2020

Όταν μιλάμε για μαχητές, έρχονται διάφοροι στο μυαλό μας... ο αρχηγός τους όμως ήσουν εσύ Vagelis Aspromougos... ήσουν ο μεγαλύτερος μαχητής που έδωσες σε όλους μας από ένα μάθημα... δεν θα ξεχάσω ποτέ το γέλιο σου, τις κουβέντες μας, τις ατάκες σου, την τρέλα σου και το πάθος σου για την ζωή ...είσαι ένα ξεχωριστό άτομο για μένα και θα παραμείνεις... σ' ευχαριστώ για τα μαθήματα ζωής που μου έδωσες... θα μου λείψεις...

Ο χρήστης **Joanna Papachristou** αισθάνεται χίλια κομμάτια
13 Ιανουαρίου 2020

Αν μου ζητούσε κάποιος να πω μόνο δυο λόγια για τον Vagelis Aspromougos δεν θα μπορούσα... Ήσουν πηγή έμπνευσης και ζωντανίας για μένα! Αυθεντικός, με χιούμορ και με μια τεράστια αγκαλιά για όλους! Πραγματικός φίλος και με τόση θετική ενέργεια που απορούσαν όλοι από που πηγάζει!! Σε ευχαριστώ που ήσουν φίλος μου, σε ευχαριστώ για τα διδάγματα που μου έδωσες.
...Δυναμίτης σε όλα σου!
Αντίο καλέ μου φίλε! Αντίο ψυχάρα Βαγγέλη μου!!

CANCEL THE CANCER | Βαγγέλης Ασπρόμουγος:

Ο άνθρωπος που μας έμαθε να χαμογελάμε!

Γράφει η Τίνα Ντάρμα

Δεν υπάρχουν λέξεις, για τον Βαγγέλη μας! Δεν μπορώ να πω τη λέξη, συλλυπητήρια. Δεν μπορεί, να μου βγει. Νιώθω, ότι θα εμφανιστείς, ξαφνικά μπροστά μας και θα μας πεις: «Τι συλλυπητήρια ρε παιδιά... πλάκα σας κάνω», μόνο λέξεις για χαρά, να χρησιμοποιείτε και όχι για λύπη! Ούτε τη λέξη, έφυγε δε μπορώ να χρησιμοποιήσω, γιατί το πνεύμα σου και η αγωνιστικότητά σου, δεν θα φύγουν ποτέ από τη καρδιά και το μυαλό μας. Σκέφτομαι, πως ούτε το νικήθηκε από τον καρκίνο, δεν μπορώ να γράψω, γιατί ο Βαγγέλης μας, ήταν είναι και θα είναι, γεννημένος ΝΙΚΗΤΗΣ, με όλα τα γράμματα κεφαλαία!

Για όσους δεν είχαν την τύχη, να τον γνωρίσουν από κοντά, να πω πως ο Βαγγέλης με το χαμόγελο και τη δυναμική του, έκανε δουλειά όσο 100 ΜΚΟ μαζί! Φωτογράφος και συνεργάτης του περιοδικού 4τροχοί για πολλά χρόνια. Δημοσιογράφος, γιατί ήξερε και να τα γράφει και να τα λέει σωστά. Δημιουργός του Cansel The Cancer, με ένα L αντί για R, μας θύμιζε σε κάθε ευκαιρία να μη τα παρατάμε. Το όνομα μου είναι Βαγγέλης Ασπρόμουγος και από το 2013 πολεμάω για τον καρκίνο μου, αλλά και για όσους έχουν καρκίνο! Τον είχαμε δει νικητή, στο 36ο Ράλλυ Αχαΐας, μαζί με τον οδηγό Βασίλη Ζάχο. Αθλητή στο τρίαθλο, από αυτούς, που δεν πάνε εκεί, για τις φωτογραφίες και τις λεζάντες, αλλά για να χαρούν τον αθλητισμό και τη χαρά της συμμετοχής! Δεν τον ένοιαζαν τα ρεκόρ, τον Βαγγέλη! Εκεί που οι άλλοι, θα είχαν σταματήσει προ πολλού, αυτός συνέχιζε και συνέχιζε. Μας τα έτριβε στη μούρη, όλα τα ρεκόρ μαζί, με όλες τις πρωτιές του κόσμου!

Μου έκανε πλάκα, για το περιοδικό που δούλευα, συνέχεια και μεταξύ μας, όταν πιάναμε κουβέντα... λέγαμε ότι δουλεύω στο Men's Hell και όχι στο Men's Health, με αναστεναγμούς και μετά... ξεκαρδιζόμασταν στα γέλια! Οι μάχες που έδινες, δεν ήταν αθόρυβες, όπως πολλοί θα πουν, αλλά με ήχο, δυναμική και ένα χαμόγελο που μας έκανε πάντα... να χαμογελάμε και εμείς! Τα μάτια σου, είχαν όλες τις απαντήσεις και το ήθος σου, θα είναι πάντα εκεί, χαραγμένο στις καρδιές μας. Εχθές έμαθα, ότι δεν μένεις πια εδώ. Δε θα σε ξεχάσω ποτέ ρε Βαγγέλη! Θα είσαι πάντα εκεί, να μας θυμίζεις, πως τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο και πως οι μάχες ακόμα και όταν προσωρινά χάνονται... είναι για τους πραγματικά δυνατούς.

Η Φίλη σου Τίνα

Sofia Kiagia

13 Ιανουαρίου 2020

Φεύγοντας Vagelis Aspromougos άφησες στους κυματισμούς σου... σε ευχαριστούμε για την παρακαταθήκη που άφησες στον καθένα από εμάς χωριστά... Έφυγες κι τώρα κάνουμε μια ευχή..

ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΕΥΤΕΡΗ ΖΩΗ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΣ ΠΙΕΙΣ ΤΟ ΜΕΔΟΥΛΙ....

Σε ευχαριστώ που σε γνώρισα θα προσπαθήσω να μην ξεχάσω ποτέ όσα έμαθα από εσένα και τον αγώνα σου.

Θέλω να δημοσιοποιήσω αυτό το όμορφο κείμενο από τη φίλη σου

eleni chronoroulou:

«ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΣΟ ΕΦΗΜΕΡΟΙ. Είναι η ίδια η ζωή εφήμερη, είναι τα πράγματα γύρω μας αναλώσιμα, φθαρτά, ενίοτε ασήμαντα. Σπαταλάμε χρόνο σε ένα πλασματικό κυνήγι ευτυχίας βάσει κοινωνικών στερεοτύπων, ενώ η ουσία βρίσκεται σε 10 ζευγάρια μάτια που μας κοιτούν με αγάπη, μια δουλειά που μας γεμίζει την ψυχή και μας κάνει δημιουργικούς και ποιοτικό χρόνο στη φύση. Ο Vagelis Aspromougos ήξερε καλά που βρίσκεται η ευτυχία. Και όσο υπήρχε ανάμεσα μας, η θετική του ενέργεια, η δοτικότητα, η ανθρωπιά, η αγάπη, ξεχείλιζαν. Ρε Βαγγέλη το σκάρωσες όλο αυτό πολύ ξαφνικά μα γελώ γιατί σε φαντάζομαι να στήνεις ήδη εκεί που είσαι τρίαθλο και να κανείς practice μανιωδώς για να γίνεις ο καλύτερος Pilates instructor.

Για όσους θέλουν να μάθουν περισσότερα για τον Βαγγέλη: νίκησε τον καρκίνο πάνω από τρεις φορές, ίδρυσε το community "cancelthecancer", εμπύχωσε εκατοντάδες ασθενείς, δε σταμάτησε να ζει κάθε λεπτό της ζωής του με πάθος, επιμονή και δημιουργικότητα. Ήταν αστείος, καλοφαγάς, αγαπούσε τη θάλασσα και είχε πολλούς και αληθινούς φίλους. Είμαι βέβαιη ότι το Cancel the Cancer θα συνεχιστεί όχι μόνο στη μνήμη του αλλά για την εμπύχωση χιλιάδων ανθρώπων που παλεύουν καθημερινά με τον καρκίνο, πραγματικοί ήρωες και ηρωίδες της ζωής.

Ioannis Kifonidis

13 Ιανουαρίου 2020

Vagelis Aspromougos

Δεν κέρδισε τη μάχη με το θάνατο, κέρδισε τη μάχη με τη ζωή!!!

Έφυγε απόψε αφήνοντας παρακαταθήκη τη μαχητικότητα, τη γενναιότητα, το θάρρος του απέναντι στον καρκίνο .

Αν και μετά από μάχη 6 χρόνων έφυγε από τη ζωή , ωστόσο κατάφερε στην ουσία να ακυρώσει τον καρκίνο, όπως λέει και η σελίδα του CANCEL THE CANCER. Φωτογράφος ειδικού τύπου, τριαθλητής, νικητής της ζωής .

Ενέπνευσε και θα εμπνέει ακόμη και ανθρώπους που δεν τον γνώρισαν ποτέ.

Ο χρήστης **Ευάγγελος Κοντεμάνης** αισθάνεται

λυπημένος με το χρήστη Vagelis Aspromougos

13 Ιανουαρίου 2020

Θέλεις να πεις, αλλά τι... Καλύτερα η βαριά σιωπή, έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει χώρος για λόγια, τα λόγια πέφτουν κούφια και ακούγονται σαν βοή, φασαρία μόνο στα αφτιά σου, έφυγε λέει ο Βαγγέλης, τόσο νωρίς, ... Και τι να πεις γι' αυτό... Ίσως η ζωή να κάνει καψόνια, τα πιο σκληρά που έχω δει....

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΒΑΓΓΟ ΔΕΝ ΚΑΤΑΠΙΝΕΤΕ ΟΜΩΣ....

Manos Pipersas Vagelis Aspromougos

13 Ιανουαρίου 2020

Σε ευχαριστώ για όσα περάσαμε μαζί,

Σε ευχαριστώ για όσα μοιραστήκαμε,

Σε ευχαριστώ για όσα μας δίδαξες, για όλα αυτά που ήσουν και θα συνεχίσεις να είσαι!

Δε θα σε ξεχάσω ποτέ ρε τιτάνα!

Ξεκουράσου φίλε μου, το αξίζεις! Καλό ταξίδι Vagelis Aspromougos

Ο χρήστης **Delta HF integrale Hellenic CLUB** αισθάνεται λυπημένος με το χρήστη Vagelis Aspromougos 13 Ιανουαρίου 2020

Έφυγε σήμερα για το μακρύ ταξίδι ένας φίλος, συναθλητής και εραστής του μηχανοκίνητου αθλητισμού. Αυτός που μας δίδαξε ότι τίποτα δεν τελειώνει έτσι απλά. Το πόσο μικρή είναι η ζωή αλλά ποτέ δεν σταματάς να ζεις. Πόσο μικροί είμαστε όλοι μπροστά σε τέτοιους ανθρώπους...

Ο Vagelis Aspromougos είναι ένα παράδειγμα ζωής.

Καλό Παράδεισο ΤΕΡΑΣΤΙΕ.

Ο χρήστης **Eyes of Light** αισθάνεται λυπημένος 14 Ιανουαρίου 2020

Με μεγάλη μας θλίψη αποχαιρετούμε σήμερα τον αγαπημένο μας φίλο Βαγγέλη Ασπρόμουγγο Vagelis Aspromougos.

Γνωρίσαμε το Βαγγέλη μέσα από τη συμμετοχή του στη δράση "Survivors του Καρκίνου: Τα Πρόσωπα της Ελπίδας", από όπου και το πορτραίτο από το φωτογράφο Σωκράτη Μπαλταγιάννη και το κείμενο με το προσωπικό μήνυμα του Βαγγέλη.

Υπήρξε πηγή έμπνευσης για εμάς και δε θα τον ξεχάσουμε ποτέ. Ο Βαγγέλης έδινε μαθήματα ζωής με τη θετικότητα, το πείσμα, τη δύναμη, το κουράγιο, την αισιοδοξία του. Κατάφερε με τη στάση του να «ακυρώσει τον καρκίνο» και να ζήσει με Ζ κεφαλαίο. Κι ας έφυγε νωρίς.

Τα θερμά μας συλλυπητήρια στην οικογένεια και το φιλικό του περιβάλλον. Βαγγέλη, να περνάς καλά εκεί πάνω

Μαριάννα Μαστροσταμάτη

14 Ιανουαρίου

Ο Βαγγέλης, συμβιώνοντας με τον καρκίνο, αποδείκνυε επί χρόνια ότι έκανε ό,τι ήθελε εκείνος και όχι ο καρκίνος. Χτες του επιβλήθηκε οριστικά. Πρώτα τον κοίταξε με απαξία και του έβγαλε τη γλώσσα. Ύστερα φόρεσε τις κατάλευκες φτερούγες που κρυφά είχε παραγγείλει και πέταξε μακριά του ελεύθερος, λουσμένος στο φως, αφήνοντας πίσω του τον καρκίνο με τη λαιμαργία του και την ταμαχιά του αλλά και εμάς με τον εγωισμό μας, τη μικρότητά μας και την αδυναμία μας να δεχτούμε το αμετάκλητο αυτής της απώλειας. Ο Βαγγέλης δεν έχασε καμία μάχη και δεν παραιτήθηκε ποτέ. Στην τελευταία κέρδισε την αθανασία του ήρωα.

Maria Elissavet Tsona Togelou

14 Ιανουαρίου 2020

Τον Βαγγέλη δεν τον ήξερα καλά επί προσωπικού... τον Βαγγέλη τον έμαθα καλύτερα μέσα από τις αναρτήσεις του, τις ιστορίες που δίδασκε εδώ μέσα στο φατσομπουκι κι ήρθα και αγάπησα το πνεύμα αυτού του νεαρού άντρα.

Τον Βαγγέλη δεν θα τον πενήθσω καμία ημέρα, συνειδητή μου επιλογή να μην πάω στην κηδεία του, να μην τον πενήθσω ούτε μία μέρα... συνειδητή μου επιλογή είναι να τιμήσω αυτόν τον υπερπρωταθλητή με τη θετική στάση ζωής όλες τις υπόλοιπες ημέρες της δικής μου. Τον Βαγγέλη δεν θα τον αποχαιρετίσω, θα του λέω καλημέρα κάθε μέρα.. γιατί ο Βαγγέλης ανακάλυψε και μας αποκάλυψε το νόημα της ζωής.. cancel the cancer έλεγε εκείνος κι εγώ το «κούμπωνα» με κάθε αναποδιά και ανατροπή της ζωής.. Ο Βαγγέλης μας δίδαξε ότι μπορεί να σταθεί στα πόδια του ακόμα κι εκείνος που τα στερείται... κι αυτό του το χαμόγελο, μα τι πλατύ χαμόγελο είναι αυτό που σχημάτιζε στο πρόσωπο του το παλληκάρι μου... κατευθείαν μέσα από την ψυχή του... κι ερχόταν και μας έφτιαχνε τη μέρα... όποτε βλέπαμε και ζούσαμε μέσα από εκείνον τη ζωή του, η για να είμαι πιο ακριβής, στιγμές της ζωής του..

Εύγε παλληκάρι μου, ΕΥΓΕ Vagelis Aspromougos

Σπουδαίος Άνθρωπος ο γιος σας, τον έχω φωτογραφία στο γραφείο μου στην ΟΜΑΕ για να τον θυμάμαι κάθε μέρα.

Gakis Stavrianos

15 Ιανουαρίου 2020

17 χρόνια φίλοι. Έχω κάνει τα πάντα μαζί με αυτό το παιδί. Για εμένα, δεν έφυγε ποτέ και θα συνεχίσει να με στηρίζει κάθε φορά που συναντώ μια δυσκολία. Όπως έκανε πάντα.

ΤΥΧΕΡΟΙ όσοι τον γνωρίσαμε. ΤΥΧΕΡΟΙ!

Θα καμαρώνω για εσένα αδερφούλη μου!

Τιμή μου να σε έχω φίλο.

Melpo Paraskevi Makromalli

15 Ιανουαρίου 2020

Cancelthecancer για τον Βαγγέλη μας!!!

Vagelis Aspromougos. Δίδαξες τι σημαίνει δύναμη!

Δεν θα ξεχάσω ποτέ, πριν δυο χρόνια ,σε μια δύσκολη μας στιγμή, μου έστειλνες μηνύματα για να σου λέω την πορεία της υγείας του Νίκου κ μου έδινες κουράγιο! «Πες στον ψηλό να μην κάνει μαγκιες στους γιατρούς γιατί θα έρθω να τον κοντύνω...» Γιατί αυτό ήσουν ...ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!!!

Μεγάλη μου ΤΙΜΗ ΠΟΥ ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΑ!

«Κάθε τι που αγαπάς πολύ πιθανόν μια μέρα να το χάσεις, όμως στο τέλος, έστω με διαφορετική μορφή η αγάπη θα επιστρέφει»

Souvatzoglou Grigorios Triathlete

15 Ιανουαρίου 2020

Με αυτό το τραγούδι θέλω να χαιρετίσω το φίλο μου Vagelis Aspromougos που ξεκίνησε για το μεγάλο ταξίδι..

Δεν μπορώ να γράψω κάτι άλλο.

Ο αγώνας που ξεκίνησε θα συνεχιστεί και δεν θα ξεχαστεί ποτέ.

Η σελίδα του είναι:

https://www.facebook.com/CancelTheCancer.Vagelis/?ref=br_rs

Είχα σχεδιάσει την αγωνιστική μου στολή με το λογότυπο του και ήθελα να την εμφανίσω τις επόμενες ημέρες ..αλλά βιάστηκε λίγο παραπάνω ο φίλος μου.

Να μας προσέχεις από εκεί ψηλά και να μας γελάς.

<https://www.youtube.com/watch?v=9xfXUOPzk10>

Έχεις τα μάτια που όλοι ξέρουν πώς δε φταίνε
Που απ' τον πόνο πια σταμάτησαν να κλαίνε
Που δεν τα ενδιαφέρει οι άλλοι τι θα πουν
Έχεις τα μάτια που από μόνα τους μιλούν
Έχεις τα μάτια που δεν πρόλαβαν να παίξουν
Γιατί να μάθουν έπρεπε πως να αντέξουν
Είχες αφήσει για τους άλλους της μόρφωσης τους τόμους
Με άλλα βάρη σου φορτώνανε τους ώμους
Κι όμως γελάς πιο δυνατά απ' τα καλομαθημένα
Κι όμως πατάς πιο γερά από τα σπουδαγμένα
Κι αν τα τραγούδια αυτά δεν γράφτηκαν για σένα
Τά 'πες εσύ πιο αυθεντικά απ' τον καθένα
Είναι γιορτές που δεν ενώνουν μα χωρίζουν
Και οι πιστολιές τα κοριτσάκια τα φοβίζουν
Κάποτε σκέψεις μας τρομάζουν και κάποιες μας ζαλίζουν
Μα όσοι κάποτε κατάλαβαν γνωρίζουν
Μα εσύ γελάς πιο δυνατά απ' τα καλομαθημένα
Μα εσύ πατάς πιο γερά από τα σπουδαγμένα
Κι αν τα τραγούδια αυτά δεν γράφτηκαν για σένα
Τά 'πες εσύ πιο αυθεντικά απ' τον καθένα
Θα ήθελα το πρόσωπό σου να το δεις
Πώς ηρεμεί λίγο αφότου κοιμηθείς
Όταν δεν το παραμορφώνουν οι σκοτούρες της ζωής
Θα ήθελα το πρόσωπό σου να το δεις
Κι όμως γελάς πιο δυνατά απ' τα καλομαθημένα
Κι όμως πατάς πιο γερά από τα σπουδαγμένα
Κι αν τα τραγούδια αυτά δεν γράφτηκαν για σένα
Τά 'πες εσύ πιο αυθεντικά απ' τον καθένα

Πηγή: Musixmatch

Τραγουδοποιοί: Markos Koumaris

Στίχοι τραγουδιού Γελάς πιο δυνατά © Seed Point

Katerina Ioakeim

15 Ιανουαρίου 2020

Ο Βαγγέλης μας φρόντισε να αφήσει στον καθένα από εμάς ένα ανεκτίμητης αξίας δώρο.

Κάθε φορά που κάτι δεν θα πηγαίνει καλά στη ζωή μας, θα κλείνουμε τα μάτια και το δικό του βλέμμα, αυτό το, γεμάτο αγάπη για τις μικρές στιγμές καθημερινής ευτυχίας, βλέμμα θα τα αλλάζει όλα.

Μπες στο Cancelthecancer να γνωρίσεις έναν υπέροχο άνθρωπο. Ένα παιδί που ήθελε πολύ να ζήσει κάθε στιγμή, να χαρεί κάθε χαρά, να παλέψει με όλες του τις δυνάμεις για να δει το επόμενο ξημέρωμα, να νιώσει μια ακόμη αγκαλιά, να αναστατωθεί με ένα φιλί, να ηρεμήσει με μια βόλτα δίπλα στη θάλασσα, να τρέξει, να αθληθεί, να δει φίλους, να γελάσει, να αράξει, να δοκιμάσει κάτι καινούριο, να νοσταλγήσει κάτι παλιό, να διαβάσει, να αγαπήσει, να ζήσει.

Κάθε στιγμή αξίζει. Κάθε στιγμή.

Ευχαριστούμε Βαγγέλη

Ο χρήστης **Nikos Kassimatis** αισθάνεται νιώθει ότι έχει ραγίσει η καρδιά του με το χρήστη Vagelis Asproumougos.

16 Ιανουαρίου 2020

«Έλα ρε, τι κάνεις; Τι κάνουν τα παιδιά;»... Να σου πω, θέλω να σου πω αλλά μην αγχωθείς μαλάκα, μου βρήκαν κάτι στο αριστερό μου... είναι καρκίνος, μην αγχωθείς ρε σου λέω θα το γ@μήσω... χαχαχα...» μέσα στην θολούρα

μου από την ώρα που ΕΣΥ πήρες την απόφαση να αλλάξεις «πίστα» ρε παλιάνθρωπέ μου, μου ήρθε σήμερα το πρωί καθώς οδηγούσα προς το τελευταίο μας για τα παρόντα χαιρετισμό, επακριβώς ο διάλογος που με πήρες να μου το πεις... «Ααα μαλάκα και μην το ξεχάσω μην το σκεφτείς, το δώρο μου θα ισχύει κανονικά, του παιδιού την βάφτιση εγώ θα την τραβήξω εεε όπως έχουμε πει μαζί με την άλλη την τρελή (Ματα Serafimidou), θα έχω καθαρίσει μέχρι τότε..»

Μια η έγνοια σου ρε γαμώτη σου, μην τυχόν και «ξεβολέψεις» εμάς ρε κι έβαζες μπροστά πάντα ΟΛΗ σου τη μαεστρία τα Γαλλικά και αυτό ναι αυτό το ΤΡΟΜΕΡΟ σου γέλιο που ηχεί κοφτά μέσα στα αυτιά μου συνέχεια από την Δευτέρα, σα να θες να μου κόψεις κάθε δάκρυ πριν κυλήσει που καταλήγει τελικά να πέφτει πιο βαρύ, μέσα μου αλλά και κάποιες άλλες που σου κρύβομαι κλαίω πολύ μπας και από κάπου φανείς ξάφνου να με βρίσεις «..μην κλαις ρε μαλάαααα.. είμαι καλά, το γ@μησα σου λέω..»

Ναι αγόρι μου τελικά όντως βρήκες ΤΟΣΗ δύναμη και το ξέσκισες ΕΣΥ, όχι αυτό εσένα. Έδειξες το ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΣΘΕΝΟΣ και αναδείχθηκαν εις τριπλούν μέσα από αυτή σου την διαδρομή ΟΛΕΣ σου οι αρετές ΝΑ ΑΓΑΠΑΣ και ΝΑ ΖΕΙΣ..

Θύμωσα, πνίγηκα γιατί πάνω απ' όλα θεωρώ τόσο άδικο που έδωσες τέτοιον αγώνα που ποτέ δεν πιστεύω θα μπορούσα εγώ να δώσω, δεν μου έβγαине να γράψω, να πω κουβέντα αλλά σήμερα στο προσωρινό μας αντίο κατάλαβα ρε κερατά τι έκανες και ηρέμησα κάπως!!

Vagelis Asproumougos ΤΩΡΑ αρχίζουν όλα!!

ΣΕ ΑΓΑΠΑΜΕ ΠΟΛΥ μην το ξεχάσεις στιγμή και σε ευχαριστώ ΕΓΩ που με τίμησες με την φιλία μας... και που'σαι μην αγχωθείς, θα τους προσέχουμε όλους και τον «μικρό» σου Αλέξανδρο...

CU my sweet bastard.

Ο χρήστης **Kostas Soukoulis** είναι με το χρήστη Vagelis Aspromougos και 5 ακόμη
16 Ιανουαρίου 2020

Ξέραμε ότι σήμερα δεν μας μάζεψες να σε χαιρετίσουμε, μάλιστα είμαστε σίγουροι ότι θα μας κορόιδευες, γι αυτό και εμείς ήρθαμε να σου πούμε ένα μεγάλο «Ευχαριστώ», γιατί ήσουν η έμπνευση πίσω από κάθε επιτυχία αυτής της ομάδας και θα είσαι η έμπνευσή της για το μέλλον... γι' αυτό ραντεβού στους επόμενους αγώνες... πάντα μαζί!

Eleni Xronopoulou

13/2/20, 4:10 μ.μ.

Καλησπέρα σας. Ο γιος σας ήταν σπουδαίος. Είναι σπουδαίος, γιατί βρίσκει τρόπο και τριγυρνά συνέχεια ανάμεσα μας, με φωτογραφίες, βίντεο, αναμνήσεις. Μου μιλούσε για εσάς και τη μητέρα του με τεράστια αγάπη και θα ήθελα να σας το πω, αυτό που ήδη ξέρετε, ότι έλαβε ατελείωτη ανιδιοτελή αγάπη και στήριξη και ότι είστε σπουδαίοι γονείς.

Μακάρι όλα τα παιδιά του κόσμου να τα μεγαλώνουν άνθρωποι σαν εσάς. Ο κόσμος θα είναι ένα πραγματικά ευχάριστο μέρος να ζει κανείς. Έχετε όλη τη σκέψη και την αγάπη μου και ας μη γνωριζόμαστε.

Eleni Katsarou

Βαγγέλη, προχθές που τα είχα βρεί σκούρα ήρθες στο κρεβάτι και με σκούντηξες γερά και μου είπες «σήκω να πας στο δικαστήριο που με έναν ίλιγγο νομίζεις πώς δεν θα τα καταφέρεις...» και σηκώθηκα και τα κατάφερα.

Σε έχω δίπλα μου καθημερινά και το μόνο που καμιά φορά ξεφτίζει κάπως είναι η φωνή σου, αυτή η βραχνάδα η περιρρέουσα που τελικά καθόταν και στο βλέμμα σου και έδινε ένα στράβωμα στο χαμόγελό σου... αυτή!

Ada Stamatatou

13/2/2020

Δεν ξέρω αν σας γαληνεύει την ψυχή αυτό που θα γράψω...αλλά τον σκέφτομαι συνέχεια.

Θα τρέξω το μαραθώνιο του Τόκιο σε λίγες μέρες για τον δικό μου σκοπό και είναι στιγμές που λυγίζω και πονάω και βαριέμαι και γκρινιάζω όταν προπονούμαι...και τότε είναι που σκέφτομαι τον Βαγγέλη να μου λέει «προχώρα βρε γμτ» και συνεχίζω μαζί του.

Μας έχει δώσει τόσα πολλά ο Βαγγέλης.

Ειρήνη Στασινοπούλου Vagelis Aspromougos

16 Φεβρουαρίου 2020

Για σένα αγαπημένη που ήθελες να έρθεις μαζί μου στο Ροβανιέμι να με βγάλεις φωτογραφίες!! Εκεί ήσουν, μαζί μου στα 66χλμ του αγώνα μου, μου χαμογελούσες και με ωθούσες στα όριά μου!!!

Ειρήνη

16/2/20, 2:41 μ.μ.

Κύριε Γιάννη καλησπέρα σας!!! Δεν σας γνωρίζω, είμαι η μητέρα του Σπύρου Χρυσικόπουλου του κολυμβητή. Είχα την ευλογία να γνωρίσω το Βαγγέλη σας, την έμπνευση πολλών!! Είμαι 53 ετών κ χθες τερμάτισα έναν αγώνα 66χλμ στο Ροβανιέμι πολύ δύσκολο!! Με το Βαγγέλη εκεί μπροστά μου, να μου χαμογελάει και να με σπρώχνει για το επόμενο βήμα. Θα είναι πάντα κοντά μας!!

Με σεβασμό, Ειρήνη Στασινοπούλου

Nena Palaioranou

15 Φεβρουαρίου 2020

Σ αγαπώ πάντα. Χαμογέλα μου.
Λείπεις...—
μαζί με Vagelis Aspromougos.

Stathis Pantelis
Αυτό το χαμόγελο... Α ρε φίλε..

Nena Palaioranou
Stathis Pantelis
Πάντα αυτό το χαμόγελο..

Stathis Pantelis
Nena Palaioranou
έτσι, αυτό κρατάμε και χαμο-
γελάμε!

Nena Palaioranou
Stathis Pantelis
«Βρώμα Παλαιοπάνου δε μασάμε προχωράμε!»...για πάντα!

Stathis Pantelis Nena Palaioranou
ήμουν σίγουρος Δεν υπήρχε κουβέντα χωρίς μπινελικι

Nena Palaioranou Stathis Pantelis
Κλασικά!! Τα καλύτερα από αυτόν τα άκουγες.. «Μαϊμού είσαι Παλαιοπάνου.
Σαν τις μαϊμούδες που για να αφήσουν ένα κλαρί πιάνονται από ένα άλλο.»..Τον
αγαπάω τον άτιμο. Για πάντα.

Stathis Pantelis Nena Palaioranou χαχαχαχα!
Σε νιώθω! Εγώ πάντα ήμουν κοντοπούτανος

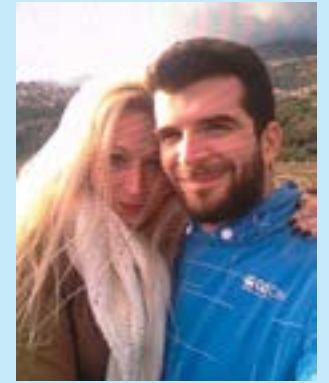
Nena Palaioranou Stathis Pantelis
Εγώ είχα ποικιλία «Παλαιοπάνου μου», «Μικρή μου», «Βρώμα», «Μαϊμού»,
«Νυμφίδιο»..Δεν πιστεύω ότι υπάρχει ΕΝΑΣ άνθρωπος που να γνώρισε τον

Βαγγέλη και να μην έλαμψε ο κόσμος ΤΟΥ όλος.
Αυτό ήταν. Φώς. Η χαρά της ζωής. Η χαρά της
κάθε ανάσας.

Stathis Pantelis Nena Palaioranou η αστείρευτη
πηγή γέλιου, δύναμης, αισιοδοξίας και μίας περί-
εργης θετικής ενέργειας που σε έκανε να προχω-
ρήσεις.. Τον λατρεύω τον μπαγάσα.

Nena Palaioranou Stathis Pantelis Έτσι ακριβώς!!
Σε εμένα προσωπικά, amongst other things, μου έχει χαρίσει την πιο όμορφη
Πρωτοχρονιά και το πιο πηγαίο χαμόγελο της ζωής μου μέχρι σήμερα, χωρίς
καμία υπερβολή. Όλοι τον λατρεύουμε τον άτιμο!

Ο χρήστης **Ανδρέας Μανωλάκης** είναι με το χρήστη
Vagelis Aspromougos.

Σου στέλνω χαιρετίσματα με αυτή τη μαντινάδα,
και εύχομαι εκεί που βρίσκεσαι να έχει πάντα λιακάδα.

Χάρε φονιά εγκληματείς στο λέω κι ας 'ποθάνω,
όταν θα πάρεις μερακλή στα νιάτα του επάνω.

Διαλέγει ο χάρος τσι γενιές που πάει να χτυπήσει,
να πάρει άντρες όμορφους τον Άδη να στολίσει.

Τι μαντινάδα να σου πω, τι γράμμα να σου στείλω
που καμαρώνει η σκέψη μου μόνο που σ' έχω φίλο.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ θέλω να σου χαρίσω,
Και κορυφαίο μαχητή θα θελα να σε χρίσω.

Καλή αντάμωση Φίλε μου! Καλή αντάμωση!
Για πάντα παρών!

Fotini Fotinu

29/9/21, 12:58 μ.μ

Έχω μια ώρα μπροστά μου... να περάσει το σκιαγραφικό στο σώμα και να μπω στο μηχάνημα. Με ρώτησαν αν ήρθα μόνη μου. Απάντησα καταφατικά. Τι να εξηγώ τώρα... ότι είσαι εσύ μαζί μου; Ότι εσύ με έφερες εδώ; Ότι κοιτάω αυτή σου τη φωτογραφία για να πάρω θάρρος;

Δε ξέρω τι ακριβώς κάνει αυτό το μηχάνημα που στέκεις μπροστά του τόσο χαμογελαστός. Αλλά σε αυτή τη φωτογραφία ανατρέχω κάθε φορά που έχω μαγνητική. Την έχω αποθηκεύσει στο κινητό μου. Σήμερα έχω μια ακόμα πιο δύσκολη εξέταση... είναι απίστευτο τι έχουν σκαρφιστεί αυτοί οι γιατροί... για να υπάρξει μια ευκαιρία...

Δεν έχασες τη μάχη Βαγγέλη. Υπάρχεις και δίνεις δύναμη. Επηρεάζεις ακόμα και τις ζωές ανθρώπων που δεν γνώρισες ποτέ. Όπως όλοι οι σπουδαίοι.

Αγαπημένη οικογένεια του Βαγγέλη, με τον καρκίνο του δέρματος γνωρίστηκα όταν ήμουν εικοσιπέντε χρόνων. Εντοπίστηκε σε πολύ αρχικό στάδιο και στέκομαι προς το παρόν τυχερή. Κάνω κάθε έτος επανέλεγχο.

Λίγα χρόνια πριν υπέστη κάτι το οποίο με τραυμάτισε σε μια πολύ ευαίσθητη περιοχή και μου έχει αφήσει κάποιες μορφές αναπηρίας, επηρεάζοντας την ποιότητα ζωής μου. Από τότε έχω μπλέξει σε έναν ατελείωτο αγώνα με ιατρούς και εξετάσεις. Οι εξετάσεις τις περισσότερες φορές είναι πολύ δύσκολες. Είμαι μαμά ενός τετράχρονου αγοριού και σύζυγος φίλου του Βαγγέλη.

Δεν τον γνώρισα ποτέ. Αλλά αυτή η φωτογραφία από την πρώτη στιγμή που την είδα είναι ο τρόπος μου για να πάρω δύναμη. Να δω αυτό το χαμόγελο.

Σας γράφω αυτό το μήνυμα ελπίζοντας να είναι μια σταγόνα ανακούφισης στον ωκεανό της απώλειας που νιώθετε. Είμαι σίγουρη ότι είμαστε πολλοί εκεί έξω που παίρνουμε δύναμη από τον Βαγγέλη.

Βαγγέλη σε Ευχαριστώ για το δρόμο του θάρρους που μας δείχνεις.

Από αναρτήσεις διαφόρων sites

4ΤΡΟΧΟΙ

«Έφυγε» ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος...

“ Ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, επί σειρά ετών συνεργάτης του περιοδικού μας, μα πάνω από όλα αγαπημένος φίλος, έφυγε από κοντά μας σε ηλικία 41 ετών, έπειτα από γενναία μάχη με την επάρατο νόσο.

Πρόκειται για ένα από τα δυσκολότερα κείμενα που έχουμε κληθεί αλλά και που θα κληθούμε να γράψουμε. Ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, φωτογράφος που για πολλά χρόνια ήταν μεταξύ άλλων συνεργάτης του περιοδικού μας, δεν είναι πια κοντά μας. Έφυγε έπειτα από τεράστια μάχη με τον καρκίνο, την οποία έδινε με υπομονή, επιμονή, αλλά κυρίως με απaráμιλλο θάρρος, για περισσότερο από πέντε χρόνια.

Ο Βαγγέλης ήταν πολλά περισσότερα από ακόμη έναν συνεργάτη. Ήταν ο δικός μας άνθρωπος, ένας φίλος που με το χαμόγελο θα φρόντιζε να απαλύνει κάθε δύσκολη στιγμή, επαγγελματική ή και προσωπική. Το νέο πως ξεκινούσε τη μάχη με τον μεγαλύτερο αντίπαλο όλων, μας σόκαρε. Ωστόσο, πολύ γρήγορα ο ίδιος φρόντισε να μας δίνει κουράγιο, αντί να συμβαίνει το αντίθετο. Η παρ-

ρησία με την οποία αντιμετώπισε την ασθένειά του ήταν ενδεικτική του χαρακτήρα του. «Είναι γλυκιά η ζωή και τα κίνητρα πολλά», μας έλεγε. Δε σταμάτησε λεπτό να μάχεται, παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπισε. Και πάντα, μα πάντα, με ψυχολογία νικητή.

Μάλιστα, δε δίστασε να δημοσιοποιήσει την περιπέτειά του, για να τη μοιραστεί με όσο περισσότερους ανθρώπους μπορούσε. Το «Cancel the Cancer» δεν ήταν απλώς μία σελίδα στο Facebook, αλλά ένα κίνημα που εμπνεύστηκε ο Βαγγέλης για τη μάχη κόντρα στο αδύνατο. Μέσω αυτού, ενημέρωνε για την πορεία της υγείας του, για τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε, αλλά κυρίως έδινε κουράγιο σε ομοιοπαθείς – και όχι μόνο. Γιατί η στάση του απέναντι στην ασθένεια ήταν ένα μάθημα ζωής για όλους μας.

Λεπτομέρεια, το γεγονός πως υπήρξε εξαιρετικός συνοδηγός, έχοντας συμβάλει σε ορισμένα από τα ωραιότερα αγωνιστικά περάσματα που έχουμε δει τα τελευταία χρόνια στα ράλλυ, με οδηγό τον Βασίλη Ζάχο. Ο μεγάλος του αγώνας ήταν άλλος, και τα κατάφερε όσο καλύτερα γινόταν. Φρόντιζε διαρκώς για τη φυσική του κατάσταση, παραμένοντας ενεργός στον αθλητισμό, με αποκορύφωμα τη συμμετοχή σε αγώνες τριάθλου. Κάθε τερματισμός του ήταν και μια νίκη. Καταφέροντας αυτό που φάνταζε αδύνατο, διεύρυνε διαρκώς τα όρια, γεγονός αξιοθαύμαστο απέναντι σε τέτοιο αντίπαλο.

Η συντακτική ομάδα των 4Τροχών εκφράζει τα θερμά της συλλυπητήρια στην οικογένεια και στο φιλικό περιβάλλον του εκλιπόντος.

Βαγγέλη μας, δεν ξεχνιέσαι, αυτό είναι βέβαιο!_4Τ 🗨️

ΖΟΥΓΚΛΑ

«Έφυγε» ο φωτογράφος Βαγγέλης Ασπρόμουγγος

🗨️ Βασικός συνεργάτης φωτογράφος του «Ακρόπολις».

Είχε συνεργαστεί για πολλά χρόνια με το περιοδικό «4Τροχοί» καθώς και με άλλα έντυπα, ενώ ήταν ένας από τους βασικούς φωτογράφους του Ράλι Ακρόπολις. Αποτύπωνε αγωνιστικές στιγμές με έναν ξεχωριστό τρόπο, ενώ αντιμετώπιζε καταστάσεις με υπομονή και πάνω από όλα με χαμόγελο.

Αυτό έκανε ακόμα και όταν έμαθε για τον καρκίνο, πριν από περίπου πέντε χρόνια. Ποτέ δεν το έβαλε κάτω, απεναντίας έδινε με χαμόγελο τη δική του καθημερινή μάχη μέχρι τη Δευτέρα 13 Ιανουαρίου, οπότε έφυγε από κοντά μας. 🗨️

TA NEA

Ο Βαγγέλης που έφυγε με το χαμόγελο στα χείλη

🗨️ Όλοι θα τον θυμούνται για το χαμόγελό του και το απαράμιλλο πνεύμα της αγωνιστικότητας που τον διακατείχε. Έδινε τις μάχες του μέχρι τέλους, είτε αυτές ήταν στον Μαραθώνιο, στους αγώνες τριάθλου, στις πίστες των ράλι ή ακόμα και με τον ίδιο τον καρκίνο. Στην πιο σημαντική της ζωής του, αυτής της υγείας του, ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος δεν κατάφερε να βγει νικητής, αλλά «έφυγε» την περασμένη εβδομάδα με το κεφάλι ψηλά στα 41 του χρόνια. Φωτορεπόρτερ με σημαντικές συνεργασίες στο ενεργητικό του, κλικ με το κλικ κατέγραφε τη ζωή και τον αθλητισμό με την κάμερά του, κρατώντας πάντα το θετικό τους πρόσημο. Αδυναμία του ήταν οι action φωτογραφίες και συνήθως αυτές που

απαθανατίζουν αγώνες αυτοκινήτων ή extreme sports όπου πάγωνε τον χρόνο σε μια στιγμή που δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ ξανά. Το 2013 διαγνώστηκε με καρκίνο στους όρχεις και τους λεμφαδένες και η περιπέτεια αυτή του έδωσε την ιδέα να στήσει την πρωτοβουλία «Cancel the Cancer» στο Facebook, για να «πολεμήσω τον καρκίνο μου αλλά και για όσους έχουν καρκίνο», όπως συνήθιζε να λέει ο ίδιος. Εκεί περιέγραφε λεπτομερώς τη μάχη του με τη νόσο και γελούσε κάθε φορά που σηκωνόταν μετά τα χτυπήματα που του έδινε αυτή. Η ιστορία του αλλά κυρίως η μαχητικότητά του ευαισθητοποίησαν πολλούς αθλητές να αγωνίζονται με το σήμα της πρωτοβουλίας για τη συγκέντρωση χρημάτων για τη στήριξη ασθενών και μοίραζε απλόχερα θετική ενέργεια σε όσους την είχαν πραγματικά ανάγκη. Ο ίδιος ανάμεσα σε θεραπείες και νοσοκομεία, τερμάτιζε σε αγώνες τριάθλου κι έφτανε σε κορυφές που άλλοι δεν τολμούσαν ούτε καν να αντικρίσουν. 🗨️

Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, έφυγε ένας μεγάλος μαχητής!

“ Ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, 41 ετών, έχασε την πολυετή μάχη που έδινε με τον καρκίνο... Κέρδισε ή μάλλον όπως ο ίδιος προτιμούσε, ακύρωσε τον καρκίνο πολλές φορές, επί σειρά ετών, όμως στο τέλος δεν τα κατάφερε. Διαγνώστηκε με την ασθένεια το 2013. Ακολούθησαν εγχειρήσεις και θεραπείες επίπονες, σωματικά κυρίως γιατί ψυχικά ο Βαγγέλης ήταν πιο δυνατός και κέρδιζε. Έβαλε στόχο ανάμεσα σε θεραπείες και νοσοκομεία, να τερματίσει σε αγώνα τριάθλου και το κατάφερε! Εμπνεύστηκε τη σελίδα *Cancel the cancer*, αφού φωτογράφος στο επάγγελμα, μετέφερε οπτικά αλλά και στην πράξη για πολλά χρόνια, το R του *canceR* και έβαλε στη θέση του το L του *cancel*.

Στη δύσκολη πορεία του συνήθως αρχές του χρόνου, λάμβανε άσχημα νέα για την πορεία της υγείας του. Φέτος, αρχή της χρονιάς, τα άσχημα νέα ήρθαν για την οικογένεια και τους φίλους του, αφού ο ίδιος ακόμα και τώρα θα χαμογελά, όπως πάντα, είτε κρατούσε τη φωτογραφική του μηχανή φωτογραφίζοντας αυτοκίνητα, είτε φορούσε παπούτσια τρεξίματος ή ποδηλατικά, είτε φορούσε μαγιό η την πυρίμαχη φόρμα του συνοδηγού αγώνων rally, χώρο στον οποίον επίσης άφησε έντονα τα σημάδια του... Ο ίδιος συστηνόταν ως εξής:

«Το όνομα μου είναι Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, και από το 2013 πολεμώ για τον καρκίνο μου αλλά και για όσους έχουν καρκίνο!»

Σίγουρα μέσα από τη σελίδα του, *Cancel the cancer*, άνθρωποι που δίνουν τη μάχη θα συνεχίσουν να το κάνουν, για τους ίδιους και για τον Βαγγέλη. ”

Από το facebook

Αφιερωμένο στους αληθινούς Ήρωες, όπως ο Vagelis Aspromougos, το ποίημα του Αλεξανδρινού: Θάλασσα του πρωιού

«Εδώ ας σταθώ. Κι ας δω κι εγώ την φύσι λίγο. Θάλασσας του πρωιού κι ανέφελου ουρανού λαμπρά μαβιά, και κίτρινη όχθη· όλα ωραία και μεγάλα φωτισμένα.»

«Εδώ ας σταθώ. Κι ας γελασθώ πως βλέπω αυτά (τα είδ' αλήθεια μια στιγμή σαν πρωτοστάθηκα)· κι όχι κι εδώ τες φαντασίες μου, τες αναμνήσεις μου, τα ινδάματα της ηδονής».

Κων. Καβάφης

“ Έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 41 ετών, έπειτα από γενναία μάχη με την επάρατη νόσο.

Θλίψη στη δημοσιογραφία: Πέθανε ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος.

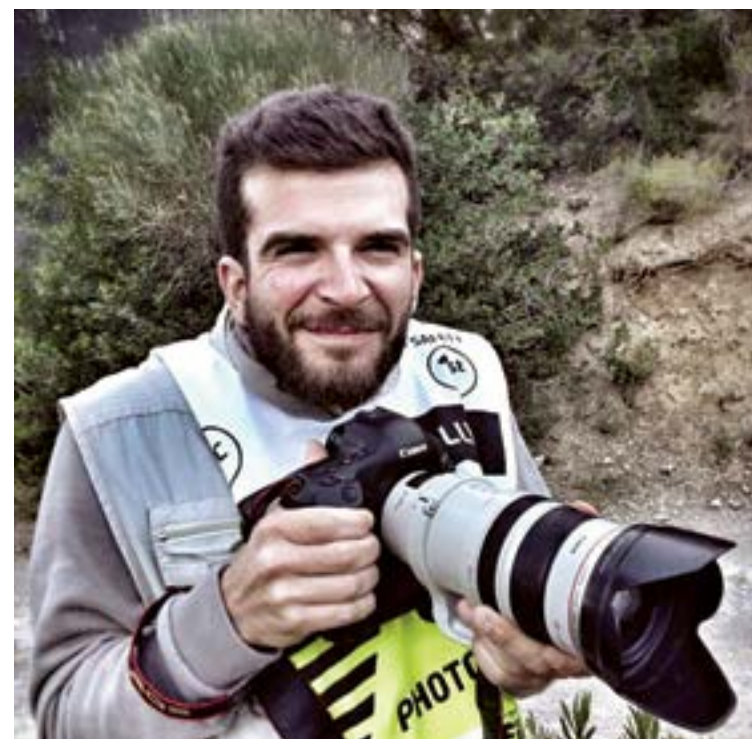
Ο Βαγγέλης ήταν ένας άνθρωπος που φρόντιζε να απαλύνει κάθε δύσκολη στιγμή επαγγελματική ή και προσωπική με ένα χαμόγελο.

Δεν σταμάτησε λεπτό να μάχεται, παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε.

Και πάντα, μα πάντα, με ψυχολογία νικητή.

Τα νέα για την ασθένεια σόκαραν συγγενείς, φίλους και τους συναδέλφους του στη δημοσιογραφία, όπου είχαν μοιραστεί στιγμές.

Καλό ταξίδι, Βαγγέλη... ”

DRIVE

Αντίο Βαγγέλη!

“ Ο φωτογράφος αυτοκινήτου, αγωνιζόμενος και αγαπημένος φίλος Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, έφυγε σήμερα από κοντά μας.

Ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος εργαζόταν ως φωτογράφος σε περιοδικά αυτοκινήτου και ήταν ιδιαίτερα αγαπητός σε όλους τους ανθρώπους του χώρου μας. Αγαπούσε να φωτογραφίζει αγώνες, αλλά δεν έμεινε μόνο πίσω από το φακό. Συμμετείχε ως συνοδηγός σε 65 αγώνες ράλι, από το 2005 ως το 2015, σημειώνοντας πολλές επιτυχίες, μεταξύ άλλων στο πλευρό των Β. Ζάχου και Κ. Χαλιβελάκη.

Από το 2013 ο Βαγγέλης πάλευε με τον καρκίνο με απίστευτη υπομονή και επιμονή. Δεν έχασε το χαμόγελό του και έδινε δύναμη σε όσους παρακολουθούσαν την πορεία του, αφού δεν είχε επιλέξει να την κρύψει, αλλά αντίθετα να τη μοιραστεί μέσω της σελίδας *Cancel the cancer* που δημιούργησε στο Facebook ειδικά για αυτό το σκοπό. Είχε βάλει στόχο ακόμα και να τερματίσει σε αγώνα τριάθλου μετά τις θεραπείες του, και το κατάφερε! Μέχρι που σήμερα, στα 41 του χρόνια, έχασε οριστικά τη μάχη.

Θερμά συλλυπητήρια από τη συντακτική ομάδα του DRIVE προς την οικογένεια του Βαγγέλη. ”

POWER

Καλό ταξίδι Mugen...

“ Ο Βαγγέλης αποτέλεσε για πολλά χρόνια μέρος της ομάδας μας, όντας ο πιο μάχιμος φωτογράφος με ικανότητες κασκαντέρ. Ήταν όμως πολλά παραπάνω από συνεργάτης. Ήταν πάνω απ' όλα φίλος μας και πηγή έμπνευσης. Μία χαμογελαστή ηλιαχτίδα αισιοδοξίας σε έναν σκληρό, άδικο κόσμο. Το μοναδικό του σθένος και η αστείρευτη θέληση για ζωή, τον κράτησαν όρθιο στα επτά χρόνια που πάλεψε με το «θηρίο».

Είχαμε ταξιδέψει μαζί του στην *Santa Pod* και δεν είχε κανένα πρόβλημα να

κάθεται μόλις στα 10 μέτρα δίπλα από τα τέρατα των 5.000 ίππων, αφού εκεί έπιανε καλύτερα το «δίπλωμα» του ελαστικού! Του είχαμε δώσει μια φωτογραφική μηχανή και ένα σακβουαγιάζ και τον στείλαμε να ζήσει από κοντά όλο το *Canphonball Run* το 2004 και γύρισε πίσω έχοντας ατελείωτες ιστορίες να μας πει. Όσοι ήταν μαζί του σε εκείνο το ταξίδι, θυμούνται έναν τρελό φωτογράφο να κρεμιέται έξω από το παράθυρο με 160km/h+ για να βγάλει φωτογραφίες... Του δώσαμε ένα *Jeep Cherokee* για να τρέξει 24ωρο αγώνα και παρά το σπασμένο διαφορικό, κατάφερε να μας φέρει πίσω κούπα! Το «χώμα» και το Ράλι Ακρόπολις ήταν τα αγαπημένα του θέματα για φωτογραφικά κάρδα και γέμιζε σε κάθε ευκαιρία τόσο τον εαυτό του όσο και τον εξοπλισμό του, με αγωνιστικό χρώμα. Αργότερα έκατσε στο δεξί bucket διαφόρων αγωνιστικών αυτοκινήτων και έτρεξε σε πολλούς αγώνες.

Όταν συναντήθηκε με τον καρκίνο, έσφιξε τα δόντια, χαμογέλασε και έτρεξε σε αγώνα τρίαθλο και τερμάτισε. Ότι και να του δίνανε, όποια δυσκολία και αν έβρισκε στο δρόμο του, κατάφερνε με έναν μοναδικό τρόπο να φέρνει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Γιατί ο Βαγγέλης ήταν μαχητής. Μαχητής της ζωής. Πάλεψε όσο ελάχιστοι με τον καρκίνο και μέσω του κινήματος που ο ίδιος εμπνεύστηκε, το *“Cancel the Cancer”*, έδινε κουράγιο και ελπίδα σε ομοιοπαθείς που παλεύουν με την επάρατο νόσο. Ο Βαγγέλης αποτέλεσε και αποτελεί για όλους μας ένα μάθημα για το πως πρέπει να ζούμε και να παλεύουμε για το κάθε λεπτό, την κάθε στιγμή.

Η *Rowerteam* εκφράζει τα θερμά της συλλυπητήρια στην οικογένεια, τους αγαπημένους και τους φίλους του.

Καλό σου ταξίδι Mugen, θα μας λείψεις φίλε... ”

4 ΤΡΟΧΟΙ

Βαγγέλης Ασπρόμουγγος
Γράφει ο Στράτης Χατζηπαναγιώτου

“ Να πιστεύουμε, ακόμα και έτσι. Ακόμα και όταν η αδικία σε πνίγει. Όπως στην περίπτωση του Βαγγέλη, που έφυγε πολύ νωρίς δίνοντας την άνιση μάχη με αξιοπρέπεια.

Τον βρήκε πολύ νωρίς το κακό αυτόν τον υπέροχο άνθρωπο, μόλις στα 41 του χρόνια, αλλά ποτέ δε σταμάτησε να χαμογελάει. Το χαμόγελο ήταν το σήμα κατατεθέν του Βαγγέλη. Ακόμα και στα όρια, δίπλα στον Βασίλη Ζάχο, χαμογελούσε απαντώντας με αρχοντιά στη μιζέρια που χαρακτηρίζει το χώρο μας. Χαμογελούσε φωτογραφίζοντας τα «αδέλφια» του, τον Νίκο Ζάχο, τον Κώστα Σούκουλη, τον Γιάννη Μπαντούνα, τον Κωνσταντίνο και τον Νικόλα Χαλιβελάκη κ.ά. Περήφανος για τους φίλους του, είχε γενικότερα τη δυνατή αίσθηση της φιλίας που λείπει. Γενναϊόδωρος με τα αισθήματά του, εξαιρετικός μας συνεργάτης, φωτογράφος σε όλα τα Ράλλυ Ακρόπολις δίπλα στον Δάσκαλό του. Στον Θανάρα μας. Ήταν και γενναίος. Θα έλεγα ατρόμητος.

Μια μέρα στον Μπράλο σε ένα Φθιώτιδας, σχολίασα ότι πάνε πολύ γρήγορα με το βαρελότο το C2.

«Το κάνει ο Βασίλης να φαίνεται εύκολο, chief», ήταν η απάντηση, με το χαμόγελό του σε κρεσέντο και με την ψυχή του συνδεδεμένη με τη μεγάλη του καρδιά. Γενναίος και κατάφατσα με το θάνατο, όταν τον βρήκε η κακιά αρρώστια. Δίδαξε πάθος στην κόντρα και πίστη για τη ζωή με μια σπάνια, ζηλευτή αξιοπρέπεια. «Θα δουλέψω μόνο γιατί το αξίζω και με χρειάζεστε, boss», σχόλιο από την επικοινωνία μας όταν ήταν σε διαρκή φάση θεραπείας. Το έπαιζε αδιάφορος, αλλά σε διάβαζε όσο κανείς. Ένωθες λίγος, μια στάλα μπροστά του, παρακολουθώντας διακριτικά τον αγώνα του. Δε μασούσε, επικοινωνούσε αυτή την άνιση μάχη με έναν δικό του, πολύ ειδικό τρόπο και με συνέπεια, για να πειστούν και άλλοι, και άλλοι, ώστε να είναι δυνατοί και να μην πέφτουν. Δε λύγισε ποτέ γιατί δεν πίστεψε ποτέ ότι θα χάσει.

Σε απόπλιζε με την κάμερά του, σε κέρδιζε με το βλέμμα του, σε καθήλωνε με το χαμόγελό του. Όλο αυτό το μεγαλείο, με την ανιδιοτέλεια να χτυπάει κόκκινο και να μένει εκεί ψηλά στον κόφτη, αφού για τίποτα στον κόσμο δε θυσίαζε τις αρχές του.

Πιστεύουμε, πλέον

Αν δε διδαχθήκαμε ώστε να πιστεύουμε πιτσιρικά, φρόντισε για αυτό και φροντίζει ο φίλος συναθλητής μας Σωτήρης Σκαλτσάς, που κερδίζει κάθε μέρα και το πρωτάθλημα της ζωής με τον πολύ σκληρό και όμορφο τρόπο. Όμως, είναι οι περιπτώσεις όπως του Βαγγέλη που σε κλονίζουν, που σε λυγίζουν και σε προβληματίζουν. Αντίστοιχα, αντιστρέφεις το νόμισμα και σκέπτεσαι το Βαγγέλη που δε λύγισε ποτέ.

Μονόδρομος λοιπόν το να πιστεύουμε και να μοιραζόμαστε αυτό τον τρόπο ζωής. Η πίστη ακόμα και για το ακατόρθωτο, από εμάς που είχαμε την ευλογία – όπως άλλωστε την έχουν όλοι όσοι συμμετέχουν σε αγώνες με αυτοκίνητα.

Τρόπος ζωής και τρόπος αντίδρασης στην ατυχία. Για τον Βαγγέλη που μας πότιζε πίστη και αισιοδοξία μέχρι την τελευταία στιγμή, δίνουμε το λόγο μας στην οικογένειά του και στους σπάνιους κοινούς μας φίλους, ότι δε θα προσπεράσουμε ποτέ. Άλλωστε, δεν ξεχνιέται: «Αφεντικό, πρόσεχε. Θα δουλέψω γιατί με χρειάζεστε, και όχι γιατί με λυπάστε».

Μπροστά σου, εμείς είμαστε για λύπηση, τεράστιε.

Μπροστά σου, εμείς είμαστε για λύπηση, τεράστιε.

Μπροστά σου, εμείς είμαστε για λύπηση, τεράστιε.

Στρατισίνο ”

Ανακοίνωση της ΟΠΣΕ

για την εκδημία του Βαγγέλη Ασπρόμουγγου
14 Ιανουαρίου 2020

Ο πρόεδρος και τα μέλη του Δ.Σ της Ομοσπονδίας Προσφυγικών Σωματείων Ελλάδος εκφράζουν την ειλικρινή ανθρώπινη συμπαράστασή τους στο βαρύ πένθος και τα θερμά τους συλλυπητήρια στην οικογένεια του Γιάννη Ασπρόμουγγου, πρώην μέλους του Δ.Σ της ΟΠΣΕ, για τον πρόωρο θάνατο του γιου του Βαγγέλη.

Η Μνήμη του ας είναι αιώνια

ΟΜΑΕ

Εις Μνήμην: Βαγγέλης Ασπρόμουγγος

14 Ιανουαρίου, 2020

“ Με ανείπωτη θλίψη η Ομοσπονδία Μηχανοκίνητου Αθλητισμού Ελλάδος πληροφορήθηκε την απώλεια του Βαγγέλη Ασπρόμουγγου, ταλαντούχου συνοδηγού και ικανότατου φωτογράφου του Ράλλυ Ακρόπολις και των ελληνικών αγώνων, σε ηλικία 41 ετών.

Ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος με υποδειγματικό επαγγελματισμό συμμετείχε επί σειρά ετών στην επίσημη ομάδα των φωτογράφων του Ράλλυ Ακρόπολις και, μεταξύ άλλων, υπήρξε φωτογράφος και του περιοδικού «4 Τροχοί». Το 2005 κάρησε για πρώτη φορά στο δεξί μπάκετ σε αγώνα Ράλλυ, και στη διάρκεια της επόμενης δεκαετίας μέτρησε περισσότερες από 65 συμμετοχές.

Το ταλέντο του ίδιου όσο και αρκετών διακεκριμένων οδηγών δίπλα του έφερε σπουδαίες επιδόσεις και αποτελέσματα. Οι επιδόσεις αυτές, μάλιστα, συχνά ξεπερνούσαν τα όρια των κατηγοριών μικρού κυβισμού στις οποίες ο Βαγγέλης συμμετείχε, και αποτελούσαν εξαιρετικές διακρίσεις σε επίπεδο Γενικής Κατάταξης.

Το ήθος, η ηγναία ευγένεια και το χαμόγελο του Βαγγέλη Ασπρόμουγγου ήταν οι αρετές που τον έκαναν τόσο ξεχωριστό στο χώρο μας – χαμόγελο που, σε συνδυασμό με την αστείρευτη γενναιότητά του, κατάφερε να μην απολέσει ποτέ, ακόμα και στις σκληρότερες των μαχών του με την πολυετή του ασθένεια.

Ο Βαγγέλης, έτσι, υπήρξε κάτι πολύ περισσότερο από έναν αγαπημένο μας συναθλητή και συνεργάτη: υπήρξε ένα πρότυπο ζωής, και αγάπης για τη ζωή. Συμμετέχοντας και τερματίζοντας σε απαιτητικούς αγώνες δρόμου και τριάθλου, μέσω της δράσης «Cancel the Cancer» που εμπνεύστηκε, έδειξε με πράξεις ότι κανένα πρόβλημα δεν είναι και δεν πρέπει να είναι εμπόδιο στην ανάγκη για αληθινή ζωή.

Η ΟΜΑΕ εκφράζει τα ειλικρινή της συλλυπητήρια στους συγγενείς, στους φίλους και στους οικείους του Βαγγέλη Ασπρόμουγγου. Καλό κατευόδιο, αγαπημένε μας Βαγγέλη. ”

Γράφει ο Αχιλλέας Αναστασόπουλος

Η ελπίδα είναι ζωντανή!

στις 14.01.2020

Είμαι ο πιο μικρός και ασήμαντος για να γράψω για τον Βαγγέλη Ασπρόμουγγο. Όλοι είμαστε, εδώ που τα λέμε.

Νικήθηκε από τον καρκίνο ο φωτογράφος και φίλος Βαγγέλης Ασπρόμουγγος και άφησε όλους εμάς με δάκρυα στα μάτια, αλλά γεμάτους ελπίδα ότι κάποτε θα πλησιάσουμε τη δύναμη και τη λάμψη του.

Είναι πολύ δύσκολο να μιλήσεις για κάποιον που θαυμάζεις. Συγχωρήστε μου λοιπόν το τόσο φορτισμένο κείμενο.

Ιστορικά γεγονότα και περισσότερα λόγια δεν έχουν ιδιαίτερη σημασία πλέον. Το μόνο που έχει ουσία είναι το τι σήμαινε ο Βαγγέλης και ο τρόπος που αντιμετώπισε τον καρκίνο. Δεν πτοήθηκε ποτέ. Κι αν πτοήθηκε, δεν το έδειξε σε όλους εμάς. Εμάς, γνωστούς ή άγνωστους, που τον κοιτάζαμε με τα μικρά ματάκια μας, πνιγμένοι από τα προβλήματα της καθημερινότητας, να μας δείχνει ποιο είναι το πραγματικό νόημα της ζωής.

Ο Βαγγέλης μας θύμιζε κάθε στιγμή με την παρουσία του και το χαμόγελό του τι θα πει να μην εγκαταλείπεις ποτέ, τι θα πει να απολαμβάνεις κάθε ανάσα σου, κάθε ματιά στον ήλιο, κάθε στιγμή με τους αγαπημένους σου.

Τους οποίους τώρα άφησε πίσω. Και σε αυτούς λοιπόν απευθύνομαι και λέω ότι, αυτό που άφησε ο Βαγγέλης πίσω του είναι πολύ πιο μεγάλο απ' όσο μπορούν να κατανοήσουν, και σίγουρα πολύ μεγαλύτερο από την απώλειά του. Κάθε λέξη και κάθε δάκρυ μου από εχθές, είναι αφιερωμένο σε εσάς, στην οικογένειά του.

Όσοι πονάτε που τον χάσαμε, να ξέρετε, ο Βαγγέλης τον ακύρωσε τον καρκίνο.

AUTOTRITI

Έφυγε» ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος
3.645 Επισκέψεις στο άρθρο (14/1/2020)

“ Ο φωτογράφος αυτοκινήτου και αγωνιζόμενος στα ράλι, Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, βρίσκεται πλέον στη «γειτονιά των αγγέλων» μετά από μακροχρόνια μάχη με την επάρατη νόσο, βυθίζοντας στη θλίψη την οικογένειά του και το χώρο του αυτοκινήτου.

Παρά τη διάγνωσή του με καρκίνο το 2013, ο Βαγγέλης δεν το έβαλε κάτω και με το άσβεστο πάθος του για τη ζωή κατάφερε να κάνει στην άκρη καθημερινά τη νόσο παρά να παλεύει με αυτή, ενώ αποτέλεσε πηγή έμπνευσης και θάρρους για όλους εκείνους που έχουν προσβληθεί από αυτή. Η σελίδα «Cancel The Cancer» που δημιούργησε στο Facebook και αριθμεί πάνω από τέσσερις χιλιάδες μέλη ήταν ένα από τα όπλα που χρησιμοποίησε σε όλη τη διάρκεια της μάχης για να μεταδώσει την θετική ενέργεια, το θάρρος και την αγάπη του για τη ζωή!

Το χαμογελαστό παιδί, που αγαπούσε να φωτογραφίζει αγώνες αλλά και να συμμετέχει σε αυτούς από το κάθισμα του συνοδηγού σε δεκάδες ράλι, έδωσε μία μεγάλη μάχη παρόλα αυτά καταφέροντας πράγματα που για πολλούς μοιάζουν απίθανα. Τον περασμένο Οκτώβρη έτρεξε και τερμάτισε σε αγώνα τριάθλου ακυρώνοντας ουσιαστικά τον καρκίνο, κάνοντας παράλληλα αυτό που αγαπούσε τόσο πολύ.

Η συντακτική ομάδα των autotriti.gr και AutoΤρίτη εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στην οικογένεια και το στενό περιβάλλον του Βαγγέλη. ”

MikrasiatisEIDHSEISNo Commenton

“ Έφυγε” ο Αλατσατιανός Βαγγέλης Ασπρόμουγγος.
Μαχητής μέχρι το τέλος...
14 Ιανουαρίου 2020

Θλίψη στην Μικρασιατική Οικογένεια καθώς έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 41 ετών μετά από γενναία μάχη με τον καρκίνο, ο Μικρασιάτης (Αλατσατιανός) φωτορεπόρτερ Βαγγέλης Ασπρόμουγγος.

Ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, 41 ετών, έχασε την πολυετή μάχη που έδινε με τον καρκίνο... Κέρδισε ή μάλλον όπως ο ίδιος προτιμούσε, ακύρωσε τον καρκίνο πολλές φορές, επί σειρά ετών, όμως στο τέλος δεν τα κατάφερε. Διαγνώστηκε με την ασθένεια το 2013. Ακολούθησαν εγχειρήσεις και θεραπείες επίπονες, σωματικά κυρίως γιατί ψυχικά ο Βαγγέλης ήταν πιο δυνατός και κέρδιζε. Έβαλε στόχο ανάμεσα σε θεραπείες και νοσοκομεία, να τερματίσει σε αγώνα τριάθλου και το κατάφερε! Εμπνεύστηκε τη σελίδα Cancel the cancer, αφού φωτογράφος στο επάγγελμα, μετέφερε οπτικά αλλά και στην πράξη για πολλά χρόνια, το R του cancer και έβαλε στη θέση του το L του cancel.

Στη δύσκολη πορεία του συνήθως αρχές του χρόνου, λάμβανε άσχημα νέα για την πορεία της υγείας του. Φέτος, αρχή της χρονιάς, τα άσχημα νέα ήρθαν για την οικογένεια και τους φίλους του, αφού ο ίδιος ακόμα και τώρα θα χαμογελά, όπως πάντα, είτε κρατούσε τη φωτογραφική του μηχανή φωτογραφίζοντας αυτοκίνητα, είτε φορούσε παπούτσια τρεξίματος ή ποδηλατικά, είτε φορούσε μαγιό η την πυρίμαχη φόρμα του συνοδηγού αγώνων rally, χώρο στον οποίον επίσης άφησε έντονα τα σημάδια του... Ο ίδιος συστηνόταν ως εξής:

«Το όνομα μου είναι Βαγγέλης Ασπρόμουγγος, και από το 2013 πολεμάω για τον καρκίνο μου άλλα και για όσους έχουν καρκίνο!»

Το Δίκτυο Μικρασιάτης εκφράζει στην οικογένεια του τα θερμά του συλλυπητήρια!

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ...

Τρία χρόνια και κάτι μήνες έχουν περάσει αφότου έφυγε ο Βαγγέλης μας. Παίρνω την ευκαιρία να γράψω μερικές γραμμές ακόμη. Το βιβλίο της ζωής του βρίσκεται στο στάδιο της καλλιτεχνικής επιμέλειας. Είναι πολύ σχολαστική η επιμελήτρια. Το φροντίζει λέξη προς λέξη. Που σημαίνει ότι το διαβάσει. Για να τονίσει κάποια ιδιαίτερα σημεία στα γραπτά. Για να βάλει τις φωτογραφίες στη σωστή τους θέση. Να το κάνει όσο πιο όμορφο γίνεται. Τον γνώριζε τον Βαγγέλη πολύ καλά, σαν συνεργάτη και φίλο. Το πώς αισθάνεται, αυτό φαίνεται από τον χρόνο που της παίρνει.

Έχει προηγηθεί βεβαίως η ανάγνωση από την επιμελήτρια των γραπτών. Μια αγαπημένη, καρδιακή φίλη. Που την υπέβαλα και αυτή, στην ίδια δοκιμασία. Δεν γύρισα πίσω να διαβάσω, να διορθώσω, να προσθέσω, να αφαιρέσω κάτι. Το διαβάζω τώρα, κάνοντας τον έλεγχο του τελικού στησίματος και δεν αλλάζω κάτι.

Είχε προηγηθεί το αρχικό στήσιμο από ένα 14χρονο κορίτσι. Την εγγονή μου, την Αμέλια. Που για να βάλει σε μια τάξη τα γραπτά, σημαίνει ότι τα διάβασε. Δούλεψε πολλές ώρες, ημέρες, χωρίς μια στιγμή να λυγίσει, να δακρύσει. Τουλάχιστον δεν μου το έδειξε. Απεναντίας κάποια στιγμή γύρισε και μου είπε:

- **Είμαι πολύ περήφανη για τον θείο Βαγγέλη....** Και μετά από σκέψη...
- **Μπορώ να γράψω κι εγώ;**
- **Και βέβαια,** της απάντησα. Και έγραψε, με την ψυχούλα της.

Στο διάστημα αυτών των τριών χρόνων έχουν συμβεί πολλά. Οι φίλοι του δεν ξεχνούν και μέσα από τα αγωνίσματά τους τιμούν τη μνήμη του και το δημιουργημά του. Στο τρίαθλο, στον Μαραθώνιο, στο τρέξιμο, στο ποδήλατο, στην κολύμβηση, στους αγώνες αυτοκινήτου.

Στη συνέχεια θα αναφερθώ σε κάποιους από αυτούς.

Όταν "έφυγε" ο Βαγγέλης πολλοί ήταν οι φίλοι του, που ήθελαν να προσφέρουν κάποιο χρηματικό ποσό, αντί στεφάνων, τιμώντας τη μνήμη του.

Το ποσό που συγκεντρώθηκε ήταν 4.940 ευρώ και με απόφαση της οικογένειας το προσφέραμε στο Κέντρο Ημέρας για Ψυχολογική Υποστήριξη Ασθενών με Καρκίνο.

Την τραπεζική επιταγή παρέδωσε ο πατέρας του Βαγγέλη στον Διευθυντή του Κέντρου κο Δημήτρη Σακελλάρη.

Ακολουθούν οι φίλοι του, που μέσα από τα αγωνίσματά τους τιμούν τη μνήμη του.

Eirini Stasinopoulou

27 Ιουλίου 2020

Cancelthecancer

Spyros Chrysikopoulos

Ήταν επιθυμία σου να ανέβεις στην κορυφή του Ολύμπου!! Ανέβηκες μαζί μας!!!

INO STEFANI

1 Σεπτεμβρίου 2020

Μετά από 25 ώρες τρέξιμο συνεχόμενα και 100χλμ...
τερματισμός στο Ultra Ursa Trail Vagelis Aspromougos για εσένα...
Cancelthecancer

Run 'n Fun Team1

14 Ιανουαρίου 2021 15:19

Cancel the Cancer:

Έτρεξαν από το Ο.Α.Κ.Α. μέχρι το Σούνιο για τον Βαγγέλη

Για τον κολυμβητή υπέρ-αποστάσεων Σπύρο Χρυσικόπουλο, η πανδημία είναι μια άκρως σοβαρή υπόθεση. Τηρεί τα μέτρα ασφαλείας και τους κανόνες της καραντίνας, αφού τον αντιπροσωπεύει πλήρως η ευσυνειδησία. Σε καμία περίπτωση όμως δεν επιτρέπει στο μυαλό του να εγκλωβιστεί.

Αντιθέτως οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε, πυροδότησαν τη φαντασία του και οργάνωσε μέσα σε λίγες μέρες ένα ακόμα ατομικό εγχείρημα μεγάλης διάρκειας, προκειμένου να "σπάσει" τη στασιμότητα και να "ξεφύγει" έστω και για λίγο από τις δυσάρεστες εξελίξεις.

Στο πλευρό του αυτή τη φορά είχε και τη μητέρα του Ειρήνη Στασινοπούλου, την οποία προπονεί συστηματικά, καθώς την έχει μυήσει στον αθλητισμό τα τελευταία χρόνια.

Η Ειρήνη Στασινοπούλου ξεκίνησε δειλά το τρέξιμο το 2014 και το 2019 κατάφερε να ολοκληρώσει με μεγάλη επιτυχία τον 1ο της Αυθεντικό Μαραθώ-

Ειρήνη Στασινοπούλου-Κωνσταντίνος Χαλιορής-Σπύρος Χρυσικόπουλος

νιο. Φυσικά δεν έμεινε εκεί, αφού 3 μήνες αργότερα (τον Φεβρουάριο του 2020) συμμετείχε σε έναν από τους δυσκολότερους αγώνες τρεξίματος, το Rovaniemi150, καλύπτοντας με τα πόδια την απόσταση των 66χλμ. στο Ροβανιέμι της Φινλανδίας σε θερμοκρασίες που φτάνουν τους -30°C.

Οι αποστάσεις έχουν μαγέψει το μυαλό της Ειρήνης και από τότε συνεχίζει να αυξάνει τα χιλιόμετρα που τρέχει, φτάνοντας στο σήμερα.

Το εγχείρημα αποφασίστηκε από κοινού και η απόσταση που καλύφθηκε ήταν από το Μαρούσι μέχρι το Σούνιο, συμπληρώνοντας 72χλμ. σε 9 ώρες και 32 λεπτά.

Πιο συγκεκριμένα, το πρωί της Τετάρτης 13 Ιανουαρίου στις 9:23π.μ. ο Σπύρος και η Ειρήνη “πάτησαν” τα ρολόγια τους στο μεγαλύτερο Αθλητικό Κέντρο της Ελλάδας, το Ολυμπιακό Στάδιο και τα σταμάτησαν σε ένα από τα σημαντικότερα μνημεία της Αττικής, το Ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο, που αποτελεί την κορυφή του ισοσκελούς τριγώνου που δημιουργείται με τον Παρθενώνα και την Αφαία.

Λίγα λεπτά πριν την εκκίνηση είχαν την τιμή να συναντήσουν τον Γενικό Διευθυντή του Ολυμπιακού Σταδίου, κ. Κωνσταντίνο Χαλιορή, ο οποίος τους ευχήθηκε καλή επιτυχία για το εγχείρημα, βγάζοντας και αναμνηστικές φω-

τογραφίες στο χώρο του ΟΑΚΑ.

Μετά από 9,5 ώρες συνεχόμενου τρεξίματος και αφού είχε ήδη νυχτώσει, η Ειρήνη και ο Σπύρος έφτασαν στο επιβλητικό και φωτισμένο μνημείο του Ναού του Ποσειδώνα.

Η επιλογή της ημερομηνίας αυτής είναι καθόλα σημαδιακή και καθόλου τυχαία. Πριν από έναν χρόνο ακριβώς, ο Βαγγέλης Ασπρόμουγγος χωρίς να το επιλέξει άφησε πίσω του την οικογένειά του και όλους τους φίλους του. Μέχρι τότε όμως, επέλεξε να ζήσει με μοναδικό τρόπο δίνοντας σε όλους ένα μάθημα για το πώς πρέπει να ζούμε την κάθε στιγμή.

Ο Βαγγέλης αναγκάστηκε να ζήσει με τον καρκίνο, όμως δεν του επέτρεψε να επηρεάσει την καθημερινότητά του. Απλώς τον ακύρωσε και έτσι δημιούργησε το τεράστιο κίνημα Cancel The Cancer.

Για τον Βαγγέλη...

Η διαδρομή που ακολούθησαν η Ειρήνη και ο Σπύρος: Ο.Α.Κ.Α – Λ. Κηφισίας – Λ. Βουλιαγμένης – Λ. Αλίμου – Λ. Ποσειδώνος – Λ. Σουνίου

Στιγμιότυπο από τη διαδρομή

Τερματισμός στο Ναό του Ποσειδώνα

Ο χρήστης **Eirini Stasinopoulou**
είναι στην τοποθεσία Sparta, Greece.
20 Φεβρουαρίου 2023

*Μερικές φορές οι στόχοι παίρνουν μια μικρή αναβολή.....
Ήθελα να τρέξω 100χλμ στις 13 Ιανουαρίου... και τελικά χθες τα κατάφερα να
τρέξω 136χλμ στον 24ωρο αγώνα Sparta City Ultra.
Τα χρωστούσα αυτά τα χιλιόμετρα.... σ' αυτόν που μας έμαθε να παλεύουμε....
αφιερωμένα όλα, ένα προς ένα...*

Eirini Stasinopoulou
Αρχαία Ολυμπία

Eirini Stasinopoulou
Ψάθα Αττικής

Eirini Stasinopoulou
Πεντέλη

Ο χρήστης **Greta Lymberopoulou**
στην τοποθεσία Transition Sports.
6 Μαΐου 2022, Αθήνα

Vagelis Aspromougos είσαι οικογένειά μας, λείπεις, ωστόσο είσαι πάντα εκεί και παντού!!!

Nikos Kassimatis
13 Ιανουαρίου 2022

*Σαν σήμερα πριν 2 χρόνια παλιόφιλε Vagelis Aspromougos πέρασες με τον δικό σου μοναδικό τρόπο την πύλη της αιωνιότητας...
Επειδή ποτέ δεν άφησες κανέναν να αισθάνεται μόνος, τα Σαββατιάτικα Group Ride μας που επανεκκινούν μετά από πολύ καιρό αφιερώνονται πλέον σε εσένα και το Cancelthecancer
#δενεφυγεσποτε #ζειςγιαπανταστικαρδιεσμας*

Nikos Kassimatis

4 Οκτωβρίου 2022

...and my time is

Έθελε να είναι η 33η αυτή η τυχερή

Ας φοράμε και κάτι όμορφο, να βάλει και την δική του δύναμη το αγαπημένο μου αιώνιο φιλαράκι Vagelis Aspromougos

Ο χρήστης **Sofia Kiagia** βρίσκεται στην τοποθεσία

Μύθοι Ιεράπετρας

24 Φεβρουαρίου 2020 - Ιεράπετρα

Sofia Kiagia

9 Μαρτίου 2020
Κίσαμος

Μινωικό Μονοπάτι
Ιεράπετρας 2023

Ο χρήστης **Sofia Kiagia** βρίσκεται στην τοποθεσία
Ορεινός Αγώνας Γερανείων
4 Απριλίου 2023

Ο κύκλος μνήμης στο Βαγγέλη και στο έργο που ξεκίνησε συνεχίζεται...
σε όλους τους « αγώνες μας » ΠΑΡΩΝ!!
Και κάπως έτσι ένας άνθρωπος αφήνει τους κυματισμούς του γύρω του .

Ο χρήστης **Μπαντούνας Γιάννης** είναι με το χρήστη **Tsoutsias Petros** και 5 ακόμη στην πόλη Ancient Olympia.
19 Οκτωβρίου 2020

41ο Ολυμπιακό ράλλυ, 3οι γενικής και 1οι στην κατηγορία μας. Μετά από πολύ καιρό η ομάδα μας μαζεύτηκε και ξαναεμφανίστηκε σε αγώνα. Ήταν ο πρώτος αγώνας της ομάδας χωρίς την φυσική παρουσία του Vagelis Aspromougos, όμως όλοι νιώθαμε και αισθανόμασταν ότι ήταν εκεί, δίπλα μας, να μας βοηθάει, να μας βρίζει, να μας συμβουλεύει, να μας φωτογραφίζει κατά την διάρκεια του αγώνα, να μας διώχνει το άγχος με τα πειράγματα του και τα αστεία του. Και στο τέλος να πανηγυρίζει μαζί μας στην ράμπα του τερματισμού. Αφιερωμένο φίλε το αποτέλεσμα, ραντεβού πάλι στον επόμενο αγώνα!!
#Cancelthecancer5 ημ.#ΒαγγέληςΑσπρόμουγγος

Ο χρήστης **Kostas Soukoulis** είναι με το χρήστη **Σωτήρης Σκαλτσάς - ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΡΑΛΛΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 2022**

...Και όταν μέσα στην Λιβαδειά λυγίσαμε ψυχολογικά με τον Σώτερ καθώς το golf έδειχνε να μας εγκαταλείπει, ήταν το αυτοκόλλητο στο παρμπρίζ #cancelthecancer που μας είπε τι πρέπει να κάνουμε «να το πάμε μέχρι τέλος» γιατί το χρωστάμε στην κληρονομιά που μας άφησε ο τρελός μας!!!
Και πήγαμε, και το golf δούλεψε, και ο Σώτερ με μέταλλο παλιού πρωταθλητή ανέβηκε στην κυριολεξία στο γκάζι. Τι και αν έσπασαν οι αναρτήσεις και είχαμε και μια ασφάλτινη? Τι και αν πέρασαν 20 χρόνια? Έστριψε ξεκολλημένος τις παρατεταμένες της Ελάτειας θυμίζοντας χρυσές εποχές Α5 τότε που βούρκωνες από αδρεναλίνη!!!

Το site **321Go** που συχνά αναφέρεται στον Βαγγέλη μας έγραψε...
13 Ιανουαρίου 2023

«Οι άνθρωποι φεύγουν μονάχα όταν τους ξεχνάμε»

3 χρόνια συμπληρώνονται σήμερα από την απώλεια του #ΒαγγέληςΑσπρόμουγγος που έφυγε από κοντά μας, έπειτα από μακροχρόνια μάχη με τον καρκίνο.

Ο Βαγγέλης, ένας πολυτάλαντος μαχητής της ζωής.

Ο Βαγγέλης, ο εμπνευστής του Cancelthecancer που θέλησε να μοιραστεί τη μάχη του και να δώσει στήριξη και κουράγιο σε ομοιοπαθείς συνανθρώπους μας.

Ο Βαγγέλης, ο αθλητής τριάθλου.

Ο Βαγγέλης, ο φωτογράφος.

Ο Βαγγέλης, που δεν περιορίστηκε να φωτογραφίζει κάθετι μηχανοκίνητο αλλά έκατσε με επιτυχία και στο δεξί αγωνιστικό bucket.

Ο Βαγγέλης ο συνοδηγός, που συμμετείχε για μια δεκαετία στους ελληνικούς αγώνες, καθοδηγώντας με μαεστρία σε άσφαλο και χώμα τους Γιώργο Καραγεωργιάκη, Γιώργο Βυτογιαννη, Κυριάκο Βυτογιαννη, Σταμάτη Παντιέρα, Κωνσταντίνο Χαλιβελάκη, Νίκο Χαλιβελάκη, Γιάννη Πλάγο, Αντώνη Διαμαντόγλου και Βασίλη Ζάχο από το 2005 μέχρι το 2015.

Στο πλευρό του Βασίλη Ζάχου, με όπλο τους το ερυθρόλευκο Citroen C2 R2, μας χάρισαν περάσματα στις ειδικές διαδρομές που έχουν μείνει χαραγμένα στη μνήμη μας.

«Συνδυασμός-φωτιά» στις ασφάλτινες διαδρομές καθώς με το δικίνητο αγωνιστικό «κοίταζαν στα μάτια» ισχυρότερους συνδυασμούς.

Στις ξεχωριστές αγωνιστικές στιγμές του, θα εστιάζαμε:

Το 2015, στην τελευταία του παράσταση στο δεξί bucket, η δεύτερη θέση που κατέκτησαν στο βροχερό Μερκούρη μόλις 1.3 δευτερόλεπτα μακριά από το Ενο των νικητών Πάνου Κύρκου - Γιώργου Πολυζώη.

Η δεύτερη θέση γενικής, στο Athens Rally Sprint το 2012, μόλις 2.2 δευτερόλεπτα μακριά από το Mitsubishi Evo των νικητών Γιάννη & Βαγγέλη Ακρατου.

Το 2011, όταν στο Rally Sprint Μπράλου των 45 συμμετοχών, ανέβηκαν στο ψηλότερο σκαλί του βάρους, επικρατώντας του ανταγωνισμού για λιγότερο από μισό δευτερόλεπτο.

Το 2011, την νίκη στο Ράλλυ Αχαιός, μετά από εξαιρετικό αγώνα με αντιπάλους τους Βαγγέλη Ζάχο - Σπύρο Ζάχο.

Το 2010, στο Ράλλυ Κένταυρος όπου τερμάτισαν στη δεύτερη θέση του αγώνα πίσω από τους Βωβό - ΕΛΕΜ, και κατέκτησαν τη νίκη στην F2.

Το 2009, στο Rally Παλάδιο, στον παρθενικό αγώνα με οδηγό τον Βασίλη Ζάχο κατέκτησαν τη νίκη στην F2 έπειτα από μάχη στις ειδικές, με το Peugeot R3T με πλήρωμα τους Αμαξόπουλο - Μιχελάκη.

Ο Βαγγέλης, ο φίλος που μας έδειξε να μην τα παρατάμε ποτέ κόντρα σε κάθε αντίπαλο, παραδίδοντας μαθήματα ζωής.

#Whitemugen Vagelis Aspromougos για πάντα κοντά μας!

ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ - RALLY ΑΧΑΙΟΣ

Οχτώ κύπελλα σε ένα αγώνα δεν ξανάγινε, Πρώτοι σε τρεις κατηγορίες και Πρώτοι γενικής.

Και κάπως έτσι κλείνουμε εδώ την μικρή Οδύσσεια του Βαγγέλη μας, μέσα από τις σελίδες αυτού του βιβλίου, του φωτογραφικού λευκώματος, της βιογραφίας, του έπους της ζωής του.

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ & ΦΙΛΟΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Είναι πολλά τα χρόνια που συνεργάζεται το τυπογραφείο που εργάζομαι με την επιχείρηση της οικογένειας Ασπρόμουγου. Έτσι γνώρισα κι εγώ τον Βαγγέλη. Η συνεργασία μας πέρα από επαγγελματική έγινε και πολύ φιλική. Άλλωστε, δεν σε άφηνε σε απόσταση, σε πλησίαζε και σε κέρδιζε αμέσως με το χαμόγελό του και τη θετική του προσέγγιση σε κάθε θέμα. Στο εργοστάσιο η ατμόσφαιρα είναι συνήθως πιεστική. Όμως, κάθε φορά που έμπαινε ο Βαγγέλης, όλα άλλαζαν. Άκουγες γέλια, πειράγματα, χαρούμενες κουβέντες, σαν μαγικά να έφτιαχνε η διάθεση όλων. Όποιος διαβάσει αυτές τις σελίδες θα καταλάβει ότι ο Βαγγέλης δεν έφυγε ποτέ από δίπλα μας. Είναι εδώ και μας φωτίζει με την στάση ζωής που κράτησε. Αποτελεί τον φάρο μας και μάς δίνει την ελπίδα ότι μπορούμε κι εμείς να τα καταφέρουμε σε ότι κι αν αντιμετωπίζει ο καθένας μας.

*Χριστιάννα Μιχαήλ
Art Director*

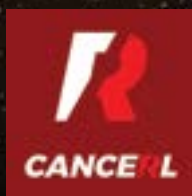
ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Σε αυτή τη θέση, στο οπισθόφυλλο, είθισται ο συγγραφέας να γράφει δυο λόγια για το περιεχόμενο. Δεν είμαι συγγραφέας. Δεν θεωρώ τον εαυτό μου συγγραφέα. Έγραψα όμως γιατί έδωσα το λόγο μου, στο παιδί μου. Και τον κράτησα. Μάζεψα στιγμές από τη ζωή του και τις μετέφερα εδώ μέσα. Ζήτησα και από είκοσι φίλους του, που ανταποκρίθηκαν πρόθυμα στο κάλεσμά μου και έγραψαν. Δεν λογόκρινα κανέναν. Έπεσε βαρύ και δύσκολο το θέμα. Δεν ήταν εύκολο, γι' αυτούς και για μένα. Δεν ήταν εύκολο και για τους συντελεστές που ακολούθησαν. Γι' αυτό πήρε πολύ χρόνο η υλοποίησή του. Η μικρή Οδύσσεια ενός σύγχρονου Οδυσσέα της ζωής, γραμμένη σε κεφάλαια όπως οι ραψωδίες του Ομήρου. Πάλεψε γενναία όλα τα απρόβλεπτα εμπόδια και τις αναπάντεχες προκλήσεις στο διάβα του. Και επέλεξε να βρει την Ιθάκη του σε άλλο Γαλαξία.

Κρατάμε αυτό που έλεγε και έδωσα τον τίτλο, *«Δεν μασάμε, προχωράμε»*. Και ναι προχωράμε, γιατί *«η ζωή συνεχίζεται»*, έτσι δε λέμε; Και το καθημερινό ευχαριστώ σε αυτήν, μια μεγάλη προσευχή.

Αν έγραφα με στυλό, κάπου εδώ θα τελείωνε το μελάνι του.

Γιάννης Ασπρόμουγγος

ISBN: 978-618-82879-3-8